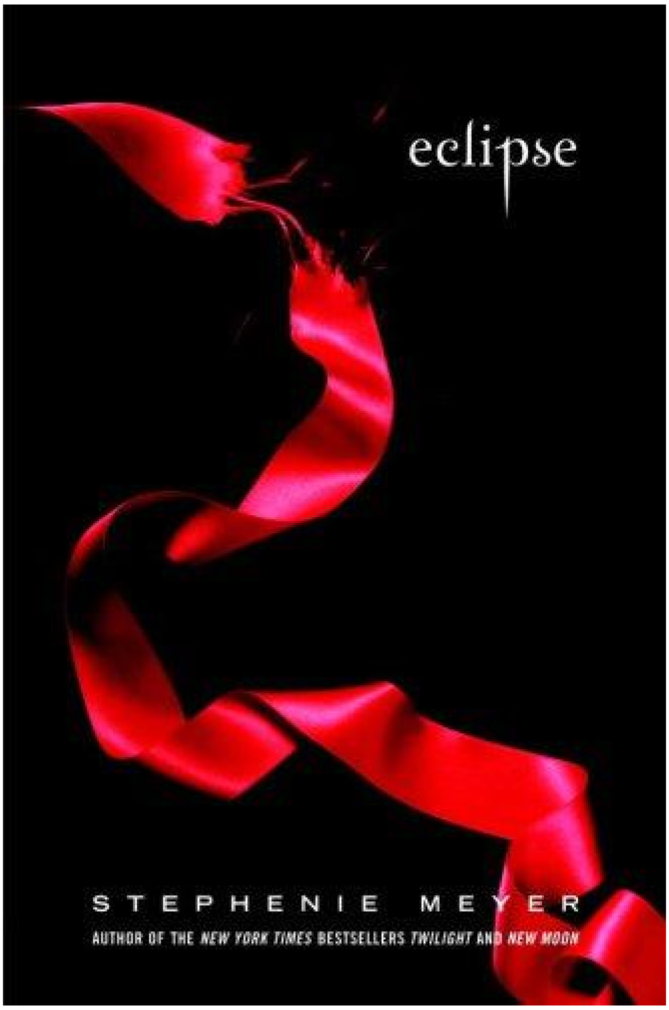

Sabrı, sevgisi, arkadaşlığı, neşesi ve dışarda yemek için gösterdiği sabırdan dolayı kocam Pancho için.

Ve bana uğruna ölünecek bir sevgi bahşettiklerinden çocuklarım Gabe, Seth ve Eli için.

Ateş ve Buz

Bazıları dünyanın sonunun ateş olduğunu söylüyor,
Bazıları da buz.
Tutkuyu tattığımdan
Ateşi tercih ediyorum ben.
Ama iki kere yok olacaksa dünya,
Biliyorum nefreti yeterince
Buzla da yok olsun
Diyebilecek kadar.

Robert Frost

ÖNSÖZ

Çevirdiğimiz dolaplar tüm çabalarımıza rağmen boşa çıkmıştı.
Kalbimdeki acıyla onun beni savunmasını izledim. Sayıca ondan fazla olduklarından böylesine yoğun şekilde dikkatini toplamış olması şüpheye düştüğünü belli ediyordu. Yardım beklemediğimizi biliyordum, şu anda ailesi de onun bizim için mücadele ettiği gibi kendi hayatları için dövüşüyordu.

Diğer dövüşün sonucunu öğrenebilecek miydim?Kimin kazanıp kimin kaybettiğini keşfedebilecek miydim? Bu kadar uzun süre hayatta kalabilir miydim?

İhtimaller hiç de iyi görünmemişti.
Kara vahşi gözler benim ölümümü şiddetle arzuluyor, koruyucumun dikkatinin dağılacağı anı kolluyor. O an geldiği zaman kesinlikle öleceğim.

Bir yerlerde, çok ama çok uzakta, soğuk bir ormanda bir kurt uludu.

1. ULTİMATOM

Bella,

~~Neden sanki ikinci sınıftaymışız gibi Chalie vasıtasıyla Billy'e notlar yolladığını anlamıyorum. Eğer seninle konuşmak isteseydim~~

~~Sen burada tercihini yaptın, değil mi? İkisine de aynı anda sahip olamazsın,~~

~~"Can düşmanı" kelimelerinin hangi kısmı senin için anlaması zor~~

~~Bak, pisliğin teki olduğumu biliyorum ama bunun başka bir yolu yok~~

~~Arkadaş olmamızın imkanı yok çünkü sen zamanını bir avuç~~

~~Seni düşünmek her şeyi daha da zor hale getiriyor, bu yüzden bir daha yazma~~

Evet, ben de seni özledim. Hem de çok. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Üzgünüm.

Jacob

Parmaklarımı kağıdın üzerinde gezdirdim, yazarken kullandığı kalemin neredeyse kağıdı delercesine arkasında bıraktığı girintilere dokundum. Mektubu yazarkenki halini düşünmeye çalıştım.Öfke dolu bu mektubu kötü el yazısıyla nasıl yazdığını, yazdıkları ona yanlış geldikçe satırların üzerini tek tek çizdiğini hayal ettim. Belki de kalem kocaman elinde ikiye ayrılmıştı, hem bu mektuptaki mürekkep damlalarını da açıklıyordu. Üzüntüyle siyah kaşlarının bir araya geldiğini ve alnının kırıştığını bile hayal edebiliyordum. Eğer orada olsaydım muhtemelen bu haline gülerdim. *Kendi kendini bu kadar sıkma Jacob*, derdim ona. *Söyle gitsin*.

Mektubu defalarca okuyup aklıma kazıdığımdan, şu anda hissetiklerime kıyasla gülmek yapılacak son şeydi. Onun da dediği gibi ikinci sınıf öğrencilerinin yapacağı türden bir şey yaparak Charlie vasıtasıyla Billy'ye oradan da nihayet ona ulaşan özür notuma verdiği bu cevap hiç da şaşırtıcı olmamıştı.

Açıp okumadan önce de ne yazdığını tahmin etmiştim.

Asıl şaşırtıcı olan şey ise üzeri çizilmiş olan satırların beni oldukça yaralamış olmasıydı. Daha da ötesi, her birinin öfkeyle başayıp gerisinde büyük bir keder saklanmış olmalarıydı; Jacob'ın çektiği acı beni kendi çektiğimden daha çok yaralamıştı.

Bunları oturmuş düşünürken, burnuma mutfaktan gelen bir yanık kokusu geldi. Aslında diğer evlerde benim dışımda kimse yemek pişirildiğinde panik yapmıyordu muhtemelen.

Hemen buruşmuş kağıdı arka cebime koydum ve zaman kaybetmeden alt kata koştum.
Charlie'nin mikrodalga fırına koyduğu makarna sosunun kavanozu ilk turunda mikrodalga fırının içerisine takılıp kalmıştı, kapağını açtım ve onu çıkardım.

"Neyi yanlış yaptım?" diye sordu Charlie.

"Önce kapağını açıp çıkarmalıydın, baba. Metal şeyler mikrodalga için uygun değil." Hemen kapağını açtım, sosun bir kısmını kaseye boşalttım ve fırına koydum. Fırının zamanını ayarladıktan sonra kavanozu da tekrar buzdolabına koydum.

Charlie yaptıklarımı dudak bükerek izledi. "Doğru düzgün bir makarna yiyecek miyim?"

Kokunun kaynağını farkedince ocağın üzerindeki tavaya baktım. "Karıştırmak yardımcı olur," dedim kibarca. Bir kaşık aldım ve sıcak su ekleyerek lapa haline gelmiş olan yığını sulandırmaya çalıştım.

Charlie iç geçirdi.
"Peki tüm bunlar da ne için?" diye sordum ona.

Kollarını göğsünde birleştirmiş yağmurun vurduğu arka camdan dışarı hiddetle bakıyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye söylendi.

Şaşırmıştım. Charlie yemek mi yapıyordu? Bu haşin tavrı da neyin nesiydi? Edward burada bile değildi üstelik; genellikle bu tip davranışları sevgilime saklardı, "hoş karşılanmadığını" göstermek için elinden geleni ardına koymazdı. Fakat Charlie'nin bu çabası gereksizdi, Edward Charlie belli etmese bile ne düşündüğünü bilirdi.

Sevgili kelimesi gene tanıdık bir hissin ortaya çıkmasına neden oldu. Tek sorun doğru kelime olmamasıydı. Sonsuz bir bağlanışı ifade edecek başka bir deyişe ihtiyacım vardı...Fakat günlük konuşmalarda *kader* ve *alınyazısı* gibi kelimeleri kullanmak kulağa eski moda geliyordu.

Edward'ın aklında ise başka bir kelime vardı ve bu hissettiğim tuhaf duygunun da kaynağıydı. Bu kelimeyi düşünmesi bile beni rahatsız ediyordu.

Nişanlı. Iyy. Beni ürperten bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım.

"Ben bir şey mi kaçırdım? Ne zamandan beri yemek yapıyorsun?" diye Charlie'ye sordum. Makarnaları kaynayan suda karıştırıyordum. "Ya da *deniyorsun*, demeliydim."
Charlie umarsızca omuz silkti. "Kendi evimde yemek yapamayacağıma dair bir kural mı var."

"Biliyor olmalıydın," diye yanıtladım gülümseyerek, bu arada ceketine iliştirilmiş olan rozetine bakıyordum.

"Ha. Güzel espriydi." Sanki orada olduğunu ben hatırlatmışım gibi ceketini üzerinden çıkardı ve diğer teçhizatlarının da askıya astı. Silahı da kabzasında askıda duruyordu, son birkaç haftadır üzerine alma gereği duymamıştı. Washington'ın küçük bir kasabası olan Forks'da artık

rahatsız edici ortadan kayboluşlar, tanık olunan devler ve ormanda görülen gizemli kurtlar artık yoktu…

Makarnayı sessizce karıştırırken Charlie'yi neyin bu kadar rahatsız ettiğini tahmin etmeye çalışıyordum. Benim babam kelimelerle arası çok da iyi olan biri değildi, eğer benimle oturup yemek yemeyi planladıysa aklında her zamankinden farklı bir şeyler var olduğu kesindi.

Sık sık saate bakıyordum, bu aralar birkaç dakikada bir yaptığım bir şeydi. Gitmeme yarım saat kalmıştı artık.

Öğleden sonraları günlerimin en zor kısmıydı. En iyi arkadaşım Jacon Black(kurt adam) motorsiklete bindiğimi ihbar ettiğinden beri erkek arkadaşım Edward Cullen(vampir) ile vakit geçiremiyordum. Kendisinin bu hainliği yüzünden eve hapsedilmiş, babamın denetimi altında aksi bakışlarının boyunduruğunda yaşamaya mahkum olmuştum.

Aslında bu gerginlik daha evvel hiçbir açıklama yapmadan üç gün ortadan kaybolduğumdan daha az zorluydu.

Tabii ki Charlie bu konuda bir şey yapamayacağından Edward'ı okulda görüyordum. Sonra Edward neredeyse her geceyi benim odamda da geçiriyordu ve Charlie bunun farkında olmuyordu. Edward'ın sessizce ve kolayca pencereme tırmanabilme yeteneği en az Charlie'nin aklını okuyabilme yeteneği kadar kullanışlıydı.

Öğleden sonraları benim Edward'dan en uzak kaldığım zamanlardı ve bu beni rahatsız ediyordu, saatler geçmek bilmiyordu. Fakat cezamı şikayet etmeden çekiyordum, çünkü ilk olarak bunu haketmiştim ikinci neden ise evden ayrılarak babama acı verme fikrine dayanamamamdı. Tamamen gitmek yerine Charlie için görünmez olmayı tercih ediyordum.

Babam homurdanarak elinde ıslanmış bir gazeteyle masaya oturdu birkaç saniye sonra onaylamadığını belli eden bir yorumda bulundu.

"Haberleri neden okuduğunu bilmiyorum baba. Seni kızdırmaktan başka bir işe yaramıyorlar."

Beni duymamazlıktan geldi, elindeki gazeteye söylenmeye devam etti. "İşte insanların küçük kasabalarda yaşamasının sebebi bu! Gülünç."

"Şimdi büyük şehirlerin ne suçu var?"
"Seattle cinayet başkenti olmak için yarışıyor. Son iki haftada çözülmemiş beş cinayet vakası oldu. Bununla yaşadığını hayal edebiliyor musun?"

"Bence Phoenix cinayet vakalarında daha üst sıralardadır baba. Orada bununla *yaşayabilmiştim*." Ve asla onun bu küçük güvenli kasabasına gelene kadar bir cinayete kurban gitmeye yaklaşmamıştım. Aslında hala ölüm listesinde yer alıyordum... Kaşığı tutan elimin titremesiyle içindeki sıvı da titreşti.

"Bana borcunu ödeyemedin," dedi Charlie.

Yemeği bekletmekten vazgeçtim ve servis etmeye karar verdim. Spagettiyi et çatalıyla ben ve Charlie için ikiye böldüm, bu arada beni mahçup bir ifadeyle izliyordu. Kendi makarnasını sosa

buladı. Bense kendi tabağımı onun sergilediği coşkudan uzak bir şekilde önüme koydum. Bir süre sessizce yemeklerimizi yedik. Charlie haberlere göz atmaya devam ederken bende eskimiş bir kopyasının bulunduğu *Uğultulu Tepeler*'in sabah kaldığım yerinden okumaya devam ettim. Konuşmasını beklerken kendimi on dokuzuncu yüzyılın İngilteresinde kaybetmeyi denedim.

Tam Heathcliff'in döndüğü kısma gelmiştim ki Charlie boğazını temizledi ve gazetesini kenara fırlattı.

"Haklıydın," dedi Charlie. "Bunu yapmamın bir nedeni vardı." Sosla kaplanmış çatalını bana doğru sallamıştı. "Seninle konuşmak istiyordum."

Kitaptan gözümü ayırıp neredeyse parçalanacak olan kitabı masaya bıraktım. "Sadece sorabilirdin."

Başını salladı, kaşlarını çatmıştı. "Evet, bir dahakine hatırlayacağım. Yemek yapmanın seni yumuşatacağını düşünmüştüm."

Güldüm. "İşe yaradı, yemek yapma yeteneğin beni yağ gibi eritti. Ne oldu, baba?"
"Pekala, bu Jacob ile ilgili."
Yüzümün ifadesinin sertleştiğini hissettim. "Ne olmuş ona?" diye soğuk bir şekilde sordum.

"Sakin ol, Bells. Biliyorum seni ispiyonladığı için hala kızgınsın ama o doğru olanı yaptı. Sorumlu davrandı."
"Sorumlu," alay ederecesine tekrarladım ve gözlerimi devirdim. "Pekala, Ne olmuş Jacob'a?"

Aynı soru kayıtsızca zihnimde yankılandı. *Ne olmuş Jacob'a*? Onun için ne yapabilirdim? Benim eski en iyi arkadaşım şimdi ne olmuştu...Ne? Düşmanım mı? Korkmuştum.

Charlie'nin yüzü ansızın ihtiyatlı bir ifadeye bürünmüştü. "Bana kızmak yok, oldu mu?"
"Kızmak?"
"Bu Edward'la da ilgili."
Gözlerimi kısmış ona bakıyordum.
Charlie'nin sesi huysuz bir şekilde çıkmıştı. "Onun eve girmesine izin veriyorum, değil mi?"
"Evet veriyorsun," diye kabul ettim. "Belirli bir zaman için. Tabii ki evden belirli bir zaman için çıkmama da izin veriyorsun." Konuşmaya şakayla devam ettim; okul dönemi boyunca mahkum hayatı yaşayacağımı biliyordum. "Son zamanlarda oldukça iyiyim."

"Pekala, ben de bu yüzden bir şeyler yapmaya..." Ve Charlie beklenmediğim şekilde gülümsedi, gözleri neredeyse görünmüyordu. Bir anlığına yirmi yaş gençleşmişti.

O gülümsemede soluk da olsa bir ışık görmüştüm ama yavaşça üzerine gittim. "Kafam karıştı baba. Biz Jacob'dan mı, Edward'dan mı yoksa cezalı olmamdan mı bahsediyoruz?"

Aynı gülümseyiş gene belirmişti. "Üçünden de."
"Öyleyse bu üçünün ne ilgisi var?" diye merakla sordum.

"Pekala." Dedi ve iç geçirdi, sonra da ellerini sanki teslim oluyormuşçasına havaya kaldırdı. "Sergilediğin iyi halden dolayı erken tahliye edilmen üzerinde düşünüyorum. Bir genç olarak, şaşırtıcı biçimde hiç sızlanmadın."

Sesim heyecanımdan dolayı yüksek çıkmıştı. “Gerçekten mi? Özgür müyüm?”
Bu da nereden çıkmıştı? Olaya olumlu yaklaşarak taşınana kadar ev hapsinde kalacağımı düşünmüştüm ve Edward Charlie’nin düşüncelerindeki tutarsızlıktan dolayı onunla konuşamamıştı...

Charlie bir parmağını havaya kaldırdı. “Şartlı olarak ama.”
Tüm isteğim bir anda yok oldu. “Harika,” diye inledim.
“Bella bu bir istekten çok rica, tamam mı? Özgürsün. Fakat umarım bu özgürlüğü...akıllıca kullanırsın.”
“Bu da ne demek şimdi?”
Tekrar iç geçirdi. “Tüm vaktini Edward ile geçirmekten büyük zevk alacağını biliyorum...”
“Alice’le de vakit geçiriyorum,” diye araya girdim. Edward’ın kızkardeşinin ziyaret saatleri yoktu. İstediği gibi gelir ve giderdi. Onun becerikli ellerinde Charlie kolayca yola gelirdi.
“Bu doğru,” dedi Charlie. “Fakat senin Cullen ailesi dışında da arkadaşların var Bella, ya da *vardı* demeliydim.”
Uzun bir süre birbirimizin gözlerine baktık.
“En son ne zaman Angela Webber ile konuştun?” biir anda sormuştu bunu.
“Cuma öğle yemeğinde,” diye hemen cevap verdim.
Edward geri dönmeden önce okul ikiye bölünmüştü. Bu iki grubu *iyiler* ve *kötüler* diye ayırmaktan zevk alıyordum. *Biz* ve *onlar* olmuştuk. İyiler arasında Angela, ve onun erkek arkadaşı Ben Cheney, ve Mike Newton vardı. Üçü de Edward gittikten sonra yaptığım çılgınlıkları büyük bir cömertlikle affetmişti. Lauren Mallory ise *onların* tam ortasında duruyordu ve tabi çevresinde ger kalan herkes vardı. Hatta Forks’a geldiğim zaman arkadaş olduğum ilk kişi olan Jessica Stanley de bu anti – Bella grubunda bulunuyordu.

Edward’ın okula geri dönmesiyle bu iki grup arasındaki uçurum iyice belirgin hale gelmişti.Edward geri döndüğünde Mike ile olan sıkı dostluğu devam etmişti. Angela da şaşmaz bir sadakata sahipti ve erkek arkadaşı Ben de onu takip etmişti. İnsanların Cullen ailesine duyduğu derin tiksintiye rağmen Angela her öğle yemeğinde aşılmaz bir görev bilinciyle Alice’in yanında oturmuştu. Birkaç haftanın sonunda Angela daha rahat görünmeye başlamıştı. Bir Cullen’ın cazibesine kapılmamak oldukça zordu.

“Ya okul dışında?”diye sordu Charlie, ilgimi yeniden konuya çekmek istiyordu.
“Okul dışında hiçkimseyi görmüyorum baba. Cezalıyım, hatırlıyorsun değil mi? Hem Angela’nın bir erkek arkadaşı var. Her zaman onunla birlikte. Eğer özgür olsaydım,” sesime kuşkulu bir ton ekleyip, “belki çift olarak takılabilirdik,” dedim.

“Tamam. Ama o zaman...” tereddüt etmişti. “Sen ve Jack bir zamanlar beraber takılırdınız ve şimdi...”
Sözünü kestim. “Nereye varmaya çalışıyorsun baba? Şartın nedir, yani tam olarak?”
“Erkek arkadaşın için diğer tüm arkadaşlarını başından atmaman gerektiğini düşünüyorum Bella,” sesi oldukça sertti. “Bu doğru değil ve hayatını diğer insanlar arasında bulunarak hayatını daha iyi dengede tutabileceğini düşünüyorum. Geçen Eylül ayında olanlar…”

Ürkmüştüm.

“Pekala,” dedi geri adım atarak. “Eğer Edward Cullen dışında daha fazla hayatın olsaydı, her şey daha farklı olabilirdi.

“Kesinlikle böyle olurdu,” diye mırıldandım.
“Belki öyle belki de değil.”
“Varmaya çalıştığın nokta?” diye hatırlattım ona.
“Bu yeni özgürlüğünü diğer arkadaşlarını görmek için de kullan. Ve dengeyi koru.”

Başımı yavaşça salladım. “Denge iyidir. Yani doldurmam gereken bir kotam mı olacak öyleyse?”
Somurttu ve başını hayır dercesine salladı. “Bunu daha fazla karmaşık hale getirmek istemiyorum. Sadece arkadaşlarını unutma...”

Bu zaten çözmeye çalıştığım bir açmazdı. Arkadaşlarımı kendi güvenlikleri için mezun olana kadar bir daha görmek istemiyordum.

Yapılabilecek en doğru hareket neydi peki? Olabildiğince onlarla çok mu vakit geçirmek? Yoksa kademeli olarak onlardan uzaklaşmak mı? İkincisi canımı sıkmıştı.

Ben bunları düşünüp dalmışken Charlie ekledi “....özellikle de Jacob ile.”

Bu daha da büyük bir açmazdı. Doğru kelimeleri bulmam bir zaman aldı. “Jacob biraz...zor olabilir.”
“Blackler neredeyse aileden sayılır, Bella,” dedi, sesi gene sertti ve babacandı. “Ve Jacob da çok ama çok iyi bir arkadaşdı senin için.”
“Biliyorum.”
“Onu özlemiyor musun?” diye sordu Charlie asabiyetle.
Boğazımda aniden bir şey düğümlenmişti. Cevap vermeden önce boğazımı iki kez temizlemek zorunda kaldım. “Evet, özledim,” diye cevap verdim, yere bakıyordum. “Çok özledim.”

“Öyleyse neden bu kadar zor?”
Açıklamakta serbest değildim. Benim ve Charlie gibi normal insanlar için koyulmuş kurallara aykırıydı. Bunu bilmek demek çevremizde var olan gizli dünyadaki tüm o mitolojik yaratıkları ve canavarları bilmek demekti.

Bu dünyayı biliyordum ve hiç de küçük bir belanın içerisine batmamıştım. Charlie’nin de aynı soruna bulaştırmaya hiç niyetim yoktu.

“Jacob ile...bir anlaşmazlığımız var,” dedim yavaşça. “Yani aramızdaki arakadaşlıkla ilgili bir şey. Görünüşe göre arkadaşlık Jake için yeterli değil.” Söylediğim bahanenin detayları doğruydu ama önemsizdi, çünkü asıl neden Jacob’ın dahil olduğu kurt adamlar sürüsü katılmaya niyetli olduğum Edward’ın vampir ailesinden ve haliyle benden de nefret ettiğiydi. Bu öyle notlar yazarak çözebileceğimiz cinsten bir şey değildi, zaten telefonlarıma da çıkmıyordu. Fakat benim planım, kurt adamla kişisel olarak ilgilenmekti ve kesinlikle vampirlere uymamıştı.

“Edward için küçük sağlıklı bir rekabet iyi olmaz mı?” Charlie’nin sesi şimdi alaycıydı.
Aynı şekilde karanlık bir bakış attım ona. “Rekabet falan yok.”
“Ondan kaçınarak Jake’in hislerini incitiyorsun. Onun hiçbir şey olmaktansa arkadaş olmayı tercih edeceğine eminim.”

Ah şimdi de *ondan* sakınıyordum öyle mi?

“Jake’in arkadaş olmak istemediğine son derece eminim.” Bunu söyledikten sonra ağzımda sevimsiz bir tat oluşmuştu. “Bu fikre de nereden kapıldın bu arada?”

Charlie utanmış görünüyordu. “Bu konu bugün Billy’le konuşurken ortaya çıkmış olabilir...”
“Sen ve Billy şimdi de yaşlı kadınlar gibi dedikodu mu yapıyorsunuz,” diye şikayet ettim, çatalımı buz gibi olan tabağımdaki makarnama sapladım.

“Billy Jacob için endişeniyor,” diye cevap verdi Charlie. “Jake bugünlerde zor zamanlar geçiriyor...Keyifsizmiş.”

İrkildim, ama gözümü tabağımdan ayırmadım.
“Ve sen Jake ile gününü geçirdikten sonra hep mutlu olurdun.” Charlie derin bir soluk verdi.
“Şimdi de *mutluyum*.” Hırlar gibi dişlerimin arasında soludum.
Söylediğim sözler ile söyleme biçimimdeki karşıtlık Charlie’ye kahkaha attırmıştı, ben de ona katıldım.
“Tamam, tamam,” diye kabul ettim. “Denge.”
“Ve Jacob,” diye ısrar etti.
“Deneyeceğim.”
“Güzel.Dengeyi yakala Bella. Ve ah doğru ya, bir mektubun vardı,” dedi Charlie, incelikle bir daha konuya dönmemek üzere yenisine geçmişti. “Orada ocağın yanında.”

Kalkıp almadım, aklım bir süre Jacob’ın adıyla meşgul olmuştu. Büyük ihtimal önemsiz bir mektuptu; daha dün annemden bir paket almıştım ve kimseden başka bir şey beklemiyordum

Charlie sandalyesini geriye doğru itip ayaka kalktı, sonra da ayaklarına değmeye çalışarak gerindi. Tabağını lavaboya bırakmadan evvel musluğu açtı sonra da bir an durup kalın zarfı bana doğru fırlattı. Zarf masanın üzerinde kaydı ve dirseğime *çarpıp* durdu.

“Eee, teşekkürler,” diyebildim sadece, mektubu açmam için bu kadar zorlaması kafamı karıştırmıştı. Sonra mektubun geldiği adresi gördüm. Mektup Alaska Southeast Üniversitesinden geliyordu. “Çok çabuk cevap geldi. Başvuru tarihini kaçırdığımı sanıyorum.”
Charlie kıkırdadı.

Zarfı elimde çevirdim ve ona düşmanca baktım. “Bu açık.”

“Merak ettim.”
“Beni çok şaşırttınız şerif. Bu bir devlet suçu.”
“Hadi oku ama.”
Mektubu zarfından çıkardım, sonra da katlanmış halde duran ders programını.
Ben daha hiçbir şey okuyamadan Charlie “Tebrikler,” dedi. “Bu senin ilk kabul mektubun.”
“Teşekkürler, baba.”
“Okul harcın hakkında konuşmalıyız. Ben biraz para biriktirmiştim ve…”
“Hey dur bakalım. Senin emeklilik parana elimi sürmeyeceğim. Benim üniversite fonum var,” ama fondan kalanlar zaten en başından beri çok da fazla değildi.

Charlie kaşlarını çattı. “Bu yerlerin bazıları gerçekten pahalı, Bells. Yardım etmek istiyorum. Alaska’ya kadar sırf ucuz olduğu için gitmek zorunda değilsin.”

Ucuz falan da değildi. Ama uzaktaydı ve yılın üç yüz yirmi bir günü hava kapalıydı. İlk bahane kendim içindi ikincisi için Edward içindi.

“Ne kadar uzakta olduğunu biliyorum. Ayrıca finansal destek sağlayacak pek çok yer var. Hem kredi almak da kolay.” Yaptığım blöfün çok belli olmadığını umuyordum. Açıkçası pek de araştırma yapmamıştım bu konuda.

“Yani...,” diye başladı Charlie ve sonra sustu ve başka yöne bakmaya başladı.
“Yani ne?”
“Hiç, ben sadece...” Kaşlarını çatmıştı. “Şeyi merak etmiştim...Edward’ın gelecek yılki planlarını?
“Ya.”
“Planı ne?”
Birinin kapıya üç kere vurması hayatımı kurtarmıştı. Charlie gözlerini devirdi ve yerinden kalktı.

“Geliyorum!” diye bağırdığımda Charlie “Kaç bakalım” dediğini duydum. Onu duymazdan geldim ve Edward’ı içeriye davet ettim.

Kapıyı hevesle açtım - aniden kolayca ardına kadar açıldı – ve işte oradaydı, tam karşımda benim mucizem duruyordu.

Zaman onun mükemmel yüzüne karşı bağışıklık kazanmamı sağlayamamıştı ve eminim bunu asla da beceremeyecektim. Bakışlarım onun soluk beyaz yüzünde gezinmeye başladı.Geniş köşeli çenesine sanki bir sanat eseri gibi oyulmuş kalın dudakları vardı. Karşımda durmuş gülümserken burnu düz bir çizgi şeklini almış, çıkık elmacık kemikleriyle ters bir açı oluşturmuştu. Pürüzsüz bir mermer gibi olan alnı ardı - darma dağınık bronz rengi saçları kısmen örtüyordu...

Gözlerini ise sona saklamıştım, biliyordum ki o gözlere bir kez baktığımda düşüncelerim allak bullak olacaktı. İri, sıcacık bakan sıvı altın rengindeydiler ve siyah kirpiklerle çevrelenmiştiler. Gözlerinin içine bakmak beni her zaman olağan dışı hissettirirdi – ona bakarken bacaklarım süngere dönüşürdü. Biraz da başım dönerdi ama bunun sebebi ona bakarken nefes almayı unutmamdı. Ve gene öyle olmuştu.

Dünyadaki her erkek modelin ruhuna karşılık takasa edebileceği türden bir yüzü vardı. Tabii ki bunun tek bir fiyatı vardı, o da bir ruh.

Hayır. Buna inanmıyordum. Böyle düşündüğüm için bile suçluluk duyuyordum ve memnun oluyordum, aslında çoğunlukla memnun oluyordum. Edward hakkında sık sık – bu kadar sık olduğu için memnundum –böyle gizemli düşünceleri olan tek kişiydim.

Eline uzandım ve onun soğuk parmakları benimkine değdiğinde iç geçirdim. Onun dokunuşu bana rahatlamaya benzer bir his veriyordu – sanki acı çekiyormuşum da ansızın bu acı sona eriyormuş gibiydi.

“Selam,” dedim ona küçük bir gülümsemeyle, beklenenden daha az coşkulu bir karşılamaydı bu.

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı kaldırıp elinin arkasıyla yanağımı okşadı. “Öğlenin nasıldı?”
“Yavaştı.”
“Benim için de öyleydi.”

Ellerimiz hala kenetlenmişken bileğimi yüzüne doğru yaklaştırdı. Gözlerini kapatmış burnunu tenimin üzerinde gezdiriyordu ve yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Daha önce de söylediği gibi şaraba karşı koyarak kokusunun tadını çıkarıyordu.

Kanımın kokusunun üzerindeki etkisini biliyordum – onun için diğer insanların kanının tadından çok daha lezzetliydi – bu tıpkı bir alkoliğin şarap yerine su içmesi gibiydi. Ona yakıcı bir susuzluk hissi veriyordum. Fakat önceden olduğundan farklı olarak artık çekinmiyordu. Bu sıradan hareketinin arkasında aslında nasıl da büyük bir mücadele olduğunu sadece hayal edebilirdim.

Bu kadar zorlanması beni çok üzmüştü. Kendimi ona daha fazla acı vermeyeceğimi söyleyerek teselli ettim.

Charlie’nin yaklaştığını duydum. Her zaman olduğu gibi misaferimizin eve gelmesine duyduğu memnuniyetsizliği ayağını yere vurarak göstermişti. Edward’ın gözleri hemen açıldı, bileğimi serbest bıraktı ama hala elele tutuşuyorduk.

“İyi akşam Charlie.” Charlie bunu pek haketmese bile Edward her zaman olduğu gibi kusursuz derecede kibardı.

Charlie bir şeyler homurdandıktan sonra ellerini göğsünde birleştirdi ve orada beklemeye başladı. Son zamanlarda takındığı aşırı denetimci ebeveyn halindeydi gene.

“Birkaç başvuru formu daha getirmiştim,” dedi Edward, elinde içi dolu bir zarf tutuyordu. Küçük parmağının çevresindeyse pullardan oluşmuş bir rulo vardı.

Sıkıntıyla inledim. Beni başvurmam için zorlamadığı kaç üniversite kalmıştı daha? Hem mevzuattaki bu boşlukları nasıl bulabiliyordu? Bu yıl geç kalmıştık oysa ki.

Sanki düşüncelerimi *okuyabiliyormuş* gibi gülümsedi; muhtemelen yüzümden her şey belli oluyordu. “Hala son başvuru tarihleri geçmemiş birkaç yer var. Ve istisnai durumlar yaratmaya istekli bazı yerler de var.”

Bu istisnai durumları yaratmaya istekli olmalarının arkasındaki nedenleri sadece hayal edebiliyordum. Ve tabi onlara verilen çeklerdeki sıfırların miktarını da.

Edward yüzümdeki ifadeye güldü.

“Geçelim mi?” diye sordu, beni mutfak masasına doğru çekiştirdi.

Charlie her ne kadar bugün yapılacaklara pek itiraz etmese de bundan hoşlanmamıştı ve arkamızdan takip etti. Her geçen gün bana üniversite konusunda daha çok baskı yapıyordu artık.

Edward yıldırıcı görünen kağıt destelerini düzenlerken ben de masayı hızlıca temizledim. *Uğultulu Tepeler* kitabımı tezgaha koyduğumda Edward tek kaşını havaya kaldırdı. Ne düşündüğünü biliyordum ama Edward yorum yapmaya fırsat bulamadan Charlie konuşmaya başladı.

"Üniversite başvurularından bahsetmişken, Edward," dedi Charlie, sesi daha da kasvetli bir hal almıştı; Edward'a doğrudan bakmamak için elinden geleni yapmıştı ve onunla iletişime geçmek zorunda kalması daha da kötü bir havaya bürünmesine neden olmuştu. "Bella ve ben gelecek yıl hakkında konuşuyorduk. Hangi okula gideceğine karar verdin mi?"

Edward Charlie'ye gülümsedi, sesi son derece candandı.
"Henüz değil. Bazı okullardan kabul mektubu almıştım ama hala bunlar üzerinde düşünüyorum."

"Nereye kabul edildin?" diye ısrarla sordu Charlie.
"Syracuse...Harward...Darmouth...ve bir de Alaska Southeast Üniversitesinden bugün bir kabul mektubu aldım." Edward kafasını hemen yana çevirdi böylece bana göz kırpabilmişti. Gülüşümü bastırmayı başardım.

"Harward? Darmouth?" Charlie şaşkınlığını gizleyemeden mırıldanmıştı. "Bu harika…yani. Evet, ama ya Alaska Üniversitesi...Sarmaşık Ligi üniversitelerinden birine gitmek varken orayı düşünmüş olamazsın. Yani demek istediğim baban eminim..."

"Carlisle nereyi seçersem seçeyim memnun olacaktır," dedi Edward sakince.
"Yaa."
"Tahmin et ne oldu, Edward?" diye heyecanla sordum.
"Ne oldu, Bella?"
Tezgahın üzerindeki kalın zarfı işaret ettim. "Alaska Üniversitesinden kabul mektubu geldi!"
"Tebrikler!" dedi gülümseyerek. "Ne tesadüf ama."

Charlie gözlerini kısmış, etrafina öfkeyle bakıyordu. "Pekala," diye söylendi bir dakika sonra.
"Gidip maçı izleyeceğim, Bella. Unutma dokuz kırk."
Her zamanki yanımızdan ayrılış sözüydü bu.
"Şey, baba? Özgürlüğüm hakkındaki yaptığımız son konuşmayı hatırlıyorsun... değil mi?"

Derin bir nefes verdi. "Haklısın. Tamam on kırk. Hala okul zamanı gece dışarı çıkma yasağın var."

"Bella artık cezalı değil mi?" diye sordu Edward. Şaşırmadığının farkındaydım. Sesinde ufacık bile olsa bir heyacan fark etmemiştim.

"Şartlı olarak," Charlie dişlerinin arasında tıslayarak düzeltti. "Niye sordun?"

Kaşlarımı çatıp babama baktım ama beni görmedi.
"Bilmem,bu iyi oldu," dedi Edward. "Alice bir süredir alışverişe gitmek için bir arkadaş arıyordu, ve Bella'nın şehrin ışıklarını özlediğine eminim." Dönüp bana gülümsedi.

Fakat Charlie öfkeyle haykırdı, "Hayır!" ve yüzü mor bir renge bürünmüştü.
"Baba! Sorun ne?"

Sinirden kenetlenmiş olan çenesini güçlükle açarak konuştu. “Şu anda Seattle’a gitmeni istemiyorum.”
“Ne?”
“Sana gazetedeki haberden bahsettim, Seattle’da bir çete insanları öldürüyor ve seni bundan korumak istiyorum tamam mı?”

Gözlerimi devirdim. “Baba, bir yıldırımın beni çarpma ihtimali beni Seattle’da bir...”
“Hayır, her şey yolunda Charlie,” dedi Edward sözümü keserek. “Ben Seattle’ı kastetmemiştim.Aklımda Portland vardı aslında. Bella’yı Seattle’a götürmezdim zaten. Elbette ki.”
Ona inanamıyormuşçasına baktım, ama elinde Charlie’nin gazetesi vardı ve ön sayfayı büyük bir dikkatle okuyordu.

Babamı yatıştırmaya çalışıyor olmalıydı. Ne kadar ölümcül olursa olsun tehlikede olma fikri Edward ya da Alice ile birlikteyken düpedüz gülünçtü.

İşe yaramıştı. Charlie bir süre Edward’a gözlerini bir süre daha dikip baktıktan sonra omuz silkti. “Pekala,” dedi ve sonra da hızla oturma odasına doğru gitti. Belki de başlangıç atışını kaçırmak istemiyordu.

Televizyonun açılmasına kadar bekledim, böylece Charlie bizi konuşurken duyamayacaktı.

“Ne yaptığını –,” diye sormaya çalıştım.

“Bekle,” dedi Edward gözünü gazeteden ayırmadan. Bana ilk başvuru belgelerini uzattığında hala gazeteyi okuyordu. “Bence makalelerini bu başvuru formu için tekrar düzenleyebilirsin. Aynı soruları sormuşlar.”

Charlie hala dinliyor olmalıydı. Derin bir soluk aldıktan sonra aynı soruları cevaplamak üzere formun başına geçtim. Adım, soyadım, adresim…

Birkaç dakika sonra başımı formlardan kaldırıp ona baktım ama Edward pencereden dışarıya düşünceli bir şekilde bakıyordu. Başımı tekrar eğip forma döndüğümde okulun adına ilk defa dikkat ettim.

Güldüm ve kağıdı ittim.
“Bella?”
“Ciddi ol Edward. *Dartmouth* öyle mi?”

Edward ittiğim kağıdı kibarca önüme geri koydu. “Bence New Hampshire’ı severdin,” dedi. “Benim için tam kadro gece eğitimi var, ve ormanlar yürmeye hevesli kişiler için son derece uygun. Yabani hayatı çok bereketli.” Karşı koyamadığımı bildiği çarpık gülüşünü yüzüne kondurdu.

Burnumdan derin bir soluk aldım.

“Eğer bu seni mutlu edecekse bana geri ödemene izin vereceğim,” diye söz verdi. “Eğer istiyorsan senin yerine ödeyebilirim.”

“Sanki verilecek muazzam rüşvet ya da borç olmadan girebilecek mişim gibi? Bu seferki ne, yeni bir Cullen kütüphanesi kanadı mı? Ah, neden gene bu konu hakkında tartışıyoruz?”

“Sadece başvuru formunu doldur tamam mı, Bella? Başvuru da bulunmak seni öldürmez.”

Sinirden dişlerimi sıkmıştım. “Ne var biliyor musun? Başvuru formunu dolduracağımı hiç sanmıyorum.”

Çöp kutusuna atabilmek için buruşturma niyetiyle kağıda uzandım, ama orada yoktu. Bir süre boş masaya baktıktan sonra Edward’a döndüm. Hareket etmemişti ama başvuru formunun katlanmış olarak ceketinin cebinde durduğuna emindim.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordum.
“Senin imzanı senden daha iyi atıyorum. Hem makaleni zaten yazdın bile.”

“Böyle yaparak ileriye gittiğinin farkındasın sanırım.” Bu sözleri Charlie’nin bir ihtimal hala maçı izlemeye dalmadığını düşünerek fısıldamıştım. “Başka bir yere başvurmaya ihtiyacım yok. Alaska’ya kabul edildim. Zaten ilk sömestirin harcını ödemeye ancak gücüm yetiyor. Ve bu da son derece geçerli bir bahane.Ne olursa olsun sokağa atacak param yok.”

Kederli bakış yüzünde belirdi. “Bella –”

“Başlama tekrar. Bunu Charlie’nin hatırı için yapmam gerektiğini kabul ediyorum ama ikimiz de biliyoruz ki gelecek sonbahar okula gidecek durumda olmayacağım. En azından yakınlarında insan olan hiçbir yerde olamayacağım.”

Bildiğim kadarıyla yeni vampirlerin ilk birkaç yılları zorlu geçiyordu. Edward bu konu hakkında bahsetmekten pek hoşlanmadığından pek detaya inmemiş olsa da çok da hoş bir dönem olmadığını biliyordum.Kendine hakim olma doğuştan değil sonradan kazanılan bir yetenekti. Okulla yazışmak kesinlikle ihtimal dahilinde değildi.

“Zaman konusunda hala karar verilmediğini sanıyordum,” diye kibarca hatırlattı bana Edward. “Üniversitenin bir ya da iki döneminin tadını çıkarabilirdin. Asla tecrübe etmediğin bir sürü insani deneyim var.”
“Ondan sonra yaparım.”
“Ondan sonra bir daha insani hiçbir deneyim yaşayamazsın. Bir daha insan olmak için şansın olmayacak Bella.”

İç geçirdim. “Zamanlaması konusunda akılcı davranmalısın Edward. Oyalanmak çok tehlikeli olabilir.”

“Hiçbir tehlike yok ama,” diye ısrar etti Edward.

Ona dik dik baktım. Tehlike yok mu? Bundan eminim. Sadece arkadaşının ölümünün intikamını, tercihen yavaş ve acı dolu bi şekilde, benden almak isteyen sadist bir vampir vardı. Victoria hakkında kim endişeleniyorduki? Ve, ah tabi, Volturi isimli vampir savaşçıları olan

seçkin vampir ailesi vardı – onlarda benim kalbimin atmaması konusunda ısrarcılardı çünkü onların varlığını bir insanın öğrenmesi kesinlikle yasaktı. Doğru, panik yapmama neden olacak hiçbir şey yoktu. Hatta Alice'in gözcülüğünde bile olsa, ki Edward kendisinin gelecek hakkında gördüğü bizi önceden uyaran ve esrarengiz şekilde kesinlik içeren imgelere çok güvenirdi, bunu tehlikeye atmak çılgıncaydı.

Ayrıca bu tartışmayı çok önceden zaten kazanmıştım. Değişim geçireceğim tarih kesin olmamakla beraber mezuniyetimden kısa bir süre sonra olmasında anlaşmıştık ve buna sadece birkaç hafta kalmıştı.

Bu kadar kısa bir zamanın kaldığını fark etmek oldukça şaşırtmıştı beni. Tabii ki bu değişim şarttı – bunun çözüm yolu da bu dünyada istediğim her şeyi bir araya getirmekti – fakat yan odada oturmuş her akşam yaptığı gibi maç izlemekten zevk alan Charlie'nin varlığının farkındaydım. Annem Renée'nin buradan çok uzakta güneşli Florida'da da bana yazı onunla ve yeni kocasıyla geçirmem için hala yalvaracaktı. Ve Jacob vardı bir de, ailemden farklı olarak ben okul için ortadan kaybolduğumda o aslında ne olduğunu bilecekti. Hatta ailem onlarla yol masraflarını, yapmam gerekenleri ve hastalığı bahane ederek gelişimi ertelediğimde uzun süre şüphelenmeyeceklerdi bile ama Jacob bilecekti.

Bir an Jacob'ın iğrenmesi diğer bütün acıları gölgede bıraktı.

"Bella," diye mırıldandı Edward, içinde bulunduğum endişeyi görmek yüzünü asmasına neden olmuştu. "Acele etmene gerek yok. Kimsenin seni incitmesine izin vermem. İstediğin kadar zamanın var."
"Acele etmek istiyorum," diye fısıldadım, hafifçe gülümsüyordum ve bir espiri yapmaya çalıştım. "Ben de bir canavar olmak istiyorum."

Sıktığı dişleri arasından konuştu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Ansızın gazeteyi ikimizin ortasına, masanın üzerine fırlattı. Parmağını gazetenin manşetine koydu:

ÖLÜ SAYISI ARTIYOR,
POLİS ÇETE SALDIRISINDAN ŞÜPHELENİYOR

"Bununla ne ilgisi var?"
"Canavarlar şaka değildir, Bella."

Gazetenin manşetine tekrar baktım sonra da yüzündeki sert ifadeye. "Bunu...bir *vampir* mi yaptı?" diye fısıldadım.

Buz gibi gülümsedi. Sesi duygusuz ve alçaktı. "Benim türümün insanların dehşet dolu haberlerininin arkasında aslında ne sıklıkta yer aldığını bilsen şaşardın.Neye bakman gerektiğini bilirsen anlaması hiç de zor değil. Burada verilen bilgiye göre yeni dönüşmüş bir vampirin Seattle'da serbest kaldığı anlaşılıyor. Kana susamış, vahşi ve kontrolsüz. Hepimizin bir zamanlar olduğu gibi."

Gözlerimi onunkinden kaçırarak tekrar gazeteye baktım.

"Bu durumu bir kaç hafta izliyoruz. Tüm işaretler ortada – kuşkulu ortadan kayboluşlar, ki bunların hepsi gece olmuş, berbat haldeki cesetler ve yetersiz kanıtlar...Evet, bu kesinlikle yeni

dönüşmüş bir vampir. Ve görünüşe göre bu acemi için kimse sorumluluk almak istemiyor...” Derin bir soluk aldı. “Aslında bizim sorunumuz değil. Evimize çok yakın bir yerlerde olmadığı sürece ilgilenmemeliyiz. Dediğim gibi bu her zaman olur. Canavarlar canavarca davranışların sonucunda oluşurlar.”

Sayfada yer alan isimlere dikkat etmemeye çalıştıysam da bütün isimler koyu renk puntoyla yazılmışlardı. O beş insan hayatlarını orada geçirmişlerdi ve şimdi aileleri yas tutuyordu. Cinayete kurban gittiklerini bilerek bu isimleri okumak farklıydı. Maureen Gardiner, geoffrey Campbell, Grace Razi, Michelle O’Connel, Ronald Allbrook. Bu insanların hepsinin aileleri, çocukları, arkadaşları, evcil hayvanları, umutları, planları vardı.

“Benim için aynı olmayacak,” diye fısıldadım, biraz da kendim için söylemiştim. “Böyle olmama izin vermeyeceksin. Biz Antartika’da yaşayacağız.”

Edward gerilimi azaltmak için güldü. “Penguenler çok tatlıdır.”

Keyifsizce güldüm ve masanın üzerindeki gazeteyi yere fırlattım böylece o isimleri göremeyecektim. Elbette Edward av için gerekli canlıları düşünmüştü bile. O ve onun insan hayatını korumaya kendini adamış “vejeteryan” ailesi beslenme ihtiyaçlarını büyük yırtıcı hayvanları avlayarak tatmin ediyorlardı. “Öyleyse planladığımız gibi Alaska’ya gideriz. Hem orası Juneau’dan daha uzak ve gri ayılar bakımından epey zengin.”

“Daha iyi,” diye kabul etti. “Hem kutup ayıları da var. Oldukça da vahşiler. Sonra kurtlar da bir hayli iridir.”

Ağzım açık kalmıştı ve şaşkınlık dolu bir ses çıkarmıştım.

“Sorun ne?” diye sordu. Kendime gelmeden kafa karışıklığı uçup gitmiş ve bütün vücudu kasılmıştı. “O zaman kurtları boşver yani sana iğrenç geldiyse.” Sesi gergin ve resmiydi, ayrıca omuzları da dikleşmişti.

“O benim en iyi arkadaşımdı Edward,” diye mırıldandım.Onu iğnelemek için geçmiş zamanı kullanmıştım. “Tabii ki bana iğrenç geliyor.”

“Düşüncesizliğimi lütfen bağışla,” dedi, hala oldukça resmiydi. “Bunu önermemeliydim.”

“Bunun hakkında endişelenme.” Ellerime baktım, ikisini masanın üzerinde birleştirmiş ve sıkmıştm.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık ama sonra buz gibi parmağıyla gönlümü almak için çenemin altını okşadı. Dokunuşu daha da yumuşaktı artık.

“Üzgünüm. Gerçekten.”

“Biliyorum. O şekilde tepki vermemeliydim. Sadece...şey, sen gelmeden önce de Jacob’ı düşünüyordum.” İkilemde kalmıştım. Sarımsı gözleri ne zaman Jacob’ın adını söylesem kararıyor gibi görünüyordu. Yalvaran tonda konuşmaya devam ettim. “Charlie Jake’in zor zamanlar geçirdiğini söyledi. O şimdi acı çekiyor ve... bu benim suçum.”

“Sen yanlış olan hiçbir şey yapmadın Bella.”

Derin bir nefes aldım. “Her şeyi düzeltmeliyim Edward. Bunu ona borçluyum. Ve bu Charlie’nin şartlarından biri, neyse...”

Ben konuşurken yüz ifadesi değişmiş tekrar sert bir hal almıştı.

“Bella, biliyorsun ki korunmasız bir şekilde bir kurt adamın etrafında olması söz konusu bile değil. Ayrıca içimizden birinin onların bölgesine geçmesi yaptığımız anlaşmayı da bozabilir. Bir savaş başlatmamızı mı istersin?”

“Tabii ki hayır!”

“Öyleyse bu konu hakkında daha fazla tartışmamızın gereği yok.” Elini aşağa indirdi ve bakışlarını başka yöne çevirdi, konuşmak için yeni bir konu bulmaya çalışıyordu. Sonra bakışları arkamda duran bir şeyde sabitlendi, gülümsüyordu. Gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı.

“Charlie’nin seni serbest bırakmaya karar vermesine sevindim, kütüphaneye gitmeye çaresizce ihtiyacın var gibi görünüyor. Hala *Uğultulu Tepeler*’i okuduğuna inanamıyorum. Ezberlemedin mi daha?”

“Hepimiz görsel hafızaya sahip olamıyoruz,” dedim terslenerek.
“Görsel hafiza ya da başka bir şey, ben hala bu kitaptan neden hoşlandığını anlayamıyorum. Kitabın kahramanları birbirlerinin yaşamını mahveden korkunç insanlar. Heathcliff ve Cathy’nin nasıl olup da Romeo ve Juliet ile ya da Mr Darcy ve Elizabeth Bennet ile aynı kefeye konduğunu anlayamıyorum. Bu bir aşk hikayesi değil, nefret hikayesi.”

“Klasiklerle bazı sorunların var,” diye hırsla cevap verdim.

“Belki de eski zamanalar beni etkilemiyor.” Gülümsedi, sonunda ilgimi dağıtabildiği için memnun olmuştu.

“Ciddiyim, neden defalarca ve defalarca okuyorsun?” Gözleri parlıyordu gene, her zaman olduğu gibi zihnimin karmaşık düşüncelerini çözmeye çalışıyordu. Masanın diğer tarafından uzanıp yüzümü elleri arasına aldı. “Senin için bu kadar cazip olmasının nedeni ne?”

Bu samimi merakı beni gafil avlamıştı. “Emin değilim,” demiştim, gözlerini dikip bana bakması ve dokunuşu düşüncelerimi allak bullak etmişti. “Sanırım kitaptaki çaresizlikle ilgili. Nasıl hiçbir şeyin onları ayrı tutamadığından belki de; ne bencilliklerinin, ne kötülüklerinin ya da en sonun da ölümün bile ...”

Söylediklerimden dolayı yüzü düşünceli görünüyordu. Bir süre sonra alay edercesine gülümsedi. “Sanırım içlerinden biri iyi bir karakter olsaydı daha iyi bir hikaye olurdu.”

“Bence sorun da bu,” diye itiraz ettim. “Onların aşkı sahip oldukları tek iyi şeydi.”

“Öyleyse umarım ondan daha iyi iç güdülere sahipsindir...yani kötü birine aşık olmaman için.”
“Sanırım birilerine aşık olmam konusunda endişe etmek için biraz geç kaldın,” dedim anlamlı bir şekilde. “Fakat hiçbir uyarı olmadan da oldukça iyi idare ettiğimi düşünüyorum.”

Sessizce güldü. "Böyle *düşündüğün* için memnunum."

"Umarım sen de bencil birinden uzak duracak kadar akıllısındır. Heathcliff'den ziyade tüm sorunların nedeni Catherine'di."

"Kendimi kouyacağım," diye söz verdi.

İç geçirdim, konuyu dağıtma konusunda gerçekten çok iyiydi.

Elimi yüzüme koyduğu elinin üzerine koydum. "Jacob'ı görmeliyim."

Gözlerini kapadı. "Hayır."

"Gerçekten hiç de tehlikeli değil," dedim, tekrar yalvaran tonda konuşuyordum. "La Push'dayken tüm zamanımı onlarla geçirirdim ve hiçbir şey olmamıştı."

Fakat dilim sürçmüştü; sonlara doğru yalan söylediğimi fark etmiştim.*Hiçbir şey* olmadığı bir yalandı. Hızla bir anı bir anda zihnimde belirdi – devasa gri bir kurt hamle yapmadan önce gerinmişti ve bıçak gibi dişlerini bana gösteriyordu – o zaman hissettiğim korkuyu hatırlamak bile avuçlarımın terlemesine neden olmuştu.

Edward kalp atışlarımın hızlandığını duymuştu ve sanki yüksek sesle yalan söylediğimi haykırmışım gibi başını salladı. " Kurtadamlar değişkendirler. Bazen onların yakınlarındaki insanlar zarar görür. Hatta bazen öldürülürler."

Bunu reddetmek istiyordum ama buna engel olacak başka bir anı gözümde canlanmıştı. Emily Young'ın güzel yüzünü görmüştüm, şimdiyse sağ gözünün köşesinden ve ağzının sol tarafından aşağıya inen meşum izler yüzünden yüzü bozulmuştu, sonsuza kadar parçalanmış bir yüzle yaşayacaktı..

Zafer kazanmış bir edayla sessizce benim konuşmamı bekledi.
"Onları tanımıyorsun" diye fısıldadım.
"Onları senin sandığından daha da iyi tanıyorum Bella. Son defasında oradaydım."
"Son defasında mı?"
"Bundan yetmiş yıl önce kurtlarla yollarımız kesişti...Biz Hoquiam yakınlarına yerleşmiştik. Alice ve Jasper'ın bize katılmasından hemenönceydi. Sayıca onlardan üstün olmamıza rağmen bunun bir savaşa dönüşmesini Carlisle engel oldu. Ephraim Black'i beraber var olabileceğimize ikna etti ve sonunda anlaşma yaptık."

Jacob'ın büyük büyük babasının adı beni korkutmuştu.
"O türün Ephraim ile ortadan kalktığını düşünmüştük," diye mırıldandı Edward; daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Şekil değiştirmelerine izin veren genetik tuhaflık yok olmuştu..." Aniden sustu ve gözlerini dikip suçlarcasına bana baktı. "Görünüşe göre senin kötü şansın her geçen gün daha da baskın hale geliyor. Senin ölümcül şeylere yardım etme tutkunun bu mutant kurtlar sürüsünün neslinin tükenmesine engel olacak kadar güçlü olduğunun farkında mısın? Eğer senin bu şansını saklayabilseydik, avcumuzda büyük bir kıyım yapabileceğimiz bir silah olurdu."

Sözlerindeki alayı görmezden geldim, benim ilgimi çeken onun varsayımları olmuştu. Gerçekten ciddi miydi? "Fakat onları *ben* getirmedim. Bilmiyor musun?"
"Neyi?
"Benim kötü şansımın bununla bir ilgisi yoktu. Kurtadamlar geri geldi çünkü vampirler de geri dönmüştü."

Edward bana gözlerini dikmiş bakıyordu, şaşkınlıktan ne diyeceğini bilmiyordu.
"Jacob bana senin ailenin buraya yerleşmesinin bir şeylerin harekete geçmesine neden olduğunu söyledi.Senin bunu bildiğini sanıyordum..."

Gözlerini kısmıştı. "Akıllarından geçen bu mu?"
"Edward olanlara bir bak. Yetmiş yıl önce buraya geldin ve kurt adamlar ortaya çıktı. Şimdi tekrar geldin ve kurtadamlar gene ortaya çıktı. Bunun bir rastlantı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerini kırpıştırdı, öfkeli havası dağalmıştı. "Bu teori Carlisle'nın ilgisini çekecek."

"Teori," diye alayla cevap verdim.

Bir süre sessiz kaldı; camdan dışarıya bakıp yağan yağmuru seyretti. Ailesinin gelişiyle dev köpeklerin ortaya çıkışı arasındaki bağlantıyı düşündüğüne emindim.

"İlginç ama çok da anlamlı değil," diye bir süre sonra kendi kendine mırıldandı. "Bu durumu değiştirmez."

Bunun ne anlama geldiğini kolayca anlamıştım; kurt adam arkadaşlar olmamalıydı.

Edward'a karşı sabırlı olmam gerektiğini biliyordum. Böyle davranmasının sebebi mantıksız oluşu değil sadece anlamamasıydı. Jacob Black'e ne kadar çok şey borçlu olduğum konusunda hiçbir fikri yoktu. Hayatımı ve de akıl sağlımı ona borçluydum.

Mantıklı düşünme becerimi yitirdiğim zamanlar hakkında kimseyle konuşmak istemiyordum, özellikle de Edward'la. O beni terkettiğinde Jacob beni ve ruhumu kurtarmaya çalıştı. Onun yokluğunda yaptığım aptalca şeyler ya da çektiğim acılar için asla onu sorumlu tutmadım.
Fakat Jacob tutmuştu.
Bu yüzden açıklamamı son derece dikkatli bir şekilde yapmalıydım.
Ayağa kalktım ve masanın çevresinde yürüdüm. Bana kollarını açtı ve ben de kucağına oturdum, buz gibi soğuk kolları arasındaydım.Konuşurken ellerine bakıyordum.

"Lütfen beni sadece bir dakikalığına dinle. Bu eski bir arkadaşımı ani bir kararla hayatımdan çıkarmaktan çok daha önemli. Jacob *acı* çekiyor." Sesim titremişti. "Onu yüzüstü bırakamam – bana ihtiyacı varken onu terk edemem. Sırf insan olmadığı zamanlar için bunu yapamam... Açıkçası ben insanlıktan çıktığımda...o benim yanımdaydı. Bunun nasıl olduğu konunsunda bir fikrin yok..." Tereddüt etmiştim. Edward'ın beni saran kolları yay gibi gerilmiş ve ellerini yumruk haline getirmişti, tendonları görünür hale gelmişti. "Eğer Jacob bana yardım etmeseydi...Geri döndüğünde ne halde olacağımı bilmiyorum. Ona çok daha fazlasını borçluyum Edward."
Yüzüne sakınarak baktım. Gözleri kapalıydı, dişlerini sıkmıştı.

“Seni terkettiğim için kendimi asla affetmeyeceğim,” diye fısıldadı. “Bin yıl yaşasam bile affetmeyeceğim.”

Elimi onun soğuk yüzüne koydum ve derin bir nefes verip gözünü açana kadar bekledim.

“Sen sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordun. Ve eminim ki benden daha az çatlak birinde bu yaptığın işe yarardı. Dahası artık buradasın ve önemli olan da bu.”

“Eğer asla seni terketmeseydim, sen de teselliyi bir *köpekte* bulmak için hayatını tehlikeye atmamış olacaktın.”

Geri çektim kendimi. Jacob da bu tarz aşağılayıcı sözlerle hakaret ederdi; *kan emici, sülük, parazit*...Fakat bir şekilde Edward’ın kadife gibi sesinden dolayı daha sert gelmişti bana.

“Daha uygun nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum,” dedi Edward, ses tonu soğuktu. “Kulağa acımasızca geleceğini sanıyorum ama seni kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Tehlikeli olan hiçbir şeye *asla* müsamaha göstermeyeceğim.”

“Bana bu konuda güvenmek zorundasın. İyi olacağım.”

Yüzü tekrar asılmıştı. “Lütfen, Bella,” diye fısıldadı.

Onun alev alev yanan altın gözlerine birdenbire baktım. “Lütfen ne?”

“Lütfen benim için. Lütfen senin güvende olmanı sağlayacak mantıklı kararlar ver. Elimden gelen her şeyi yaparım ama birazcık yardıma da müteşekkir olurum.”

“Üzerinde çalışacağım,” diye mırıldandım.
“Benim için ne kadar önemli olduğun hakkında bir fikrin var mı? Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?” Beni sert göğsüne sıkıca bastırdı, başım çenesinin altındaydı.

Dudaklarımı onun buz gibi boynuna bastırdım. “Seni ne kadar sevdiğimi biliyorum,” diye yanıtladım.

“Sen bir ağaçla bütün bir ormanı kıyaslıyorsun.”

Gözlerimi devirdim ama o görmedi. “İmkansız.”
Başımı öptü ve derin bir soluk verdi.
“Kurt adamlarla görüşmek yok.”
“Bunu kabul etmeyeceğim. Jacob’ı görmek zorundayım.”
“Öyleyse seni durdurmak zorunda kalacağım.”
Sesi bunu bir sorun olarak görmediğinden kendinden son derece emin bir şekilde çıkmıştı.
Onun haklı olduğuna emindim.
“Öyleyse bunu göreceğiz,” diye blöf yaptım. “O hala benim arkadaşım.”

Jacon’ın cebimdeki notunun sanki aniden ağırlaştığını hissettim. O kelimeleri sesinden duyuyor gibiydim, görünüşe göre gerçek hayatta olamayacak şekilde o ve Edward ile aynı fikirdeydi.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Üzgünüm.

2. KAÇAMAK

İspanyolca dersinden çıkmış kafeteryaya doğru yürürken tuhaf biçimde mutlu hissediyordum.Ve bunun tek nedeni dünyadaki en mükemmel insanın elini tutmam değildi.

Belki de mahkumiyetimin sona ermiş ve artık özgür bir kadın olmam bunun nedeniydi.

Ya da bunun belirgin biçimde benimle ilgisi yoktu. Belki de özgürlük hissi tüm okula çökmüştü. Okul çok dingindi, ve özellikle de son sınıflar için, havadaki anlaşılabilir bir heyecan vardı.

Özgürlük o kadar yakındaydı ki neredeyse dokunulup, tadı alınabilecek bir hale gelmişti. Tüm işaretler her yerdeydi. Kafeteryanın duvarlarını dolduruyordu, çöp kutularının üstü rengarenk küçük ilanlarla kaplıydı. Bu ışıl ışıl ilanlarda insanlara yıllık almalarını, kendi dönemlerine ait yüzükleri, mezuniyet cüppelerini, şapkalarını ve püsküllerini almak için son tarih hatırlatılıyordu – alt sınıflardan öğrencilerse bu yıl yapılacak balo için çalışıyorlardı. Balonun reklamı iç karartıcı bir şekilde güllerden olmuş bir çelenkle yapılıyordu. Büyük dans bu hafta sonu yapılacaktı ama Edward'dan beni zorunlu tutmaması için büyük bir söz almıştım. Zaten *bu* insani deneyimi daha önce yaşamıştım.

Hayır, bugün beni mutlu eden kişisel özgürlüğümdü. Okul yılının sona erecek olması diğer öğrencilere verdiği gibi zevk vermiyordu. Aslına bakılırsa ne zaman bunun hakkında düşünsem midem bulanıyordu. Bu yüzden düşünmemeye çalışıyordum.

Fakat herkesin hakkında konuşmaya bu kadar istekli olduğu bir konudan kaçmaya çalışmak oldukça zordu.

"Tanıdıklarına haber mektuplarını yolladın mı?" Edward ve ben otururken Angele sormuştu bunu. Açık kahverengi saçlarını her zaman yaptırdığı düz saç modelinden farklı olarak bugün özensiz bir at kuyruğu yapmıştı ve gözlerinde de çılgınca bir bakış vardı.

Alice ve Ben de Angela'nın diğer tarafındaydı. Ben'in gözlüğü burnunun üzerinde aşağıya inmiş, kısık gözlerle elindeki çizgi romanı okumaya çalışıyordu. Alice üzerimdeki kot ve tişörte dikkatle bakıyordu ve bu beni utandırmıştı. Muhtemelen kafasında bana daha uygun bir şeyler giydirmeye çalışıyordu. Benim modaya karşı bu umarsız tavrım onun açısından gerçekten can sıkıcıydı. Eğer ona izin verseydim, sanki büyük bir barbie bebekmişim gibi günde defalarca beni giydireceğine emindim.

"Hayır," diye cevapladım Angela'yı. "Önemi yok, gerçekten. Renée mezun olacağımı biliyor. Başka kime söylemeliyim ki?"
"Peki ya sen Alice?"
Alice gülümsedi. "Hepsini yolladım."
"Ne kadar şanslısın," Angela iç geçirdi. "Annemin bin tane kuzeni var ve benden hepsine el yazısıyla tek tek yazmamı bekliyor. Yazarken elim kopacak. Bunu erteleyemem de, şimdiden korkudan ölüyorum bile."
"Sana yardım ederim," dedim. "Eğer korkunç el yazımın bir sakıncası yoksa."

Charlie bundan çok hoşlanacaktı. Gözümün ucundan Edward'ın gülümsediğini gördüm. O da hoşlanmış olmalıydı, bu sayede kurt adamlar olaya dahil olmadan Charlie'nin şartlarını yerine getirmiş olacaktım.

Angela rahatlamış görünüyordu. "Bu çok nazikçe. Ne zaman istersen o zaman gelirim sana."

"Aslında eğer mahsuru yoksa ben sizin eve gelmeyi tercih ederim çünkü ben benimkinden bıktım da. Charlie dün gece cezamı sona erdirdi." İyi haberi verirken gülümsedim.

"Gerçekten mi?" diye sordu Angela, tatlı bir heyecan kahverengi gözlerinin parlamasına neden olmuştu. "Sonsuza kadar cezalı olduğunu sanıyordum ben."

“Senden daha çok şaşırdım ben. Beni okul bitimine kadar cezalı tutacağından son derece emindim.”
“Bu harika Bella! Bunu kutlamak için dışarı çıkmalıyız.”

“Bunun ne kadar harika olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Ne yapalım peki?” Alice derin düşüncelere dalmıştı, yapabileceklerini düşünerek yüzü aydınlanmıştı. Alice’in fikirleri genelde benim için fazlasıyla şatafatlı olurdu ve bunu o anda gözlerinden okuyabiliyordim, bir şeyleri abartmaya bayılırdı.

“Alice her ne düşünüyorsan, onu yapmak için özgür olduğumu pek sanmıyorum.”
“Özgür olmak özgür olmaktır, değil mi?”

“Bazı kısıtlamalar olduğuna eminim, örneğin Amerika kıtasında kalmak gibi.”

Angela ve Ben güldüler ama Alice hayal kırıklığı içerisinde yüzünü buruşturdu.

“Peki o zaman ne yapacağız?” diye ısrarla sordu.

“Hiçbir şey. Bak, önce babama şaka yapmadığından emin olmak için birkaç gün verelim. Hem zaten yarın da okul var.”
“Öyleyse bu hafta sonu kutlayacağız.” Alice’in coşkusu engellenemezdi.

“Tabii ki,” dedim, onu yatıştırmış olmayı umuyordum. Tuhaf bir şeyler yapmayacağımdan emindim çünkü Charlie’i ile işleri ağırdan almak daha akıllıca olacaktı. Ondan bir iyilik istemeden önce ne kadar güvenilir ve yetişkin olduğumu gösterme şansı elde edecektim.

Angela ve Alice seçenekler hakkında konuşmaya başladılar, sonra Ben de çizgi romanını bir kenara bırakıp konuşmaya katıldı. Ben ise bütün ilgimi yitirmiştim. Bir dakika önce bahsettiğim özgürlüğüm şaşırtıcı şekilde bir anda sıkıcı bir mevzuya dönmüştü. Onlar Port Angeles mı Hoquiam mı diye karar vermeye çalışırken ben iyice huzursuz bir hale gelmiştim.

Bu rahatsızlığımın asıl nedenini fark etmem çok uzun sürmedi.

Ormanda Jacob Black’e elvada dediğim zamandan beri ısrarla bir anı beni inatla rahatsız ediyordu. Sanki yarım saatte bir saatin alarmı çalıp kafamda Jacob’ın acı içerisindeki yüzünün belirmesine neden oluyordu. Onun hakkında sahip olduğum bu son anıydı.

Bu anı kafamda belirdiğinde serbest olmamın neden beni tatmin etmediğini anladım. Çünkü bu tam bir serbestlik değildi.

La Push haricinde istediğim her yere gidebileceğime emindim. İstediğim her şeyi yapabilirdim Jacob’ı görmek dışında. Kaşlarımı çatmıştım. Bunun bir orta yolu olmak zorundaydı.

“Alice?Alice!”

Angela’nın sesi beni daldığım derin düşüncelerden uyandırdı. Elini Alice’in bomboş bakan yüzüne doğru sallıyordu. Alice’in yüzündeki ifade bir şekilde tanıdıktı benim için, bu ifade ani bir şok hissinin bütün vücudumda yayılmasına neden oldu. Gözlerindeki dalgın bakış çevremizi

saran kafeteryadan bağımsız olarak onun kendi şeklince bambaşka ama gerçek bir şeyi gördüğünü anlatıyordu bana. Bir şeyler olacaktı, ve çok yakın zamanda olacaktı. Ürperdiğimi hissettim.

Sonra Edward güldü, çok doğal ve rahattı. Angela ve Ben ona baktı ama benim gözlerim Alice'e kilitlenmişti. Ansızın sanki biri onu tekmelemişçesine ayağa fırladı.

"Şekerleme zamanı mı Alice?" diyerek dalga geçti Edward.

Alice tekrar kendine gelmişti. "Üzgünüm hayal görüyordum, sanırım."

"Hayal görmek iki saat derse girmekten iyidir," dedi Ben.

Alice öncesinden daha da canlı bir şekilde konuşmalara katıldı, belki de biraz fazla canlıydı. Bir an gözlerinin Edward ile birleştiğini gördüm, bir dakika süren bu zamandan sonra kimse fark etmeden Angela'ya baktı. Edward sessizdi ve sanki dalgınmışçasına rol yaparak saçlarımla oynuyordu.

Sabırsızca Edward'a Alice'in ne gördüğünü sormak için bekliyordum ama bütün öğlen bir an olsun yalnız kalmamıza fırsat kalmadan geçip gitti.

Bu beni tuhaf hissettirmişti, neredeyse kasıtlı olduğunu düşünmüştüm. Yemekten sonra Edward adımlarını Ben'inkine uydurarak yavaşlattı ve daha önce bitirdiğini bildiğim ödevler hakkında onunla konuşmaya başladı. Genelde sınıflar arasında birileri olsa da biz de kendimiz için biraz zaman bulabilirdik. Son zil çaldığında Edward, Mike Newton ile konuşmaya başladı, Mike park yerine doğru giderken onun yanında yürüdü. Ben de onların arkasından Edward'ın beni sürüklemesine izin verdim.

Onları dinlerken kafam karışmıştı, Mike Edward'ın arkadaşça sorduğu sorulara cevap veriyordu.Görünüşe göre Mike'ın arabasıyla başı dertteydi.

"...ama aküyü değiştirdim," demişti Mike. Gözleri bir an irileşmişti ve sonra da Edward'a sakince bakmıştı. Şaşırmıştım, tıpkı daha önce olduğu gibi.

"Belki de sorun kablolardır?" diye sordu Edward.
"Belki. Arabalar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum," diye kabul etmişti Mike. "Birilerine göstermem lazım ama Dowling'e götürmek beni aşar."

Benim tamircimi önermek için ağzımı açtıysam da hemen sonra kapadım. Tamircim bugünlerde meşguldu, kendisi dev bir kurt olarak yeterince sorunla boğuşuyordu.

"Birkaç bir şey biliyorum, istersen bir bakabilirim," dedi Edward. "Sadece Bella ve Alice'i eve bırakmamı bekle yeter."
Mike da ben de Edward'a ağzımız açık bakakalmıştık.

"Eee...teşekkürler," diye mırıldandı Mike kendini toparlayıp. "Fakat çalışmalıyım Belki başka zaman."
"Kesinlikle."
"Görüşürüz." Mike arabasına bindi ve başını kuşkuyla salladı.

Edward'ın içerisinde Alice'in de bulunduğu Volvo marka arabası ise iki araba ilerdeydi.

"Bu da neydi böyle?" diye homurdandım, Edward aracın kapısını benim için tutuyordu.
"Sadece yardımcı olmak istedim," diye yanıtladı Edward.
Ve sonra arabanın arka koltuğunda oturan Alice nefes almadan konuşmaya başladı.

"Sen gerçekten motor hakkında çok da fazla bir şey bilmezsin Edward. Belki de Rosalie'yi bu gece bir bakması için getirmeliyiz, böylece Mike senin yardım teklifini kabul etmeye karar verirse daha iyi olur. Tabi *Rosalie* yardım etmek için ortaya çıktığında yüzündeki ifadeyi görmek de çok komik olurdu. Fakat Rosalie üniversiteye gitmek için tüm ülkeyi geçmek zorunda kaldığından bu çok da iyi bir fikir değil sanırım. Çok yazık. Sanırım Mike'ın arabasıyla senin ilgilenmen gerekecek. Senin ilgini sadece şık italyan spor arabalar çekiyor. İtalya ve orada çaldığım spor arabadan bahsetmek bana hala sarı bir Porsche cinsi araba borçlu olduğunu anımsattı. Noel'de ne istemeliyim bilmiyorum..."

Bir dakika sonra söyledikleri bir vızıltı halini aldığından sabırla bekledim.

Edward benim sorularımdan kaçınıyormuş gibi gelmişti. Sorun değildi. Yakında benimle bolca yalnız kalmak zorunda olacaktı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Görünüşe göre Edward da bunu fark etmiş gibiydi. Alice'i her zaman olduğu gibi Cullenlar'ın evlerinin girişindeki yolda bırakmıştı, aslında onu eve kadar götürmesini beklemiştim.

Alice arabadan inerken Edward'a sert bir bakış attı. Edward son derece sakin görünüyordu.

Alice ağaçların arasında kaybolup gitti.

Arabayı döndürüp Forks yoluna çıktığımızda çok sessizdi. Bekliyordum, beni paylayıp paylamayacağını merak ediyordum. Fakat yapmadı ve bu beni gergin bir hale getirdi. Alice bugün ne görmüştü? Bana söylemek istemediği bir şeydi ve ben de bunu bana söylememesinin nedeninin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Belki de sormadan önce kendimi hazırlamam daha iyi olurdu. Duyduğum şey yüzünden çılgına dönmek istemiyordum ya da söyleyeceği her neyse kaldıramayacağımı düşünmesini istemiyordum.

Charlie'nin evine ulaşana kadat ikimiz de sessizliğimizi koruduk.

"Bu günki ödevim az." dedi.
"Hmm," diye onayladım.
"Tekrar içeri girmeye iznim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Charlie beni okula götürmek için uğradın diye küplere binmedi."
Fakat Charlie'nin eve geldiğinde beni ve Edward'ı birarada görürse surat asacağına emindim.
Belki de ona özel özel bir yemek yapmalıydım.

İçeri girdik, ben merdivenlerde yukarı çıkarken Edward da beni takip etti. Yatağıma uzanıp pencereyi seyrederken benim alınganlığımdan bihaber görünüyordu.

Çantamı koydum ve bilgisayarı açtım. Anneme cevap yazmam gereken bir e-posta vardı ve cevap yazmam uzun sürdüğünden sürekli endişelenirdi. Eski bilgisayarımın büyük bir gürültü

çıkararak açılmasını beklerken parmaklarımla ritim tutuyordum. Sonra masaya hızlıca ve endişeyle vurdum.

Ve sonra parmaklarını benimkilerinin üzerine koydu, onları hareketsiz tuttu.

"Bugün biraz sabırsız mıyız?" diye mırıldandı.
Başımı kaldırdım, iğneleyici bir söz söyleme niyetindeydim ama yüzü sandığımdan daha da yakınımda duruyordu. Sadece birkaç santimetre uzakta duran altın rengi gözleri alev alev yanıyordu ve soluduğu buz gibi hava dudaklarımı yalıyordu. Onun tadını neredeyse alabiliyordum.

Söylemeyi planladığım zekice cevabı hatırlamıyordum o an. Aslında kendi adımı bile unutmuştum.

Kendimi toplamam için bana zaman vermedi.

Eğer kendi bildiğim şekilde devam etseydim zamanımın çoğunu Edward ile öpüşerek geçirirdim. O buz gibi, mermerden sert ama aynı şekilde nazik ve benimkilerle aynı ritimle hareket eden dudaklarla kıyaslanabilecek hiçbir duyguyu hayatım boyunca yaşamamıştım.

Kendi bildiğimden çok da sık sapmazdım.

Bu yüzden parmakları saçımdaki tokaya uzandığında çok şaşırdım. Kollarım onun boynunda kenetlenmişti, onu burada esir olarak tutabilmek için daha güçlü olmayı istedim. Bir eli sırtıma doğru kaydı ve bedenimi onun onu sert göğsüne bastırdı. Üzerinde süveteri olduğu halde teninin buz gibi soğuğu beni titretmeye yetmişti. Aslında zevkten ve mutluluktan dolayı titriyordum fakat elleri karşılık vermeyi bırakmıştı.

Biliyordum derin bir nefes verip, beni kendisinden hünerli bir şekilde uzaklaştırıp bir akşam için hayatlarını yeterince riske attıklarını söylemesine sadece üç saniye vardı.Bunlar benim son saniyelerimdi, onu etkilemek için neredeyse kendimi paralıyordum. Dilimin ucu alt dudağının kıvrımına değdi; sanki parlatılmış gibi kusursuz biçimde pürüzsüzdü ve tadı da..."

Yüzümü kendininkinden uzaklaştırdı, onu kavrayışımı kolaylıkla çözmüştü. Muhtemelen bütün gücümü kullandığımı fark etmemişti bile.

Boğazından gelen, alçak bir tonda kahkaha attı. Katı biçimde terbiye ettiği gözleri heyecanla parlıyordu.

"Ah, Bella," diye inledi.
"Üzgün olduğumu söylemek isterdim ama değilim."
"Ve ben de üzgün olmadığın için üzgün hissetmeliyim ama değilim. Belki de gidip yatmalıyım."

Derin bir nefes verdim, biraz başım dönmüştü. "Eğer bunun gerekli olduğunu düşünüyorsan..."

Yüzüne çarpık bir gülüş yayıldı ve kendisini toparlayıp benden uzaklaştı.

Kafamı toplayabilmek için bir kaç defa salladım ve bilgisayarıma geri döndüm. Artık ısınmıştı ve vızıldıyordu. Aslında vızıltıdan çok çıkan ses gıcırtı halini almıştı.
"Renée'ye selamlarımı ilet."
"Emin olabilirsin."

Renée'nin e-postasını gözden geçirdim, yaptığı aptalca şeylere başımı salladım. Bunu ilk okuduğum zaman çok eğlenmiş ve dehşete düşmüştüm. Tam anneme göre bir şeydi; paraşütle atladığında yükselikten dolayı korkudan donup kalmıştı ama sonra kayışı çekmeyi ve uçuş eğitmenini hatırlayabilmişti. İki yıldır evli olduğu eşi Phil'in paraşütle atlamasına izin verdiği için hayal kırıklığına uğramıştım. Onunla daha iyi ilgilenebilirdim. Biliyordum ki çok daha iyi bir durumda olurdu.

Kendime ne yaparsam yapayım eninde sonunda her şeyin kendi yolunu bulacağını anımsattım. Herkesin kendi hayatını yaşamasına izin vermeliydim...

Hayatımın büyük çoğunluğunu Renée ile ilgilenerek geçirmiştim, sabırla onu çılgınca planlarından uzak tutmak için rehberlik etmiş, bunları yapmaması için onunla konuşmuştum. Her zaman annem tarafından hoş görülmüş, oyalanmış ve biraz da ona karşı küçümser bir tavır içerisinde olmuştum. Onun yaptığı hatalar silsilesine tanık olmuş ve kendi kendime gizlice bunlara gülmüştüm. Sersem Renée .

Ben annemden farklıydım. Daha düşünceli ve tedbirliydim. Yetişkindim ve sorumluluk sahibiydim. Kendimi böyle görüyordum.

Edward'ın beni öpmesiyle kafama balyoz inmiş gibiydi ama gene de annemin hayatını değiştiren en büyük hatasını düşünmeden edemiyordum. Aptal ve romantikti, liseden mezun olur olmaz yeterince tanımadığı bir adamla evlenmiş ve bir yıl sonra da beni dünyaya getirmişti. Her zaman bana, hiçbir şeyden pişman olmadığı ve başına gelen en güzel şey olduğum konusunda yeminler ederdi. Ve benim kafama akıllı insanların evliliği ciddiye aldığını kazımıştı. Yetişkin insanlar üniversiteye gidip bir ilişkiye başlamadan önce kariyerlerine başlardı. Benim asla onun gibi düşüncesiz, sarsak ve *kasaba* kızı olmayacağımı biliyordu.

Dişlerimi gıcırdattım ve onun yazdığı e-postaya cevap yazmaya konsantre olmaya çalıştım.

Son kısma geldiğimde neden cevap yazmamın bu kadar uzun süre aldığını hatırlamıştım.

"Uzun süredir Jacob'dan bahsetmiyorsun," yazmıştı. "O bugünlerde nasıl?"

Bunu ona Charlie'nin söylettiğine emindin.

İç geçirip ve hızla yazmaya başladım; cevabımı iki duygusuz paragrafın arasına sıkıştırdım.

Jacob iyi, sanırım. Bugünlerde onu çok fazla görmüyorum; zamanının çoğunu La Push'da bulunan grubundaki arkadaşlarıyla geçiriyor.

Hoşnutsuz bir şekilde gülümsedim, sonra da Edward'ın selamlarını iletip "gönder" tuşuna bastım.

Bilgisayarı kapatıp ayağa kalkana kadar Edward'ın sessizce arkamda dikildiğini farkedememiştim. Tam onu yazdıklarımı gizlice okuduğu için azarlayacaktım ki ilgisinin bende olmadığını fark ettim. Üstünden kabloların tuhaf biçimde etrafa saçıldığı siyah bir kutuyu inceliyordu. Bir dakika sonra onun Emmet, Rosalie ve Jasper'ın bana son doğum günümde verdikleri araba teybi olduğunu anladım. Doğum günü hediyelerimi elbise dolabımın içerisinde toz yığını altında unutmuştum.

"Bunu niye yaptın?" dehşet dolu bir ifadeyle sordu.
"Gösterge paneline yakışmadı."
"Sen de ona işkence etmeye karar verdin öyle mi?"
"Makinelerle aramın nasıl olduğunu bilirsin. Kasıtlı olarak zarar vermiyorum."

Başını salladı, yüzünde sahte bir acı ifadesi kondurmuştu.
"Onu öldürdün."
Omuz silktim. "Yaa."
"Onu bu halde görselerdi çok alınırlardı," dedi. "Sanırım ev hapsinde olman iyi oldu. Onlar fark etmeden yerine yanisini alacağım."
"Teşekkürler ama süslü bir teybe ihtiyacım yok."
"Onu senin için almayacağım, sadece yerine yenisini koyacağım."

İç geçirdim.

"Geçen yıl çok da iyi hediyeler almadın," dedi sıkıntılı bir sesle. Aniden eline geçirdiği kağıdın ucuyla kendi kendini serinletmeye çalıştı.

Sesimin titreyeceğinden korkarak cevap vermedim. Benim korkunç on sekizinci yaş partim tüm o geniş çaplı sonuçlarına rağmen hatırlamak istemediğim bir şeydi. Fakat onun hatırlatması beni şaşırtmıştı. O bu konuda benden daha hassastı.

"Bunların tarihinin dolmak üzere olduğunu fark ettin mi?" diye sordu, elinde tuttuğu kağıdı kastediyordu. Bu da bir başka hediyeydi; Esme ve Carlisle tarafından Renée'yi Florida'da ziyaret etmem için armağan edilmiş uçak biletlerinin makbuzuydu.

Derin bir nefes aldım ve donuk bir şekilde sorusunu cevapladım. "Hayır, onları unutmuşum."

Yüzündeki ifade heyecanlı ve olumluydu; devam ettiğinin aksine yüzünde ufacık olsa derin bir duygusallık yoktu. "Pekala, hala zamanımız var. Hem özgürsün artık...ve seni baloya götürmemi reddedeceğinden bu hafta sonu da boşuz." Gülümsüyordu. "Neden serbest kalmanı böyle kutlamıyoruz?"

Şaşırmıştım. "Florida'ya giderek mi?"
"Amerika kıtasına izin verildiğini söylemiştin."

Ona ters bir bakış attım, şüpheli görünüyordu, bunun nereden çıktığını anlamaya çalışıyordum.
"Yani?" diye ısrarla sordu. "Renée'yi görmeye gidiyor muyuz yoksa gitmiyor muyuz?"
"Charlie buna asla izin vermez."
"Charlie seni anneni ziyaret etmekten alıkoyamaz. Vesayetin hala onda."
"Ben kimsenin vesayetinde değilim.Yetişkin biri oldum."
Neşeli bir gülümseme hemen yüzüne yerleşti. "Kesinlikle."

Bunun mücadele etmeye değmeyen bir şey olacağına bir dakikadan daha az sürede karar verdim. Charlie çılgına dönerdi, sebebi da sadece Renée'yi görmeye gittiğim için değil Edward'la gideceğim için olurdu. Benimle aylarca konuşmayabilirdi ve muhtemelen tekrar cezalı olurdum. Bundan bahsetmemek kesinlikle akıllıcaydı. Belki birkaç hafta sonra, bir mezuniyet hediyesi olarak olabilirdi ama.

Fakat annemi birkaç hafta sonra değilde hemen görebilme fikrine karşı koyamıyordum. Renée'yi uzun süredir görmemiştim. Ve onunla iyi koşullar altında görüşmemizin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Son defasında onunla görüştüğümde Phoenix'deydim ve vaktimi hasta yatağında geçirmiştim. Buraya son gelişindeyse ben dış dünyayla olan ilgimi kesmiş durumdaydım. Onu harika anılarla bıraktığım pek söylenemezdi.

Ve belki de Edward ile ne kadar mutlu olduğumu görürse Charlie'ye rahatlamasını söyleyebilirdi.

Ben düşünürken Edward da yüzümdeki ifadeden neler olduğunu kestirmeye çalışıyordu.

İç geçirdim. "Bu hafta olmaz."
"Neden ama?"
"Charlie ile kavga etmek istemiyorum. O beni affettikten bu kadar kısa süre sonra olmaz.

Kaşlarını çattı. "Bence bu hafta sonu mükemmel," diye söylendi.
Başımı hayır anlamında salladım. "Başka zaman."
"Bu evde kapana kısılmış olan sadece sen değilsin biliyosun." Bana hiddetle baktı.
Şüphe tekrar geri dönmüştü. Bu tarz davranışlar hiç de ona göre değildi. O kesinlikle kendini düşünen biri olmamıştı hiç. Beni ikna etmeye çalıştığını biliyordum.

"İstediğin yere gidebilirsin," parmağımla dışarıya gösterdim.
"Dışarısı sensiz ilgimi çekmiyor."

Gözlerimi dramatik bir şekilde abartıyla devirdim.
"Ciddiyim," dedi.
"Dış dünyayı biraz ağırdan alalım, olmaz mı? Mesela önce Port Angeles'de sinemaya gitmekle başlayabiliriz..."
Sızlanırcasına konuştu. "Boşver. Sonra konuşuruz."
"Bu konuda konuşacak bir şey yok."
Omuz silkti.
"O zaman yeni bir konuya geçelim," dedim. Öğleden sonra endişelendiğim konuyu nerdeyse unutacaktım. "Alice öğle yemeğinde ne gördü?"
Konuşurken gözlerim onunkine sabitlenmişti, tepkisini ölçmeye çalışıyordum.

Yüz ifadesini topladı, topaz rengi gözlerinde bir sertleşme belirmişti. "Jasper'ı tuhaf bir yerde gördü, güneybatıda bir yerde Alice'in fikrine göre ilk...ailesinin yakınlarında. Fakat geri dönmek gibi bir isteği yoktu." Derin bir nefes verdi. "Bu onu endişelendirdi."
"Ya." Bu benim beklediğim şeyin yakınından bile geçmemişti. Fakat Alice'in Jasper'ın geleceğine odaklanmış olması mantıklıydı. Jasper onun ruh ikiziydi, her ne kadar ilişkilerinde Rosalie ve Emmett gibi göz önünde yaşamasalar da birbirlerinin gerçek yarısıydılar.
"Neden bana daha önce söylemedin?"

“Fark ettiğini anlamamıştım,” dedi. “Her durum da çok da önemli değil.”

Hayal gücüm trajik şekilde kontrolden çıkmıştı. Son derece normal bir öğleden sonra geçirmiştim ama bunu zihnimde faklı kurup Edward’ın bir şeyleri benden sakladığına karar vermiştim. Kesinlikle terapiye ihtiyacım vardı.

Alt kata ders çalışmak için indik, Charlie’nin erken gelme ihtimalini göz önünde bulundurduk. Edward ödevlerini birkaç dakikada bitirdi; bense Charlie’nin akşam yemeğini hazırlamaya karar verene kadar matematik dersimin zorlu ödevleriyle uğraştım.Edward bana yardım etti, malzemeleri görmek yüzünü asmasına neden olmuştu – insan yemekleri onu biraz iğrendiriyordu. Dalkavukluk yapmak istediğimden Büyükanne Swan’ın Stoganoff tarifini yapmıştım. Benim en sevdiğim yemeklerden biri değildi ama Charlie memnun olacaktı.

Charlie eve geldiğinde iyi bir havadaydı. Edward’a bile kaba davranmadı. Edward biz yemeğe başladığımızda her zaman olduğu gibi özür dileyerek kalktı.Ön odadan gece haberlerinin sesi geliyordu ama Edward’ın izlediğinden şüpheliydim.

Üç porsiyon yedikten sonra Charlie ayaklarını boş sandalyeye uzattı ve ellerini şişmiş olan karnında birleştirdi.

“Bu harikaydı Bells.”
“Beğendine memnun oldum. İş nasıldı?” Yemek yerken öylesine meşguldü ki daha önce konuşmaya fırsat bulamamıştım.

“Yavaş sayılırdı. Aslında hiçbir şey yapmadık. Mark ve ben öğleden sonrasının büyük çoğunluğunu kağıt oynayarak geçirdik,” gülümseyerek devam etti. “Ben kazandım ama, on yediye yedi aldım oyunu. Ve sonra da Billy ile telefonda gevezelik ettik.”

İfademi korumaya çalıştım. “O nasıl?”
“İyi, iyi. Eklemleri onu rahatsız ediyor biraz.”
“Ah, çok yazık.”
“Evet. Bizi bu hafta ziyaret etmemiz için davet etti. Uley ve Clearwater aileleri de davetliymiş. Bir tür rövanç maçı partisi...”

“Ya,” diye zeka dolu bir cevap verdim. Ne söyleyebilirdim ki? Aile gözetiminde bile olsam kurt adamların partisine gitmeye iznimin olmayacağını biliyordum. Merak ediyordum acaba Edward Charlie’nin La Push’da takılmasını sorun edermiydi ya da sorun etmese bile Charlie’nin oradaki tek insan olması tehlikeli olmaz mıydı?

Charlie’ye bakmadan ayağa kalktım ve tabakları topladım. Artıkları lavaboya döktüm ve suyu açtım. Edward da sessizce geldi ve masa örtüsünü topladı.

Charlie derin bir nefes verdi ve konuyu kapattı ama yalnız kaldığımızda bu konudan tekrar bahsedeceğine emindim.Ayağa kalktı ve her gece yaptığı gibi TV izlemek üzere oturma odasına doğru yöneldi.

“Charlie,” Edward candan bir şekilde seslenmişti.
Charlie mutfağın ortasında durdu. “Evet?”

“Bella sana ailemin ona son doğum gününde Renée’yi ziyaret etmesi için uçak bileti armağan ettiğinden bahsetmiş miydi?”

Ovaladığım tabak elimden kaydı. Tezgahı sıyırdı ve yere düştü. Kırılmamıştı ama sabunlu şekilde odada yuvarlandı. Charlie fark etmemişti bile.

“Bella?” diye şaşırmış şekilde sordu.
Bense gözlerimi uzandığım tabaktan ayırmadım. “Evet hediye ettiler.”

Charlie sesli biçimde yutkundu ve sonra da gözlerini kısıp Edward’a döndü. “Hayır, bahsetmemişti.”

“Yaa,” dedi Edward.
“Bundan bahsetmenin nedeni ne?” diye sordu Charlie sert bir şekilde.
Edward omuz silkti. “Süreleri doluyor. Bence Bella bu hediyeyi kullanmazsa Esme’nin duygularını da incitmiş olur. Elbette hiçbir şey söylemedi bu konuda.”

Edward’a inanmayan bir şekilde baktım.

Charlie bir dakika boyunca bunu düşündü. “Anneni ziyaret etmen sanırım iyi bir fikir Bella. Bundan çok hoşlanırdı. Bu konuda bir şey söylememiş olmana da çok şaşırdım doğrusu.”
“Unuttum,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Birinin sana uçak bileti verdiğini mi unuttun?”

“Hmm,” dedim dalgın bir biçimde ve sonra da lavaboya geri döndüm.

“Senin biletler diye bahsettiğini fark ettim Edward,” Charlie devam etti. “Ailen ona kaç bilet verdi?”

“Bir tane onun için...bir tane de benim için.”

Tabak bu defa elimden lavaboya düştü ve daha az ses çıkardı. Babamın öfkeyle soluduğunu duyabiliyordum. Utançtan ve öfkeden kan yüzüme hücum etmişti. Edward bunu neden yapıyordu? Lavabodaki köpüklere endişe içerisinde baktım.

“Bu söz konusu dahi değil!” Charlie hiddetle bağırmıştı.

“Neden?” diye sordu Edward, ses masum bir şekilde çıkmıştı. “Annesini görmesi iyi bir fikir demiştin.”

Charlie onu görmezden geldi. “Onunla hiçbir yere gitmiyorsun genç bayan!” diye bağırdı. Arkamı döndüm, baş parmağını bana doğru sallıyordu.

Kızgınlık bir anda beni ele geçirdi, ve onun ses tonuna içgüdüsel biçimde tepki verdim.

“Ben çocuk değilim baba. Artık cezalı da değilim hatırlarsan?”

“Ah evet cezalısın. Şu andan itibaren.”

“Ne için?”
“Ben öyle söylediğim için.”
“Sana yasal olarak yetişkin olduğumu mu hatırlatmak zorunda mıyım Charlie?”
“Bu benim evim...benim kurallarıma uymak zorundasın!”

Öfkem son noktaya ulaşmıştı. “Madem öyle diyorsun. Bu gece taşınmamı mı istersin? Ya da eşyalarımı toplamak için birkaç günüm var mı?”

Charlie’nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. Taşınma kozumu öne sürdüğüm için kendimi hemen berbat hissettim.

Derin bir nefes aldım ve ses tonumu daha makul düzeyde tutmaya çalıştım. “Yanlış bir şey yaptıysam şikayet etmeden cezamı çekerim baba ama senin önyargılarına tahammül etmeyeceğim.”

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi kekelediyse de ağzından hiçbir şey çıkmadı.

“Annemi bu hafta sonu görmek için her türlü hakka sahip olduğumu bildiğimi biliyorsun. Bana dürüstçe Alice ya da Angela ile gitmeme itiraz etmeyeceğini söyleyebilir misin?”
“Onlar kız,” diye hırlarcasına cevap verdi ve başını salladı.
“Jacob ile gitmem seni rahatsız eder miydi?”
Bu ismi seçmiştim çünkü babamın Jacob’ı tercih edeceğini biliyordum. Ama anında bunu yapmamış olmayı diledim; Edward kızgın bir şekilde dişlerini gıcırdatmıştı.

Babam cevap vermeden önce kendini toparlamak için uğraştı. “Evet,” dedi ikna etmekten uzak bir tonda. “Bu beni rahatsız ederdi.”
“Sen berbat bir yalancısın baba.”
“Bella...”
“Vegas’a sahneye çıkmaya gitmiyorum, annemi görmeye gidiyorum,” diye hatırlattım ona.
“O da en az senin kadar sorumlu bir ebeveyndir.”
Şaşkın bir ifadeyle bana baktı.
“Annemin bana göz kulak olamayacağını mı ima ediyorsun?”
Charlie bu soruma meydan okurcasına bakarak yanıt verdi.

“Buna ondan bahsetmeyeceğime emin olabilirsin,” dedim.
“Bahsetmezsen iyi olur,” diye uyardı. “Bundan hoşnut değilim, Bella.”
“Canının sıkılması için hiçbir sebep yok ama.”

Gözlerini devirdi ama gerilimin sona erdiğini söyleyebilirdim.

Lavaboya döndüm ve tıkacını çıkarıp suyun akmasını sağladım. “Öyleyse ödevlerim bitti, yemeğin hazırlandı, bulaşıklar yıkandı ve cezalı değilim. Dışarı çıkıyorum. On kırkdan önce geleceğim.”

“Nereye gidiyorsun?” Normale dönmüş olan yüzü hemen kırmızı bir renge büründü.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim. “Fakat on milden uzağa gitmeyeceğim, tamam mı?”

Bir şeyler homurdandıysa da kelime haline gelemediler ve mutfaktan çıkıp gitti. Ve her zaman olduğu gibi bir tartışmayı kazanır kazanmaz kendimi suçlu hissetmeye başladım.

“Dışarı mı çıkıyoruz?” diye sordu Edward, ses tonu alçaktı ama hevesliydi.

Ona terçe baktım. “Evet. Sanırım seninle *yalnız* konuşmak istiyorum.”

Olması gerektiğini düşündüğüm kadar endişeli görünmüyordu.
Arabaya binene kadar bekledim.
“O *yaptığın* da neydi öyle?” diye sordum.
“Anneni görmek istediğini biliyorum Bella...uykunda onun hakkında konuşuyorsun. Endişeleniyorum açıkçası.”

“Öyle mi yapıyorum?”

Başını onaylarcasına salladı. “Fakat belli ki sen Charlie ile bu konu hakkında konuşamayacak kadar korkuyordun bu yüzden ben de aracı oldum.”
“Aracı mı oldun? Beni aslanların önüne attın!”
Gözlerini devirdi. “Bir tehlike içerisinde olduğunu hiç sanmıyorum.”
“Sana Charlie ile kavga etmek istemediğimi söylemiştim.”
“Kimse sana kavga etmek zorundasın demedi.”

Ona öfkeli bir bakış attım. “O böyle amirane tavırlar içerisine girdiğinde kendime engel olamıyorum, ergen içgüdülerim beni ele geçiriyor.”
Kıkırdadı. “Öyleyse benim bir suçum yok.”

Ona gözümü dikmiş söylediklerini tartıyordum. Oysa bunun farkında değildi. Arabanın ön camından dışarıya huzur içerisinde bakıyordu. Bir şeyleri kaçırmıştım ve bir türlü ne olduğunu bulamıyordum. Ya da bu öğleden sonra olduğu gibi hayal gücüm mesai yapıyordu.

“Aniden Florida’ya gitme isteğinin Billy’nin verdiği partiyle ilgisi var mı?”

Çenesi kasıldı. “Alakası yok. Burada ya da dünyanın öbür ucunda olmanın bir önemi olmazdı, her koşulda o partiye gitmeyeceksin.”

Tıpkı Charlie gibiydi, sanki yaramazlık yapan bir çocukla konuşuyordum. Bağırmamak için dişlerimi sıktım. Edward’la da kavga etmek istemiyordum.

Edward iç geçirdi, tekrar konuşmaya başladığında sesi gene yumuşacık ve sıcaktı. “Peki bu gece ne yapmak istersin?” diye sordu.

“Senin evine gidebilir miyiz? Esme’yi uzun süredir görmüyorum.”

Gülümsedi. “Bundan hoşnut olacaktır. Özellikle de bu hafta sonu ne yapacağımızı duyunca.”

Yenilgiyi kabul edercesine inledim.

Söz verdiğim gibi çok uzun süre kalmadık. Evin önünde durduğumuzda ışıkların hala yandığını gördüğümde çok da şaşırmadım. Charlie'nin bana biraz daha bağırmak için beklediğini biliyordum.

"İçeri gelmesen daha iyi olur," dedim. "Bu her şeyi daha da kötü yapar."

"Düşünceleri oldukça yatışmış," dedi Edward muzipçe. Yüzündeki ifadeden dolayı söylediğine ek olarak bir şeyleri kaçırıp kaçırmadığımı merak ettim. Ağzının kenarı seyiriyor, gülümsememek için mücadele ediyordu.

"Sonra görüşürüz," üzüntüyle mırıldandım.

Güldü ve beni başımın üzerinden öptü. "Charlie horlamaya başladığında geri geleceğim."

İçeri girdiğimde TV'nin yüksek sesi duyuluyordu. Gizlice geçip gitmeyi planlamıştım.
"Buraya gelebilir misin, Bella?" dedi Charlie, planım suya düşmüştü.

Ayaklarım beni zorla onun yanına götürdü.
"N'aber baba?"
"Bu gece iyi zaman geçirdin mi? diye sordu. Tedirgin görünüyordu. Cevap vermeden önce söylediklerinin arkasında başka bir şeyler var mı diye düşündüm.

"Evet," dedim çekinerek.
"Neler yaptın?"
Omuz silktim. "Alice ve Jasper ile takıldık. Edward Alice'i satrançta yendi ve sonra ben de Jasper ile oynadım. Beni ezdi geçti."

Gülümsedim. Edward ve Alice'i in satranç oynaması bugüne kadar gördüğüm en komik şeydi. Orada öylece oturup nerdeyse hareketsiz şekilde satranç tahtasına baktılar. Alice onun yapacağı hamleleri önceden görüyordu ve Edward oynatacağı taşı seçtiğinde Alice zihninde ona karşılık veriyordu. Oyunun çoğunu akıllarında oynamışlardı; henüz ikisi de piyonlarını oynamışlardı ki Alice şahını bir fiskeyle devirdi ve yenilgiyi kabul etti. Bunun hepsi sadece üç dakika sürmüştü.

Charlie kumandadan TV'nin sesini kapadı, bu olağan dışı bir hareketti.

"Bak, söylemem gereken bir şeyler var." Kaşlarını çatmıştı, oldukça rahatsız görünüyordu.

Ben de sakince oturmuş bekliyordum. Gözlerimi dikmiş ona baktığımı görüp bakışlarını yere çevirmişti. Daha fazla bir şey söylememişti.
"Ne oldu baba?"
Derin bir nefes aldı. "Bu tarz şeylerde çok da iyi değilimdir. Nasıl başlamam gerektiğini bilmiyorum..."
Beklemeye devam ettim.
"Pekala Bella. Konu şu." Koltuğundan ayağa kalktı ve ayaklarına bakarak odada bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Sen ve Edward oldukça ciddi görünüyorsunuz ve dikkat etmeniz gereken şeyler var. Artık yetişkin biri olduğunu biliyorum ama hala toysun Bella ve bilmen gereken bazı şeyler var...şey hakkında, yani fiziksel olarak birlikte olduğunuzda..."

"Baba!Lütfen, *lütfen hayır*!" diye yalvardım, ayağa fırlamıştım. "Charlie rica ederim benimle cinsellik hakkında konuşmaya çalışmadığını söyle."

Yere öfkeyle bakıyordu. "Ben senin babanım. Sorumluluklarım var, hatırlatırım. En az senin kadar utanıyorum şu anda."

"Bunun çok da mümkün olduğunu sanmıyorum. Her neyse annem bundan on yıl kadar önce bahsetti. Kısaca bundan paçayı yırttın."

"On yıl önce bir erkek arkadaşın yoktu," diye isteksizce mırıldandı. Onun konuyu değiştirmek için kendiyle mücadele ettiğini görebiliyordum. İkimizde ayaktaydık ve birbirimize bakmamak için yere bakıyorduk.
"Başlıca şeylerin pek değişmediğine eminim bu konuda," diye mırıldandım ve artık benim yüzümde onunki kadar kırmızı olmuştu. Bu cehennem azabından bile beterdi; özellikle de Edward'ın bu konuşmanın yapılacağını sezmiş olması daha da kötüydü. Arabada bu kadar kendinden memnun olmasının sebebi ortaya çıkmıştı.

"Sadece bana ikinizin de sağduyulu biçimde davranacağınıza dair söz ver," Charlie yalvarıyordu, yerde bir delik açıp içine girmemek için kendini zor tuttuğu belliydi.

"Bunun için endişe etme baba, öyle bir şey yok."

"Sana güvenmediğimden değil Bella ama bu konudan bana bahsetmek istemediğini biliyorum ve aslında pek de duymak istediğimi söyleyemem. Sadece açık fikirli olmaya çalışıyorum. Zamanın değiştiğinin farkındayım."

Sarsakça güldüm. "Belki zaman değişti ama Edward oldukça eski kafalı. Endişe edeceğin hiçbir şey yok."

Charlie iç geçirdi. "Eminim öyledir," diye mırıldandı.

"Ahh!" diye söylendim. "Bunu sesli söylememe neden olduğuna inanamıyorum bana. *Gerçekten*. Fakat ben... bakireyim ve bu durumu değiştirmek için hiç acelem yok."

İkimiz de iki büklüm duruyorduk ama Charlie'nin yüzü gevşemişti. Görünüşe göre bana inanıyordu.

"Şimdi yatmaya gidebilir miyim? *Lütfen*."
"Bir dakika sonra," dedi.
"Ahh, hadi ama baba lütfen? Yalvarıyorum."

"Utançverici kısmı sona erdiğine söz veriyorum," dedi. Ona bir göz attım ve rahatlamış olduğunu görerek sevindim, yüzü normal rengine kavuşmuştu. Kanapeye kendini bıraktı, cinsellik konuşması sona erdiği derin bir nefes koyuverdi.

"Şimdi ne var?"

"Sadece denge işinin nasıl gittiğini merak ediyordum."

"Haa. İyi, sanırım. Bugün Angela ile plan yaptım. Ona mezuniyet duyurularında yardım edeceğim. Sadece biz kızlar olacağız."

"Bu iyi. Peki ya Jacob?"
Derin bi nefes verdim. "Onu henüz halledemedim baba."
"Denemeye devam et Bella. Doğru olanı yapacağını biliyorum. Sen iyi bir insansın."

Harika. Eğer Jacob ile aramı düzeltmek için bir yol bulamazsam *kötü* bir insan olacaktım, öyle mi? Bu gerçekten haksızlıktı.
"Tabii, tabii," diye kabul ettim söylediklerini. Bu kendiliğinden çıkan yanıt beni neredeyse gülümsetiyordu. Bu Jacob'dan öğrendiğim bir şeydi. Hatta babasına kullandığı aynı küçümseyen ses tonunu yakalamıştım.

Charlie sevinçle gülümsedi ve TV'nin sesini yeniden açtı. Yastıkların arasına gömüldü, bu akşam yaptıklarından memnundu. Hatta maçı izlerken uykuya dalacağını da söyleyebilirdim.

"İyi geceler, Bells."
"Sabah görüşürüz!" Hızla merdivenlerden çıktım.

Edward henüz gitmişti ve Charlie uyuyana kadar da dönmeyecekti. Muhtemelen şu anda ya avlanıyor ya da bir şeylerle oyalanıyordu. O yüzden yatmak için soyunmakta acele etmiyordum. Yalnız kalacak havamda değildi ama aşağa inip babamla da takılamazdım; daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak cinsellikten bahsetmişti. Ürpermiştim.

Charlie sağolsun şu anda incinmiş ve endişeliydim. Ödevlerimi yapmıştım ve ne müzik dinleyecek ne de okuyacak kadar keyifli değildim. Renée'yi geleceğimi haber vermek için aramayı düşündüysem de sonra Florida saatinin burdana 3 saat ileri olduğunu fark ettim, şu anda uyuyor olmalıydı o.

Angela'yı arayabilirdim ama.
Fakat aniden konuşmak istediğim kişinin Angela olmadığın fark ettim.

Dudaklarımı kemirerek camdan dışarı kör karanlığa bakıyordum. Orada durmuş neyin doğru neyin yanlış olduğunu tartarken ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildim. Jacob'ı yani en yakın arkadaşımı görmek doğru olandı ve bu beni iyi insan yapacaktı ama Edward'ı küplere bindirirdi. Edward sadece benim güvenliğim için endişe ediyordu ama ben böyle bir tehlikenin olmadığını biliyordum.

Telefon işe yaramazdı; Jacob Edward geri döndüğünden beri aramalarımı reddediyordu. Gene de onu *görmeye* ihtiyacım vardı, onun gülüşünü görmeliydim. Zihnimde ondan kalan son anı olan acıdan çarpılmış yüzünün yerine, eğer birazcık huzur verecekse, yenisini koymalıydım.

Muhtemelen bir saatim vardı. Edward fark etmeden La Push'a gidip gelebilirdim. Sokağa çıkma yasağım geride kalmıştı ama Edward'tan habersiz bu işe karışmam Charlie'nin gerçekten umrunda olur muydu?. Bunu çözecek tek bir yol vardı.

Ceketimi aldım ve merdivenlerden aşağa hızla inerken giymeye çalışıyordum.

Charlie maçtan başını kaldırıp bana baktı, şüpheli görünüyordu. “Jake’i bu gece görmemin sakıncası var mı?” nefes nefese sormuştum. “Çok uzun kalmayacağım.”

Jake’in adını söyler söylemez Charlie’nin yüz ifadesi yumuşadı ve tatlı bir gülümseme yüzüne yayıldı. Yaptığı konuşmanın bu kadar hızlı etkili olmasına şaşırmış gibi görünmüyordu. “Tabi, ufaklık. Sorun değil. İstediğin kadar kalabilirsin.”

“Teşekkürler, baba,” dedim ve kapıdan ok gibi fırladım.

Sanki bir kaçak gibiydim, kamyonetime doğru giderken birkaç kez omzumun üstünden geriye bakmıştım fakat dışarı çok karanlıktı bunu yapmama hiç gerek yoktu. Kamyonetimi dokunarak bulmak zorunda kalmıştım.

Anahtarımı kontağa soktuğumda gözlerim karanlığa henüz alışmıştı. Anahtarı sola çevirdim, motorun uğuldayan sesi yerine sadece bir klik sesi duyuldu. Birkaç defa daha denediysem de aynı şey oldu.

Ve aniden çevremde olan küçük bir hareket beni korkudan yerimden zıplattı.

“AAAH!” Arabanın içerisinde yalnız olmadığı görünce korkuyla bağırmıştım.

Edward karanlıkta belli belirsiz bir noktaymış gibi sakince oturuyordu, sadece elleri hareket ediyordu; gizemli siyah bir nesneyi çeviriyordu. Gözlerini o nesneye dikmiş bakarken konuştu.

“Alice söyledi,” diye mırıldandı.

Alice! Kahretsin. Onu tamamen unutmuştum. Edward beni izlettiriyor olmalıydı.

“Beş dakika önce gelecekte birdenbire kaybolacağını gördüğünde çok endişelendi.”

Gözlerimi hayretle açmıştım, neredeyse yuvalarından çıkacaklardı.

“Çünkü kurtları göremiyor biliyorsun,” diye açıkladı aynı mırıldayan tonda. “Bunu unuttun mu? Kaderini diğerlerininkiyle birleştirdiğinde sen de yok oluyorsun. Bu kısmı bilmediğini fark ettim. Fakat bunun beni nasıl...endişelendirdiğini anlayabiliyor musun? Alice senin kaybolduğunu söyledi ve sen bana evden dışarı çıkacağını söylemedin bile. Geleceğin kayboldu, tıpki onların geleceklerinin kaybolduğu gibi.

“Bunun nedeni hakkında emin değiliz. Belki de doğal bir savunma sistemiyle doğduklarında?” Benden çok kendisiyle konuşuyor gibiydi şimdi ve elinde çevirdiği motor parçasına bakmaya devam ediyordu. “Belki de tam olarak öyle değildi çünkü onların düşüncelerini okumada hiç sorun yaşamadım. En azından Black ailesininkileri. Carlisle’nın teorisine göre bunun nedeni yaşamlarının değişimleri tarafından yönetiliyor olması. Bu bir karardan çok istemsiz bir tepki gibi. Tahmin edilemiyor ve onlar hakkındaki her şeyi değiştiriyor. Bir formdan diğerine hemen geçtiklerinde aslında gerçekten var olmuyorlar. Gelecekleri de onları içine almıyor...”

Onun düşüncelerini buz gibi bir ses tonunda aktarışını dinledim.
“Tekrar sürmek istersin diye arabanı okul için düzelteceğim,” dedi.

Dudaklarımı kemiriyordum, anahtarlarıma uzandım ve kamyondan aşağıya indim.

“Eğer bu gece beni yanında istemiyorsun pencereni kapat. Bunu anlayışla karşılarım,” ben kapıyı çarpmadan önce fısıldamıştı.

Eve girerken ayaklarını yere vurdum ve kapıyı çarptım.
“Sorun ne?” diye Charlie yattığı yerden sordu.
“Kamyon çalışmıyor,” diye homurdandım.
“Bakmamı ister misin?”
“Hayır sabah denerim.”
“Benim arabamı almak ister misin?”

Onun devasa polis arabasını kullandığımı hayal edemiyordum. Charlie de beni La Push’a götürecek kadar çaresiz olmalıydı. Neredeyse benim olduğum kadar.

“Hayır. Yorgunum,” diye söylendim. “İyi geceler.”

Merdivenleri ayaklarımı yere vurarak çıktım ve doğruca pencereme gittim. Metal çerçeveyi çektim – gürültüyle kapandı ve cam sallandı.

Sakinleşene kadar titreyen siyah cama baktım, sonra iç geçirdim ve pencereyi o girebilsin diye sonuna kadar açtım.

3. GÜDÜLER

Güneş bulutların arkasına öylesine saklanmıştı ki batıp batmadığına dair ipucu vermiyordu.

Uzun uçuşun ardından – sürekli batıya doğru gittiğimizden güneş takip edilemez hale gelmişti – zaman tuhaf biçimde değişken bir hale gelmişti.Orman yerini nihayet tek tük binalara bıraktığında eve geldiğimizin ilk belirtileri ortaya çıkmış oldu.

"Yolculuk boyunca çok sessizdin," dedi Edward. "Uçak seni hasta mı ediyor?"
"Hayır, iyiyim."
"Ayrıldığın için üzgün müsün?"
"Üzgünden çok rahatlamış gibiyim sanırım."

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. Anlamsızca – bunu kabul etmekten hoşlanmasam da – ona gözünü yoldan ayırmamasını söyledim.

"Renée bir şekilde Charlie'den...daha *zeki*. Bu beni tedirgin etti."

Edward güldü. "Annenin gerçekten ilginç bir zekası var. Neredeyse bir çocuk gibi ama anlama yetisi oldukça yüksek. Olaylara diğer insanlardan farklı bakabiliyor."

Anlama yetisi yüksek, kesinlikle annemi tanımlıyordu – bu sadece ilgisini verdiği zamanlar için geçerliydi. Hayatının büyük çoğunluğunu sarsakça geçirmişti ve pek çok şeyi kaçırmıştı. Fakat bu hafta sonu benimle oldukça ilgilenmişti.

Phil yani eşi oldukça yoğundu – finallere hazırlanan basketbol takımına koçluk yapıyordu - ve orada olduğumuz süre boyunca Edward ve ben Renée ile bir hayli zaman geçirip, yakın gözlemine maruz kalmıştık. Bizi çığlıklar ve sarılmalar eşliğinde karşıladıktan sonra izlemeye başlamıştı. Ve bizi izlerken iri mavi gözleri önce şaşkınlıkla doldu sonra da anlayışla.

Bu sabah sahile bir süreliğine yürüyüşe gittik. Yeni evinin çevresindeki tüm güzellikleri göstermek istiyordu, hala güneşin benim aklımı başımdan alıp Forks'a gitmeme engel olacağını umuyordu. Ayrıca benimle yalnız konuşmak istemişti, zaten Edward da yapması gereken bir ödevi uydurarak gün boyunca içerde kalmıştı.

Kafamda tekrar bu konuşmayı geçirdim...

Renée ve ben yolda geziniyorduk, bana sık sık palmiyelerin gölgesi altında kalmamı söylüyordu. Henüz erken olmasına rağmen hava boğucu derecede sıcaktı. Nemin ağırlaştırdığı havayı solumak akciğerlerim için iyi bir idman olmuştu.

"Bella?" dedi annem, konuşurken dalgaların dövdüğü kumsala bakıyordu.
"Ne var anne?"
Derin bir nefes verdi, gözlerime bakmıyordu. "Endişeleniyorum..."
"Sorun ne?" diye merakla sordum. "Ne yapabilirim?"

"Benim hakkımda değil." Kafasını hayır dercesine sallamıştı. " Senin ve...Edward hakkında endişeleniyorum."

Renée onun adını söylediğinde özür dilercesine, nihayet, yüzüme baktı.

"Ah," dedim mırıldanırcasına, bakışlarımı bizi geçen ter içindeki iki koşucuya sabitledim.

“Siz ikiniz benim sandığımdan çok daha ciddisiniz,” diye devam etti.

Kaşlarımı çattım ve son iki günü gözden geçirmeye başladım. Edward ve ben iki gün boyunca nadiren birbirimize dokunmuştuk – en azından onun önündeyken. Merak ediyordum acaba Renée de bana sağduyulu olma konusunda ders mi verecekti. Charlie ile yaptığımız konuşmanın tekrarlanacağından endişe etmiyordum. Bu annemle utanç verici olmazdı. Ne de olsa son on yıldır onu paylayan kişi ben olmuştum.

“Siz ikinizin... birlikte olma şeklinde tuhaf olan bir şeyler var,” diye mırıldandı, gözleri endişeyle kısılmıştı. “Seni izleme şeklinde nasıl desem...o çok korumacı. Sanki senin için kendisini bir kurşunun önüne atacakmış gibi.”

Gülmeye başladım, hala gözlerine bakmamaya çalışıyordum. “Bu kötü bir şey mi?”

“Hayır.” Doğru sözcükleri bulmaya çalıştığından kaşlarını çatmıştı. “Sadece bu çok *farklı*. Senin için çok ciddi hisleri var... ve o çok dikkatli. Sanki sizin ilişkinizi anlayamıyormuşum gibi hissediyorum. Kaçırdığım bir şeyler varmış gibi geliyor.

“Bence sen bunları hayal ediyorsun anne,” dedim hemen, sesimi neşeli tutmaya gayret etmiştim. Kalbim heyecandan hızlı atmaya başlamıştı. Annemin diğer insanlardan nasıl farklı *gördüğünü* tamamen unutmuştum. Dünyayı olduğu gibi görüp ilgisini dağıtacak her şeyi bir kenara atarak sadece gerçeği görebilirdi. Bu daha önce hiç sorun olmamıştı. Ta ki şimdiye kadar, çünkü daha evvel ondan sakladığım bir sırrım hiç olmamıştı.

“Sadece o da değil.” Dudaklarını kendini savunmak istercesine araladı. “Keşke onun çevresinde nasıl hareket ettiğini görebilsen.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Sen onun çevresinde düşünmeden ona odaklı olarak hareket ediyorsun. O hareket ettiğinde, ki azıcık bile olsa, hemen duruşunu ona göre ayarlıyorsun. Sanki bir mıknatıs gibi...ya da yer çekimi gibi. Sen daha çok bir..uydu gibisin. Daha evvel böyle bir şeyi hayatım boyunca görmedim.”

Dudaklarını büzdü ve yere baktı.

“Sakın bana,” dalga geçerek ve kendimi gülümsemeye zorlayarak konuşuyordum. “Tekrar gizemli kitaplar okumaya başladığını söyleme? Ya da bilim kurguya mı merak sardın?”

Renée hemen pespembe oldu. “Bunun konuyla bir ilgisi yok.”

“İyi bir şeyler mi buldun yoksa okuyacak?”
“Şey aslında harika bir tane...ama bunun bir önemi yok. Biz şu anda senden bahsediyoruz.”

“Romantik kitaplara devam etmelisin anne. Nasıl hayallere daldığını biliyorsun.”

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Aptalca davranıyorum, değil mi?”

Bir süre cevap vermedim. Renée kolayca yönlendirilebilecek bir insandı. Bazen bu iyi bir şeydi çünkü fikirleri çok da kullanışlı değildi. Fakat onu bu kadar kolayca kandırabilmek bana acı vermişti, özellikle de bu defa neredeyse hedefi on ikiden vurmuşken.

Yukarı baktı, ifademi kontrol etmeye çalıştım.
"Aptalca davranmıyorsun...sadece anne gibi davranıyorsun."

Güldü ve eliyle beyaz kumların ilerisindeki mavi denizi gösterdi.
"Ve tüm bunlar tekrar aptal annenin yanına taşınman için yeterli değil öyle mi?"

Abartılı şekilde alnımdaki teri sildim ve sanki saçlarımı kıvırıp suyunu sıkar gibi yaptım.
"Neme alışırdın," dedi ısrarla.
"Sen de yağmura alışabilirsin," dedim ben de.

Şakalaşırcasına dirseğiyle beni dürttü ve arabaya giderken elimi avcunun içerisine aldı.

Diğer yandan benim için endişenmesi mutlu etmişti. Hala Phil'e sanki yaşam nedeniymiş gibi baksa da bu beni teselli etmişti. Kesin olan şu ki hayatı rayına oturmuş ve tatmin ediciydi. Beni kesinlikle çok fazla özlememişti yine de....

Edward'ın soğuk parmakları yanaklarıma değdi. Yukarıya baktım ve gözlerimi kırpıştırdım, gerçeğe dönmüştüm. Üzerime doğru eğildi ve beni alnımdan öptü.

"Eve geldik uyuyan güzel. Uyanma vakti."

Charlie'nin evinin önünde duruyorduk. Verandanın ışığı yanıyordu ve arabası da garajdaydı. Eve bakarken, oturma odasının pencere perdesinde bir kıpırtı gördüm, sarı bir ışık demeti bir anlığına çimenlerin üzerine düşmüştü.

Derin bir soluk verdim. Tabii ki Charlie hamle yapmak üzere bekliyordu.

Edward da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü ifadesi sertleşmiş ve gözleri de beni kapıya kadar götürürken uzak bir hal almıştı.

"Ne kadar kötü?" diye sordum.
"Charlie sorun çıkarmayacak," dedi Edward, sesi espiri yapıp yapmadığını anlayamacağım kadar alçaktı. "Seni özlemiş."
Gözlerim şüpheyle kısıldı. Madem öyle neden Edward dövüşe hazırlanıyormuş gibi gerilmişti?

Çantam ufaktı ama eve taşımak konusunda ısrar etmişti. Kapıyı bize Charlie açtı.
"Eve hoş geldin ufaklık!" diye bağırdı Charlie neşeyle. "Jacksonville nasıldı?"

"Nemli ve tuhaftı."
"Yani Renée sana Florida Üniversitesini satamadı, öyle mi?"
"Denedi. Ama suyu solumaktansa içmeyi tercih ederim."
Charlie'nin gözleri gönülsüzce Edward'a dönüp parıldadı. "İyi zaman geçirdiniz mi?"

"Evet," diye yanıtladı Edward sakin bir şekilde. "Renée oldukça misafirperver."

“Bu...ıı, iyi. Eğlendiğinize sevindim.” Charlie Edward’a arkasını dönüp beklemediğim şekilde bana sarıldı.

“Etkileyici,” diye kulağına fısıldadım.
Gürültülü bir kahkaha patlattı. “Seni çok özledim, Bells. Sen gittiğinden beri yemekler berbat.”
“Hallederim şimdi,” dediğim anda beni bıraktı.

“Önce Jacob’ı aramak ister misin? Sabah saat altıdan beri beş dakikada bir arıyor. Sen eşyalarını boşaltmadan evvel onu arayacağına söz verdim.”

Edward’ın nasıl hissetiğni görmek için ona bakmama gerek yoktu, aşırı derecede sakin ve soğuktu. Son derece gergin olduğu için bu haldeydi.

“Jacob benimle konuşmak mı istiyor?”

“Fena halde diyebilirim. Bana ne hakkında olduğunu söylemedi ama önemliymiş.”
Telefon ısrarlı ve de tiz bir şekilde çalmaya başladı.
“Bir sonraki maaş çekim üzerine bahse girerim ki bu o,” diye söylendi Charlie
“Ben bakarım.” Hemen mutfağa doğru gittim.

Charlie oturma odasına doğru giderken Edward da benim arkamdan geldi.

Telefonu açtım, ahizeyi elime alırken duvara doğru döndüm. “Alo?”
“Dönmüşsün,” dedi Jacob.

Tanıdık hırıltılı ses özlem duygusununun beni ele geçirmesine neden oldu. Yüzlerce anı bir anda kafamda belirmişti; ağaç dallarının sürüklendiği taşlı kumsal, plastiktan yapılmış garaj, kağıt torba içerisindeki sıcak gazoz, içinde minicik bir koltuğun olduğu küçük oda. Siyah gözlerindeki neşe, benim elimi tutan sıcacık büyük el, esmer tenine karşıt şekilde parlayan bembeyaz dişler ve her zaman benim için bu dünyadan bir kaçış olan yüzüne yayılmış kocaman gülüşü zihnimde belirmişti.

Sanki vatan hasreti çekmek gibi, en karanlık gecelerimde bana sığınak olan yeri ve kişiyi duyulan özlemdi bu.

Zorlukla yutkunduktan sonra “Evet,” diye yanıtladım.
“Neden beni aramadın?” diye sordu Jacob.

Onun sinirli ses tonu beni kendime getirmişti. “Çünkü daha eve geleli birkaç saniye oldu, Charlie tam da bana beni aradığından bahsediyordu ki sen aradın.”
“Ah, üzgünüm.”
“Tabi. Pekala, neden Charlie’yi rahatsız ediyordun?”
“Seninle konuşmalıyım.”
“Tamam, o kadarını anladım. Devam et.”
Kısa bir sessizlik oldu.
“Yarın okula gidecek misin?”
Kaşlarımı çattım, bu ne kadar manasız bir soruydu. “Tabii ki. Neden gitmeyeyim?”
“Bilmem, sadece merak ettim.”
Bir sessizlik daha oldu.

"Pekala Jake, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"
Tereddüt etti. "Hiç, sadece ben sanırım...senin sesini duymak istedim."

"Tamam, peki. Beni aradığın için çok memnun oldum Jake. Ben..." Fakat daha fazla ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ona La Push'a uğrayacağımı söylemek istedim. Ama yapamadım.

"Gitmeliyim," dedi aniden.
"Ne?"
"Seninle en kısa sürede tekrar konuşacağım tamam mı?"
"Ama Jake..."
Fakat çoktan kapatmıştı bile. Ahizeden gelen meşgul tonunu inanmayarak dinledim.

"Bu çok kısa sürdü," diye söylendim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Edward. Sesi alçaktı ve dikkatliydi.

Yavaşça ona doğru döndüm. Mükkemmel biçimde sakindi, ne düşündüğünü anlamanın imkanı yoktu.

"Bilmiyorum. Bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Jacob'ın gün boyunca Charlie'nin peşini bırakmamasının sebebinin yarın benim okula gidip gitmeyeceğimi sormak için olması bana hiç mantıklı gelmemişti.Ve madem sesimi duymak istiyordu neden bu kadar çabuk telefonu kapatmıştı?
"Senin tahminin muhtemelen benimkinden daha iyi olacaktır," dedi Edward, ağzının kenarında küçük bir gülücük ortaya çıkmak için mücadele ediyordu.

"Mmm" diye inledim. Bu doğruydu. Jake'in hem içini hem de dışını iyi bilirdim. Bunu yapma nedenini anlamamın çok zor olmaması gerekiyordu.

Aklım burada değilken – yaklaşık onbeş mil kadar uzakta La Push'dayken – buzdolabının kapağını açmış Charlie'nin yemeği için malzemeleri arıyordum. Edward ise tezgaha yaslanmış duruyordu, gözünü yüzüme diktiğinin bir şekilde farkındaydım ama onun ne gördüğü hakkında endişelenemeyecek kadar kafam meşguldü.

Konuşmadaki okul meselesi bana ipucu olmuştu. Bu Jake'in sorduğu tek gerçek soruydu. Bir şeyin peşinde olmalıydı yoksa Charlie'yi sürekli rahatsız etmezdi

Neden okula gidip gitmemem onun için bu kadar önemliydi ki?

Bunu mantıklı bir şekilde kavramaya çalıştım. Jacob'ın bakış açısına göre şayet ben yarın okula gitmeseydim ne gibi bir sorun olabilirdi? Charlie finaller bu kadar yaklaşmışken okulu astığım için canımı okurdu ama ben onu sadece bir Cuma gününün her şeyi berbat etmeyeceği konusunda ikna edebilirdim. Jake bunu umursamazdı bile.

Beynim bu olayın iç yüzünü kavramayı reddediyordu. Belki de çok önemli bir detayı atlıyordum.

Son üç günde ne değişmişti de telefonlarıma bile çıkmayı reddeden Jacob bundan vazgeçerek benimle bağlantıya geçmişti? Üç günde bunu değiştirecek ne olmuş olabilirdi?

Mutfağın ortasında dikilmiş duruyordum. Buzluktan yeni çıkardığım hamburger köftesi artık hissizleşmiş olan parmaklarımdan kaydı. Gelmesi gereken, yere çarpma sesini duymamış olduğumu anlamam zaman aldı.

Edward yakaladı ve tezgahın üzerine koydu. Kolları beni çoktan sarmıştı ve dudakları da kulağımdaydı.

"Sorun ne?"
Başımı salladım, sersemlemiştim.

Üç gün her şeyi değiştirebilirdi.

Üniversitenin nasıl rüya olduğunu düşünmemiş miydim? Beni faniliğimden kurtaracak ve Edward ile sonsuza kadar yaşamamı sağlayacak acı dolu üçgünlük dönüşümün ardından nasıl insanların yakınında olabilirdim ki? Bu dönüşüm beni sonsuza kadar susuzluğumun kölesi yapacaktı...

Charlie Billy'e üç gün ortadan kaybolacağımı söylemiş miydi? Billy kendince sonuçlara mı varmıştı? Jacob gerçekten bana hala insan olup olmadığımı mı sormuştu? Kurt adamlar anlaşmanın bozulmuş olduğuna inanıyor olmalılardı, üstelik Cullenlar'dan kimse bir insanı ısırmamıştı bile....öldürmek bir yana ısırmamışlardı bile...?

Fakat gerçekten o durumda Charlie'nin yanına geri döneceğimi mi sanmıştı?

Edward beni sarstı. "Bella?" diye sordu, gerçekten endişenmişti.

"Sanırım...sanırım kontrol ediyordu," diye mırıldandım. "Emin olmaya çalışıyordu. Yani insan olduğuma."

Edward kaskatı kesilmişti ve kulağımda tıslamaya benzer kısık bir ses duydum.
"Gitmek zorundayız," diye fısıldadım. "Bozulmadan önce. Yani anlaşma bozulmadan önce. Bir daha asla geri gelmeyebiliriz."

Kollarıyla sıkıca sardı beni. "Biliyorum."
"Ehem." Charlie gürültülü biçimde boğazını temizlemişti, arkamızda duruyordu.

İrkildim ve Edward'ın kollarının arasından çıktım, yüzümü ateş basmıştı. Edward da tekrar tezgaha geri dönmüştü. Gözleri kısılmıştı, endişesini ve öfkesini gözlerinde görebiliyordum.

"Eğer yemek yapmak istemiyorsan pizza sipariş edebilirim," dedi Charlie imalı şekilde.

"Hayır, her şey yolunda. Çoktan başladım bile."

"Pekala," dedi Charlie. Kapının kenarına yaslanmış kollarını da göğsünde birleştirmişti.

Derin bir nefes aldım ve işe geri döndüm, seyircilerimi görmezden gelecektim.

“Eğer senden bir şey yapmamı isteseydim, bana güvenir miydin?” diye sordu Edward, sesi yumuşacıktı.

Neredeyse okula varmak üzereydik Edward sakinleşmişti ve daha bir dakika önce espiri yapmıştı. Sonra aniden direksiyona sıkıca yapıştı, parçalara ayırmamak için kendisini zor tutuyordu.

Endişeli biçimde ona baktım – gözleri çok uzaklarda sanki birilerini duymaya çalışıyor gibiydi.

Nabzım onun bu haline karşılık vererek hızlanmaya başlamıştı ama dikkatli şekilde cevap verdim. “Bu değişir.”

Okuldan biraz uzakta duruyorduk.
“Bunu söylemenden korkuyordum.”
“Ne yapmamı istiyorsun Edward?”
“Arabada kalmanı istiyorum.” Arabayı her zamanki yerinde durdurdu ve konuşurken motoru kapattı. “Ben dönene kadar burada beklemeni istiyorum.”

“Fakat...neden?”

İşte o zaman onu gördüm. Onu gözden kaçırmak zaten mümkün değildi, yasadışı şekilde kaldırıma parkettiği siyah motorsikletine dayanmış duruyor ve diğer öğrencilerin arasından sivriliyordu.

“Ah.”

Jacob’ın yüzünde çok yakından bildiğim o maskemsi ifade vardı. Bu ifadeyi
duygularını kontrol altına tutmak istediğinde takınırdı. Bu haliyle onu kurtlar sürüsünün en yaşlısı, Quileute gurubunun lideri, Sam’i anımsatıyordu. Fakat Jacob’da Sam’in her zaman etrafına yaydığı sükunetten eser yoktu.

Bu halinin beni ne kadar rahatsız ettiğini unutmuştum. Sam’i Cullenlar gelmeden çok önce tanısam – hatta ondan hoşlanmış da olsam – Jacob Sam’in yüz ifadesini taklit ettiğinde asla korktuğumu hissetmemiştim. Bu tuhaf bir yüzdü, bu haliyle asla benim tanıdığım Jacob’a benzemiyordu.

“Dün yanlış sonuçlara vardın,” diye mırıldandı Edward. “Dün sana okul hakkında soru sordu çünkü benim de senin yanında olacağımı biliyordu. Benimle konuşmak için güvenli bir yer arıyordu. Tanıkların olabileceği bir yer.”

Öyleyse dün gece Jacob’ın davranışlarını yanlış yorumlamıştım. Eksik bilgi bunun sebebiydi. Mesela neden Jacob’ın Edward ile konuşmak isteyebileceği türden bir bilgi.

“Arabada kalmıyorum,” dedim.

Edward usulca inlercesine konuştu. “Tabii ki kalmıyorsun. Hadi şu işi bitirelim.”

Biz ona doğru elele yürümeye başladığımızda yüzü sertleşmeye başlamıştı.

Çevredeki diğer yüzleri de fark etmiştim, sınıf arkadaşlarım da etraftaydı. Karşılarında dikilmiş duran onaltı yaşındaki bir gençten farklı olarak yapılı ve devasa bir vücudu olan Jacob'a hayretle bakıyorlardı.Hepsinin gözleri bu soğuk havada giydiği dar, kısa kollu siyah tişörtünü, eski ve yağ lekeli kot pantolonunu ve yaslandığı cilalı motorsikleti merakla inceliyordu. Kimse yüzüne bakamıyordu, yüzünde insanın gözlerini kaçırmasına neden olan bir şeyler vardı. Kimsenin onun çevresine yaklaşmaya cesaret edemediğini fark etmiştim.

Şaşırmanın yanı sıra, Jacob'ın onlara *tehlikeli* geldiğini anlamıştım. Ne kadar da tuhaftı.

Edward Jacob'dan birkaç adım uzakta durdu ve rahatça söyleyebilirdim ki benim bir kurt adama bu kadar yakında durmam onu tedirgin etmişti. Elimden tutup beni arkasına çekip önümde bedeniyle siper olmuştu.

"Bizi çağırabilirdin," dedi Edward buz gibi bir sesle.
"Üzgünüm," dedi Jacob, yüzünü alay edercesine çarpıtmıştı. "Telefonumun hafızasına kayıtlı hiç sülük yok."
"Bana Bella'nın evinden ulaşabilirdin."
Jacob'ın çenesi kasıldı ve kaşlarını çattı. Cevap vermemişti.
"Burası çok da uygun değil. Bunu daha sonra tartışabilir miyiz?"
"Tabii, tabii. Okuldan sonra mezarlarınızın yanında beklerim." Jacob küçümseyerek devam etti. "Şimdi neden konuşamıyoruz?"

Edward çevresini işaret edercesine baktı, tanıkların hepsi duyma mesafesinin dışındaydı. Birkaç kişi kaldırımda yürümeye tereddüt ediyordu, gözleri merakla açılmıştı. Diğerleri gibi onlar da Pazartesi gününün can sıkıntısının bir kavgayla dağılabileceğini umuyorlardı. Tyler Crowley'in Austin Marks'ı koluyla dürttüğünü gördüm, ikisi de sınıfa giden yolda durmuş izliyorlardı.

"Ne söylemeye geldiğini zaten biliyorum," diye hatırlattı Edward kısık bir sesle Jacob'a, ben bile zor duyabilmiştim. "Mesaj alındı. Uyarını dikkate alacağız."

Edward endişeli gözlerle bir an bana baktı.

"Uyarı mı?" diye şaşkın bir biçimde sordum. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Onu söylemedin değil mi?" diye sordu Jacob, gözleri hayretle açılmıştı. "Ne oldu, yoksa bizim tarafımıza geçeceğinden mi korktun?"
"Lütfen kes şunu Jacob," dedi Edward, tekdüze bir sesle.
"Neden?" diye meydan okurcasına cevap verdi Jacob.
Kafam karışmış biçimde bakıyordum. "Neyi bilmiyorum? Edward?"
Edward beni duymamış gibi Jacob'a öfkeyle bakmaya devam ediyordu.

"Jake?"

Jacob tek kaşını kaldırıp bana baktı. "O sana büyük... *kardeşinin* Cumartesi günü sınırı geçtiğini söylemedi mi?" diye sordu, sesinde ince bir alay vardı. Gözlerini tekrar Edward'a çevirmişti. "Paul'ün tamamen doğruladığına göre..."
"Orası iki tarafa da ait değildi!" diye Edward tıslarcasına konuştu.
"Aitti!"

Jacob'ın ne kadar öfkeli olduğu görülebiliyordu. Elleri titriyordu. Başını salladı ve iki derin nefes aldı.

"Emmett ve Paul mü?" diye fısıldadım. Paul Jacob'ın sürüdeki en dengesiz arkadaşıydı. Ormanda o gün kontrolünü kaybetmişti, hırlayan gri kurda ait anı tekrar kafamda belirmişti. "Ne oldu? Dövüştüler mi?" Sesim endişeden dolayı çatlamıştı. "Neden? Paul yaralandı mı?"

"Kimse dövüşmedi," dedi Edward bana doğru sessizce. "Kimse yaralanmadı. Endişelenme."

Jacob bize kuşkulu gözlerle bakıyordu. "Ona hiçbir şey anlatmadın değil mi? Bu yüzden mi onu götürdün buradan? Yani o gerçekten bilmiyor muydu –?"

"Git artık." Edward sözünü yarıda kesmişti ve yüzü aniden korkuyla kaplanmıştı, gerçekten korku vardı yüzünde. Bir an... bir *vampir* gibi göründü. Sanki Jacob'a saldıracakmış gibi baktı, bütün nefreti ortaya çıkmıştı.

Jacob kaşlarını kaldırdı, ama başka hiçbir harekette bulunmadı. "Neden ona söylemedin?"

Yüzleri birbirine dönük bir süre sessizce kaldılar. Tyler ve Austin'in arkasında daha da çok öğrenci birikmişti. Mike'ın yanında Ben'in olduğunu gördüm, Mike bir elini Ben'in omzuna koymuş sanki onu tutuyor gibiydi.

Bu ölüm sessizliği sırasında ansızın her şey bir anda yerli yerine oturdu.

Edward'ın bilmemi istemediği bir şeydi.
Jacob'ın ise benden saklamak istemediği bir şeydi.
Cullenlar'ın ve kurtların ormanda olduğu ve iki tarafa da aynı biçimde tehlikeli olan bir şeydi.
Edward'ın beni ülkenin diğer ucuna götürmesine neden olacak bir şeydi.
Alice'in geçen hafta sezdiği bir şeydi, ki Edward bana bu konuda yalan söylemişti.
Beklediğim ve bir daha olacağını bildiğim ama asla olmasını dilemeyeceğim bir şeydi bu. Bu asla bitmeyecekti değil mi?
Hızlı hızlı soluduğumu duyabiliyordum ama engel olamıyordum. Bir yerlerde deprem oluyormuş gibi okul sallanıyordu ama bunun benim titrememden oluşan bir ilüzyon olduğunu biliyordum.

"O benim için geri döndü," diye mırıldandım.

Victoria ben ölene kadar pes etmeyecekti. Sürekli aynı yolu takip edecek – yanılt ve kaç, yanılt ve kaç – ta ki savunucularımda bir gedik bulana kadar sürecekti.

Belki de daha şanslı olurdum. Belki Volturi ondan önce davranırdı, en azından hızlı bir şekilde ölürdüm.

Edward beni sıkıca kendi tarafında tuttu, Jacob ile benim aramda durmaya devam ediyordu ve endişeli şekilde yüzümü okşadı. "Her şey yolunda," diye fısıldadı bana. "Her şey yolunda. Onun sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim, her şey yolunda."

Sonra da Jacob'a ters bir bakış attı. "Bu senin soruna cevap oldu mu melez?"

"Bella'nın bunu bilmeye hakkı olmadığını mı düşünüyordun?" diye karşı koyarcasına sordu Jacob. "Bu onun hayatı."

Edward sesini yumuşak tuttu, neredeyse aralarında bir adım bulunan Tyler bile duyamayacaktı. "Neden tehlikede olmadığı halde endişelensin ki?"

"Endişelenmesi ona yalan söylenmesinden daha iyi."
Duygularıma hakim olmaya çalıştım ama gözlerim sulanmıştı bile. Onu görebiliyordum; Victoria'nın yüzünü, dişlerinin üzerinde hareket eden dudaklarını, intikam ateşiyle parlayan kıpkırmızı gözleri bütün canlılığı ile karşımda duruyordu. Hayatının aşkı James'in ölümünden sorumlu tuttuğu Edward'ın sevgilisini öldürmeden asla durmayacaktı.

Edward yanaklarımdan aşağıya süzülen göz yaşlarımı parmaklarıyla sildi.

"Gerçekten ona acı çektirmenin korumaktan daha doğru mu olduğunu düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

"O senin sandığından daha da güçlü biri," dedi Jacob. "Ve bundan çok daha kötüsünü atlattı."

Birdenbire Jacob'ın yüz ifadesi değişmişti, Edward'a tuhaf ve tehlikeli bir biçimde bakıyordu. Sanki zor bir matematik sorusu çözüyormuş gibi gözlerini kısmıştı.

Edward'n korktuğunu hissettim. Ona baktığımda yüzünü sadece acı çektiği zamanlarda olduğu gibi buruşturduğunu gördüm. Bir an bu görüntü bana İtalya'daki o akşamı anımsattı; korkunç Volture kulesindeki odada Jane ona bahşedilmiş uğursuz yetenekle Edward'ı sadece düşünceleriyle yakıyordu...

Bu hatıra histeri içerisindeki beni kendime getirmiş, her şeyi görmemi sağlamıştı. Çünkü Edward'ı böyle acı çekerken görmektense Victoria'nın beni yüzlerce defa öldürmesine razıydım.

"Bu çok komik," dedi Jacob Edward'ın yüzünü seyrederken.

Edward irkildi ama yüz ifadesini tekrar yumuşatmak için biraz çabalamıştı. Gözlerindeki ıstırabı saklayamamıştı.

Tetikte bekleyerek Edward'ın Jacob'ın küçümsemesine karşılık ters bakmasını izledim.

"One ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey Bella," diye cevap verdi Edward usulca. "Jacob'ın iyi bir hafızası var sadece."
Jacob gülümsedi ve Edward tekrar irkildi.
"Kes şunu! Her ne yapıyorsan kes!"
"Tabii, eğer sen istiyorsan." Jacob omuz silkmişti. "Eğer hatırladığım şeylerden memnun kalmamışsa bu onun suçu, bu arada."

Hiddetle baktım ona, o ise afacan bir biçimde gülümsedi sanki asla cezalandırılmayacağını bilen yaramaz çocuklar gbiydi.

"Müdür onun okul arazisinde başıboş dolaşmaması için yola çıktı" diye mırıldandı Edward. "Hadi İngilizce dersine git Bella, buna karışmana gerek yok."

"Aşırı korumacı, değil mi?" dedi Jacob, bana demişti bunu. " Birazcık tehlike hayatı eğlenceli kılar. Dur tahmin edeyim eğlenmene izin yok, değil mi?"

Edward ters bir bakış attı, dudakları gerildi ve dişlerinin bir kısmının ortaya çıkmasına neden oldu.

"Kes sesini Jake," dedim.

Jacob güldü.. "Bu bana *hayır* gibi geldi. Hey, eğer tekrar hayatın varmış gibi hissetmek istersen bana uğra. Motorsikletin hala garajımda duruyor."

Bu haber benim ilgimin dağılmasına neden olmuştı. "Onu satmış olman gerekiyordu. Bunu yapacağına dair Charlie'ye söz vermiştin." Eğer Jacob'ın yerine yalvarmasaydım –çünkü kendisi her iki motorsiklete de epey emek harcamış ve bunun karşılığını da almıştı – Charlie bisikletimi çöpe atardı. Ve muhtemelen çöpü de yakardı.

"Evet, doğru. Sanki bunu yapabilecekmişim gibi. O sana ait. Neyse sen gelene kadar onu saklayacağım."

Tanıdık bir gülümseme bir anda dudaklarının kenarında belirdi.
"Jake..."
Öne doğru geldi, yüzündeki alaycı ifade gitmiş yerini ciddiyete bırakmıştı. "Sanırım daha önce hata yapmış olabilirim, biliyorsun işte arkadaşça davranmayarak. Belki biz bunu halledebiliriz, yani bizim tarafda. Beni görmeye gel."

Edward'ın beni sanki bir heykelmişçesine sımsıkı sardığının farkındaydım. Yüzüne baktığımda, sakin ve sabırlı görünüyordu.

"Ben, şey, bilmiyorum Jake."

Jacob düşmanca davranmayı bir kenara bıraktı. Sanki Edward'ın orada olduğunu unutmuş gibiydi, ya da çok kararlıydı. "Seni her gün özlüyorum Bella. Sensiz hiçbir şey aynı değil."

"Biliyorum, üzgünüm Jake, ben sadece..."

Kafasını salladı ve derin bir nefes aldı. "Biliyorum. Önemli değil, tamam mı? Sanırım bir şekilde atlatırım. Kimin arkadaşa ihtiyacı var ki?" Yüzünü buruşturmuştu, acısını bu sözlerle saklamaya çalışıyordu.

Jacob'ın acı çekmesi her zaman benim koruyucu yanımı harekete geçirirdi. Aslında bu çok da gerçekçi değildi çünkü Jack'in benim fiziksel korumama ihtiyaç duyması olası değildi. Fakat ona uzanmak için can atsam da kollarım Edward'ın kolları altında hapsolmuştu. Onun iri sıcak belini sessiz bir kabul ediş ve teselliyle sarmak istedim.

Edward'ın koruyucu kolları beni zapt etmişti.

“Yeter. Hadi sınıfa,” sert bir ses arkamızdan gelmişti. “Çekilin Bay Crowley.”

“Hadi okula Jake,” diye fısıldadım, müdürün sesini duyar duymaz endişelenmiştim. Jacob Quileute okuluna gidiyordu ama gene de izinsiz girmekten başı derde girebilirdi.

Edward beni serbest bıraktı, elimi tuttu ve beni arkasına çekti tekrar.

Bay Greene seyircileri yara yara geliyordu, gözlerini öyle kısmıştı ki kaşları aşağıya düşmüş gibiydi.

“Ciddiyim,” diye tehdit eder tonda konuştu. “Tekrar arkama döndüğümde hala birileri izliyor olursa cezalandırılacaktır.”

O cümlesini bitirir bitirmez seyirciler dağılmaya başladı.

“Ah Bay Cullen. Burada bir sorunumuz mu var?”

“Hayır Bay Greene. Sadece sınıfımıza gidiyorduk.”

“Harika. Arkadaşınızı tanıyamadım.” Bay Greene, Jacob’a dik dik bakıyordu. “Yeni bir öğrenci misiniz?”

Bay Green dikkatle Jacob’ı inceliyordu, onun da diğer öğrenciler gibi aynı sonuca vardığının farkındaydım; o tehlikeydi. Bir baş belası.

“Hayır,” dedi Jacob, yılışıkça sırıtarak bu cevabı vermişti.
“Öyleyse ben polisi aramadan önce okul arazisinde çıkmanızı öneririm.”

Jacob’ın sırıtışı kocaman bir gülümsemeye dönüşmüştü ve bunun nedeninin aklında Charlie’yi onu tutuklarken hayal etmiş olmasıydı. Bu gülümseme öylesine tatsız ve alaycıydı ki, bu benim görmeyi beklediğim türden bir gülüş değildi.

Jacob “Evet, efendim,” dedi ve motorsikletine binmeden önce asker selamı verdi. Büyük bir gürültüyle çalıştı motor, sonra da lastikler tiz bir ses çıkararak hızla döndü. Bir iki saniye içerisinde görüş mesafesinden çıkmıştı Jacob.

Bay Greene onun sergilediği bu gösteriyi dişlerini gıcırdatarak izlemişti.
“Bay Cullen, umarım arkadaşınıza bir daha buraya izinsiz girmemesini söylersiniz.”
“O benim arkadaşım değil, Bay Greene ama uyarınızı ona ileteceğim.”

Bay Greene dudaklarını büzdü. Edward’ın mükemmel notları ve tertemiz sicili Bay Greene’in bu olayı farklı bir açıdan görmesine neden olmuştu. “Anlıyorum. Eğer endişelendiğiniz bir sorun varsa, sadece bana...”
“Endişe edilecek bir sorun yok, Bay Greene. Ortada bir sorun yok.”

“Umarım doğrudur. Öyleyse, sınıflara. Siz de öyle Bayan Swan.”

Edward başıyla onayladı ve beni çekiştirerek İngilizce bölümüne doğru gitmeye başladık.

“Derse girecek kadar iyi hissediyor musun?” müdürün yanından geçerken bunu fısıldamıştı.

“Evet,” dedim ben de, bunun doğru olup olmadığından emin değildim.

İyi olup olmamamın en önemli sorun olduğunu sanmıyordum. Edward ile hemen konuşmalıydım ve İngilizce dersi kafamda planladığım konuşma için pek de uygun değildi.

Fakar Bay Greene arkamızdaylen çok da fazla seçim şansımız yoktu.

Biraz gecikerek de olsa derse yetişebilmiştik, hemen sıralarımıza geçtik. Bay Berty, Frost’un bir şiirinden bahsediyordu. Sınıfa girşimizi görmezden gelmişti, temposunu bozmaya hiç niyeti yoktu.

Not defterinden bir sayfa koparttım ve yazmaya başladım. El yazım içinde bulunduğum ruh halinden dolayı daha da okunaksız olmuştu.

Neler oldu? Bana her şeyi anlat. Ve bu koruma işini de bir kanara bırak artık, lütfen.

Note’u Edward’a uzattım. İç geçirdi ve cevap yazmaya koyuldu. Kağıdı bana geri uzattı. Yazması benden kısa sürmüştü, üstelik kendi özel el yazısıyla bir paragraf tutmuştu.

Alice Victoria’nin geri geldiğini gördü. Önlem olarak ben de seni şehir dışına çıkardım. Ama asla senin yakınlarına gelme ihtimali yoktu. Emmett ve Jasper onu yakalamaya çok yaklaşmış ama görünüşe göre Victoria’nın bir çeşit kaçabilme içgüdüsü var. Doğruca, sanki haritada elini koymuşçasına, Quileute sınırına doğru kaçmış. Quileuteler işin içine girince Alice’in yetenekleri işe yaramaz hale geldi. Dürüst olmak gerekirse bizler içeri giremedik ama Quileuteler onu yakalayabilirlerdi.Büyük gri bir kurt Emmett’in sınırı geçtiğini düşündü ve saldırgan davrandı. Elbette ki Rosalie buna karşı tepki verdi ve herkes arkadaşlarını korumak için takibi bıraktı. Her şey kontrolden çıkmadan evvel Carlisle ve Jasper ortamı sakinleştirmiş. Fakat o arada Victoria kaçıp gitmiş. Her şey bundan ibaret.

Notu okurken kaşlarımı çatmıştım. Hepsi buna dahil olmuştu; Emmett, Jasper, Rosalie ve Carlisle. Bahsetmemişti ama Esme bile belki de karışmıştı bu işe. Sonra Paul ve diğer Quileute sürüsü de vardı. Kolayca bir savaşa dönüşebilirdi bu, gelecekteki ailem ve benim eski arkadaşlarım birbirlerine karşı mücadele edebilirlerdi. İçlerinden biri yaralanabilirdi. Kurtların ne kadar tehlikeli olabileceğini tahmin edebiliyordum ama minik Alice’in o devasa kurtlardan biriyle dövüştüğünü düşünmek...

Ürpermiştim.

Dikkatlice tüm paragrafı sildikten sonra tekrar yazdım.

Peki ya Charlie? Onun peşinde de olabilirdi.

Ben yazmayı bitirmeden önce Edward başını hayır anlamında salladı, belli ki Charlie’nin tarafında işler önemsizleşiyordu.

Elini uzatmış bekliyordu ama onu görmezden geldim ve tekrar yazmaya başladım.

Onun ne düşündüğünü bilemezsin çünkü burada değildin. Florida'ya gitmek gerçekten kötü bir fikirdi.

Kağıdı elimin altından aldı.

Seni yalnız başına göndermemin ihtimali yoktu. Bu şansın varken kara kutu bile bulunamazdı.

Kastettiğim bu değildi; onsuz gitmeyi aklımdan bile geçirmemiştim. Demek istediğim beraber birarada kalmamızdı. Fakat bu cevabıyla biraz ilgim dağılmıştı ve biraz da kızmıştım. Sanki bindiğim uçak düşmeden seyahat edemeyecektim. Çok komik.

Pekala diyelim ki benim kötü şansım uçağı düşürdü. O zaman sen tam olarak ne yapabilirdin bu konuda?

Neden uçak kaza yapsın ki?

Şimdi gülümsemesini saklamaya çalıyordu.

Pilotlar alkolden dolayı sızıyorlar.

***Çok kolay. Uçağı ben sürerdim*.**

Tabii ya. Dudaklarımı büktüm ve tekrar denedim.

Her iki motoru da yandı ve daireler çizerek düşüyoruz.

Yere yeterince yaklaşmamızı beklerdim, sonra seni kaptığım gibi duvarı parçalar ve aşağı atlardım. Daha sonra seni kaza mahaline geri getirirdim ve ikimiz etrafta sekerek dolaşırken tarihin en şanslı kazazedeleri ilan edilirdik.

Ağzım açık ona bakakalmıştım.
"Ne oldu?" diye fısıldadı.
Başımı hayretle salladım. "Hiç," diyebildim sadece.
Bu kaygı verici yazışmayı sildim ve bir cümle daha yazdım.

Bir dahakine bana söyle.

Bir dahaki zamanın olacağından emindim. Her zaman olduğu gibi bu biri kaybolana kadar devam edecekti.

Edward gözlerime uzun bir süre baktı. Yüzümün neye benzediğini merak etmiştim, üşüyordum ve kan henüz yanaklarıma ulaşmamıştı. Kirpiklerim de hala ıslaktı.

İç geçirdikten sonra, evet dercesine başını salldı.

Teşekkürler.

Kağıt elimin altından kaybolmuştu. Yukarı baktığımda hayretle gözlerimi kırptım çünkü Bay Berty tepemde durmuş aşağa banı bakıyordu.
“Orada bizimle paylaşmak istediğiniz bir şey mi var Bay Cullen?”

Edward masumca baktı ve kitaplarının üzerinde bulunan kağıdı uzattı. “Benim notlarımda mı?” diye sordu, oldukça şaşkın görünüyordu.

Bay Berty kağıdı hızlıca gözden geçirdi, şüphesiz dersinin mükemmel bir kopyası kağıda aktarılmıştı. Sonra kaşlarını çatıp tahtaya geri döndü.

# # #

Daha sonra Edward ile almadığım tek ders olan Matematik dersinde birilerinin bugünden bahsettiğini duydum.

“Benim param esmer tenli çocuğa,” dedi biri.

Gizlice baktığımda Tyler, Mike,Austin ve Ben’in kafa kafaya vermiş derin bir konuşmada olduklarını gördüm.

“Evet,” diye fısıldadı Mike. “Jacob denen çocuğun cüssesini gördünüz mü? Bence o Cullen’ı devirir.”Mike bu düşünceden oldukça memnun şekilde bahsetmişti.
“Hiç sanmıyorum,” dedi Ben. “Edward’da bir şeyler var. O her zaman...kendine güvenen biri oldu. İçimden bir ses onu halledebileceğini söylüyor.”

“Ben’e katılıyorum,” dedi Tyler. “Hem diğer çocuk Edward’ın canını okursa, biliyorsunuz ağabeyleri de bu işe dahil olacaktır.”

“Son günlerde hiç La Push’da bulundun mu?” diye sordu Mike. “Lauren ve ben birkaç hafta evvel oradaki sahile gittik. İnanın Jacob’ın arkadaşları en az onun kadar iri.”

“Ya,” dedi Tyler. “Çok kötü çünkü hiçbir olay olmadı. Ve biz asla nasıl sonuçlanacağını bilemeyeceğiz.”
“Bana pek öyle gelmedi,” dedi Austin. “Belki de öğreniriz.”

Mike hınzırca gülümsedi. “Kim iddiaya girmek ister?”

“Jacob için bir onluk,” dedi Austin birdenbire.
“Bir onluk Cullen için,” dedi Tyler ona uyarak.
“Bir onluk Edward için,” diye katıldı bahse Ben
“Jacob,” dedi Mike.

“Hey çocuklar olayın nedenin biliyor musunuz?” dedi Austin merakla. “Bu bahisleri etkileyebilir.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Mike ve sonra da aniden bana dönüp baktı, hemen ardından da Ben ve Tyler baktı.

Yüz ifadelerine bakarak hiçbirinin onları dinleyebileceğim mesafede olduğumu fark etmediklerine emindim. Hepsi hemen yüzlerini çevirdi ve masalarının üzerindeki kağıtları karıştırmaya başladı.
“Hala Jacob diyorum ben,” diye mırıldandı Mike gizlice.

4. DOĞA

Kötü bir hafta geçirmiştim.
Aslında hiçbir şeyin tam olarak değişmediğini biliyordum. Tamam, Victoria pes etmemişti ama gerçekten bir an olsun pes edeceğini düşünmüş müydüm? Tekrar ortaya çıkacağını her zaman biliyordum. Bu yeni bir endişe değildi.
Teoride endişelenmemek pratikten daha basitti.

Mezuniyet günüme sadece birkaç hafta kalmıştı ama tatlı tatlı oturup bir sonraki felaketi beklemenin çok da aptalca olup olmadığını merak ediyordum. Görünüşe göre insan olmak çok tehlikeliydi, resmen tehlikeye davetiye çıkarmaktı. Benim gibi birinin insan olarak kalmaması gerekiyordu. Bendeki şansa sahip olan birisi kesinlikle daha da acizdi.

Ama kimse beni dinlemezdi.

Carlisle şöyle demişti, “Biz yedi kişiyiz Bella. Ve Alice de bizim tarafımızda, Victoria’nın bizi savunmasız yakalayacağını hiç sanmıyorum. Charlie için plana sadık kalmamız, bence, önemli.”

Esme şöyle demişti, “Sana bir şey olmasına asla izin vermeyiz, tatlım. Bunu biliyorsun. Lütfen endişelenme.” Sonra da beni alnımdan öpmüştü.

“Emmett şöyle demişti, “Edward’ın seni öldürmediği için öyle mutluyum ki. Senin çevrende her şey çok eğlenceli.”

Rosalie ona sert bir bakış atmıştı.

Alice gözlerini devirmişti ve şöyle demişti, “Alınıyorum ama. Gerçekten bunun için *endişelenmiyorsun*, değil mi?”

“Eğer büyük bir sorun değilse Edward neden beni Florida’ya sürükledi?” diye ısrarla sormuştum.

“Belki henüz fark etmedin Bella ama Edward birazcık aşırı tepki vermeye meyilli biri, değil mi?”

Jasper sessizce bedenimdeki tüm endişeyi ve gerilimi duygusal atmosferi kontrol ederek ortadan kaldırdı. Endişelerimden tekrar kurtulduğumu hissettim, ve benim çaresiz yalvarışlarımı teselli etmelerine izin verdim.

Tabii ki bu sakinlik Edward gelene kadar azaldı ve odadan yürümek için dışarı çıkmak zorunda kaldım.

Sonuç olarak ortak fikir benim peşimde olan ve öldürmeye niyetli vampiri umursamam yönündeydi. Hayatıma devem etmeliydim.

Ben de öyle yapmaya çalıştım. Ama şaşırtıcı biçimde halletmeye çalıştığım diğer şeyler de en az o kadar sıkıntı vericiydi. Ayrıca beni nesli tükenen canlılar sınıfina sokan “durumum” hala aynıydı...
Çünkü Edward’ın karşılığı her zaman aynı şekilde sinir bozucu oluyordu. “Bu senin ve Carlisle’nin arasında,” demişti. “ Tabii ki sen ve benim aramdaki o bağı kurmak için ne kadar istekli olduğumu biliyorsun. Ama benim şartımı da biliyorsun” Ve tatlı tatlı gülümsedi.

Ahh. Bu koşulu çok iyi biliyordum. Edward beni nezaman istersem onun gibi yapabileceğine dair söz vermişti...tabi önce onunla *evlenmem* gerekiyordu.

Bazen aklımı okuyamamasının sadece bir numara olup olmadığını merak ediyordum. Yoksa başka türlü direttiği o koşul benim için nasıl bu kadar sorun olabilirdi? O bir koşul bana engel oluyordu.

Her şeyiyle kötü bir haftaydı. Ve bugün içlerinden en kötüsüydü.

Edward’ın uzakta olduğu her gün kötüydü. Alice’in öngörülerinde bu hafta kayda değer bir şey yoktu ve ben de bu yüzden kardeşleriyle ava gitmesi konusunda ısrarcı olmuştum. Kolay ve yakınlardaki avların onun için ne kadar sıkıcı olduğunu biliyordum.

“Git ve eğlen,” demiştim ona. “Benim için birkaç dağ aslanı yakala.”

Ona gittiği zamanlarda her şeyin benim için ne kadar zor olduğunu asla söylemezdim. Tüm o terkedilme kabusları yeniden hortluyordu. Eğer bunu öğrenirse perişan olurdu ve çok gerekli bile olsa beni yalnız bırakmaya korkardı. İtalya’dan ilk döndüğü zamanlarda böyleydi. Altın rengi gözleri duyduğu susuzluktan dolayı siyaha dönmüştü. Bu yüzden yüzüme cesur bir ifade yerleştirmiş, Emmett ve Jasper ile gitmesi için onu kapı dışarı etmiştim.

Sanırım o zaman aklımdan geçeni anlayabilmişti. Birazcık. Bu sabah yastığımın üzerinde bana bıraktığı notu bulmuştum.

Çok yakında döneceğim, beni özlemeye vaktin bile olmayacak. Kalbime iyi bak, seninle birlikte bıraktım.

Artık bomboş bir Cumartesim vardı ama sabahleyin Newton's Olympic Outfitter'da sabah mesaimin meşgul edecekti beni. Ve tabi bir de Alice'den kolayca söz almıştım.

"Avlanma için eve yakın bir yerlerde olacağım. Bana ihtiyacın olursa sadece onbeş dakikalık bir mesafede olurum. Sorun ihtimaline karşın gözüm üzerinde olacak."

Bunun anlamı şuydu; sakın gülünç bir şeyler yapmaya kalkma çünkü Edward gitti.

Alice kamyonetimi bozma konusunda en az Edward kadar yetenekliydi.

İşi iyi yanından görmeye çalıştım. İşten sonra Alice ile planladığım gibi duyurularını yollamasına yardım edecektim ve bu benim için epey kafa dağıtıcı olabilirdi. Hem Edward'ın olmadığı zamanlarda Charlie'nin havası yerinde oluyordu, bu yüzden onla da vakit geçirebilirdim. Acaba ona soracak kadar zavallılaşırsam Alice gece benimle kalırmıydı merak ediyordum. Zaten sonraki gün Edward eve gelirdi. Böyle atlatabilirdim.

Erkenden güne başlamak istemedim, kahvaltımı yavaşça yedim, her defasında bir kaşık gevrek attım ağzıma. Sonra bulaşıkları yıkadım, buzdolabının üzerindeki mıknatısları düz bir çizgi halinde yanyana dizdim. Belki de obsesif kompulsif bozukluktan muzdarip olabilirdim.

Son iki mıknatıs benim yaptığım düzene bir türlü uymuyordu. İkisinin kutupları aynıydı bu yüzden ne zaman diğerleriyle yanyana koymaya çalışsam mutlaka biri yere düşüyordu.

Bir nedenle – belki de delirdiğimden – bu beni fena halde rahatsız ediyordu. Neden doğru düzgün durmuyorlardı ki? Saçma bir inatla bir anda normale dönmelerini beklermişim gibi yanyana dizmek için çabalamaya devam ettim. İçlerinden birini çevirdiğimdeyse sanki hile yapıyormuşum gibi hissetmiştim. Nihayet mıknatıslardan çok kendime sinirlendim ve hepsini alıp avcumda topladım. Biraz çabalayarak, ki epeyce karşı koymuşlardı, yanyana tutmayı başardım.

"Nasılmış," dedim sesli şekilde, evet hareket etmeyen nesnelerle konuşma hayra alamet değildi – "O kadar da fena değilmiş ha?"

Orada bir süre bir aptal gibi durdum, bilimsel gerçeklerin sürekliliğine inanmadığımı kabul etmeye hazır değildim. Sonra iç geçirdim ve mıknatısları tekrar buzdolabının üzerine koydum.

"Bu kadar inatçı olmaya gerek yok," dedim kendi kendime mırıldanarak.

Çok erkendi ama tekrar hareketsiz nesnelerle konuşmaya başlamadan önce dışarı çıkmaya karar verdim.

Newtonlar'a gittiğimde Mike koridoru monoton şekilde paspaslarken annesi de tezgahı yeni ürünler için düzenliyordu. Onları bir tartışmanın tam ortasında yakalamıştım öyle ki orada olduğumun farkına bile varmamışlardı.

"Fakat bu Tyler'ın gideceği zaman," dedi Mike şikayet ederek. "Mezuniyetten sonra demiştin sen ama –"

“Beklemek zorundasın,” diye tersledi Bayan Newton. “Sen ve Tyle yapacak başka bir şeyler düşünseniz iyi olur. Polis orada neler olduğunu bulana kadar Seattle’a gidemezsiniz. Beth Crowley’in Tyler’a aynı şeyi söylediğini de biliyorum, o yüzden beni sanki her şeyin suçlusuymuşum gibi de gösterme – Ah günaydın Bella,” dedi aniden benim varlığımı farkederek, sesi birden canlanmıştı. “Erkencisin.”

Karen Newton spor ekipmanları bölümünde yardim istemeyi düşünebileceğim son insandı. Mükkemel şekilde parlayan sarı saçları zarif biçim ensesinden toplanmış, ayak tırnakları da tıpkı ellerindekiler gibi işinin erbabı biri tarafından boyanmıştı. Ayağındaki yüksek ökçeli çapraz bantlı ayakkabı dikkate alınırsa yürüyüş botları konusunda pek yardım edebilecek birine benzemiyordu.

“Trafik ışıkları,” diyerek espri yaptım ve parlak turuncu korkunç önlüğümü tezgahın altından çıkardım. Bayan Newton’ın bu Seattle seyahati için Mike kadar micadeleye hazır oluşu beni şaşırtmıştı. Mike’ın başaracağını sanmıştım.

“Şey, ee...” Bayan Newton tereddüt etti bir an, önünde bir yığın el ilanı vardı ve onlarla uğraşıyordu.

Kolumda önlüğümü tutarken durdum. Bu bakışı biliyordum.

Bu yaz onlarla çalışmayacağımı Newtonlara söylemiştim – onları yılın en yoğun oldukları zamanda terk edecektim – bu yüzden onlar da Katie Marshall’ı benim yerimi almak üzere eğitmeye başlamışlardı. İkimize de aynı anda maaş verebilecek durumları yoktu, ve bugün sadece birkaç müşteri olacağa benziyordu...

“Ben arayacaktım” dedi Mrs Newton ve devam etti. “Sanırım bugün çok fazla yapmamı gereken iş olmayacak. Mike ve ben sanırım idare edebiliriz. Seni erkenden kaldırıp buraya getirtdiğim için üzgünüm...”

Sıradan bir gün olsaydı bu olaya sevinirdim. Ama bugün...sevinmemiştim.

“Tamam,” dedim, iç geçirdim. Omuzlarım düşmüştü. Peki bugün ne yapacaktım ben?

“Bu adil değil anne,” dedi Mike. “Eğer Bella çalışmak istiyorsa – ”

“Hayır, sorun değil Bayan Newton. Gerçekten Mike. Çalışmam gereken sınavlarım ve yapmam gereken işler var...” Zatn tartışıyor olduklarından aile içindeki bir başka anlaşmazlığın nedeni olmak istemiyordum.

“Teşekkürler Bella. Mike dördüncü koridoru unutmuşsun. Şey, Bella, bu ilanları da çıkarken çöpe atar mısın? Bunları bırakan kıza tezgahın üzerinde koyacağımı söylemiştim ama gerçekten hiç boş yerim yok.”

“Tabii, sorun değil.” Önlüğümü bıraktım ve ilanları kolumun altına tıktım, sisli yağmura doğru yürümeye başladım.

Çöp kutusu Newton’ların mağazasının hemen yanında, çalışanlar için ayrılmış olan parkın yanındaydı. Huysuzca ayaklarımı çakıl taşlı yolda sürüyerek ilerledim. Parlak sarı kağıtları çöpe

doğru fırlatmak üzereydim ki ilanın başlığı gözüme takılmıştı. Özellikle bir kelime bütün ilgimi ona vermeme neden olmuştu.

Ellerimle sıkı sıkı tuttuğum ilanların üzerindeki resme ve altındaki başlığa bakıyordum. Boğazımda bir şeyler düğümlendi.

Olympic Kurdunu Kurtarın

Bu kelimelerin altında çam ağaçlarının önünde detaylı bir şekilde çizilmiş bir kurt kafasını geriye doğru atıp aya doğru ulurken görünüyordu. Bu resim kaygı vericiydi; kurdun hüzünlü duruşu onun sahipsiz gibi görünmesine neden olmuştu. Sanki acı içerisinde uluyor gibiydi.

Kamyonetime doğru koşarken ilanlar hala kolumun altındaydı.

On beş dakika, sahip olduğum tüm zaman buydu. Ama bu kadarı yeterdi. La Push'a gitmem onbeş dakika alırdı ve şehre varmadan önce beş dakikada da sınırı geçebilirdim.

Kamyonetim hiç sorun çıkarmadan çalıştı.

Alice beni bunu yaparken görmüş olamazdı çünkü bunu planlamamıştım. Ani bir karar, işte açık buydu! Elimden geldiğince hızlı hareket ettim, ilerde bu zamana ihtiyacım olacaktı.

Aceleyle ilanları fırlatmıştım ve onlar ön koltukta dağılmış halde duruyorlardı. Sarı arka plan üzerinde kalın kalın yazılmış başlıklar ve uluyan kurtlar her yerdeydi.

Anayoldan hızla aşağa indim, silecekle ön camları temizlerken antika aracın çıkardığı gürültüyü görmezden geldim. Elli beş ile giderken arabanın sorun çıkarmaması için yalvarırdım, şimdiyese ancak dua etmem işe yarayabilirdi.

Hiç şüphe yoktu sınırdaydım ama La Push'un dışındaki ilk evi geçtiğim an kendimi güvende hissettim. Bu Alice'in takip edebileceği mesafenin ötesinde olmalıydı.

Öğleden sonra Angela'ya gittiğimde onu arayabilirdim, böylece iyi olduğumu bilirdi. Onu heyecanlandırmanın bir anlamı yoktu. Benim için endişelenmesine gerek yoktu, Edward dönünce ikisi yerine de fazlasıyla sinirlenecekti zaten.

Soluk kırmızı evin önünde gıcırtıyla durduğumda kamyonetimden feci bir vızıltı geldi. Bir zamanlar sığındığım bu eve bakarken boğazımda bir şeyler düğümlenmişti. Buraya son gelişimin üzerinden çok zaman geçmişti.

Ben motoru kapatmadan evvel Jacob kapıda belirmişti bile, yüzündeki boş ifadeden şaşırmış olduğunu anlamıştım.

Aniden kamyon büyük bir gürültü çıkardı ve sustu, onun güçlükle bağırdığı duydum.
"Bella?"
"N'aber Jake!"
"Bella!" diye tekrar bağırdı, yüzünde sıcacık bir gülümseyiş belirmişti. Koyu kahverengi kızıl tenine tezat oluşacak şekilde dişleri bembeyaz parlıyordu. "Buna inanamıyorum!"

Hemen kamyonete doğru koştu ve beni açık kapıdan sürüklercesine indirdi sonra da ikimiz çocuklar gibi neşe içerisinde zıplamaya başladık.

"Buraya nasıl geldin?"
"Gizlice!"
"Harika!"
"Selam Bella!" Billy bu şamatanın nedenini anlamak üzere kapıya çıkmıştı.

"Selam Bil..."

Aniden nefesim kesilir gibi olmuştum, Jacob bana sıkıca sarulmış sonra da beni döndürmüştü.

"Vaay, seni burada görmek çok güzel!"
"Ben nefes...alamıyorum," güçlükle konuşabilmiştim.
Güldü ve beni aşağıya indirdi.
"Tekrar hoş geldin Bella," dedi gülümseyerek. Ve söyleme şeklinden eve hoş geldin demek istediğini anlamıştım.

Evde oturamayacak kadar heyecanlı olduğumuzdan yürümeye başladık. Jacob normal olarak çok hızlı yürüyordu ve ben ona birkaç defa bacaklarımın onunki kadar uzun olmadığını hatırlatmak zorunda kalmıştım.

Yürüdükçe Jacob'la beraber olmaktan zevk alan, benliğimin diğer yanının iyice su yüzüne çıkmaya başladığını hissettim. Daha genç ve daha sorumsuzdum. Sanki zaman zaman sebepsiz yere aptalca şeyler yapan biri gibiydim.

Coşkumuz konuşmamızın ilk birkaç konusunda sona ermişti; neler yaptığımızdan, nasıl olduğumuzdan ve beni buraya hangi rüzgarın attığından bahsettim. Ona el ilanından tereddüt ederek bahsettiğimdeyse kahkahaları ağaçların arasında yankılandı.

Ama sonra yavaş yürüyüşümüz deponun arkasından çalılıklara doğru uzandı sonra da First Beach'den dönerek bir daire çizmiş olduk. Ayrı düşmemizin arkasındaki sebepleri tartışmak için henüz çok erkendi ve arkadaşımın yüzüne baktıkça takındığı acı maskesinin çok tanıdık gelmeye başlamıştı.

"Yani tam olarak nedir bu hikaye?" diye sordu Jacob, yolunun üzerindeki ağaç dalını haddinden güçlü bir biçimde tekmelemişti. Kumsala doğru fırladı, sonra da kayaların üzerine çarpıp takırdadı. "Demek istediğim bizim son görüştüğümüz zamandan beri...şey yani bilirsin...." Konuşmaya çalışıyordu. Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Benim sorduğum şey her şey onun gittiği zamanki haline mi döndü? Onu yaptıkları için af mı ettin?"

Derin bir soluk aldım. "Affedilecek bir şey yoktu."
Bu kısmı geçmek istiyordum, ihanetler, suçlamalar... ama bir yere varabilmemiz için öncelikle bunlardan bahsetmemiz gerektiğinin de farkındaydım.

Jacob sanki limon yemişçesine yüzünü buruşturdu. "Keşke geçen Eylül'de Sam seni bulduğunda resmini çekmiş olsaydı. Delil olarak kullanılabilirdi."

"Kimse yargılanmıyor."

“Belki de yargılanmalı.”
“Sen bile onu gidişi için suçlamıyorsan nedenini biliyor olman lazım.”
Birkaç saniye ters ters baktı. “Pekala,” dedi meydan okurcasına. “Şaşırt beni.”

Bu bitmek bilmeyen kini canımı sıkıyordu, sürekli aynı yarayı kaşıyordu. Bana kıgın olması canımı yakıyordu. Bu bana uzun zaman önceki o öğleden sonrayı anımsatmıştı; Sam’in ona emrettiği üzere bana arkadaş olamayacağımızı söylemişti. Aklımı toparlamam birkaç saniye sürdü

“Edward beni geçen sonbahar terketmesinin nedeni benim vampirlerle olamayacağımı sanmasıydı. Beni terketmesinin daha doğru olduğuna karar vermişti.”

Jacob bu söylediklerime biraz geç reaksiyon verdi. Bir dakika boyunca söylediklerimi kafasında tarttı. Fakat söylemek için her ne planladıysa bunu söylemekten vazgeçmişti. Edward’ın bu kararı almasına neden olan şeyi bilmediği için memnun olmuştum. Eğer Jasper’ın beni öldürmeye çalıştığını öğrenseydi yapabileceklerini sadece hayal edebiliyordum.

“Geri geldi ama değil mi?” Jacob mırıldanarak söyledi bunu. “Kararına bağlı kalmaması çok kötü.”

“Eğer hatırlıyorsan ben gidip onu getirmiştim.”

Jacob bir dakika boyunca gözlerini dikip bana baktı ve sonra da gözlerini kaçırdı. Yüzü gevşemişti ve ses tonu da daha sıcaktı.

“Bu doğru. Asla tüm hikayeyi öğrenemedim. Neler olmuştu?”

İkilemde kalmıştım, dudaklarımı kemiriyordum.

“Bu bir sır mı?” Bu sözleri alay edercesine söylemişti. “Bana söylemene izin yok mu?”

“Hayır,” dedim hemen. “Sadece uzun bir hikaye.”
Jacob küstahça gülümsedi sonra da onu takip edeceğimi umarak sahile doğru yürümeye başladı.
Jacob böyle davranmaya devam edecekse bu hiç de eğlenceli değildi. Dosdoğru onu izlemeye başladım, arkamı dönüp gitmelimiydim emin değildim. Eve döndüğümde Alice ile yüzleşmem gerekecekti...Sanırım acele etmeme hiç gerek yoktu.

Jacob tanıdık devasa bir ağaca doğru yürümeye başladı. Ağaç tüm dalları ve kökleriyle birlikte bembeyazdı, kumsalın içine, karaya oturmuş. Bu ağaç bir şekilde bizim ağacımızdı.

Jacob ağacın köklerinden birinin üzerine oturdu, sonra da yanındaki yere vurarak benim de oturmamı belirtti.

“Uzun bir hikaye olmasının mahsuru yok. Aksiyon var mı?”
Yanına otururken gözlerimi devirdim.”Biraz aksiyon var,” diye kabul ettim.

“Aksiyon olmadan gerçek bir korku sayılmazdı.”

“Korku mu?” diyerek küçümsedim söylediklerini. “Söylediklerimi arkadaşlarım hakkında kaba yorumlar yaparak mı dinleyeceksin?”

Sanki görünmez bir anahtarla ağzını kilitliyormuş gibi yaptıktan sonra omzunun üzerinden görünmez anahtarı fırlattı.Gülümsemememeye çalıştıysam da başarılı olamamıştım.

“Senin de dahil olduğun kısmından başlamak zorundayım” böyle karar vermiştim, anlatmaya başlamadan önce tüm hikayeyi aklımda sıraladım.

Jacob elini kaldırdı.
“Konuş.”
“Bu iyi,” dedi. “Neden o zamandan başlaman gerektiğini anlamıyorum ama.”
“Evet, neyse, bu biraz karmaşık o yüzden dikkatini ver. Alice’in nasıl *gördüğünü* biliyor musun?”

Kaşlarını çattı – kurtlar efsanelerde anlatılan vampirlerin doğa üstü yeteneklere sahip olması hikayesinin doğru olmasına pek de heyecanlanmıyorlardı – anlatmaya devam ettim ve Edward’ı İtalya’da nasıl kurtardığımı anlattım.

Olabildiğince özetleyerek anlatmıştım, önemsiz ayrıntıların hepsini atlamıştım. Jacob’ın tepkisini anlamaya çalışıyordum. Benim ölüm haberimi alan Edward’ın kendini öldürmeye karar verdiğini gören Alice’i anlattığım andan beri suratında esrarengiz bir ifade oluşmuştu. Bazen Jacob oldukça düşünceli göründü, dinleyip dinlemediğine pek emin olamadım. Sözümü sadece bir defa kesti.

“O medyum kan emici bizi göremiyor mu?” diye haykırdı, yüzü hem vahşi görünüyordu hem de neşeli. “Cidden mi? Bu *muhteşem*!”

Dişlerimi sıktım ve sessizce oturmaya devam ettim, yüz ifadesinden benim devam etmemi beklediğini anlayabiliyordum. Bir hata yaptığını farkedene kadar gözlerimi ondan ayırmadan baktım.

“Ahh!” dedi. “Üzgünüm.” Bir kez daha dudaklarına kilit vurdu.

Volturi kısmına geçtiğimde yüz ifadesi daha anlaşılabilir hale gelmişti. Çenesi kasılmış, tüyleri diken diken olmuş ve burun delikleri büyümüştü. Detaylandırmamıştım, sadece Edward’ın bu sorunu çözdüğünü söyledim, ona verdiğimiz sözden ya da beklediğimiz ziyeretten bahsetmedim. Jacob’ın benim kabuslarıma ihtiyacı yoktu.

“Şimdi tüm hikayeyi biliyorsun,” diye sonuçlandırdım. “Şimdi konuşma sırası sende. Ben annemleyken sen neler yaptın?” Jacob’ın Edward’dan daha fazla ayrıntı vereceğini biliyordum. Beni ürkütmekten çekinmiyordu.

Aniden hareket ederek öne doğru eğildi. “Ben, Embry ve Quil Cumartesi gecesi olağan devriyelerimizden birini yapıyorduk ve sonra aniden – baaam!” Kollarını birdenbire havaya kaldırmıştı, bir patlamayı ima ediyordu. “Taze bir iz vardı, daha onbeş dakikalıktı. Sam bizden

onu beklememizi istemişti ama gittiğinden haberim yoktu ayrıca senin kan emicilerin sana göz kulak olmaya devam edip etmediğinden de haberim yoktu. Bu yüzden onu son hızla takip etmeye başladık fakat biz onu yakalayamadan o sınırı geçti. Sınır boyunca dağaldık, tekrar geri gelmesini umuyorduk. Sana söyleyeyim gerçekten sinir bozucuydu." Başını salladı – sürüye katıldığı günden beri uzattığı saçları gözlerinin önüne geldi. "Güney ucuna kadar gittik. Cullenlar'da onu takip ediyordu, bizim taraftan sadece onbeş mil kadar uzaktaydılar. Eğer nerede bekleyeceğimizi bilseydik bu mükemmel bir pusu olabilirdi."

Yüzünü buruşturarak hayıflandı. "Fakat bu tehlikeli bir hal almıştı. Sam ve diğerleri biz ulaşamadan sıkıştırmıştı fakat o sınır boyunca bir o yana bir bu yana gidiyordu. Ve seninkiler de sınırın diğer tarafındaydı. Şu iri olanın adı neydi..."

"Emmett."
"Evet, o. Ona hamle yaptı ama o kızıl kafa cidden hızlıydı. Onun tam arkasındaydı ve neredeyse Paul ile çarpışacaklardı. Şey, Paul....onu biliyorsun."
"Evet."
"Konsatrasyonunu yitirdi. Aslında onu da suçlayamıyorum, onlar kocaman kan emicilerdi ve tam önünde duruyorlardı. Hemen saldırdı... hey bana öyle bakmaktan vazgeç. Vampirler bizim topraklarımızdaydı."

Devam etmesi için yüzümü toplamaya çalıştım. Her ne kadar sonunu bilsem de anlattıklarından dolayı öylesine heyecanlanmıştım ki tırnaklarımla elimin içini tırmalıyordum.

"Neyse, Paul ıskaladı ve iri olan kendi taraflarına doğru geçti. Ama sonra neydi o, şey hani şu sarışın olan..." Jacob'ın yüzünde takdir etmekten uzak tiksinti dolu bir ifade vardı, kastetmeye çalıştığı kişi Edward'ın kızkardeşiydi.
"Rosalie."
"Her neyse işte. O bizim alana girdi bu yüzden Sam ve ben de Paul'ün desteğe ihtiyacı olduğunu hissettik. Sonra onların liderleri ve diğer sarışın adam...."
"Carlisle ve Jasper."

Bana öfkeli bir şekilde baktı. "Biliyor musun isimleri cidden umrumda değil. Neyse *Carlisle* Sam ile konuşarak ortamı yatıştırmaya çalıştılar. Fakat birdenbire herkes sakinleşti. Şu ismini söylediğin diğeri bize bir şeyler yaptı. Onun yaptığını bildiğimiz halde sakinleşmeyi başardık."
"Nasıl hissettiğini biliyorum.
"Böyle hissetmek cidden can sıkıcı. Daha sonra öyle sinirlenmenin imkanı yok." Kafasını öfkeyle salladı. "Yani Sam ve vampirlerin başı Victoria'nın öncelikleri olması konusunda anlaştı ve tekrar onun peşine düştüler. Carlisle bize onun kokusunu takip edebilmemiz için kendi taraflarına geçiş izni verdi. Fakat o kadın Makah bölgesinın kuzeyindeki sarp kayalıklara doğru gitmeye başladı. Oranın birkaç mil uzağında sahil sınırı başlıyordu. O kadın tekrar denizin üzerinde uçmaya başlamıştı. Şu büyük olanla ve sakin olan onu takip etmek için sınırdan geçme izni istediler ama tabii ki hayır dedik."

"İyi. Yani aptalca davranmışsın ama memnunum.Emmett asla yeterince tedbirli davranmaz. Yaralanabilirdi."

Jacob homurdandı. "Yani senin vampirlerin onlara hiçbir sebep yokken saldırdığımızı ve onların tamamen masum olduklarını mı söyle – "
"Hayır," dedim sözünü keserek. "Edward ayrıntı vermeden aynı hikayeyi anlattı."

"Ya," dedi nefesini verirken ve eğilip yerde bulunan milyonlarca çakıltaşı arasından birini aldı. Rahat bir şekilde koydan yüzlerce metre uzağa fırlattı. "Yani sanırım o dönecej. Bizler onu yakalamaya çalışacağız."

Ürpermiştim; tabii ki dönecekti. Edward bana bir dahaki sefer söyler miydi? Hiç sanmıyordum. Gözümü Alice'den ayırmamalıydım, böylece olanların tekrar etmesi durumunda işaretlerden anlayabilirdim...

Jacob benim verdiğim tepkiyi görmüşe benzemiyordu. Dudak bükmüş, düşünceli şekilde dalgalara bakıyordu.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra sormuştum bunu.

"Bana söylediklerini düşünüyordum. O medyum kız seni uçurumdan atlarken görüşünü ve seni intahar etti sanıp her şeyin kontrolden çıkışını... Farkında mısın eğer olması gerektiği gibi beni bekleseydin, o zaman o kan emi – *Alice* seni atlarken göremeyecekti? Hiçbir şey değişmeyecekti. Biz muhtemelen şu anda diğer Cumartesi günlerinde yaptığımız gibi garajda olacaktık. Forks'da başka vampir olmayacaktı, sonra sen ve ben..." sesi giderek azaldı ve sonunda düşüncelere dalıp iyice duyulmaz oldu.

Onun bu şekilde söylemesi can sıkıcıydı, sanki Forks'da hiç vampir olmamasının iyi bir şey olduğunu kastetmişti. Kalbim onun aklındaki manzara karşısında acıyla çarptı.

"Edward her koşulda geri dönerdi."
"Bundan emin misin?" diye sordu, Edward'ın adının geçmesi eski kavgacı halini tekrar su yüzüne çıkarmıştı.
"Ayrı olmak...ikimizde de çok işe yaramadı."

Bir şeyler söylemeye çalıştı, yüzündeki ifadeden öfke dolu bir şey olduğu belliydi ama kendinisi engelledi ve derin bir nefes alıp baştan başladı.

"Sam'in sana kızgın olduğunu biliyor muydun?"
"Bana mı?" şaşırmıştım. "Ah anlıyorum. Buraya gelmediğim için."
"Hayır. O yüzden değil."
"Sorun ne o zaman?"

Jacob başka bir taş almak üzere uzandı. Taşı elinde çevirmeye başladı; sesini alçak tuttu ve gözünü siyah taştan ayırmadan konuştu.

"Sam seni gördüğünde... yani başlangıçta nasıl olduğunu. Billy onlara Charlie'nin iyiye gitmediğin için ne kadar endilendiğini söylemişti ve sonra sen de uçurumdan atladın..."

Surat asmıştım. Kimsenin bana bunu unutturmaya niyeti yoktu anlaşılan. Gözlerime heyecanla baktı. "Senin Cullenlar'dan onun kadar nefret etmesi için sebebi olan tek kişi olduğunu sanıyordu. Sen hayatına...sanki canın yanmamış gibi onları dahil ettiğinde ihanet uğramış gibi hissetti."

Sam'in bir an böyle hisseden biri olduğuna inanamadım. Ağzımda acı bir tat oluştu, söyleceğim iki çift laf her ikisi için de olacaktı.
"Sam'e şunu söyle cehennemin – "
"Şuna bak," diyerek sözümü kesti Jacob, inanılmaz bir hızla okyanusa doğru dalışa geçen kartalı gösteriyordu. Kartal son anda kendini durdurmuş ve sadece pençeleri suyun yüzeyine bir anlığına olsun temas etti. Sonra da kanat çırparak pençeleri arasındaki büyük balığı alarak uzaklaştı.

"Her yerde görebilirsin bunu," dedi Jacob, sesi birdenbire mesafeli bir hal almıştı. "Doğanın kendi işleyişini; av ve avcıyı, yaşam ve ölümün sonsuz döngüsünü."

Bu doğa dersinin amacının ne olduğunu anlamamıştım; konuyu değiştirmeye çalıştığını tahmin ediyordum. Fakat daha sonra bana doğru döndü ve gözlerinde meşum bir mutluluk vardı.

"Lakin, balığı kartalı öpmeye çalışırken göremezsin. *Bunu* asla göremezsin." Alay edercesine gülümsemişti.

Aynı şekilde gülümsedim, dahası ağzımdaki acı tat hala duruyordu. "Belki de balık uğraşıyordur," dedim. "Bir balığın ne düşündüğünü bilmek zordur. Hem bilirsin, kartallar güzel kuşlardır."
"Böyle mi oldu peki?" sesi birdenbire sert bir şekilde çıkmıştı. "İyi göründüğü için mi?"
"Aptal olma Jacob."
"O zaman para yüzünden, öyle mi?" diye ısrarla sordu.
"Bu harika," diye söylendim ve ayağa kalktım. "Beni bu kadar düşündüğün için koltuklarım kabardı." Ona sırtımı döndüm ve yürümeye başladım.

"Off, kızma ama." Arkamdan geliyordu; bileğimden yakaladı ve beni çevirdi. "Ciddiyim! Anlamaya çalışıyorum sadece ve bir çıkmazdayım."

Kaşlarını öfkeyle çatmıştı ve siyah gözlerinde gölgeler dolaşıyordu.

"Onu seviyorum. Zengin ya da yakışıklı olduğu için de değil!" Son cümleyi tükürür gibi söylemiştim. "Zengin ya da yakışıklı olmasaydı da onu severdim. O kadar yakınız ki birbirimize, o tanıdığım en sevgi dolu, en kendini düşünmeyen, en zeki ve en *düzgün* insan. Tabii ki onu seviyorum. Bunu anlamasının nesi bu kadar zor?"

"Bunu anlamak imkansız?"
"Lütfen beni aydınlat Jacob," sesimde alay vardı. "Bir insanın diğerini sevmesi için gereken geçerli neden nedir? Görünüşe göre yanlış bir şeyler yapıyorum."

"Sanırım önce kendi türünden birilerine bakarak işe başlamalısın. Normali budur."
"Ama bu çok saçma!" diye cevap verdim. "O zaman sanırım Mike Newton'la olmalıyım."

Jacob geriye doğru gitti ve dudaklarını ısırdı. Sözlerimin onun canını acıttığını görebiliyordum ama kötü hissedemeyecek kadar kızgındım. Bileğimi bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu ve okyanusa doğru bakmaya başladı.

"Ben bir insanım," diye mırıldandı, sesi neredeyse duyulamayacak düzeyde çıkmıştı.

“Mike kadar insan değilsin,” diyerek insafsızca devam ettim.
“Bunun en önemli şey olduğunu hala düşünüyor musun?”

“Bu aynı şey değil.” Jacob gözlerini gri dalgalardan ayırmamıştı. “Bunu ben seçmedim.”

Söylediklerine inanamayarak güldüm. “Sence Edward seçti mi? Ne hale geleceğini senden fazla bilmiyordu.Bunun için bir anlaşma imzalamadı.”

Jacob başını hızlıca öne ve arkaya doğru salladı.

“Sen Jacob kendini beğenmişin tekisin, sen de bir kurt adamsın. Ya buna ne dersin.”
“Bu aynı şey değil,” diye tekrar etti ve bana öfkeli bir şekilde baktı.
“Neden olmadığını anlayamıyorum. Cullenlar’a karşı daha anlayışlı olabilirsin. Onların özünde ne kadar iyi oldukları hakkında bir fikrin yok Jacob.”

Daha da sinirlenmişti. “Onların var olmaması gerekiyordu. Onların varlığı doğaya ters.”
Ona uzun süre gözümü ayırmadan baktım, uzun bir sürenin sonunda nihayet bunu fark etti.
“Ne?”
“Doğal olmayan diyordun...” diye ipucu verdim.
“Bella,” sesi alçak ve farklıydı. Sanki yaşlı gibiydi. Ses tonu aniden benden yaşlı birininkine aitmiş gibi değişmişti, sanki konuşan öğretmen ya da bir ebeveyndi. “Ben böyle doğdum. Bu benliğimin bir parçası, ailemin de ve hepimiz aynı nedenden dolayı böyleyiz. Burada olmamızın sebebi de bu.”
“Dahası,” bana küçümser gibi bakıyordu, gözlerindeki ifade anlaşılmazdı. “Ben hala bir insanım.”

Elimi aldı ve sıcak göğsüne bastırdı. Üzerindeki tişörte rağmen kalbinin atışını avcumda hissedebiliyordum.

“Normal insanlar motorsikleti senin gibi kullanamazlar.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Normal insanlar canavarlardan kaçarlar Bella. Ve ben asla normal olduğumu iddia etmedim. Sadece insan olduğumu söyledim.”

Jacob’a öfkeli kalabilmek gerçekten zordu. Elimi onun göğsünden çekerken gülümsedim.
“Bana oldukça insan gibi göründün,” diye onayladım. “Şu anda.”

“İnsan gibi hissediyorum,” Gözleri artık bana bakmıyordu, çok uzaklardaydı. Alt dudağı titredi, biraz sarsılmış görünüyordu.
“Ah, Jake,” diye fısıldadım ve eline uzandım.

Bu burada olma nedenimdi. Döndüğümden beri, ne olursa olsun, beklediğim şey buydu. Çünkü tüm o alaycılığın ve öfkenin altında Jacob aslında acı çekiyordu. Şu anda bu gözlerinden okunabiliyordu. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ama denemek zorunda olduğumu biliyordum. Bunu ona borçluydum, üstelik onun acı çekmesi benim de canımı yakıyordu. Jacob benim bir parçam olmuştu ve bunu hiçbir şey değiştirememişti.

5. MÜHÜRLENME

“İyi misin Jack? Charlie bana zor bir dönem geçirdiğinden bahetti…Daha iyi misin?”

Onun sıcak eli benimkinin üzerindeydi. “O kadar da kötü,” dedi ama benimle gözgöze gelmedi. Beni de yanına doğru çekti ve rengarenk çakıl taşlarına bakarak ağacın oraya yavaşça yürümeye başladı. Ağacımızın üzerine tekrar oturdum ama benim yanıma değil, ıslak olan kayanın üzerine oturdu. Kendini gerçekten bu kadar kolay geri çekebiliyor mu diye merak ettim. Elimi tutmamaya devam ediyordu.

Bu rahatsız edici sessizliği doldurmak için gevezelik etmeye başladım. “Buraya en son geldiğimden beri çok zaman geçti. Muhtemelen bir sürü şeyi özlemişimdir. Sam ve Emily nasıllar? Ve Embry? Ya Quil – ?”

Cümlemi yarıda kesmiştim çünkü Jacob’ın arkadaşı Quil’in hassas bir konu olduğunu hatırlamıştım.

“Ah Quil,” diye iç geçirdi Jacob.

Öyleyse olmuş olmalıydı, Quil sürüye katılmıştı.
“Üzgünüm,” diye mırıldandım.”
Jacob’ın kahkahalarla gülmesi beni şaşırtmıştı. “Bunu onun için *söylemesen* iyi olur.”
“Bu da ne demek?”
“Quil kimseden merhamet beklemiyor. Tam tersi o kadar hayat dolu ki. Gerçekten çok heyecanlı.”

Bu bana mantıklı gelmemişti. Tüm diğer kurtlar arkadaşlarının da kendilerinin kaderini paylaşmasından dolayı üzgündü. “Ha?”

Jacob bana bakmak için başını öne doğru eğdi. Gülümsedi ve gözlerini devirdi.
“Quil bunun başına gelmiş en harika şey olduğunu düşünüyor. Bunun bir kısmı nihayet neler olduğunu öğrenmesiyle de ilgili. Ve tekrar arkadaşlarıyla da olduğu için çok heyecanlı, yani daha çok çeteye katıldığı için. Jacob tekrar gülmeye başladı. “Buna şaşırmamalıyım sanırım. Çünkü bu çok Quil’e has bir davranış.”

“Bundan hoşlandı mı yani?”
“Dürüst olmak gerekirse...pek çoğu hoşlanıyor,” diye yavaşça konuştu Jacob. “Bunun kesinlikle iyi yanları var; mesela hız, özgürlük, güç...*aile* olma hissi....Sam ve ben tuhaf hisseden yegane kişileriz. Ve Sam bunu da uzun bir süre önce geride bıraktı. Yani şu anda tek mızmız benim.” Dedi Jacob kendi kendine gülerek.

Bilmek istediğim bir sürü şey vardı. “Neden sen ve Sam farklısınız? Sam’e ne oldu bu arada? Sorunu ne?” Bunları ardarda sormuştum ve Jacob tekrar gülmeye başladı.

“Bu uzun bir hikaye.”
“Ben sana uzun bir hikaye anlattım ama. Ayrıca dönmek için hiç acelem yok,” dedim ve başımın nasıl bir belada olacağını düşünerek yüzümü buruşturdum.

Sözlerimdeki çift anlamı anlayarak hemen bana baktı. “Sana kızar mı?”
“Evet,” diye kabul ettim. “Böyle şeyler yapmamdan hiç hoşlanmıyor, yani...riskli şeyler.”
“Kurt adamlarla takılmak gibi şeyler.”
“Evet.”

Jacob omuz silkti. “Öyleyse geri dönme. Ben koltukta yatarım.”
“Bu harika bir fikir,” diye homurdandım. “Çünkü o zaman beni aramak için gelirdi.”
Jacob ciddileşmiş, soğukça gülümsemişti. “Gelir miydi?”
“Eğer yaralandığımdan ya da başka bir şey olduğundan endişe ederse – muhtemelen gelirdi.”
“Bu fikir kulağa oldukça iyi geliyor şimdi.”
“Lütfen Jake. Bu gerçekten rahatsız ediyor beni.”
“Ne rahatsız ediyor?”
“Sizin birbirinizi öldürmeye hazır oluşunuz!” diye yakındım. “Beni deli ediyor. Neden biribirine karşı nazik olamıyorsunuz?”
“O beni öldürmeye hazır mı?” diye sordu ve vahşi biçimde gülümsedi, öfkelenmemi umursamamıştı.

“Onu demek istemedim!” diye bağardığımı fark ettim. “En azından o bu konuda yetişkin gibi davranabiliyor. Bunun bana acı verdiğini biliyor ve asla böyle davranmıyor. Sen ise hiç umursamıyor gibi görünüyorsun!”

“Evet, haklısın” diye mırıldandı Jacob. “Eminim bu konuda oldukça barışçıldır.”

“Ahh!” elimi onunkinden çektim ve ona vurdum. Sonra da bacaklarımı göğsümde birleştirip kollarımı çevresine doladım.

Öfkeli gözlerle ufka doğru baktım.

Jacob birkaç dakika sessizce durdu. Kayanın üzerinden kalktı ve yanıma oturup kolunu omuzlarıma doladı. Silkindim.
“Üzgünüm,” dedi sessizce. “Terbiyeli olmaya çalışacağım.”
Cevap vermedim.
“Hala Sam hakkındakileri duymak istiyor musun?” diye sordu.
Omuz silktim.
“Dediğim gibi uzun bir hikaye.Ve oldukça...tuhaf. Bu yeni yaşamda çok fazla tuhaf şey var. Henüz tamamlanmadığı için de sana söylemeye fırsatım olmadı. Ve bu Sam’le ilgili olan şeyi nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.”

Söylediklerinden dolayı rahatsız olmama rağmen meraklanmıştım.
“Seni dinliyorum,” dedi sertçe.
Gözümün kenarından gülümsediğini görebiliyordum.”

Sam hepimizden daha fazla zorlandı. Çünkü o ilkti, yalnızdı ve neler olacağını açıklayacak çevresinde kimse yokmuş. Sam'in büyük babası o doğmadan önce vefat etmiş ve babası da hiç ortalarda görünmemiş. Belirtileri tanımlayacak kimse yokmuş. İlk defa ortaya çıktığından, yani ilk defa dönüştüğünde delirdiğini sanmış. Sakinleşip tekrar geri dönüşebilmesi iki haftasını almış.

"Bu senin Forks'a gelmenden önceydi bu yüzden hatırlamayabilirsin. Sam'in annesi ve Leah Clearwater onu araması için koruculara haber vermiş. İnsanlar onun başına bir kaza ya da başka bir şey geldiğini düşünmüşler..."

"Leah mı?" diye merakla sordum, şaşırmıştım. Leah Harry'nin kızıydı. Onun adını duymak içimde hemen bir acıma hissini ortaya çıkarmıştı. Harry Clearwater, Charlie'nin hayat boyu arkadaşı olmuştu ve geçen bahar kalp krizinden ölmüştü.

Ses tonu değişti ve daha ciddi bir hal aldı. "Evet. Leah ve Sam okulda sevgililermiş. Leah daha birinci sınıftayken çıkmaya başlamışlar. O kaybolduğunda deliye dönmüş."

"Ama o ve Emily..."
"O kısma da geleceğim, o da hikayenin bir kısmı," dedi. Yavaşça derin bir nefes aldı ve tek seferde verdi.

Sanırım Sam'i Emily'den önce hiç sevilmemiş olarak hayal etmiş olmam aptalcaydı. Pek çok insan hayatları boyunca defalarca aşık olurlardı. Sadece Sam ve Emily'i beraberken görmüştüm ve onu başka biriyle olduğunu düşünemiyordum. Emily'e bakışını bazen Edward'ın bana bakarken gözlerinde de yakalardım.

"Sam geri dönmüş," dedi Jacob, "fakat kimseye o zamana kadar nerede olduğu hakkında bir şey anlatmamış. Söylentiler çıkmış – bunların çoğu onun iyi olmadığı yönündeymiş. Ve sonra bir gün Sam, Quil'in büyük babası Yaşlı Quil Ateara, Bayan Uley'i ziyarete geldiğinde onunla karşılaşmış. Sam onunla el sıkışmış. Yaşlı Quil'e neredeyse inme iniyormuş." Jacob güldüğü için ara verdi.

"Neden?"

Jacob elini benim yanağıma koydu ve yüzümü ona bakmam için çevirdi, bana doğru eğilmişti ve yüzü sadece birkaç santimetre uzağımdaydı. Eli sanki ateşi varmış gibi tenimi yakmıştı.

"Ah anladım," dedim. Sıcak elini yüzüme koyması ve yüzünün bu kadar yakında oluşu rahatsız hissetmeme yol açmıştı. "Sam'in ateşi vardı."

Jacob tekrar güldü. "Sam'in eli ona sanki fırının üstünde oturduğunu hissettirmiş."

O kadar yakınımda duruyordu ki onun sıcak nefesini duyabiliyordum. Elini yüzümden çekmesi için gayri ihtiyari geri çekildim ama onun duygularını incitmemek için parmaklarımı rüzgar yapmak için salladım. Gülümsedi ve arkasına yaslandı, benim hareketimi umursamamıştı.

"Böylece Bay Ateara doğruca büyüklerinin yanına gitmiş," diye devam etti Jacob. "Onlar ne yapılması gerektiğini bilen ve hatırlayan son kişilermiş. Bay Ateara, Billy ve Harry

büyükbabalarının değiştiğini önceden aslında görmüşler. Yaşlı Quil onlara açıklamış, onlar da Sam'le buluşup ona anlatmışlar."

"Neler olduğunu anladığında her şey daha kolay bir hal almış, artık yalnız olmadığını biliyormuş. Onlar da Cullenlar'ın dönüşünden etkilenen tek kişinin o olmayacağını biliyorlarmış." - Jacob isimlerini bilinçsiz şekilde tatsızca söylemişti. – " fakat kimse yeterince yaşlı değilmiş. Bu yüzden Sam kalanların ona katılmasını beklemiş.."

"Cullenlar'ın bundan hiçbir haberleri yoktu," dedim fısıldayarak. "Kurt adamların burada hala var olduklarını bile sanmıyorlardı. Buraya geldiklerinde senin değişebileceğini bilmiyorlardı."
"Ama bu olan gerçeği değiştirmez."
"Hatırlat da senin kötü tarafına denk gelmeyeyim."
"Sence senin kadar affedici mi olmalıyım? Hepimiz peygamber sabrına sahip olamayız."
"Büyü artık Jacob."
"Keşke," diye mırıldandı sessizce.
Gözümü ona dikmiş verdiği cevabı anlamlandırmaya çalışıyordum.
"Ne?"
Jacob gülmeye başladı. "Bu da bahsettiğim tuhaf şeylerden bir diğeri."
Sen... büyüyemiyor… musun?" dedim şaşkınca. "Sen, ne? *Yaşlanamıyor*… musun? Bu bir şaka mı?"
"Hayır." Şaşkınca gülümsedi.

Kanın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyordum. Gözlerim – öfkeden – yaşarmıştı ve dişlerimi gürültülü biçimde gıcırdatmıştım.
"Bella? Ne dedim ben?"

Tekrar ayağa kalkmıştım, ellerimi yumruk haline getirmiş sıkıyordum ve tüm bedenim titriyordu.
"Yani. Sen.Yaşlanmıyorsun." diye dişlerimin arasından söyledim.

Jacob hafifçe beni kolumdan çekip oturtmaya çalıştı. "Hiçbirimiz yaşlanmıyoruz. Ne var bunda?"

"Yaşlanan tek kişi ben miyim? Her lanet gün yaşlanıyorum ben!" Neredeyse haykırmıştım ve ellerimi öfkeyle sallamıştım. İçimden bir ses Charlie'ye özgü şekilde şaşırdığımı faketmişti ama mantıklı yanım kesinlikle şu anda ele geçirilmiş durumdaydı. "Lanet olsun! Bu ne biçim bir dünya? Adalet nerede?"
"Sakin ol Bella."
"Kes sesini Jacob. Sadece kes sesini. Bu hiç de adil değil!"
"Gerçekten ayağını yere mi vurdun? Kızların bunu sadece TV'de yaptıklarını sanırdım."
Sessizce homurdandım.
"Senin düşündüğün kadar berbat değil. Otur da açıklayayım."
"Ayakta duracağım."
Gözlerini devirdi. "Tamam. Ne istiyorsan onu yap. Ama dinle, ben de *yaşlanacağım*... bir gün."
"Açıkla."
Ağacın kenarına oturmam için hafifçe vurdu. Bir an ters ters baktıktan sonra oturdum; tüm öfkem bir anda buharlaşmış gibiydi ve sakinleşince ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim.

“Vazgeçebilmemiz için yeterince kontrol edebilmeyi öğrenmeliyiz...”dedi Jacob. “Değişimimizi kesintisiz bir süre zarfında durduracağız ve yaşlanacağız. Ama bu kolay değil.” Başını aniden kuşkulu şekilde salladı. “Böyle bir sınırlamayı öğrenmek uzun bir zaman alacak, sanırım. Sam bile o noktaya gelemedi. Tabii ki koca bir vampir topluluğunun yanı başımızda oluşunun pek faydası olmuyor. Gurubumuzun koruyuculara ihtiyacı varken vazgeçmeyi aklımızdan bile geçiremeyiz. Ama sen gereksiz yere endişelenmemelisin, neyse, çünkü senden daha büyüğüm en azından fiziksel olarak.”

“Sen neden bahsediyorsun?”
“Bana bak Bella. Onaltı yaşında gibi mi görünüyorum?”

Tarafsız olmaya çalışarak onun kocaman vücuduna tepeden tırnağa baktım. “Pek sayılmaz, sanırım.”

“Hiç değil. Çünkü biz içimizdeki kurt adam geni tetiklediğinden birkaç ay içerisinde tamamen yetişkin oluyoruz. Bu bir tür büyüme patlaması.”Yüzünü buruşturmuştu. “Fiziksel olarak sanırım yirmi beş civarındayım. O yüzden en azından yedi yıl boyunca benden yaşlı görüneceğin konusunda endişe etmene gerek yok.”

Yirmi beş civarıymış. Bu fikir aklımı karıştırmıştı. Fakat nasıl hızla büyüdüğünü anımsıyordum, nasıl da irileşip kilo almıştı. Bir günden diğer güne geçirdiği değişim gözle görülürdü...Kendime gelmek için başımı salladım, serseme dönmüştüm.

“Pekala, Sam hakkındakileri duymak ister misin yoksa benim kontrolümde olmayan şeylerden dolayı bana bağırmaya devam mı edeceksin?”

Derin bir nefes aldım. “Üzgünüm. Bu yaşlanma konusu benim için oldukça hassas. Sinirimi zıplatıyor her defasında.”

Jacob’ın gözleri kısıldı, sanki doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor gibiydi.

Gerçekten benim için hassas konular olan gelecek planlarım ya da bu planları bozacak şeylerden bahsetmek istemediğimden onu konuşmaya zorladım. “Pekala, Sam’in neler olduğunu anladığından, Billy, Harry ve Bay Ateara’nın ona anlattığından ve artık her şeyin o kadar da zor olmadığından bahsettin.Ve ayrıca, bir de bazı iyi yanları olduğunu da söyledin...” Tereddüt etmiştim. “Sam neden onlardan bu kadar çok nefret ediyor? Neden benim de onlardan nefret etmemi istiyor?”

Jacob iç geçirdi. “Bu tuhaf olan kısmı işte.”

“Tuhaf şeylerde oldukça iyiyimdir.”
“Biliyorum, evet.” Devam etmeden önce gülümsedi. “Yani haklısın. Sam neler olduğunu biliyordu ve neredeyse her şey yolundaydı. Bir şekilde hayatı daha iyi hale gelmişti ama normale dönmemişti.” Sonra Jacob’ın yüz ifadesi sertleşti, sanki acı verici bir şeyden bahsedecekti. “Sam Leah’a söyleyemiyordu. Bilmesi gerekmeyen kimseye söylemeye iznimiz yok. Ve onun etrafında olmak kendisi için pek güvenli değildi, o da benim sana yaptığım gibi onu kandırmış. Ona gerçeği söyleyemeyeceğinden Leah deliye dönmüş, çünkü Sam sürekli geceleri dışardaymış ve her zaman yorgun oluyormuş. Fakat gene de bununla başa çıkmayı başarabilmişler. Deniyorlarmış ve birbirlerini seviyorlarmış.”

“Leah öğrenmiş mi? Bu nasıl olmuş?”

Başını hayır anlamında salladı. “Hayır, asıl sorun bu değildi. Onun kuzeni Emily Young, Makah bölgesinden onu ziyarete gelmiş.”

Heyecenla haykırdım. “Emily Leah’ın kuzeni mi?”

“İkinci göbekten kuzeni. Ama oldukça yakınlar. Çocukluklarından beri kızkardeş gibiymişler.”

“Bu....korkunç. Sam bunu nasıl...” Sesim duyulmaz olmuştu, başımı şaşkınlıkla sallıyordum.

“Onu hemen yargılama. Kimse sana şeyden...Hiç *mühürlenme* diye bir şey duydun mu?”

“Mühürlenme mi?” diye tekrarladım, hiç tanıdık gelmemişti. “Hayır anlamı ne?”
“Bu da uğraşmak zorunda kaldığımız bir diğer acayip şey. Aslında şart değil de bir istisna. Sam o güne kadar duyduğu tüm hikayeleri bir efsana olduğunu sanmıştı. Mühürlenmeyi duymuştu ama nasıl bir şey olduğunu hayal bile edememişti...”

“O da ne peki?” diye hevesle sordum.

Jacob’ın gözleri okyanusa kaydı. “Sam Leah’ı sevmişti ama Emily’i gördüğünde artık bir önemi yoktu bunun. Bazen...tam olarak neden...eşlerimizi o şekilde bulduğumuzu bilmiyoruz.” Gözlerini bana çevirdi, yüzü kızarmıştı. “Yani...ruh ikizimizi.”

“Ne şekilde? İlk görüşte aşk gibi mi?” diyerek kıkırdadım.

Jacob gülmüyordu ama. Gözlerinden benim verdiğim tepkiyi tenkit ettiğini görebiliyordum. “Ondan daha kuvvetli. Daha katıksız.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Sen ciddisin, değil mi?”
“Evet, öyleyim.”
“İlk görüşte aşk? Ama daha güçlüsü?” Sesimde hala şüphe vardı ve bunu fark etmişti.

“Bunu açıklaması çok da kolay değil. Çok da önemli değil, neyse.” Kayıtsızca omuz silkti. “Sam’in neden vampirlerden nefret etttiğini öğrenmek istiyordun. Leah’ın kalbini kırdı, çünkü değişmişti. Olan buydu. Ona verdiği her sözden dönmüştü. Ve onun gözlerinde suçlamayı her gün görmek zorunda, ve onun haklı olduğunu da biliyor.”

Aniden konuşmayı kesti, sanki söylemek istemediği bir şeyi ima etmişti.

“Emily bununla nasıl başa çıktı? Yani eğer Leah’a o kadar yakınsa...?” Sam ve Emily birbirlerini tamamlayan kişilerdi, sanki bir yapbozun iki parçası gibiydiler. Fakat...Emily nasıl olmuştu da başkasına ait olan birini elde etmişti? Üstelik o başkası neredeyse onun kızkardeşiydi.

“Başlangıçta gerçekten çok kızmıştı. Fakat öyle bir adanmışlığa ve hayranlığa karşı koymak gerçekten zor.” Jacob iç geçirdi. “Ve sonra, Sam ona her şeyi anlattı. Diğer yarını bulduğunda seni bağlayacak hiç bir kural yoktur. Nasıl yaralandığını biliyor musun?”

“Evet.” Forks’da anlatılana göre bir ayının saldırısna uğramıştı ama tamamını bilmiyordum.”

Kurt adamlar değişkendir. Edward söylemişti bunu. *Onların yakınlarındaki insanlar zarar görür.*

“Fakat bu tuhaf durumu bir şekilde çözümlediler. Sam yaptıklarından ötürü kendinden öylesine nefret ediyordu ki...eğer daha iyi hissedebileceğini bilse kendisini bir otobüsün önüne atardı. Böylece yaptıklarından da kaçabilirdi. Dağalmıştı...Sonra bir şekilde Sam’i teselli eden kişi *o* oldu, ve sonra da...”

Jacob cümlesini bitirmemişti ve hikayenin gittikçe kişisel bir hal aldığını anlamıştım.

“Zavallı Emily,” diye fısıldadım. “Zavallı Sam. Zavallı Leah....”

“Evet, Leah en kötüsü onun başına geldi,” diye kabul etti. “Yüzüne cesur bir ifade yerleştirip, gelinin nedimesi olacak.”

Söylediklerini kafamda tartarken sanki güney koyundan biri elleriyle koparmış gibi görünen okyanusdaki kayalara baktım. Gözlerinin yüzümde olduğunu hissedebiliyordum, bir şeyler söylememi bekliyordu.

“Bu senin başına geldi mi?” Sonunda konuşmuştum, ama hala kayalara bakıyordum. “Bu ilk görüşte aşk şeyi yani?”

“Hayır,” diye heyacanla cevap verdi. “Sadece Sam ve Jared’ın başına geldi.”

“Yaa,” dedim, ilgili görünmeye çalışıyordum. Rahatlamıştım ve tepkimi kendime açıklamaya çalışrım. Eğer ikimiz arasında gizemli ve kurtlara özgü bir bağ bulunmadığından bahsederse mutlu olacağımı fark ettim. Uğraşmam gereken yeterince doğa üstü şey vardı.

O da sessizleşmişti ve bu sessizlik beni tuhaf hissettirmişti. İçimden bir ses onun ne düşündüğünü bilmek istemeyeceğimi söylüyordu.

“Peki bu Jared için nasıl oldu?” Sessizliği bozmuştum.

“Onunki büyük bir acıya yol açmadı. Bir yıldır okulda her gün yanyana oturduğu bir kız vardı, o değiştikten sonra o kızı tekrar gördü ve bir daha gözlerini ondan ayıramadı. Kim heyecanlanmıştı. Jared’a zaten aşıktı. Onun soyadını yazdığı tüm günlüklerinin sonuna ekliyordu.” Kahkahalarla gülüyordu.

Kaşlarımı çattım. “Bunu sana Jared mı söyledi? Bunu yapmamalıydı.”
Jacob dudağını ısırdı. “Sanırım gülmemeliydim. Ama komikti.”
“Ne ruh ikizi ama.”

İç geçirdi. “Jared bize bilerek hiçbir şey anlatmadı. Sana bu kısımdan bahsetmedim mi?”
“Ah doğruya. Birbirinizin düşüncelerini duyabiliyorsunuz ama sadece kurtken değil mi?”

“Doğru. Tıpkı kan emicin gibi.” Diyerek gülümsedi.

“Edward,” diye düzelttim.

“Tabii. Tabii. Sam’in nasıl hissettiğini biliyorum. Bu eğer şansı olsa pek öyle bize anlatacağı türden bir şey değil. Aslında, bu hepimizin nefret etiği bir şey.” Sesindeki tatsızlık birdenbire ortaya çıkmıştı. “Bu korkunç. Gizlilik yok, sırlar yok. Utandığın her şey bir anda herkesin gözü önüne seriliyor.” Titremişti.
“Kulağa korkunç geliyor,” diye mırıldandım.
“Birlikte hareket ettiğimizde bazen yararlı olabiliyor,” dedi gönülsüzce. “Uzun zaman önce bazı kan emiciler bizim bölgemize geçmişlerdi. Laurent baya eğlenmişti. Ve geçen Cumartesi Cullenlar bizim tarafa geçmeseydi...ahh!” diye gürledi. “Onu yakalamış olabilirdik!”

Geriye doğru çekildim, ürkmüştüm. Jasper ya da Emmett’in yaralanmasından endişe ettiğim kadar Jacob’ın Victoria’ya karşılaşması fikrinden de endişeleniyordum. Emmett ve Jasper neredeyse yenilmezlerdi. Oysa Jacob hala yumuşaktı ve neredeyse bir insandı. Ölümlüydü. Jacob’ın Victoria ile karşı karşıya kalmasını hayal ettim, onun parlak saçlarının kedimsi tuhaf yüzünün çevresinde dalgalandığını görebiliyordum....ürpermiştim.

Jacob endişeyle yüzüme baktı. “Ama bu her zaman olmuyor değil mi? Yani senin kafanın içerisinde?”
“Ah, hayır. Edward asla benim aklıma giremiyor. Ama çok isterdi eminim.”
Jacob’ın aklı karışmış görünüyordu.

“Beni duyamaz,” diye açıkladım, sesim her zamankinden farklı olarak biraz kendini beğenmiş şekilde çıkmıştı. “Onun için böyle olan tek kişiyim. Neden aklıma giremediğini bilemiyoruz.”
“Acayip,” dedi Jacob.
“Evet.” Bütün ukala tavrım uçup gitmişti. “Muhtemelen bunun anlamı benim beynimde bir sorun olduğu,” diye kabul ettim.

“Senin beyninde bir sorun olduğunu zaten biliyorum,” diye mırıldandı Jacob.
“Teşekkürler.”

Güneş bulutların arasından aniden çıkmıştı ve sudaki yansımasından dolayı gözlerimi kıstım. Her şeyin rengi değişmişti, dalgalar griden maviye, ağaçlar uçuk bir yeşilden canlı zümrüt rengine dönmüş, çakıl taşları ışığı gökkuşağı renklerinde yansıtmaya başlamıştı.

Gözlerimizi kısıp bir süre baktıktan sonra nihayet gözlerimiz alışmıştı. Etrafta koydaki barınağa çarpan dalgaların çıkardığı yankılı ses duyuluyordu, suyun içerisindeki taşların birbirlerine değerken çıkardıkları tatlı sese martıların çığlıkları eşlik ediyordu. Öylesine huzur doluyduki burası.

Jacob yakınıma oturdu, böylece koluma yaslandı. Yanağını benim başımın üzerine dayamıştı. Çok sıcaktı, bir dakika içerisinde ceketimi çıkarmak zorunda kalmıştım. Boğazından memnun olduğun dair ipuçları veren kısa iniltiler geliyordu. Güneşin tenimi ısıttığını hissedebiliyordum, tabii ki Jacob kadar sıcak değildi ve beni yakmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Dalgınca sağ elimi yana doğru uzattım, güneşin aydınlattığı ve James’in neden olduğu yaraya baktım.

“Ne düşünüyorsun?” diye mırıldandı.

“Güneşi”
“Evet. Çok güzel.”
“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.
Kendi kendine güldü. “Beni götürdüğün geri zekalı filmi anımsadım. Mike Newton her yere kusmuştu.”
Gülmeye başladım ben de, zamanın bu anıyı nasıl da değiştirdiğine hayret etmiştim. Aslında gerilimli ve karmaşa dolu bir zamandı. O geceyi artık çok farklı anımsıyorduk...Ve şimdi buna gülebiliyorduk. Onun kalıtsal kimliği hakkındaki gerçeği öğrenmemizden önce geçirdiğimiz son geceydi. İnsan olduğu döneme ait son anıydı. Ve tuhaf biçimde şu anda güzel bir anıydı.

“O zamanları özlüyorum,” dedi Jacob. “Her şeyin kolay ve...basit oluşunu. Neyse ki iyi bir hafizam var.” İç geçirmişti.
Onun sözleri kafamda bir şeylerin aniden harekete geçirmişti.
“Ne oldu?” diye sordu.
“Senin şu iyi hafizan...” Ondan uzaklaştım böylece yüzündeki ifadeyi görebilecektim. O anda oldukça kafası karışık görünüyordu. “Pazartesi günü ne yaptığını söylemenin mahsuru var mı? Edward’ı rahatsız eden bir şeyler hakkında düşünüyordun.” Rahatsız etmek çok da doğru değildi ama bir cevap istiyordum bu yüzden çok sert olmamaya çalıştım.

Jacob’ın yüzü gevşedi, neden bahsettiğimi anlamıştı ve gülmeye başladı. “Senin hakkında düşünüyordum. Bundan hoşlanmadı değil mi?”

“*Benim* mi? Benim neyim hakkımda?”

Jacob tekrar güldü ama bu sefer acımasızdı. “Sam seni bulduğunda nasıl göründüğün hakkında, onun zihninde görebilmiştim ve sanki orada gibiydim. Biliyorsun o anı, Sam’i her zaman rahatsız etmiştir. Ve sonra da ilk defa benim yanıma geldiğinde nasıl göründüğünü hatırladım. Bahse girerim o zaman ne kadar fena bir durumda olduğunun farkında değildin, Bella. Tekrar normal bir insan gibi görünmen haftalar almıştı.Ve sonra nasıl sürekli kendi kendine sarılıp tuttuğunu anımsadım...” Jacob irkilmişti ve sonra başını salladı. “Nasıl üzgün olduğunu görmek benim için çok zordu ve hiçbiri benim suçum değildi.Bu yüzden bunun onun için çok zor olabilceğini düşündüm. Ve sonra da ne yaptığına bir bakması gerektiğini düşündüm.”

Omzuna bir tane vurdum. Elim acımıştı. “Jacob Black, bunu bir daha asla yapma! Yapmayacağına dair söz ver.”
“İmkanı yok. Aylardır hiç bu kadar eğlenmemiştim.”
“Bana yardım et Jack...”
“Ah, sakin ol Bella. Onu bir daha ne zaman görebilirim ki? Bunun hakkında endişelenme.”

Ayağa kalktım ve yürümeye başladığımda beni elimden yakaladı. Kurtulmak için elimi çekmeye çalıştım.
“Gidiyorum Jacob.”
“Hayır, daha çok erken,” diye itiraz etti, sağ eli elimi daha da sıkı tutmaya başlamıştı. “Üzgünüm. Ve...tamam bir daha bunu yapmayacağım. Söz veriyorum.”
Derin bir nefes aldım. “Teşekkürler, Jake.”

“Hadi, eve dönelim.” Dedi ısrarla.

“Aslında, sanırım gitsem iyi olacak. Angela Weber beni bekliyor ve biliyorum Alice endişelenmiştir. Ve onu daha fazla üzmek istemiyorum.”
“Ama daha yeni geldin.”
“Bence de,” diye kabul ettim.Güneşe bir baktım çoktan tepeye varmıştı bile. Zaman nasıl bu kadar hızlı geçmişti?

Yüzü asılmıştı. “Seni ne zaman tekrar göreceğimi bilmiyorum,” dedi acıklı bir sesle.
“O gittiğinde bir daha geleceğim,” diye hevesle söz verdim.
“*Gittiğinde*?” Jacob gözlerini devirmişti. “Yaptığı şeyi tanımlamak için harika bir yol. İğrenç parazitler.”

“Eğer nazik olamayacaksan bir daha gelmeyeceğim!” diye tehdit ettim ve elimi kurtarmaya çalıştım. Ama bırakmadı.
“Ah, tamam kızma,” dedi gülümseyerek. “Düşünmeden tepki verdim.”

“Eğer tekrar geleceksem bir şeyleri idrak etmiş olman gerekiyor tamam mı?”
Bekledi.
“Şöyle,” dedim ve açıkladım. “Kimin vampir kimin kurt adam olduğu umrumda değil. Bunun konuyla bir ilgisi yok. Sen Jacob’sın ve o da Edward, ben de Bella’yım. Bunun dışında hiçbir şeyin bir önemi yok.”

Gözlerini kıstı hemen. “Ama ben bir kurt adamım,” dedi isteksizce. “Ve o da vampir,” diye ekledi gözle görülür bir tiksintiyle.

“Ve ben de başak burcuyum!” diye bağırdım, sabrım taşmıştı.

Kaşlarını kaldırdı, meraklı gözlerle ifademi inceliyordu. Sonunda omuz silkti.
“Eğer sen gerçekten böyle görebiliyorsan...”
“Böyle görüyorum.”
“Tamam. Sadece Bella ve Jacob. O korkunç Başak burcu şeyinden de behsetmeyeceğiz.” Gülümsedi, sıcak ve bildik bir gülümsemeydi bu. Çok özlemiştim bunu. Bu cevabın yüzümde kocaman bir gülümseye neden olduğunu hissetmiştim.

“Seni çok özledim Jake,” dedim düşünmeden.
“Ben de,” dedi kocaman bir gülümseyişle. Gözleri çok mutlu görünüyordu, temizdi ve öfkenin acılığından arınmıştı. “Senin bildiğinden daha çok. Yakında tekrar gelecek misin?”
“Elimden geldiğince çabuk şekilde,” diye söz verdi.

6. İSVİÇRE

Eve doğru sürerken güneş altında parlayan ıslak yola dikkat etmiyordum. Aklım Jacob'ın üzerime boca ettiği bilgileri gözden geçirip anlamakla meşguldü. Kafam meşgul olmasına rağmen hafiflemiş hissediyordum. Jacob'ı gülümserken görmek, tüm sırları paylaşmak... her şeyi mükemmel yapmasa da daha iyi hale getirmişti. Ona gitmekle doğru olanı yapmıştım, Jacob'ın bana ihtiyacı vardı. Öfkesi benim gözümü korkutmuş olsa da aslında hiç de tehlikeli bir durum söz konusu değildi.

Aniden orada belirmişti. Bir an aynamda parlak karayolunu dışında hiçbir şey görünmedi. Bir sonraki dakika ise arkama takılmış gri Volvo'nun üzerine güneşin ışıkları düşmüştü.

"Ah, lanet olsun," diye inledim.

Kenara çekmeyi düşündüm. Ama şu anda onunla yüzleşecek cesaretim yoktu. Hazırlanacağımı sanıyordum… ve Charlie'nin koruyucu olarak etrafta bulunacağına güveniyordum. En azından bu sayede daha sakin olurdu.

Volvo dibimden ayrılmadan beni izledi. Gözlerimi yoldan ayırmadım. Ödüm kopmuştu, sanki aynaya bakarsam canım yanacakmış gibi bir an olsun bakmadan doğruca Angela'nın evine gittim.

Weber'lerin evinin önündeki kaldırımda durana kadar beni takip etti. Durmamıştı ve o geçerken ben de ona bakmamıştım. Yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordum. Görüş mesafemden çıkar çıkmaz Angela'nın evlerinin kapısına önüne kadar koşar adım yürüdüm.

Ben daha kapıyı çalarken Ben sanki kapının arkasında bekliyormuş gibi hemen kapıyı açtı.
"Selam, Bella!" dedi şaşkınlıkla.
"Merhaba Ben. Eee, Angela evde mi?" Angela'nın planlarımızı unutup unutmadığını merak ediyordum, eve erken gitme fikri beni ürpertmişti.

"Tabii ki," dedi Ben, o esnada Angela merdivenlerin başından "Bella" dedi.

Yoldan gelen bir arabanın motor gürültüsüyle Ben merakla bakındı.Bu ses beni korkutmamıştı – bir motor tekleyerek durmuş sonra da egzozundan bir pat sesi duyulmuştu. Bu Volvo'nun çıkardığı sese benzemiyordu. Bu Ben'in beklediği ziyaretçi olmalıydı.

"Austin geldi," demişti Ben Angela yanına geldiği an.

Sokaktan bir korna sesi duyuldu.
"Sonra görüşürüz," dedi Ben. "Seni özledim bile."

Kolunu Angela'nın boynuna doladı ve onu kendine doğru çekerek istekle öptü. Bundan hemen sonra Austin tekrar kornaya bastı.

“Hoşçakal Ang!Seni Seviyorum!” diye bağırdı Ben yanımdan hızlı geçip giderken.

Angela yalpaladı, yüzü pespembe olmuştu ama hemen kendini topladı ve Ben ile Austin gözden kaybolana kadar onlara el salladı. Sonra bana döndü ve utanç içerisinde gülümsedi.

“Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim Bella,” dedi. “Tüm içtenliğimle. Sadece elimde kalıcı bir hasar olmasından kurtardığın için değil ayrıca senaryo yoksunu, iki saatlik ve berbat seslendirilmiş bir dövüş filmini izlemekten kurtardığın için de teşekkürler.” Rahatlamış biçimde iç geçirdi.

“Yardım edebildiysem ne mutlu.” Daha az endişeli hissediyordum, en azından birazcık nefesim düzene girmişti. Burası çok sıradan hissettirmişti. Angela’nın basit insanı sorunları tuhaf biçimde rahatlatıcıydı. Bir yerlerde yaşamın normal seyrinde olduğunu bilmek hoştu.

Angela’yı yukarıya, odasına kadar takip ettim. Yoluna çıkan oyuncakları tekmeleyerek uzaklaştırdı. Ev anormal şekilde sessizdi.

“Ailen nerede?”
“Ailem ikizleri Port Angeles’daki bir doğum günü partisine götürdü. Bana bunun için yardım edecek olmana inanamıyorum. Ben tendonunda iltihabı varmış gibi yaptı.” Surat yapmıştı.

“Hiç sorun değil,” dedim ama Angela’nın odasına girdim ve bekleyen zarf yığınını gördüm.
“Ooo!” diye inledim. Angela bana dönüp baktı, yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. Artık neden sürekli erteleyip durduğunu ve Ben’in neden yan çizdiğini anlayabiliyordum.

“Abarttığını düşünmüştüm,” dedi kabul ederek.
“Keşke. Bunu yapmak istediğine emin misin?”
“İşe koyulalım. Tüm gün benim.”

Angela yığını ikiye ayırdı ve annesinin adres defterini ikimizin arasına masanın üzerine koydu. Bir süre sonra konsantre olduk ve odada sadece kalemlerin kağıdın üzerinde çıkardığı ses duyulmaya başladı.

“Edward ile bu gece ne yapacaksınız?” diye sordu birkaç dakika sonra.
Yazmaya çalışırken kalemim zarfı deldi. “Hafta sonu için Emmet’in evinde olacak. *Muhtemelen* yürüyüştedirler.”
“Emin değilmiş gibi söylüyorsun.”
Omuz silktim.
“Şanslısın Edward’ın yürüyüş ve kamp için kardeşleri var. Austin olmasaydı Ben’in bu tarz aktivetelerine nasıl eşlik ederdim bilmiyorum.”
“Evet, bu tarz açık havada yapılan şeyler bana göre değil. Ve yapabilmemin imkanı da yok.”

Angela güldü. “Daha çok evde yapılan şeyleri tercih ederim.”

Bir süre bitmesi gereken zarf öbeğine yoğunlaştı. Bu arada ben de dört adres daha yazdım. Aradaki sessizlikleri doldurmak için manasız konuşmalar yapmaya ihtiyaç duymuyordu Angela. O da tıpkı Charlie gibi sessizlikten memnundu.

Fakat o da tıpkı Charlie gibi zaman zaman çok dikkatli olabiliyordu.

“Her şey yolunda mi?” diye sordu kısık sesle.
“Biraz...endişeli görünüyorsun.”
Mahçup biçimde gülümsedim. “Çok mu belli?”
“Pek değil.”
Muhtemelen beni iyi hissettirmek için yalan söylüyordu.

“İstemedikçe konuşmak zorunda değilsin,” dedi ve beni temin edercesine ekledi, “Eğer yardımı olacağını düşünüyorsan seni dinlerim.”

Neredeyse *teşekkürler ama hayır sağol* demek üzereydim. Saklayacağıma söz verdiğim çok fazla sır vardı. Sorunlarımı bir başka insana anlatamazdım. Bu kurallara aykırı olurdu.

Ama yine de içimde anlatmak için tuhaf ve ani bir istek belirdi. İnsan olan normal bir kız arkadaşımla konuşmak istemiştim. Tıpkı diğer genç kızlar gibi biraz sızlanmak istiyordum. Benim sorunlarımın da basit olmasını istiyordum. Tüm bu kurt adam ve vampir olaylarının dışında her şeyi farklı bir bakış açısıyla görebilecek biri de harika olurdu. Tarafsız biri yani.

“Başkalarının işine karışmamalıyım,” dedi Angela, gülümseyerek adres yazma işine geri döndü.

“Hayır,” dedim. “Haklısın. Endişeliyim.Konu...konu Edward.”

“Sorun ne?”

Angela ile konuşmak çok rahattı. O böyle bir soru sorduğunda Jessica gibi hastalıklı bir şekilde dedikodu aramadığını bilirdim. Üzgün olduğum için endişeleniyordu.

“O, bana kızgın.”
“Bunu hayal etmesi zor,” dedi. “Neden kızgın?”

Derin bir nefes verdim. “Jacob Black’i hatırlıyor musun?”
“Ah,” dedi.
“Evet.”
“Kıskanıyor.”
“Hayır. *Kıskanmıyor...*” Çenemi kapalı tutmalıydım. Bunu açıklamanın bir yolu yoktu. Ama konuşmaya devam etmek istiyordum. Bir insanla sohbet etmeyi ne kadar özlediğimi hiç fark etmemiştim. “Edward Jacob’ın...kötü bir yanının olduğunu düşünüyor, sanırım. Bir şekilde...tehlikeli olduğunu yani. Birkaç ay öncesine kadar nasıl sorunlarla boğuştuğumu biliyorsun...tabi böyle düşünmesi gülünç.”

Angela’nın başını itiraz edercesine sallaması beni şaşırtmıştı.
“Ne?” diye sordum merakla.
“Bella Jacob Black’in sana nasıl baktığını gördüm. Bahse girerim asıl problem kıskançlık.”
“Jacob’la öyle bir şey olduğu yok.”
“Senin için olmayabilir ama ya Jacob’ın tarafında...”
Kaşlarımı çattım. “Jacob nasıl hissettiğimi biliyor. Ona her şeyi anlattım.”
“Edward bir insan Bella. Diğer çocuklar gibi tepki verecektir.”
Yüzümü butuşturdum. Buna verecek bir cevabım yoktu.
Omzuma arkadaşça vurdu. “Bunun üstesinden gelecektir.”
“Umarım. Jake biraz zor bir dönem geçiriyor. Bana ihtiyacı var.”

“Sen ve Jacob oldukça yakınsınız değil mi?”
“Aile gibiyiz,” dedim.
“Ve Edward ondan hoşlanmıyor... Bu zor olmalı. Merak ediyorum Ben bununla nasıl başederdi?”
Hafifçe gülümsedim. “Muhtemelen diğer çocuklar gibi.”
Gülümsedi. “Muhtemelen.”
Sonra konuyu değiştirdi. Angela başkalarının hayatına burnunu sokan biri değildi ve daha fazla konuşamayacağımı – konuşamayacağı – hissetmişti.

“Dün yurt belgem geldi. Kampüsden en uzak yurtta kalacağım, tabii ki.”
“Ben nerede kalacağını öğrendi mi?”
“Kampüse en yakın olanda. Şans onun yanındaydı. Peki ya sen? Nereye gideceğine karar verdin mi?”

Başımı eğmiş beceriksizce yazdığım el yazıma bakıyordum. Bir an Ben ve Angela’nın Washington Üniversitesine gidecek olması fikrinden dolayı endişelendim. Seattle’dan uzakta olacaklardı birkaç ay boyunca. Bu güvenli olur muydu? Vampir tehdidi başka bölgelere taşınır mıydı? O zaman yeni bir şehir de olurdu, peki gazete başlıkları korku filmlerinden fırlamış gibi mi olurdu gene?

Bu yeni başlıkların sebebi ben olur muydum?

Kendime gelmek için başımı salladım ve sorusuna biraz geç de olsa cevap verdim. “Alaska sanırım. Juneau’daki üniversite.”

Sesindeki şaşkınlığı farkedebilmiştim. “Alaska mı? Gerçekten mi? Yani, bu harika. Sadece ben senin daha...sıcak bir yere gideceğini sanmıştım.”

Gülümsedim, hala mektuba bakıyordum. “Evet. Forks hayata olan bakış açımı bir hayli değiştirdi.”
“Ve Edward?”

Bu isim karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden olduğundan kafamı kaldırdım ve gülümsedim. “Alaska onun için de çok soğuk değil.”

O da gülümsedi. “Elbette, değil.” Ve sonra da derin bir nefes verdi. “Orası çok uzak. Eve çok sık gelemeyeceksin. Seni özleyeceğim. Bana e-posta yollar mısın?”

İçimde bir üzüntü dalgası kabarmaya başlamıştı; belki de Angela’ya şu anda bu kadar yakın olmak bir hataydı. Ama bu son şansları da kaçırmak kötü olmaz mıydı? Bu mutsuz düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve alaylı bir cevap verdim.

“Eğer bu işten sonra tekrar yazabilirsem tabii ki.” Yazdığım mektupları başımla işaret etmiştim.

Güldük, ve kalanları bitirdiğimizde üniversitedeki sınıflar ve bölümler hakkında daha rahat sohbet etmeye başladık – tek yapmam gereken bunu düşünmemekti. Ne olursa olsun bugün hakkında endişelenmem gereken daha acil konular vardı.

Pulları yapıştırmasına da yardımcı oldum. Gitmeye korkuyordum. “ Elin nasıl?” diye sordu.

Parmaklarımı esnettim. “Sanırım onları tekrar kullanabileceğim... bir gün.”

Aşağıdan gelen kapının çarpma sesini duyduk ve ikimizde kafamızı kaldırdık.
“Ang?” diye bağırdı Ben.
Gülümsemeye çalıştım, ama dudaklarım titremişti. “Sanırım bu benim ayrılma zamanımın geldiğini gösteriyor.”
“Gitmek zorunda değilsin. Muhtemelen izlediği filmi anlatacak bana...tüm detaylarıyla.”
“Charlie nerede olduğumu merak eder.”
“Yardımın için teşekkürler.”
“Aslında güzel zaman geçirdim. Böyle bir şeyi tekrar yapmalıyız. Kız kıza zaman geçirmek güzeldi.”
“Kesinlikle.”
Yatak odasının kapısından bir tıkırtı geldi.
“İçeri gel Ben,” dedi Angela.
Ayağa kalktım ve esnedim.
“Selam Bella! Hala yaşıyorsun,” Ben hızla selam verdi ve hemen Angela’nın yanına gitti. Yaptığımız işe bir göz attı. “Güzel iş. Bana da yapacak bir şeyler bırakamamış olmanız çok kötü, ben de şey yapabilir...” Sesi azalıp duyulmaz olmuştu ve sonra tekrar coşkuyla konuşmaya başladı. “Ang, bunu kaçırdığına inanamıyorum! Muhteşemdi.Son kısımdaki dövüş sahnesindeki kareografi inanılmazdı!Bir adam vardı filmde... ama izlemeden anlayamazsın aslında....”

Angela bana dönüp gözlerini devirdi.
“Okulda görüşürüz,” dedim sarsak bir gülüşle.
İç geçirdi. “Görüşürüz.”

Gergin bir şekilde kamyonetime doğru yürümeye başladım ama sokak boştu. Tüm sürüç boyunca endişeyle aynalarıma baktım ama gümüş rengi bir araba görmedim.

Arabası evin önünde de yoktu.

“Bella?” dedi Charlie ben kapıdan içeri girerken.
“Selam baba.”
Oturma odasında TV’nin karşısında oturuyordu.
“Günün nasıldı?”
“İyi,” dedim. Ona her şeyi anlatmalıydım, ya da o Bill’den yakında öğrenirdi. Dahası bu onu mutlu da ederdi. “Bana işte ihtiyaçları yoktu, ben de La Push’a gittim.”

Yüzünde yeterince şaşkın bir ifade oluşmamıştı. Billy onunla çoktan konuşmuştu bile.

“Jacob nasıldı?” diye sordu Charlie, sesini ilgisiz tutmaya çalışıyordu.
“İyi” dedim sıradan bir şekilde.
“Weberler’e de uğradın değil mi?”
“Evet. Duyuruların adreslerini yazdık.”
“Bu iyi.” Charlie’nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. TV’de bir maçın olduğu düşünülürse tuhaf biçimde ilgiliydi. “Bugün arkadaşlarınla biraz vakit geçirdiğin için memnunum.”
“Ben de.”

Yavaşça mutfağa doğru gittim, yapacak iş arıyordum. Ne yazık ki Charlie yemeğinden kalanları temizlemişti bile. Birkaç dakika orada dikildim, güneş ışığının zemindeki parlamasına baktım. Ama bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi biliyordum.

“Ders çalışmaya çıkıyorum,” dedim merdivenleri çıkarken asık suratla.
“Görüşürüz,” diye bağırdı Charlie arkamdan.
Eğer hayatta kalırsam diye aklımdan geçirdim.

Odaya yüzümü çevirip bakmadan önce kapıyı dikkatlice kapadım.

Tabii ki orada bekliyordu. Sırtını duvara yaslamış ayakta duruyordu, gölgesi açık pencerenin üzerine düşmüştü. Yüzü sertti ve duruşu da gergindi. Bana tek kelime etmeden bakıyordu.

Korkmuştum, hemen konuya gireceğini bekliyordum ama öyle olmadı. Bana bakmaya devam etti, muhtemelen konuşamayacak kadar sinirliydi.

“Merhaba,” dedim en sonunda.

Yüzü sanki taştan oyulmuş gibi kıpırtısızdı. Kafamda yüze kadar saydım ama buna rağmen hiçbir değişiklik olmadı yüzünde.

“Eee... hala hayattayım,” diye başladım.

Göğsünden bir homurtu yükseldi ama ifadesi değişmedi.

“Hiç zarar görmedim,” dedim ısrarla ve omuz silktim.

Hareket etti. Gözlerini kapadı ve burnunun üzerindeki kemeri sağ elinin ilk
İki parmağı arasına aldı.

“Bella” diye fısıldadı. “Sınırı geçmeye bugün ne kadar yaklaştığımı biliyor musun? Anlaşmayı bozup, senin peşinden gelmek için? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Soluk soluğa kalmıştım ve gözlerini açtı. Gözleri gece kadar soğuktu.

“Bunu yapamazsın!” dedim bağırarak. Charlie’nin duymaması için sesimi ayarladım ama kelimeleri haykırmak istiyordum. “Edward, dövüşmek için her türlü bahaneyi kullanırlardı. Bundan hoşlanırlardı. Kuralları ihlal edemezsin!”

“Belki dövüşten zevk alan sadece onlar değillerdir.”
“Tekrar başlama,” dedim hızla. “Bir anlaşma yaptın, buna bağlı kal.”
“O seni incitseydi...”
“Yeter!” diye sözünü kestim. “Benim için endişelenecek bir şey yok. Jacob tehlikeli değil.”
“Bella,” dedi gözlerini devirerek. “Sen neyin tehlikeli neyin olmadığını anlayacak kişi değilsin.”
“Jake hakkında endişelenmemem gerektiğini biliyorum. Ve sen de endişelenmemelisin.”

Dişlerini sıktı. Ellerini sıkmış, yumruk haline getirmişti.Hala duvara yaslanmış duruyordu ve aramızdaki bu mesafeden nefret etmiştim.

Derin bir nefes aldım ve odanın diğer tarafına onun yanına gittim. Ona sarıldığımda hareket etmedi. Yandaki açık olan camdan akşamın tatlı sıcağı geliyordu ve onun teni buz gibi soğuktu. Kendisi de aynı şekilde donmuş gibiydi.

"Seni endişelendirdiğim için üzgünüm," diye mırıldandım.

İç geçirdi, biraz rahatlamıştı. Kollarıyla belime sarıldı.

"*Endişelenme* oldukça hafif kalıyor," diye mırıldandı. "Oldukça uzun bir gündü."
"Bunu bilmemen gerekiyordu," diye hatırlattım. "Senin avda olduğunu sanıyordum."

Yüzüne, onun aşırı korumacı gözlerine baktım; ne kadar gerildiğini görememiştim ama çok karanlık bakıyorlardı. Gözlerinin altında da mor halkalar oluşmuştu. Onaylamayan şekilde kaşlarımı çattım.
"Alice senin kaybolduğunu görünce hemen geri geldim," diye açıkladı.
"Bunu yapmamalıydın. Şimdi yeniden gitmek zorunda kalacaksın," çok sinirlenmiştim.
"Bekleyemezdim."
"Bu çok saçma. Yani biliyorum beni Jacob ile göremiyor ama onun bunu –"
"Ama yapamadım," diye sözümü kesti. "Ve benim senin bunu yapmama izin vermemi nasıl bekleyebi –"
"Ah evet beklerim," diye sözünü kestim. "Bu kesinlikle beklediğim şey –"
"Bu bir daha tekrarlanmayacak."
"Doğru çünkü bir dahakine aşırı reaksiyon göstermeyeceksin."
"Çünkü bir dahaki zaman diye bir şey olmayacak."
"Gitmek zorunda olduğunu bundan hoşlanmasam da anlıyorum – "
"Bu aynı şey değil. Ben hayatımı riske atmıyorum."
"Ben de öyle."
"Kurt adamlar tehlike arz ediyor."
"Buna katılmıyorum."
"Bu konuda tartışacak değilim Bella."
"Ben de öyle."
"Ellerini tekrar yumruk haline getirmişti. Onları sırtımda hissedebiliyordum.
Sonra kelimeler aptalca şekilde kafamda belirdi. "Bu sadece benim güvenliğim hakkında mı?"
"Bu da ne demek?" diye sordu.
"Sen.." Angela'nın teorisi şu anda daha da aptalca gelmişti. Söylediğimi bitirmek zor oldu. "Yani demek istediğim kıskanmış olmanla ilgisi yok değil mi?"
Tek kaşını kaldırdı. "Ben ne?"
"Ciddi ol."
"Şüphesiz, bunda gülünecek hiçbir şey yok."

Merakla kaşlarımı çattım. "Ya da ... bu tamamen başka bir şeyle mi ilgili? Yani bu vampirler ve kurt adamlar her zaman düşmandır mantığı biraz saçma değil mi? Bu sadece testesteron yarışı –"

Gözleri parlamıştı. "Bu sadece seninle ilgili. Tek umursadığım şey senin güvenliğin."

Gözlerindeki siyah aleve bakıp şüphe etmek imkansızdı.

“Pekala,” diye derin bir nefes verdim. “Buna inanıyorum. Fakat şunu bilmeni istiyorum, bu düşmanlık olayında ben yokum. Ben bu konuda İsviçre kadar tarafsızım. Efsanelere özgü canlıların anlaşmazlığına katılmayı reddediyorum. Jacob ailemden sayılır. Sen... hayatımın aşkı olamazsın, çünkü seni çok daha uzun süre sevmeyi planlıyorum. Varoluş aşkımsın yani. Kimin kurt adam kimin vampir olduğu umrumda değil. Eğer Angela bir cadıya dönüşürse o da partiya katılabilir.”

Gözlerini kısmış sessizce bana bakıyordu.

“İsviçre,” diye tekrarladım vurguyla.
Kaşlarını çattı ve sonra da iç geçirdi. “Bella...”diye başladı ama durdu, burnu memnuniyetsizlikle kırışmıştı.
“Şimdi ne oldu?”
“Şey... alınma ama, köpek gibi kokuyorsun.” Dedi.
Ve sonra çarpık bir şekilde gülümsedi, biliyordum kavga sona ermişti. En azından şimdilik.

Edward kaçırdığı av gezisini telafi etmeliydi ve bu yüzden Cuma günü Jasper, Emmett ve Carlisle ile Kuzey California’daki dağ aslanları sorunuyla ilgilenmek üzere gidecekti.

Kurt adamlar konusunda bir anlaşmaya varamamıştık ama Jack’e uğrama konusunda suçluluk hissetmiyordum. O pencereden inip Volvo’su ile eve dönmeden önce Cumartesi günü oraya tekrar gideceğimi söylemiştim. Gizlice yapmamıştım. Edward bunu biliyordu. Ve eğer bir daha kamyonetimi bozacak olursa o zaman beni Jacob alırdı. Forks tarafsız bölgeydi tıpkı İsviçre gibi, yani benim gibi.

Perşembe günü işten çıkarken Volvo’nun içerisinde Edward değil de Alice beni bekliyordu. Yolcu kapısını açtı ve hoparlörlerden yayılan hiç bilmediğim bir müzik yüksek sesle beni karşıladı.
“Selam Alice,” diye bağırdım sesimi duyurmak için ve arabaya bindim. “Ağabeyin nerede?”

Melodisi oldukça zor olan şarkıyı söylüyordu ve sesi çalan müzikten daha da yüksekti. Bana kafasını salladı, müziğe adapte olduğundan sorumu duymamıştı bile.

Kapıyı kapadım ve ellerimi kulaklarımın üzerine koydum. Gülümsedi ve şarkının sesini sadece arka planda duyabilecek şekilde kıstı. Kapıları kilitledi ve hemen gaza bastı.

“Neler oluyor?” diye sordum, tedirgin hissetmeye başlamıştım. “Edward nerede?”

Omuz silkti. “Erken gittiler.”

“Aaa.” Verdiğim tepkiyi kontrol etmeye çalıştım.Eğer erken gittiyse bunun anlamı erken dönecek olmasıydı, diye kendime hatırlattım.

“Tüm erkekler gitti ve biz de pijama partisi yapıyoruz!” heyecanla söylemişti bunu, şarkı söylerkenki ses tonunu kullanmıştı.

“Pijama partisi mi?” diye tekrarladım, şüphelerim nihayet son bulmuştu.

"Heyecanlanmadın mı?" diye bağırdı.
Bir an onun neşeyle bana baktığını gördüm.
"Beni kaçırıyorsun değil mi?"

Kahkaha attı ve başını salladı. "Cumartesiye kadar. Esme Charlie'ye haber verdi; benimle iki gece kalacaksın ve seni okula ben getirip götüreceğim."

Yüzümü pencereye çevirdim, dişlerimi sıkıyordum.

"Üzgünüm," dedi Alice, sesinde bir gram olsun pişmanlık olmadan konuşmuştu. "Bana ödeme yaptı."

"Nasıl?" diye dişlerimin arasından tısladım.

"Porsche arabayla. İtalya'da çaldığımın aynısı." Mutlu bir şekilde iç geçirdi. "İlla Forks'da gezmek zorunda değiliz eğer istersen Los Angeles'a kadar gidebiliriz – bahse varım gece yarısına kadar dönmüş oluruz."

"Derin bir nefes aldım. "Sanırım bu seferlik hayır diyeceğim," ürpertimi bastırmak için iç geçirdim.

Yolculuk boyunca sürekli hızlı gittik. Alice arabayı garaje soktu ve ve ben de garajdaki arabalara dönüp baktım. Emmett'in büyük jipiyle, Rosali'nin kırmızı üstü açık spor arabasının arasında parlak sarı Porsche duruyordu.

Alice zarif bir şekilde arabadan indi ve rüşvetine hafifçe vurdu. "Hoş değil mi?"

"Haddinden fazla hoş," diye homurdandım, şüpheyle. "Bunu *sadece* beni iki gün boyunca rehin alasın diye mi verdi?"

Alice suratını astı.

Bir saniye sonra, nihayet anlamıştım ve korkuyla iç geçirdim. "Bunu her gidişi için böyle yapman üzere sana verdi, değil mi?"

Başıyla onayladı.

Kapıyı çarptım ve ayaklarımı yere vurarak eve kadar yürüdüm. O ise yanımda neşeyle yürüyordu, hala pişmanlık duymuyordu.

"Alice bunun biraz aşırı kontrolcü bir hareket olduğunu düşünmüyor musun? Birazcık delice, belki de?"
"Pek sanmıyorum." Sertleşmişti. "Sen genç bir kurt adamın ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamış gibi görünmüyorsun. Özellikle de ben onları göremiyorken. Edward'ın senin güvende olduğunu bilmesinin imkanı yok. Bu kadar dikkatsiz olmamalısın."

Sesim saldırgan bir hal almıştı. "Evet, çünkü vampirlerle pijama partisi yapmak güvende olmanın zirve noktası oluyor."

Alice güldü. “Sana sadece pedikür yapacağım,” diye söz verdi.

O kadar da kötü değildi, tabi isteğimin dışında alıkonulmak dışında. Esme İtalyan yemeği getirmişti – Port Angeles’dan İtalyan yemeği getirmişti ve oldukça da iyiydi – Alice ise benim sevdiğim filmleri hazırlamıştı. Rosalie bile orada, sessizce arka planda duruyordu. Alice pedikür için ısrar etmedi ve merak ediyordum acaba takip ettiği bir liste hazırlamışmıydı, bunu belki de izlediği kötü komedi dizilerinde görmüş olabilirdi.

“Ne kadar geç yatmak istersin?” diye sordu ayak tırnaklarıma kırmızı oje sürerken. Davranışlarıma rağmen şevki kırılmamıştı.

“Geç yatmak istemiyorum. Yarın okula gideceğiz.”
Dudak büktü.
“Bu arada nerede yatacağım?” Koltuğu gözüme kestirmiştim. Biraz kısaydı. “Beni kendi evimde göz altına alamaz mıydın?”

“Bu ne çeşit bir pijama partisi?” Alice başını öfkeyle salladı. “Edward’ın odasında uyuyacaksın.”

Derin bir nefes verdim. Onun siyah deri koltuğu bundan daha uzundu. Aslında odasındaki altın rengi kalın tüylü halının üzeri de fena olmazdı.

“Eşyaları mı alabilmek için en azından eve uğrayabilir miyim?”
Gülümsedi. “Çokdan alındı bile.”
“Telefonu kullanmaya iznim var mı?”
“Charlie nerede olduğunu biliyor.”
“Charlie’yi aramayacağım.” Kaşlarımı çattım. “Belli ki iptal etmem gereken planlar var.”
“Aaa,” dedi tartarak. “Bundan emin değilim.”
“Alice!” Seslice sızlandım. “Hadi ama!”
“Tamam, tamam,” dedi ve hızla odadan çıktı. Elinde cep telefonuyla hemen geri geldi. “Bunu kesin olarak yasaklamadı...,” diye mırıldandı kendi kendine ve telefonu bana uzattı.

Jacob’ı aradım, arkadaşlarıyla dışarı çıkmadığını umuyordum. Şans benden yanaydı, Jacob telefona cevap verdi.
“Alo?”
“Selam Jake, benim.” Alice beni ifadesiz bir yüzle izledi sonra da arkasını döndü ve Rosalie ile Esme arasına gidip oturdu.

“Selam Bella,” dedi, sesi aniden bir dikkat kazandı. “ Nasılsın?”
“Hiç iyi değilim. Cumartesi günü gelemiyorum.”
Bir süre sessizlik oldu. “Ahmak kan emiciler,” diye mırıldandı. “Onun gittiğini sanmıştım. O gittiğinde kendie ait bir yaşamın olmuyor mu? Seni bir tabuta mı kilitliyor yoksa?”

Güldüm.
“Bunun komik olduğunu sanmıyorum.”
“Gülüyorum çünkü oldukça yaklaştın,” dedim ona. “Fakat o Cumartesi günü burada olacak, yani zaten fark etmeyecekti.”
“Öyleyse Forks’de beslenecek?” diye sordu Jacob sertçe.

“Hayır.” Beni rahatsız etmesine izin vermedim. En az onun kadar kızmıştım. “Erken gitti.”

“Ah. O zaman şimdi gel öyleyse,” dedi istekle. “Çok da geç değil. Ya da ben seni Charlie’den alayım.”

“Keşke. Ama ben Charlie’de değilim,” dedim tatsızca. “Esir alındım denilebilir.”

Sessizce anlamaya çalıştı ve sonra da homurdandı. “Oraya geliriz ve seni kurtarırız,” dedi duygusuz bir ses tonuyla, konuşması hemen çoğul bir hal almıştı.

Soğuk bir ürperti sırtımdan aşağıya indi, ama ses tonumu neşeli tutmaya çalıştım. “İlgi çekici bir teklif. Bana işkence *yapıyorlar* – Alice tırnaklarıma kırmızı oje sürüyor.”

“Ciddiyim.”
“Olma. Sadece beni güvende tutmaya çalışıyorlar.”
Tekrar homurdandı.
“Biliyorum aptalca ama onlar kalplerinden geçen en doğru şeyi yapıyorlar.”
“*Kalp* mi ne kalbi!” alay etmişti.
“Cumartesi için üzgünüm,” dedim. “Şimdi gidip yatmalıyım” ...koltuğa, aklımdan düzeltmiştim bunu. “Ama seni yakında tekrar arayacağım.”
“Seni bırakacaklarından emin misin?” diye sordu sert bir tonda.
“Çok da emin değilim.” Derin bir nefes verdim. “İyi geceler, Jake.”
“Görüşürüz.”

Alice hemen yanımda bitti, elini telefona uzatmıştı ama ben numaraları çoktan çevirmiştim bile. Numarayı görmüştü.
“Telefonunu yanına aldığını sanmıyorum,” dedi.
“Mesaj bırakacağım.”
Telefon dört defa çaldı ve sonra da bir bip sesi duyuldu. Karşılama mesajı yoktu.
“Başın belada,” dedim yavaşça, her bir kelimeyi vurgulamıştım. “Büyük bir belada. Kızgın boz ayı sakinleştirilmek üzere seni evde bekliyor olacak.”

Hemen telefonu kapattım ve beni bekleyen elin içerisine koydum. “Bu kadar.”

Gülümsedi. “Esir alma işi çok eğlenceli.”
“Şimdi gidip yatacağım,” diye açıkladım ve merdivenlere doğru yürümeye başladım. Alice de arkamdan geliyordu.
“Alice,” diye iç geçirdim. “Dışarı gizlice çıkmayacağım. Eğer bunu planlasaydım bunu bilirdin ve bunu deneseydim beni yakalardın.”

“Sadece sana yatacağın yeri gösterecektim,” dedi masumca.

Edward’ın odası üçüncü kattaki koridorun en uç kısmındaydı, eve daha önce gelmemiş olsanız bile kolayca bulunabilirdi. Fakat ben ışığı yaktığımda bir süre afalladım. Yanlış kapıdan mı girmiştim?
Alice kıkırdadı.
Aynı odaydı, hemen fark etmiştim bunu sadece eşyalar yeniden yerleştirilmişti. Koltuk kuzey tarafındaki duvara itilmişti, müzit seti ise CD raflarının bulunduğu duvarın tarafındaydı. Muzzam bir yatak ise odanın tam ortasında duruyordu.

Güney tarafındaki duvar ise büyük bir camla kaplıydı ve her şeyi ayna gibi yansıtıp iki tane görülmesine neden oluyordu.

Birbirine uygundu. Yatak örtüsü duvarlardan daha açık, soluk altın rengindeydi, yatağın kenarları siyahtı ve işlenmiş demir ile süslenmişti. Üzüm salkımlarının arasına yerleştirilmiş metal güller vardı ve çevresini aynı şekilde metal örgüler sarıyordu. Pijamalarım katlanıp yağaın ayak ucuna konmuştu, makyaj çantam ise köşede duruyordu.

"Bu da ne böyle?" diye şaşkınlıkla sordum.
"Gerçekten senin o koltukta yatmana izin vereceğini sanmıyordun değil mi?"
Bir şeyler geveleyerek eşyalarımı almak üzere yatağa doğru gittim.

"Seni yalnız bırakayım," dedi ve güldü Alice. "Sabah görüşürüz."

Dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giydikten sonra yataktan yumuşacık, kuş tüyü bir yastık aldım ve altın rengi koltuğa doğru gittim. Aptal olduğumu biliyordum ama umrumda değildi. Rüşvet olarak verilen Porsche'lar, kimsenin yatmadığı devasa yataklar; bunların hepsi beni rahatsız ediyordu. Işıkları kapattım ve uyumak için ne kadar sinirli olduğumu tartarak koltuğa kıvrıldım.

Karanlıkta odanın cam duvarı ayna gibi parlamıyor, odayı yansıtmıyordu. Pencerenin dışından, ayın ışığı bulutların arasından sızıyordu. Nihayet gözlerim karanlığa alıştığında ağaçların üstlerinin bu ışıkla aydınlandığını ve nehrin üzerinde beliren ışık oyunlarını gördüm. Gümüşi nehri izleyip göz kapaklarımın ağırlaşmasını bekledim.
Kapı hafifçe vuruldu.
"Ne var Alice?" diye tısladım. Yatakta yatmadığımı görerek benimle dalga geçeceğini hayal ederek savunmaya geçmiştim.
"Benim," dedi Rosalie yumuşakça, kapıyı açtığında gümüş rengi ışığın aydınlattığı kusursuz yüzünü gördüm. "Girebilir miyim?"

7. MUTSUZ SON

Rosalie tereddütle kapıda bekliyordu, nefes kesici yüzü kendinden emin değildi.

"Tabii ki," diye yanıtladım, ses tonum beklediğimden daha yüksek çıkmıştı. "İçeri gir."

Doğruldum, oturulacak yer açmak için koltuğun kenarına kaydım. Endişelenmiştim, çünkü benden pek de fazla hoşlanmayan bir Cullen sessizce yanıma oturmuştu. Beni neden ziyaret ettiğini anlamaya çalıştıysam da beynim bu konuda hiçbir sonuca varamadı.

"Benimle birkaç dakika konuşmanın mahsuru var mı?" diye sordu. "Seni uyandırmadım değil mi?" Gözleri bozulmuş olan yatak ve koltuk arasında gitti geldi.

"Hayır, uyanıktım. Tabii ki konuşabiliriz." Sesimdeki endişeyi farkedip fark etmediğini merak ediyordum.

Hafifçe güldü, sanki bir zil çınlaması gibiydi gülüşü. "O seni nadiren yalnız bırakıyor," dedi. "Bunun ele geçirilebilecek en iyi şans olduğunu fark ettim ben de."

Edward'ın önünde söyleyemediği neyi söylemek istiyordu ki? Ellerimi endişeyle birleştirdim ve sıkmaya başladım.

"Lütfen müdahaleci biri olduğumu düşünme," dedi Rosalie, sesi nazik ve yalvarırcasına çıkmıştı. Ellerini kucağında birleştirmişti ve konuşurken ellerine bakıyordu. "Geçmişte duygularını incittiğime eminim ve bunu bir kez daha yapmak niyetinde değilim."

"Bunun için endişelenme Rosalie. Benim duygularım gayet iyi durumda. Ne oldu?"

Bir kez daha güldü ama utanmışa benziyordu. "Seninle neden insan olarak kalman hakkında, yani senin yerinde olsam neden insan olarak kalırdım, bunun hakkında konuşmak istiyordum."
"Oh."
Sesimdeki şaşkın ifadeye gülümsedi ve derin bir nefes aldı.

"Edward sana nasıl bu hale geldiğini anlattı mı?" diye sordu, eliyle ölümsüz muhteşem vücudunu göstermişti.

Yavaşça başımı salladım, aniden ciddileşmiştim. "Port Angeles'dayken neredeyse benim de başıma geleceğini söyledi ama *seni* kurtaracak kimse yokmuş." Aklıma gelen anıyle titremiştim

"Sana sadece bunu mu anlattı?" diye sordu.
"Evet, "dedim, kafam karışmıştı ve anlamamıştım. "Dahası da mı var?"

Bana baktı ve gülümsedi; hırçın ve tatsızdı ama yine de çarpıcı bir ifadeydi.

"Evet," dedi. "Daha fazlası da vardı."

Camdan dışarı bakarken bekledim, görünüşe göre sakinleşmeye çalışıyordu.

"Benim hikayemi duymak ister misin Bella? Mutlu bir sonu yok, ama hangimizin var? Eğer mutlu sonlara sahip olsaydık, hepimiz mezar taşlarının altında yatıyor olurduk."

Kafamı sallamakla yetindim, sözlerindeki keskinlik beni ürkütmüştü.

"Senden farklı bir dünyada yaşadım Bella. Benim insan dünyam daha basitti. Bin dokuz yüz otuz üç yılıydı. On dokuz yaşındaydım ve güzeldim. Hayatım da mükemmeldi."

Dışarıda gümüş rengindeki bulutlara bakıyordu, aklı bambaşka yerlere gitmiş gibiydi.

"Ailem tam anlamıyla orta sınıftandı. Babamın bankada düzenli bir işi vardı. Şimdi farkediyorum da o biraz işkolikti, zenginliği şansından çok aşırı çalışmasının ödülüydü.İstediğim her şeyi yapardım; o zamanlar bizim evde Büyük Bunalım sanki bir dedikodudan ibaretti. Tabii ki fakir insanları görürdüm, onlar şansızlardı. Babam bana onların sorunlarını kendileri yarattığını söylerdi.

"Annemin görevi evi, beni ve iki erkek kardeşimi temiz ve düzenli tutmaktı. Açık olan şuydu ki ben en sevdiği ve öncelikli olandım.O zamanlar tamamen anlamıyordum ama ailemin hiçbir şeyden tamamen tatmin olmadığının farkındaydım. Her zaman daha fazlasını istiyorlardı.

Toplumsal idealleri vardı ki sanırım sen sınıf atlama meraklıları diyebilirsin buna. Benim güzelliğim onlar için bir armağandı. Güzelliğimin benim gördüğümden çok daha fazla potansiyel barındırdığına inanıyorlardı.

"Onlar tatmin olamıyorlardı ama ben öyle değildim. Rosalie Hale olduğum için mutluydum. On iki yaşımdan itibaren gittiğim her yerde erkeklerin gözleri tarafından izlenmekten memnundum. Kız arkadaşlarım kıskançlıkla saçlarımı okşadığında hoşuma gidiyordu. Annemin benimle gurur duyması ve babamın bana yeni elbiseler alması da mutlu ediyordu beni.

Hayattan ne istediğimi biliyordum ama istediğim şeyi almanın görünüşe göre mümkünatı yoktu. Sevilmek ve tapılmak istiyordum. Kocaman, şatafatlı bir düğün istiyordum; düğünde kasabadaki herkesin bulunup, mihraba babamın kolunda yürürken bugüne dek gördükleri en güzel şey olmak istiyorum. Beğenilmek benim için oksijen gibi bir şeydi Bella. Aptal ve yüzeysel biriydim ama mutluydum." Gülümsedi, kendini böyle tanımlaması hoşuna gitmişti.

"Ailemin etkisiyle de maddi şeyler istiyordum. Kocaman bir ev istiyordum, içinde birbirinden güzel eşyalar olacaktı, tabi başkası temizleyecekti ve modern bir mutfak istiyordum, tabii ki başkası yemek pişirecekti. Dediğim gibi yüzeysel biriydim. Genç ve çok sığ biriydim. Ve bunları elde etmemek için de hiçbir neden görmüyordum."

"Daha da anlamlı olmasını istediğim bir şeyler vardı. Özellikle de bir şey. En yakın arkadaşım Vera. Genç yaşta sadece on yedisindeyken evlenmişti. Benim ailemin asla kabul etmeyeceği biriyle, bir marangozla evlenmişti. Bir yıl sonra bir erkek çocuğu dünyaya getirmişti, kıvırcık saçları ve gamzeleri olan güzel bir çocuktu. Hayatımda ilk defa birisini kıskandığımı hissetmiştim."

Anlaşılmaz gözlerle bana baktı. " Farklı bir zamandı. Seninle aynı yaştaydım o zamanlar ama buna hazırdım. Kendi küçük bebeğimi kucağıma almak için sabırsızlanıyordum. Kendi evimi ve işten geldiğinde beni öpecek bir koca istiyordum, tıpkı Vera'nın sahip olduğu gibi – tabi benim aklımdaki ev daha farklıydı... "

Rosalie'nin bildiği o dünyayı hayal etmek benim için oldukça zordu. Anlattığı hikaye geçmişden çok bir masala benziyordu. Fakat küçük bir şokla bunun Edward'ın insanken büyüdüğü dünyaya çok yakın olduğunu anladım. Rosalie sessizce oturduğu o zaman zarfında merak ettim, acaba şu an Rosalie'nin anlattıklarına şaşırdığım gibi Edward da benim dünyama şaşırıyor muydu?

Rosalie iç geçirdi, tekrar konuşmaya başladığında sesindeki bütün istek uçup gitmişti.

"Rochester'da kraliyet ailesine mevcut sadece bir aile vardı, onların da soyadı ironik biçimde King'di. Royce King babamın çalıştığı bankanın ve neredeyse yaşadığımız yerde kar eden her işin sahibiydi. Onun oğlu İkinci Royce King ," – bu adı tükürür gibi söylemişti Rosalie – "beni bir defa görmüştü. Bankanın idaresini alacaktı ve farklı pozisyonlarda çalışmaya başlamıştı. İki gün sonra annem babamın öğle yemeğini bir şekilde ona vermeyi unutmuştu. Bana götürmem için ısrar ettiğinden şaşırmıştım, beyaz ipekten kıyafetimi giydim ve saçlarımı toplayıp bankaya gittim." Rosalie keyifsizce güldü.

“Royce’un bana özellikle baktığını fark etmemiştim. Bana herkes bakardı. Fakat ilk defa o gece güller gelmişti. Evlenene kadar her gece bana bir buket gül yolladı. Annem her zaman aşırı tepki verirdi onlara. Evden çıkarken gül gibi kokardım.

“Royce yakışıklıydı da. Saçları benimkilerden sarıydı ve soluk mavi gözleri vardı. Benim gözlerimin ona menekşe rengi gibi geldiğini söylerdi ve böylece güllerin yanında menekşeler de gelmeye başladı.

“Ailem bu ilişkiyi onaylamıştı, bu her şeyi daha da güzel yapmıştı. Her şey istediğim gibiydi. Ve Royce hayalini kurduğum her şey gibiydi. Bir masal prensi gelip beni prenses yapacaktı. İstediğim her şeye sahiptim bundan daha fazlası olamazdı. Onunla tanışalı iki hafta olmadan nişanlandık.

“İkimizde yalnız olarak çok da fazla zaman geçirmemiştik. Royce bana çok fazla sorumluluğu olduğundan bahsetmişti ve biz beraberken insanların bize bakmasından hoşlanırdı. Beni onun kollarında görmelerinden keyif alırdı, aslında ben de bundan hoşlanıyordum. Bir sürü parti, dans ve güzel elbiseler vardı. King soyadına sahip oldun mu her kapı önünde açılıyordu ve önüne kırmızı halılar seriliyordu.
“Uzun bir nişanlılık evresi değildi. Planlandığı gibi düğünde su gibi para harcanacaktı. İstediğim her şeye sahip olacaktım. Tam anlamıyla mutluydum. Vera’ya uğradığımda artık onu kıskanmıyordum. Aklımda sarı saçlı çocuklarımı King’lerin devasa bahçelerinde oynarken görüyordum ve Vera’ya acıyordum.

Rosalie aniden durdu, dişlerini sıkmıştı. Anlattıkları beni meraklandırmıştı ve kötü bir şeylerin yaklaştığını fark ettim. Dediği gibi mutlu son olamazdı. Diğerlerinden daha fazla sert olmasının sebebinin ne olduğunu merak ediyordum, çünkü hayatında istediği her şeye kısa yoldan kavuşmuştu.

“O gece Vera’daydım.,” diye mırıldandı Rosalie. Yüzü bir heykelinki gibi sert ve ifadesizdi. “Onun gamzeleri olan tatlı oğlu Henry kendi başına ayağa kalkabiliyordu. Ben ayrılırken Vera beni kapıya kadar geçirdi, kucağında bebeği ve kolunu onun beline dolamış olan kocası da yanındaydı. Onlara bakmadıklarımı düşündükleri bir an onu öpmüştü eşi. Bu beni rahatsız etmişti. Royce beni öptüğünde aynısı olmuyordu, bir şekilde tatlı değildi... Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Royce benim prensimdi Bir gün ben de prenses olacaktım.”

Bunu ay ışığında söylemesi zordu ama bembeyaz yüzü solmuş gibiydi.

“Sokaklar karanlıktı, lambalar çoktan yanmıştı bile. Bu kadar geç olduğunu farkedememiştim.” Neredeyse duyulmayacak şekilde fısıldayarak devam etti. “Çok da soğuktu. Nisan’ın sonu için fazlasıyla soğuktu. Düğüne sadece bir hafta vardı ve hava için endişelenerek eve doğru hızla yürümeye başladım. O gece hakkında her şeyi en ince detayına kadar hatırlayabiliyorum. Başlangıçta... çok zor olmuştu hatırlaması. Hiçbir şey anımsamıyordum. Ve sonra hatırladım ve tatlı olan anılar birer birer yok oldu...”

Derin bir nefes aldı ve gene fısıldamaya başladı. “Evet, hava hakkında endişeleniyordum... Düğünü evde yapmak istemiyordum...

“Onları duyduğumda evime sadece birkaç sokak uzaktaydım. Bir grup adam bozuk, yanmayan sokak lambasının altında durmuş gürültülü şekilde gülüyorlardı. Sarhoştular. Babamı bana eşlik

etmesi için çağırmış olmayı diledim ama yol o kadar kısaydı ki çok aptalca gelmişti.Ve sonra biri adımı söyledi.

“Rose!” diye bağırdı ve diğerleri de ahmak gibi kahkahalarla güldüler.
“Sarhoşların bu kadar iyi giyindiklerini fark etmemiştim. Onlar Royce ve onun zengin arkadaşlarıydı.
“İşte benim Rose’um!” diye bağırdı Royce, ve birlikte güldüler, çok aptal görünüyorlardı. “Geciktin. Üşüdük, bizi çok beklettin.”

“Onu hiç içerken görmemiştim.Zaman zaman partilerde kadeh kaldırırdı. Bana şampanyadan hoşlanmadığını söylemişti. Onun daha güçlü bir şeyleri tercih ettiğini farkedememiştim.

“Yeni arkadaşlar edinmişti, arkadaşının arkadaşı Atlanta’dan gelmişti.
“‘Sana ne söylemiştim John,’ sevinçle haykırmıştı Royce, kolumdan yakalamış ve beni yakınına çekmişti. ‘Senin Georgia şeftalilerinden bile daha tatlı değil mi?’
“John adındaki adam siyah saçlı ve yanık tenliydi. Bana sanki satın alacağı bir atmışım gibi baktı.
“‘Bunu söylemesi zor,’ yavaşça ve yayarak konuşuyordu. ‘Her yanı kapalı.’
“Güldüler, Royce da gülüyordu.
“Aniden, Royce bana hediye ettiği ceketimi omzumdan zorla çıkardı, pirinç düğmeler havaya fırladı. Hepsi sokağa saçılmıştı.

“‘Neye benzediğini göster ona Rose!’ Kahkaha attı ve şapkamı kafamdan parçalarcasına çıkardı. Şapka iğnelerle saçıma tutturulmuştu ve acıdan ağlamaya başladım. Onlarsa benim acı çekmemle eğleniyor görünüyordu...”

Rosalie aniden bana baktı, sanki orada olduğumu unutmuş gibiydi. Eminim ben de en az onun kadar beyaz görünüyordum artık, tabi rengim yeşile dönmediyse.

“Seni kalanını dinlemen için zorlamayacağım,” dedi sessizce. “Beni sokakta bıraktılar, giderken hala gülüyorlardı. Öldüğümü düşünmüşlerdi. Royce ile yeni bir gelin bulması konusunda dalga geçiyorlardı. Gülmüştü ve önce sabırlı olmayı öğrenmesi gerektiğini söyledi.
“Yolda ölümü bekledim. Soğuktu, çok fazla acı çekmeme rağmen bu beni rahatsız etmiyordu. Kar yağmaya başlamıştı ve neden hala ölmediğimi merak ediyordum. Ölmek için sabırsızlanıyordum, tüm acılarımın sonu olcaktı. Çok fazla zaman alıyordu...

“Sonra Carlisle beni buldu. Kanın kokusunu almış ve araştırmaya çıkmıştı. Üzerimde çalışıp hayatımı kurtarmaya çalışırken belli belirsiz sinirlendiğimi anımsıyorum. Dr Cullen ya da karısından ve onun kardeşinden, ki Edward o zamanlar öyle gibi davranıyordu, asla hoşlanmazdım. Onların benden güzel oluşu beni üzerdi özellikle de erkeklerinin. Fakat onlar asla insan içine karışmamıştı, sadece bir ya da iki kez görmüştüm onları.

“Beni yerden kaldırıp koşmaya başladığında hızdan dolayı uçtuğumu sanmıştım. Acının sona ermiş olmasından dolayı dehşete düşmüştüm...

“Sonra parlak ve sıcak bir odadaydım. Aldırmıyordum ve acı azaldığı için de memnundum. Fakat aniden sanki keskin bir şey beni boğazımdan, el ve ayak bileklerimden kesti. Korkuyla bağırdım, bana daha fazla acı çektirmek için bi yere getirdiğini düşünmüştüm. Sonra bir ateş bütün bedenimi yaktı ve başka hiçbir şeyi umursamaz oldum. Beni öldürmesi için yalvardım. Carlisle benimle birlikte oturdu. Elimi tuttu ve üzgün olduğunu söyleyip, yakında sona ereceğine söz verdi. Bana her şeyi anlattı ve bazılarını dinledim. Ne olduğunu ve neye dönüşeceğimi anlattı. Ona inanmadım. Ne zaman çığlık atsam benden özür diledi.

“Edward hiç mutlu değildi bu durumdan. Benim hakkımda tartıştıklarını anımsıyorum. Bir süre sonra çığlık atmayı bıraktım. İşe yaramıyordu.

“‘Aklından ne geçiyordu Carlisle?’ diye sormuştu Edward. ‘Rosalie Hale o?’” Rosalie onun iğrenen ses tonunu kusursuz biçimde taklit etmişti. “Adımı bu şekilde sanki ben de bir sorun varmışçasına telaffuz etmesinden hiç hoşlanmamıştım.

“‘Onun ölmesine izin veremezdim,’ demişti Carlisle sessizce. ‘Bu çok fazla, çok korkunç ve büyük bir ziyan.’
“‘Biliyorum’ demişti Edward ve sonunda pes ettiğini düşündüm. Bu beni kızdırmıştı. O zamanlar Carlisle’nin gördüğü şeyin ne olduğunu bütünüyle anlayabildiğini bilmiyordum.”
“‘Bu çok büyük bir ziyandı. Onu orada bırakamazdım,’ diye fısıltı halinde tekrar etmişti Carlisle.
“‘Tabii ki yapamazdın,’ demişti anlayışla Esme.
“‘İnsanlar her zaman ölür,’ diye hatırlatmıştı Edward yüksek sesle. ‘Bu arada onun biraz fazla göze batan biri olduğunu düşünmedin mi? King ailesi onu bulmak için büyük bir arama başlatacaklardır, ama kimse o canavardan şüphelenmeyecek’ diyerek homurdanmıştı.

“Royce’un suçlu olduğunu bilmeleri beni memnun etmişti.
“Dönüşümün neredeyse bitmek üzere olduğunu fark etmemiştim. Güçlenmeye başlamıştım ve onların söylediklerine odaklanabilmemin bir sebebi de buydu. Acı parmak uçlarımdan itibaren yok olmaya başlamıştı.

“‘Onunla be yapacağız?’ Edward bezgince sormuştu – ya da bana öyle gelmişti en azından.
“Carlisle iç geçirdi. ‘Bu ona kalmış, elbette. Kendi yoluna gitmek isteyebilir.’

“Bana anlattıklarından sonra bu söyledikleri beni korkutmuştu. Hayatımın sona erdiğini biliyordum ve benim için bir daha geri dönme söz konusu olmayacaktı. Yalnız olma düşüncesine katlanamazdım...

“Acı nihayet sona ermişti ve bana tekrar ne olduğumu açıkladılar. Bu defa inandım. Susuzluk çekiyordum, cildim kalınlaşmıştı ve gözlerimin kıpkırmızı olduğunu görmüştüm.

“Hala yüzeyseldim, aynadaki görüntümü ilk defa gördüğümde daha iyi hissettim. Gözlerimi bir kenara bırakırsak hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.” Bir süre kendisine güldü. “Güzelliği başıma gelenler için için suçlayıp onu bir lanet olarak görmeye başlamam biraz zaman aldı. Çirkin olmayı değil belki ama normal olmayı diliyordum. Tıpkı Vera gibi. Eğer öyle olsaydım beni seven biriyle evlenebilirdim ve bebeklerim olurdu. Hep istediğim gibi. Hala çok imkansız bir dilek değilmiş gibi geliyor.”

Bir süre düşüncelere daldı, varlığımı tekrar unutup unutmadığını merak ediyordum. Fakat sonra bana gülümsedi, yüzünde övünç dolu bir gülümseyiş vardı.

“Biliyorsun, benim sicilim neredeyse Carlisle’nınki kadar temiz,” dedi bana. “Esme’ninkinden iyi. Edward’ınkinden ise binlerce defa daha iyi. Asla insan kanının tadına bakmadım,” bunu gururla söylemişti.

Neden sicilinin *neredeyse* temiz olduğunu merak ettiğimi yüzümdeki düşünceli ifadeden anlamıştı.

“Beş insanı öldürdüm,” dedi kendinden memnun bir şekilde. “Tabii onlara insan diyebilirsen. Fakat onların kanlarını akıtmamak için oldukça gayret ettim – Buna karşı koyup içmeyeceğimi biliyordum ve anlarsın ya onların hiçbir parçasının içimde olmasını istemedim.

“Royce’u en sona sakladım. Onun arkadaşlarının ölümünü duymasını istiyordum ve böylece onun başına ne geleceğini anlayacaktı. Korkunun onun sonunu daha kötü yapmasını umuyordum. Sanırım işe yaramıştı. Bir banka kasasının kapısı kadar kalın bir kapının arkasında, penceresiz bir odada saklanmaya başlamıştı, onu yakaladığımda dışarda silahlı koruyucuları vardı. Ahh – yedi kişiyi öldürmüşüm,” diye düzeltti. “Korumaları unutmuşum. Onları halletmek bir saniye almıştı.”

“Fazlaca teatral bir havadaydım. Çok çocukcaydı, gerçekten. Üzerimde bugün için çaldığım bir gelinlik vardı. Beni gördüğünde çığlık attı. Onu sona saklamak iyi bir fikirdi – bu sayede kendimi kontrol edip her şeyi ağırdan alabildim —”

Aniden sustu ve bana dönüp baktı. “Üzgünüm,” dedi utanarak. “Seni korkuttum, değil mi?”
“İyiyim ben,” diye yalan söyledim.
“Kendimi fazlaca kaptırdım.”
“Boşver sorun değil.”
“Edward’ın sana bundan fazla bahsetmemiş olmasına şaşırdım.”
“Diğer insanların hikayelerini anlatmaktan pek hoşlanmaz. Onların güvenlerine ihanet ediyormuş gibi hissediyor, çünkü onun duymasını istediklerinden çok daha fazlasını duyuyor.”

Gülümsedi ve başını salladı. “Sanırım ona daha çok güvenmeliyim. O gerçekten çok terbiyeli biri değil mi?”
“Sanırım öyle.”

“Sana bir şey söyleyeceğim.” Sonra da iç geçirdi. “Bugüne kadar siz ikinize pek iyi davranmadım, Bella. Sana nedenini söyledi mi? Yoksa bu da gizli mi?

"İnsan olduğumdan dolayı dedi. Senin için dışardan birini kabul etmenin zor olduğunu söyledi."

Rosalie'nin şen şakrak gülüşü sözümü yarıda kesmişti. "Şimdi gerçekten suçlu hissettim işte. Hakettiğimden çok ama çok daha fazla nazikmiş bana karşı." Gülerken çok sıcak görünüyordu, sanki takındığı tüm o soğuk tavır daha önce hiç yokmuş gibiydi. "Ne kadar da yalancı bir çocuk." Tekrar güldü.
"Yalan mı söylüyordu?" diye sordum aniden sakınarak.

"Aslında bunu söylemek çok ağır olur. Sadece tüm hikayeyi anlatmamış diyelim. Sana anlattıkları doğu, hatta geçmişe nazaran bugün daha doğru. Fakat bir zamanlar..." Yarıda kesti, asabi bir şekilde kıkırdadı. "Bu çok utanç verici. Anlarsın ya, en başta, kıskandım çünkü beni değil de seni istiyordu."

Sözleri üzerimde büyük bir endişe dalgasının yayılmasına neden oldu. Orada gümüşten ışığın altında oturmuş duruyordu ve hayal edebileceğim her şeyden daha güzeldi. Rosalie ile rekabet edemezdim.
"Ama sen Emmett'i seviyorsun...," diye mırıldandım.

Kafasını keyifle öne ve arkaya doğru salladı. "Edward'ı o şekilde asla istemedim Bella. Asla – onu bir kardeş gibi sevdim ama konuştuğunu duyduğum o ilk andan beri beni sinir ediyordu. Bir şeyi anlamalısın... inanların *beni* istemesine çok alışkındım. Ve Edward birazcık dahi olsa benimle ilgilenmemişti. Bu beni hayal kırıklığına uğratmıştı, hatta başlarda incitmişti de. Fakat o kimseyi istemiyordu ve bu yüzden çok da rahatsız etmiyordu bu beni. Hatta Denali'de Tanya'nın klanıyla ilk karşılaştığımızda – tüm o kızlarla! – Edward ufacık bile olsa ilgi göstermemişti. Ve sonra seninle tanıştı." Şaşırmış gözlerle bana bakıyordu. İlgimin tamamen ona dönük olduğunu söylemezdim. O anda Edward, Tanya ve bahsettiği *tüm o kızları* düşünüyordum, dudaklarım birbirine kenetlenmiş bir çizgi halini almıştı.

"Senin güzel olmadığından değil Bella," dedi, yüz ifademi tamamen yanlış yorumlamıştı. "Fakat seni benden daha çekici bulmuştu. Buna alınacak kadar kendini beğenmiş biriyim ben."

"Fakat sen 'en başta' dedin. Bu hala seni... rahatsız etmiyorsa, sorun ne o zaman? Yani ikimiz de biliyoruz ki sen bu evrendeki en güzel insansın."

Bu sözleri söyler söylemez güldüm – söylememe bile gerek yoktu, o kadar bariz ortadaydı ki. Ne kadar tuhaftı, Rosalie'nin bile böyle rahatlatılmaya ihtiyacı vardı.

Rosalie de güldü. "Teşekkürler Bella. Ve hayır, artık beni rahatsız etmiyor. Edward her zaman biraz tuhaf olmuştur." Tekrar gülmeye başlamıştı.
"Fakat sen benden hala hoşlanmıyorsun," diye fısıldadım.
Gülümseyişi yüzünden silindi. "Bunun için üzgünüm."
Bir süre sessizce oturduk, ve devam etmeye pek niyetli gibi görünmüyordu.
"Bana nedenini söyler misin? Ben bir şey mi yaptım... ?"
Bana ailesini – Emmett'ını – tehlikeye attığım için kızgın mıydı yoksa? Tekrar ve tekrar olmuştu bu. Önce James şimdiyse Victoria vardı...

"Hayır sen hiçbir şey yapmadın," diye mırıldandı. "Henüz."
Aklım karışmış halde ona gözlerimi dikmiş bakıyordum.

“Fark etmedin mi Bella?” Daha evvel kendi mutsuz hayat hikayesini anlatmasına rağmen sesi öncekinden daha tutkulu şekilde çıkmıştı. “Sen zatan her şeye sahipsin. Önünde bir hayat var – benim tek istediğim bu. Ve sen bunu ziyan edeceksin. Senin yerinde olmak için istediğim her şeyi verebileceğimi görmüyor musun? Benim seçmediğim şeye sahipsin ve sen yanlış bir tercih yapıyorsun!”

Yüzündeki vahşi ifadeden dolayı geriye doğru sıçramıştım, Ağzımın bir karış açık kaldığını fark ettim ve hemen kapadım.

Bana uzun bir süre gözlerini dikip baktı, yavaşça gözlerindeki ateş sönmüştü. Birdenbire utandı.
“Bunu sakince yapabileceğimdem öylesine emindim ki.” Başını salladı, birdenbire ortaya çıkan bu hislerden dolayı birazcık sersemlemiş gibi görünüyordu. “Sadece, her şey gösterişten ibaret olduğu o zamanlardan daha da zor artık.”

Aya sessizce bir süre baktı. Bundan birkaç dakika sonra onu daldığı derin düşüncelerden çıkaracak cesareti toplayabildim.

“İnsan olarak kalmayı seçsem daha mı iyi olur sence?

Bana dönüp baktı, gülümsemesini bastırıyor gibi dudağı seyirdi. “Belki de.”
“Sen de kendi mutlu sonuna eriştin ama bir şekilde,” Ona hatırlatma gereği duydum. “Emmett’i aldın.”
“Birazcık ulaştım.” Gülümsemişti. “Biliyorsun Emmett’i bir ayının onu parçalamasından kurtarmış ve onu eve Carlisle’a getirmiştim. Ama o ayıyı neden durdurduğumu tahmin edebiliyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım.
“O siyah kıvırcık saçları... ve acı çekerken bile yüzünde oluşan gamzeleri... yetişkin bir erkeğin yüzünde asla göremeyeceğin bir masumiyet veriyordu ona... bana Vera’nın küçük oğlu Henry’i hatırlatmıştı. Onun ölmesini istemedim – daha da fazlası bu hayatımdan nefret etsem de bencilce Carlisle’dan onu benim için değiştirmesini istedim.

“Hakettiğimden çok daha şanslıydım. Eğer ne istediğimi biliyor olsaydım Emmett’ı aradığım her şeye sahip olan kişi olarak seçerdim. Benim ihtiyaç duyacağım cinsten biri. Ve tuhaf biçimde onun da benim gibi bana ihtiyacı var. Bu kısmı beklediğimden daha iyi olmuştu. Fakat asla ikimizden fazlası olamayacak. Asla bir verandaya oturmuş yanımda saçları ağarmış olarak dururken çevremiz torunlarımız tarafından sarılmayacak.”

Şimdi biraz gülümsüyor gibiydi. “Bu söylediklerim tuhaf geliyor sana değil mi? Bir yandan benim on sekiz yaşımdaki halimden daha olgunsun. Ama diğer yandan... oturup ciddi ciddi düşünmediğin pek çok şey var. On yıl ya da elli yıl sonra ne isteyebileceğini düşünmeyecek kadar gençsin – ve bunları düşünmeden bir kenara atacak kadar da gençsin. Hayatın boyunca aynı kalacak bazı şeyler için düşüncesizce karar vermek istemezsin Bella.” Omzuma dostane bir şekilde vurdu.

Derin bir soluk verdim.

“Sadece biraz düşün. Bir kere oldu mu bir daha asla geri dönüşü yok. Esme bizi bir şeylerin yerine koydu... ve Alice insanken özleyebilceği hiçbir şeyi anımsamıyor... Sen hatırlayacaksın ama. Bu büyük bir vazgeçiş.”

Fakat benim olacak olanlar da fazla olacak, bunu aklımdan geçirmiş ama dillendirmemiştim.
“Teşekkürler, Rosalie. Anlattıkların... ve seni daha iyi tanıdığım için.”
“Bir canavar gibi davrandığım için özür dilerim.” Gülümsedi. “Bugünden sonra artık kendimi kontrol edeceğim.”

Ben de ona gülümsedim.

Hala arkadaş değildik ama eminim benden artık o kadar da çok nefret etmeyecekti.
“Şimdi seni uyuman için yalnız bırakayım.” Gözleri yatağa kaymıştı ve dudakları titremişti. “Biliyorum seni böyle kilit altında tuttuğu için pek mutlu değilsin ama döndüğünde ona çok da kötü davranma. O seni sandığından daha da çok seviyor. Senden uzak olmak çok korkutuyor onu.” Sessizce ayağa kalktı ve kapıya doğru süzüldü. “İyi geceler Bella” diye fısıldadı kapıyı arkasından kapatırken.
“İyi geceler Rosalie,” diye mırıldandım o gitmiş olmasına rağmen.

Uykuya dalmam çok uzun bir süre aldı.
Uyuduğumda ise kabus gördüm. Karanlık bir sokakta yerde sürünüyordum, bilmediğim bir sokaktı ve yer buz gibiydi. Hafif hafif yağan karın altında arkamda kandan bir iz bırakıyordum. Gölgeler içerisinde bembeyaz bir melek yerde sürünüşümü kızgın gözlerle seyrediyordu.

Sonraki sabah Alice beni okula bırakırken ön camdan aksi biçimde dışarıya bakıyordum. Uykusuzdum ve böyle tutsak alınmış olmak beni sinir ediyordu.

“Bu gece Olympia’ya ya da başka bir yere gideriz,” diye söz verdi Alice. “Eğlenceli olmaz mı?”

“Neden sadece beni bodruma kilitlemiyor,” diye önerdim, “ve neden her şeyi daha güzel göstermeye çalışmaktan vazgeçmiyorsun?”

Alice kaşlarını çattı. “Porsche’u geri alacak benden. İşimi iyi yapmıyorum. Eğlenmen gerekiyordu senin.”

“Bu senin suçun değil,” diye mırıldandım. Gerçekten suçlu hissettiğime inanamıyordum. “Öğle yemeğinde görüşürüz.”
Zorlukla İngilizce dersine gittim. Edward olmadan günün dayanılmaz olacağı kesindi. İlk dersimde surat astım, davranışımın pek de yardımı dokunmadığının farkındaydım.

Zil çaldığında sınıftan çıkmak için hiçbir istek göstermedim. Mike kapıda durmuş benim için açık tutuyordu.

“Edward bu hafta sonu yürüyüşe çıkmış ha?” Hafif yağmurun altında yürürken iletişim kurmaya çalışıyordu.
“Evet.”
“Bu gece bir şeyler yapmak ister misin?”
Sesi nasıl olur da bu kadar umut dolu olabilirdi?

“Yapamam. Katılmam gereken bir pijama partim var,” diye homurdandım. Tavrımı anlamaya çalışarak garip bir bakış attı bana.
“Sen kiminle – ”
Mike’ın sorusu gürültüyle yarıda kesilmişti, arkamızdaki park yerinden bağrışmalar geliyordu. Herkes yolda durmuş ve dönüp bakmıştı, gürültülü siyah motorsikletin asfaltın kenarında durduğuna inanamıyorlardı.

Jacob bana hızlıca el salladı.
“Koş Bella!” diye bağırdı çalışan motorun sesini bastırarak.
Anlamadan önce bir süre donup kaldım.

Hemen Mike’a dönüp baktım. Sadece birkaç saniyem olduğunu biliyordum.
Alice beni insanların ortasında yakalamak için ne kadar ileri gidebilirdi ki?

“Çok hastalandım ve eve gidiyorum, tamam mı?” dedim Mike’a, sesim heyecan doluydu.
“Peki,” diye mırıldandı o da.
Hızla Mike’ı yanağından öptüm. “Teşekkürler Mike. Sana borçluyum!” bütün gücümle koşmaya başladığımda böyle bağırdım.

Jacob motora gaz verdi ve gülümsedi. Arka koltuğa atladım ve kollarımı onun beline doladım.

Alice’in kafeteryanın köşesinde durduğunu gördüm, gözlerinde öfke vardı ve dudakları yukarı kıvrılmış, dişleri görünüyordu.

Ona özür dileyen bir bakış attım.
Sonra asfaltın üzerinde hızla gitmeye başladım, öyle ki midem bulanmaya başlamıştı.
“Sıkı tutun,” diye bağırdı Jack.
Yolda hızla gittiğimizden başımı onun sırtının arkasında saklamıştım. Quileute sınırına geçince yavaşlayacağını biliyordum. Alice’in bizi takip etmemesi ve Charlie’nin bizi görmemesi için sessizce dua ediyordum.

Güvenli bölgeye ulaştığımızda bunu anlamak hiç de zor olmadı. Motor yavaşladı ve Jacob sırtını düzleştirdi ve kahkahalarla gülmeye başladı. Gözlerimi açtım.
“Başardık,” dedi bağırarak. “Çok da kötü bir kaçış olmadı değil mi?”
“İyi plan Jake.”
“Psişik sülük hakkında söylediklerini anımsadım; benim ne yapacağımı göremezdi. Bunu aklına getirmediğin için de memnunum – okula gitmene asla izin vermezdi.”
“Bu yüzden düşünmedim.”
Övünçle güldü. “Bugün ne yapmak istersin?”
“Her şeyi!” diye aynı şekilde güldüm. Özgür olmak harika hissettirmişti.

8. ÖFKE

Amaçsızca tekrar sahile gittik. Jacob hala beni kurtarış planının etkisindeydi.

"Seni aramak için geleceklerini düşünüyor musun?" diye umutla sordu.
"Hayır." Bundan kesinlikle emindim. "Bu gece canımı okuyacaklardır ama."
Bir taş aldı ve dalgalara doğru fırlattı. "Öyleyse gitme," diye önerdi.
"Charlie buna çok sevinirdi," dedim alayla.
"Bahse girerim onun için mahsuru olmazdı."
Cevap vermedim. Jacob muhtemelen haklıydı ve bu benim dişlerimi sıkmama neden olmuştu. Charlie'nin bariz şekilde benim Quileute arkadaşlarımın tarafını tutması haksızlıktı. Merak ediyordum tercihinin kurt adamlar ve vampirler arasında yaptığını bilse ne hissederdi.

"Pekala, sürüdeki son *skandal* nedir?" diye keyifle sordum

Jacob sendeleyerek durdu ve gözlerinde şaşırmış bir ifadeyle bana baktı.
"Ne? Şakaydı sadece."
"Aaa." Başka yöne bakmaya başladı..
Onun tekrar yürümesini bekliyordum ama görünüşe göre dalıp gitmişti.
"Bir skandal mı var?" diye merakla sordum.
Jacob kıkırdadı. "Herkesin her şeyi bilmemesinin nasıl olduğunu unutmuşum.Aklımda sessiz ve gizli bir yere sahip olmak ilginç."

Taşlı sahilde sessizce yürüdük bir süre.

“Ne oldu peki?” Nihayet sormuştum. “Kafandakini herkes biliyor mu?”

Bir süre ikilemde kaldı, sanki nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Sonunda derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı, “Quil mühürlendi. Şimdiden bu başına gelen üç kişi olduk. Diğerlerimiz endişelenmeye başladık. Hikayelerde anlatıldığından farklı olarak belki de daha yaygındır...” Kaşlarını çattı ve dönüp bana baktı. Konuşmadan gözlerimin içerisine bakıyordu ve o kadar odaklanmıştı ki alnı kırışmıştı.

“Neye bakıyorsun öyle?” diye sordum, utandığımı hissediyordum.
İç geçirdi. “Hiç”
Jacob tekrar yürümeye başladı. Planlamıyormuş gibi elime uzandı ve tuttu. Sessizce taşların üzerinde yürüdük.

Ne kadar süre elele yürümemiz gerektiğini düşündüm – sanki bir çift gibi – ve buna itiraz edip edemeyeceğimi merak ediyordum. Fakat bu Jacob’ın her zaman yaptığı bir şeydi... Bunu planladığını düşünmek için bir neden yoktu.

“Quil’in birine mühürlenmiş olması neden bir skandal olsun ki?” diye sordum, devam edecek gibi görünmüyordu. “İçinizde en yeni olduğu için mi?”
“Bunun onunla ilgisi yok”
“Peki o zaman sorun ne?”
“Bu da diğer efsanelerden biriydi. Merak ediyorum hepsi doğru çıktığında şaşırmayı bırakacak mıyız?” diye kendi kendine mırıldandı.

“Bana söyleyecek misin? Ya da tahmin mi etmeliyim?”
“Bunu asla tahmin edemezsin. Bak, Quil daha önce bizimle takılmamıştı hiç. Bu yüzden Emily’nin çevresinde pek bulunmamıştı.
“Quil Emily’ye mi mühürlenmiş?” diye heyecanla haykırdım.
“Hayır! Sana tahmin etme dedim. Emily’nin iki yeğeni onu ziyarete geldi... ve Quil Claire ile tanıştı.”

Devam etmedi. Yaklaşık bir dakika boyunca durdu.
“Emily yeğeninin bir kurt adamla beraber olmasını istemiyor mu? Bu biraz ikiyüzlüce,” dedim.
Fakat insanların neden böyle hissettiğini anlayabiliyordum. Yüzündeki uzun yaranın nasıl yüzünü mahvettiğini ve sağ koluna nasıl uzandığını anımsadım. Sam bir keresinde onun yanındayken kontrolünü yitirmişti ve bu olduğunda ona çok yakın duruyordu. Bunlar olduğunda...Emily’e yaptıklarından dolayı Sam’in ne kadar üzgün olduğunu görmüştüm. Emily’nin neden yeğenini bir kurt adamla beraber olmasını istemediğini anlayabiliyordum.

“Tahmin etmeyi keser misin? Yanından bile geçemiyorsun da. Emily bu kısmını umursamıyor, o daha çok bu kadar erken olmasını dert ediyor.”
“Ne demek *erken*?”

Jacob gözlerini kısarak beni şöyle bir tarttı. “Yargılayıcı olmak yok, tamam mı?”
İhtiyatlı şekilde kafamı salladım.
“Claire iki yaşında,” dedi Jacob.

Yağmur başlamıştı. Damlalar yüzüme düştüğünden endişeyle gözlerimi kırpıştırdım..

Jacob ise sessizce bekliyordu. Üzerinde her zaman olduğu gibi ceketi yoktu, damlalar onun siyah tişörtünde noktalar oluşturmuştu ve onun taranmamış saçlarına damlıyordu.

"Quil...*iki yaşında* birine mi...mühürlendi?" Sonunda sorabilmiştim.

"Öyle" Jacob omzunu silkmişti. Eğildi ve bir taş daha alıp suya doğru fırlattı. "Hikayelerde dediği gibi."
"Fakat o bir bebek," diye itiraz ettim.
Bana gülünç bir şekilde baktı. "Quil yaşlanmayacak," diye hatırlattı bana, ses tonunda dokundurma vardı. "Sadece birkaç on yıl kadar sabretmek zorunda."
"Ben...ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Yargılamamak için kendimi zor tutuyordum ama aslında dehşete düşmüştüm. Kurt adamların kendilerini cinayet işlemeye adamadıklarını öğrendiğim o günden beri ilk defa onlar hakkındeki bir şey beni rahatsız etmişti.
"Yargılıyorsun ama," diye suçladı . "Bunu yüzünde görebiliyorum."
"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Fakat bu söylediklerin çok rahatsız edici."

"Sandığın gibi değil; tamamen yanlış anladın," Jacob aniden arkadaşını hararetle savunmaya başladı. Nasıl bir şey olduğunu onun gözlerinde gördüm. Bunda *romantik* bir durum söz konusu değil, Quil için de öyle bir şey değil zaten." Derin bir nefes aldı, sinirlenmişti. "Bunu açıklaması çok zor. Bu gerçekten ilk görüşte aşk gibi değil. Daha çok... yer çekimi gibi. O kişiyi görünce aniden dünya sanki seni tutmayı bırakmış gibi oluyor. Artık *o* kişi senin eksenin oluyor. Ve ondan başka hiçbir şey önemli olmuyor. Onun için her şeyi yapabilir, herkes olabiliyorsun... Onun ihtiyacı olduğu herkese dönüşüyorsun, bazen bir koruyucu, bazen bir aşık, ya da arkadaş belki de bir ağabey.

"Quil bir çocuğun sahip olabileceği en iyi ağabey olacak. Dünya üzerinde onun kadar dikkatle bakılmış bir çocuk olmayacak. Ve sonra o büyüdüğünde bir arkadaşa ihtiyaç duyacak, o zaman da onun tanıdığı ve bildiği en güvenilir, en dürüst insana dönüşecek. Nihayet yetişkin biri olduğundaysa Emily ve Sam kadar mutlu olacaklar." Sam'den bahsederken tuhaf ve acı bir tonda söylemişti bunları.

"Claire'in seçim şansı olmayacak mı?"
"Tabii ki. Ama neden onu seçmesinki en sonunda? Onun için mükemmel bir insan olacak. Sadece onun için dizayn edildi neticede."
Bir süre sessizce yürüdük, ta ki ben ben durup bir taşı okyanusa fırlatana kadar. Sahilden sadece birkaç metre öteye gitmişti taş. Jacob bana güldü.
"Hepimiz korkunç şekilde güçlü olamayız," diye homurdandım.
Derin bir nefes aldı.
"Bunun sana ne zaman olacağını düşünüyorsun?" diye sessizce sordum.
Duygusuz bir şekilde hemen cevap verdi. "Asla."
"Bu senin kontrol edebileceğin türde bir şey değil, yanılıyor muyum?"
Bir süre sessiz kaldı. Farkında olmadan yavaşlamıştık, neredeyse durmuştuk.
"Öyle olmalı," diye kabul etti. "Ama önce o kişiyi görmek zorundayım – yani benim için önemli olacak olan kişiyi."
"Ve onu hala görmediysen, o zaman öyle biri yok öyle mi?" Şüpheyle sordum. "Jacob, dünyayı çok da fazla görmedin – hatta benden bile az gördün."

“Hayır, görmedim,” dedi alçak bir sesle. Acı dolu gözlerle yüzüme baktı. “Ama başka kimseyi görmeyeceğim Bella. Sadece sen. Gözlerimi kapayıp başka bir şey görmeye çalışsam bile seni görüyorum. Quil ve Embry’e sor. Bu onları deli ediyor.”
Gözlerimi taşlara çevirdim.

Artık yürümüyorduk. Etraftaki tek ses dalgaların kayalara vurma sesiydi. Yağmurun sesi artık duyulmuyordu.

“Belki eve gitsem daha iyi olacak,” diye fısıldadım.
“Hayır!” diye itiraz etti, bunu söylememe şaşırmıştı.
Ona tekrar baktım, gözlerinde endişe vardı.
“Bütün gün boşsun değil mi? Kan emiciler hala eve gelmemiştir.”
Ona ters bir bakış attım.
“Bunu bilerek söylemedim,” dedi hemen.
“Evet bütün bir gün. Ama Jake...”
Elini havaya kaldırdı. “Üzgünüm,” dedi özür dilercesine. “Bir daha öyle olmayacağım. Sadece Jacob olacağım.”

İç geçirdim. “Fakat böyle *düşünüyorsan...*”
“Benim için endişelenme,” diye ısrar etti ve hemen yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. “Ne yaptığımı biliyorum. Sadece seni üzdüysem söyle.”
“Bilmiyorum...”
“Hadi ama Bella. Eve gidelim ve motorlara binelim. Eğer sürmeye devam etmek istiyorsan devamlı olarak yapmalısın.”
“Buna iznim olduğunu sanmıyorum.”
“Kim tarafından? Charlie’den mi yoksa o kan – yani *onun* tarafından mı?”
“Her ikisi de.”
Jacob benim gülümseyişime karşılık verdi, aniden özlediğim tatlı ve sıcak Jacob’a dönüşmüştü.

Gülümsememe engel olamadım.
Yağmur hafiflemiş, yerini sise bırakmıştı.
“Kimseye söylemem,” diyerek söz verdi.
“Sadece bütün arkadaşlarına.”
Ağırbaşlı şekilde başını salladı ve sağ elini havaya kaldırdı. “Düşünmeyeceğime söz veriyorum.”
Güldüm. “Eğer yaralanırsam bu hata yaptım demektir.”
“Sen nasıl dersen.”
“Motorlarımıza bindik ve La Push’un çevresindeki yolda yağmur yolları çamura çevirene kadar sürdük. Jacob yemek yemezse bayılacağını söylemesi üzerine eve geri döndük. Eve geldiğimizde Billy bize selam verdi, sanki benim aniden orta çıkışım arkadaşımla günümü geçirmek istememden başka bir anlama gelmiyor gibiydi. Jacob’ın hazırladığı sandiviçleri yedikten sonra garaja gittik ve motorları temizlemesine yardım ettim. Buraya aylardır gelmiyordum – Edward döndüğünden beri – ama bunun önemi yok gibiydi. Sadece garajda bir başka akşamdı.

“Bu iyi işte,” alışveriş çantasından sıcak gazozu uzattığında bu yorumu yaptım. “Burayı özlemişim.”

Gülümsedi, plastik garaja ve kafamızın üstünde bulunan civatalara bir göz attı. “Evet, bunu anlıyorum. Hindistan’a seyahat etme çilesi olmadan Tac Mahal’in ihtişamı karşımızda duruyor.”
“Washington’un küçük Tac Mahal’ine,” gazoz kutumu tokuşturmak için havaya kaldırdım.
Kutusunu benimkine vurdu.
“Son sevgililer gününü anımsıyor musun? Sanırım seni burada en son o zaman görmüştüm – o zaman her şey daha... normaldi.”
Güldüm. “Tabii ki hatırlıyorum. Hayatım boyunca köle olmaya karşılık bir kutu üstünde yazılar yazan kalplerden almıştım. Bu kolay kolay unutulacak bir şey değil.”

Benimle birlikte güldü. “Haklısın. Kölelik demek. Daha iyi bir şeyler düşünmek zorundayım.” Sonra da derin bir nefes verdi. “Yıllar önce gibi sanki. Bir başka döneme ait gibi.Mutlu zamanlara.”

Ona katılmıyordum. Ben şu anda mutlu zamanımdaydım. Fakat karanlık dönemlerimden ne kadar çok şeyi özlediğimi fark etmek beni şaşırtmıştı. Açıklıktan kasvetli ormana doğru baktım. Yağmur tekrar başlamıştı ama Jacob’ın yanında otururken garajın içi sıcaktı. O bir fırın kadar iyi ısıtıyordu.

Parmakları elime değdi. “Bazı şeyler değişti.”
“Evet,” dedim ve motorsikletimin arka tekerine uzanıp vurdum. “Charlie *eskiden* beni severdi. Umarım Billy bugün hakkında ona hiçbir şey anlatmaz...” Dudaklarımı ısırdım.

“Anlatmayacak. O bazı şeyleri Charlie’nin yaptığı şekilde yapmıyor. Bu arada senden motorsikleti kullanarak yaptığım o aptal hareket için özür dilemedim. Seni Charlie’ye ispiyonladığım için gerçekten üzgünüm. Keşke hiç yapmasaydım. “
Gözlerimi devirdim. “Ben de.”
“Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm.”
Bana umutla baktı, ıslak ve dağanık saçları özür dileyen yüzünün her yanından etrafa saçılmıştı.
“Ah pekala! Affedildin.”
“Teşekkürler Bells!”

Bir süre birbirimize gülümsedik ama sonra yüzü birden bire düşünceli bir hal aldı.
“Motoru getirdiğim o gün... sana bir şey sormak istiyordum,” dedi yavaşça. “Aslında...sormak istemiyordum.”

Oldukça sakindim – gerilime karşı verdiğim bir tepkiydi sadece. Edward’dan aldığım bir huydu bu.
“Sadece bana kızdığın için mi inat ediyordun yoksa ciddi miydin?” diye fısıldadı.
“Hangi konuda?” diye fısıldayarak cevap verdim, neden bahsettiğinden emin değildim.

Bana kızgınca baktı. “Biliyorsun işte. Bana buna karışmama mı söylemiştin... seni – seni ısırmasına?” Son kısmında gözle görülür şekilde ürkmüştü.

“Jack...” Daha fazla konuşamadım.
Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. “Ciddi miydin?”
“Evet,” dedim usulca.
Jacob derin ve yavaş bir nefes daha aldı. “Sanırım biliyordum.”
Yüzüne baktım, gözlerini açana kadar bekledim.

“Bunun ne anlama geleceğini biliyorsun?” Israrla sordu. “Bunu anlıyorsun değil mi? Anlaşmayı bozduklarında ne olacağını yani?”
“Önce buradan gideceğiz,” dedim alçak sesle.
Aniden gözlerini açtı, kara gözleri öfke ve acıyla doluydu. “Anlaşmanın coğrafi kısıtlaması yoktu Bella. Büyük büyük babalarımız sadece Cullenlar bir insana zarar vermeyeceği şartıyla anlaşmışlardı. Asla birini öldürmeyip, dönüştürmeyeceklerdi. Eğer sözlerinden dönerlerse bu anlaşmanın önemi kalmaz ve diğer vampirlerden hiç bir farkları kalmaz. Bu kural bir kere bozuldu mu bizler onları tekrar – “

“Fakat Jake siz zaten anlaşmayı çoktan bozmadınız mı?” diye sordum, ümitsizdim. “Anlaşmanın bir kısmı da insanlara vampirlerden bahsetmemek değil miydi? Ve sen bana anlattın. Yani anlaşma zaten tartışmalı bir durumda değil mi?”

Jacob bunu ona hatırlatmamdan pek hoşlanmamıştı; gözlerindeki acı gareze dönüşmüştü. “Evet, anlaşmayı bozdum – inanadığım bir şey için.Ve eminim bundan haberdardırlar.” Benim utanç dolu bakışlarımı görmezden gelerek alnıma doğru baktı. “Fakat bu onlara avantaj falan vermez. Bir hatayı başka bir hata telafi edemez. Yaptığım şeye karşılık yapabilecekleri tek bir şey var. O da anlaşmayı bozarsalarsa yapacağımız şeyle aynı; saldırmak. Savaşı başlatmak.”

Bunu öylesine kaçınılmaz bir şeymiş gibi söylemişti ki ürperdim.
“Jake böyle olmak zorunda değil.”
Dişleri birbirine kenetlenmişti. “Böyle olmalı.”
Bu söylediklerinden sonra bir süre sessizce oturduk.
“Beni affetmen hiç mümkün olacak mı Jacob?” diye fısıldadım. Bu sözleri söyler söylemez hiç söylememiş olmayı diledim. Onun cevabını duymak istemiyordum.

“Bir daha Bella olmayacaksın,” dedi. “Benim arkadaşım olmayacaksın. Affedecek kimse de olmayacak.”
“Bu bir hayır gibi geldi bana,” diye fısıldadım.
Birbirimizin yüzüne sanki sonsuz bir süre boyunca baktık.
“Öyleyse bu bir elveda Jake?”
Gözlerini kırpıştırdı hızla, yüzündeki öfke dolu ifade ansızın yok oldu. “Neden? Hala birkaç yılımız var. Zamanımız tükenene kadar arkadaş kalamaz mıyız?”
“Yıllar mı? Hayır Jake yıllar yok.” Başımı salladım ve sonrada soğuk bir şekilde gülümsedim. “*Haftalar* daha doğru olur.”
Onun tepki vermesini beklemiyordum.
Aniden ayağa kalktı ve elindeki gazozu tek hamlede parçaladı. Gazoz benim üzerim de dahil her yere saçıldı.

“Jake!” diye mızmızlanmıştım ki tüm vücudunun titrediğini görerek sustum. Bana vahşice baktı, göğsünden bir hırıltı yükseldi.
Donup kalmıştım, o kadar şaşırmıştım ki hareket etmek aklıma gelmemişti.

Titreme bütün vücudunu sardı, tamamen titreşiyorduk artık. Şekli flu bir görüntü almıştı...

Ve sonra Jacob dişlerini gıcırdattı ve hırıltı sona erdi. Gözlerini kısmış büyük bir konsantrasyon içerisinde bana bakıyordu; titremesi sadece ellerinde kalana kadar yavaşladı.
“Haftalar,” dedi buz gibi bir tonda Jacob.
Cevap veremiyordum; hala korkudan donmuş bakıyordum.

Gözlerini açtı, içlerinde öfkenin çok ötesinde bir şeyler vardı.
"Senin sadece birkaç hafta içerisinde iğrenç bir kan emiciye mi dönüştürecek o!" dişlerinin arasından tıslarcasına söylemişti bunu.

Sözlerine alınamayacak kadar şaşırmıştım, sadece sessizce başımı salladım.

Kahverengimsi derisinin altında yüzü yeşile dönmüştü.

"Tabii ki Jake," diye fısıldadım uzun bir sessizlikten sonra. "O *on yedi* yaşında Jacob. Bense her geçen gün ondokuz yaşıma yaklaşıyorum. Ayrıca beklemenin ne manası var? Tek istediğim o. Başka ne yapabilirim?"
Aslında bu, cevap beklediğim bir soru değildi, sadece vurgulamak için söylemiştim.

Zehir gibi sözler ağzından döküldü. "Başka her şeyi. Ölmen bile daha iyi. Bunu tercih ederdim."
Sanki bana tokat atmış gibi geriye doğru çekildim. Bu bir tokattan daha çok acıtmıştı.

Ve sonra bu acı beni kendime getirdi, öfkem bir anda ortaya çıktı.
"Belki daha şansın yaver gider," dedim soğuk bir şekilde, ayaklarım birbine dolandı. "Belki de dönüş yolunda bana bir kamyon çarpar."

Motorsikletimi bindim ve yağmura doğru itmeye başladım. Onun yanından geçip giderken hareket etmedi. Çamurlu yola geldiğim an pedala var gücümle bastım. Tekerleğin arkasından çamur şelalesi fışkırmıştı, onun üzerine geldiğini umdum.
Cullenlar'ın evlerine gidene kadar sırılsıklam olmuştum. Yolu yarıladığımda yağmurdan ve soğuktan dolayı titremeye başlamıştım bile.

Motorsiklet Washington için fazla kullanışsızdı. Elime geçen ilk fırsatta bu aptal şeyi satacaktım.

Cullenlar'ın devasa garajına doğru giderken Alice'in beni orada Porsche'un motor kapağı üzerine oturmuş beklediğini görmek beni hiç şaşırtmamıştı. Parlak sarı kaplamaya vurdu Alice.

"Kullanmaya fırsatım bile olmadı." İç geçirdi.
"Üzgünüm." Dişlerimin arasından söylemiştim bunu.
"Sanki duş yapmış gibi görünüyorsun," dedi düşünmeden, arabadan zıplayıp inmişti.

"Evet."
Dudak büktü, ifademden olanları anlamaya çalıştı. " Konuşmak ister misin?"
"Hayır."
Kabul edercesine başını salladı, ama gözlerinden meraktan öldüğünü görebiliyordum.

"Bu gece Olympia'ya gitmek ister misin?"
"İstemiyorum. Eve gidemez miyim?"
Yüzünü buruşturdu.
"Boş ver Alice," dedim. "Eğer her şeyi senin için kolaylaştıracaksa kalacağım."
"Teşekkürler" dedi rahatlamış biçimde.

O gece erkenden yatmaya gittim. Uyandığımda hala hava karanlıktı. Sersem durumdaydım ama hala sabah olmadığının bilincindeydim. Gözlerimi kapadım ve yatakta bir o yana bir bu yana döndüm. Bu hareketin beni yataktan yere düşüreceğini fark etmem birkaç saniye aldı. Yattığım yer fazla rahattı.

Diğer tarafa döndüm ve dışarıya baktım. Bugün dünden daha da karanlıktı, bulutlar ayın ışığının gelmesini engelleyecek kadar yoğundu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, sesi odanın karanlık kısmından geliyordu. "Seni uyandırmak istememiştim."

Gerilmiştim, öfkelenmesini bekliyordum ama havada sadece sessizlik ve hoşul vardı, bir de onun nefesinin ayrıksı kokusu; ayrıldığımız zamalarda ağzımda acı bir tat bırakıyordu, bu öyle bir şeydi ki o tat ağzımdan gidene kadar varlığını hissetmiyordum.

Aramızda hiç bir gerilim yoktu. Bu durgunluk çok dingindi – bu fırtına öncesi sessizlik değildi ama fırtına tarafından el değmemiş bir gece gibiydi.

Ve ona kızgın olmam gerektiğini umursamıyordum. Ona doğru uzandım ve karanlıkta elini buldum, onu kendime doğru çektim. Kolları beni sardı, göğsüne sımsıkı yapıştırdı beni. Dudaklarım onun üzerinde geziniyordu, onun boynunu çenesini ve en sonunda dudaklarını buldu.

Edward hafifçe öptü ve sonra da gülmeye başladı.

"Kendimi kızgın boz ayının öfkesiyle yüzleşmek üzere hazırlamıştım ama elime geçene bir bak? Seni daha sık öfkelendirmeliyim."

"Bunun için bana bir dakika ver," diye dalga geçtim ve onu tekrar öptüm.
"Seni istediğin kadar beklerim," diye fısıldadı arada. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyordu.
Nefesim düzensiz bir hal almıştı. "Belki de sabaha kadar."
"Ne zaman istersen."
"Eve hoş geldin," dedim, soğuk dudakları çenemin altına inmişti. "Geri döndüğüne çok sevindim."
"Bu iyi bir şey."
"Hmm," diye hoşnut şekilde onayladım, kollarımı onun boynuna daha da sıkı şekilde doladım.

Eli dirseğimden koluma doğru kaydı, oradan göğsüme ve belime uzandı, hafifçe kalçama değdikten sonra bacaklarıma indi en sonunda da dizime ulaştı. Orada durdu ve sonra da elini baldırıma doğru kaydırdı. Aniden bacağımı kaldırdi ve beline doğru sardı.

Nefes almayı kesmiştim. Bu pek de yaptığı bir şey değildi. Buz gibi ellerine rağmen aniden sıcak hissetmiştim. Dudakları boynumun girintilerinde geziniyordu.

"Düşüncesizce öfkelendirmek istemem ama yatakta hoşlanmadığın şey neydi?"

Cevap vermeden önce yani sorduğu şeyi anlamaya çalışırken diğer tarafa doğru yuvarlandı ve beni de üstüne doğru çekti. Yüzümü elleri arasına aldı, yana doğru çevirdi ve böylece

boğazıma erişebilecekti. Nefesim gürültülü bir hal almıştı – bu neredeyse utanç verici olsa da umrumda değildi.

"Yatak diyorum?" diye tekrar sordu. "Bence oldukça hoş."

"Bu çok gereksiz," nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Yüzümü kendininkine yaklaştırdı ve dudaklarım onunkini sarmaladı. Bu defa yavaşça diğer tarafa doğru yuvarlandı artık üzerimdeydi. Kendini tutuyordu bu yüzden ağırlığını hissetmiyordum ama mermer kadar soğuk bedeninin benimkine bastırıyordu. Kalbim o kadar gürültüyle çarpıyordu ki kahkaha attığını duymamıştım bile.

"Bu oldukça kuşku uyandırıcı," diye itiraz etti. "Bu yaptıklarımız koltukta bir hayli zor olabilirdi."

Buz gibi soğuk dili hafifçe dudaklarıma değdi.
Başım dönüyordu – hava sanki bana fazla geliyordu.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye nefes nefese sordum. Belki de o çok dikkatli olduğu kurallarını yeniden gözden geçirmişti. Belki de bu yatak tahmin ettiğimden daha da önemliydi. Cevabını beklerken kalbim endişeyle çarptı.

Edward derin bir nefes verdi, diğer tarafa doğru yuvarlandı artık ikimiz de kendi tarafımızda duruyorduk.

"Komik olma Bella," dedi, sesinde onaylamayan bir ifade vardı – belli ki ne demek istediğimi anlamıştı. "Sadece yatağın yararlarını sana göstermeye çalışıyordum. Kendini kaptırma hemen."

"Çok geç," diye mırıldandım. "Ve yataktan hoşlandım," diye ekledim.
"İyi." Alnımdan öperken sesinden gülümsediğini anlamıştım. "Ben de hoşlandım."
"Fakat yine de gereksiz olduğunu düşünüyorum," diye devam ettim. "Eğer kendimizi kaptırmayacaksak anlamı ne peki?"
Tekrar iç geçirdi. "Belki de bunu yüzüncü defa söylüyorum Bella – bu çok tehlikeli."

"Tehlikeden hoşlanırım ama," diye üsteledim.

"Biliyorum." Sesindeki kinayeyi fark etmiştim ve garajdaki motorsikleti gördüğünü anladım.

"Sana neyin tehlikeli olduğunu söyliyeyim," bunu yeni bir konuya geçmeden önce hızlıca söyledim. "Bu anların birinde yanacağım ve sen kendini suçlayacaksın."
Beni kendinden uzaklaştırmak için itmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye ısrar edip, ona sıkıca sarıldım.

"Seni yanmaktan koruyorum. Eğer bu kadarı sana zor geliyorsa..."

"Üstesinden gelebilirim," diye itiraz ettim.
Kollarımın onu değil de kendimi sarmasına neden oldu.

"Sana yanlış bir izlenim bıraktıysam üzgünüm," dedi. "Seni mutsuz etmek için yapmamıştım bunu. Bu hoş olmazdı."
"Aslını istersen bu oldukça hoştu."

Derin bir nefes aldı. "Yorulmadın mu? Uyandırmamalıydım seni."
"Hayır, yorulmadım. Eğer bana yeniden yanlış bir izlenim vermek istersen bunun hiçbir mahsuru olmaz."
"Bu muhtemelen kötü bir fikir. Kendini kaptıran tek kişi sen değilsin."
"Evet, öyleyim," diye homurdandım.

Güldü. "Hiçbir fikrin yok, Bella. Bu kadar istekli olman kendimi kontrol etmemi daha da zorlaştırıyor."
"Bunun için özür dilemeye hiç niyetim yok."
"*Ben* özür dileyebilir miyim?"
"Neden?"
"Bana kızgındın, hatırlarsan?"
"Ah, evet."
"Üzgünüm. Hatalıydım. Seni burada güvenli bir şekilde tutmak kolay olandı." Kolları beni sıkıca sardı. "Seni ne zaman bırakıp gitsem fazlaca endişeleniyorum. Bir daha bu kadar ileri gideceğimi sanmıyorum. Buna değmezdi."
Gülümsedim. "Hiç dağ aslanı bulabildin mi?"
"Evet aslında buldum. Hala endişelendiğime değmediğini düşünüyorum. Alice'in seni rehin alması için de üzgünüm. Bu kötü bir fikirdi."
"Evet," diye onayladım onu.
"Bunu bir daha yapmayacağım."
"Tamam," dedim hemen. Affedilmişti bile. "Fakat pijama partisi olumlu yanlarından biriydi..." Onu kendime yaklaştırdım ve dudaklarımı köprücük kemiğinin oluşturduğu boşluğa bastırdım. "Beni istediğin zaman rehin alabilirsin."

"Mmm," diye inledi. "Öyleyse buna devam edebilirim."
"Öyleyse şimdi benim sıram geldi?"
"Benim sıram derken?" kafası karışmıştı.
"Özür dilemek için."
"Ne için özür dileyeceksin?"
"Bana kızgın değil misin?" diye safça sordum.
"Hayır."
Gerçekten kızgın değilmiş gibi gelmişti.
Kaşlarımı çatmıştım. "Eve geldiğinde Alice'i görmedin mi?"

"Evet – neden?"
"Verdiğin Porsche'u ondan geri almayacak mısın?"
"Tabii ki hayır, o bir hediyeydi."
Onun yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Sanki onu aşağılamışım gibi cevap vermişti.
"Ne yaptığımı bilmek istemiyor musun?" diye sordum, onun bu ilgisizliği karşısında kafam karışmaya başlamıştı.
Omuz silktiğini hissettim. "Yaptığın her şey ilgimi çekecek – fakat istemediğin sürece bana söylemek zorunda değilsin."
"Ama ben La Push'a gittim."
"Biliyorum."

"Ve okulu astım."
"Ben de öyle."
Sesin geldiği yöne doğru baktım ve parmaklarımı yüzünde gezdirdim nasıl bir havada olduğunu anlamaya çalışıyordum.
"Tüm bu anlayış da nereden geliyor?" diye sordum.
İç geçirdi.
"Senin haklı olduğuna karar verdim. Benim sorunum daha önce... kurt adamlara duyduğum ön yargıdan başka bir şey değildi. Bundan sonra daha mantıklı olacağım ve senin yargılarına güveneceğim. Eğer sen güvenli diyorsan öyleyse sana inanacağım."
"Vaay."
"Ve ... daha da önemlisi... bunun ilişkimizi zedelemesine izin vermeye hiç niyetim yok."

Tamamen memnun bir şekilde başımı onun göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım.
"Pekala," dedi kayıtsız bir biçimde. "Yakınlarda tekrar La Push'a gitmek için plan yapmış mıydın?"

Cevap vermedim. Onun bu sorusu Jacob'ın söylediklerini tekrar hatırlatmıştı ve boğazımda bir şeyler düğümlendi aniden.

Benim sessizliğimi ve vücudumdaki gerilimi yanlış yorumladı.
"Böylece ben de kendi planlarımı yapabilirim," diye açıkladı hemen. "Buralarda durup seni beklediğimi düşünerek geri gelmek için acele etmeni istemem."
"Hayır," dedim, sesim kendime bile tuhaf gelmişti. "Tekrar ziyaret etmek gibi bir planım yok."
"Bunu benim için yapmana gerek yok."
"Orada bir daha hoş karşılanacağımı hiç sanmıyorum," diye fısıldadım.
"Birisinin kedisini mi ezdin yoksa?" diye tatlı şekilde sordu. Beni anlatmam için zorlamak istemediğini biliyordum ama kelimelerinin ötesinde nasıl merak ettiğini anlayabiliyordum.

"Hayır." Derin bir nefes aldım ve hızlıca açıkladım. "Jacob'ın bunu anlayacağını sanmıştım.... Onu bu kadar şaşırtacağını hiç düşünmemiştim."

Ben tereddüt ettiğimde Edward da bekledi.
"Bu kadar... erken olmasını beklemiyordu."
"Ya," dedi Edward hızlıca.
"Benim ölmemi tercih edeceğini söyledi." Ölüm kelimesinde sesim titremişti.

Edward bir süre fazlaca sakin durdu, görmemi istemediği tepkisini saklamak istiyordu.
Sonra beni göğsüne bastırdı. "Çok üzgünüm."
"Memnun olacağını düşünmüştüm," diye fısıldadım.
"Seni üzen bir şeye nasıl memnun olabilirim?" diye mırıldandı. "Bunun imkanı yok."

Derin bir nefes aldım, rahatlamıştım ve vücudumu onun bedeninin şeklini almıştı. Fakat o tekrar hareketsiz yatmaya başlamışdı, gergindi.
"Ne oldu?" diye sordum.
"Hiç."
"Bana söyleyebilirsin."
Bir süre durdu. "Bu seni kızdırabilir."
"Gene de bilmek istiyorum."
İç geçirdi. "Bunu sana söylediği için onu öldürebilirdim. Bunu *istiyorum*."

İsteksizce güldüm. “Sanırım kendini bu kadar iyi hakim olabilmen iyi bir şey.”

“Bunu gizlice yapabilirdim.” Sesi oldukça düşünceliydi.
“Eğer kontrolünü kaybedip prensiplerinden vazgeçeceksen sanırım bunun için daha iyi bir yer düşünebilirim.” Onun yüzüne doğru uzanıp öpmek için kendime doğru çektim. Kolları beni sıkıca sardı ve kendine doğru bastırdı.

Derin bir soluk aldı. “Her zaman sorumluluk sahibi olan ben mi olmak zorundayım?”
Karanlıkta gülümsedim. “Hayır. Hadi birkaç dakikalığına ya da... saatliğine sorumluluğu bana ver.”
“İyi geceler Bella.”
“Bekle – sana sormak istediğim başka bir şey daha vardı.”
“Nedir o?”
“Dün gece Rosalie ile konuşuyordum... “
Vücudu tekrar gerilmişti. “Evet. Ben geldiğimde o da bunu düşünüyordu. Sana düşünecek bir sürü şey verdi değil mi?”

Sesi endişeliydi ve onun Rosalie’nin insan kalmam konusunda öne sürdüğü şeyler hakkında konuşmak istediğimi sandığını fark ettim. Fakat ben daha farklı bir şeyle ilgileniyordum.

“O bana biraz... senin ve ailenin Denali’de geçirdiğiniz zamandan bahsetti.”
Kısa bir duraklama oldu;bu başlangıç onu şaşırtmıştı. “Evet?”
“O bana bir grup vampir kızdan ve senden bahsetti.”
Cevap vermedi, fakat uzunca bir süre cevap vermesini bekledim.
“Bunun için endişelenme,” dedim, sessizlik artık rahatsız edici olduğundan konuşma gereği hissetmiştim. “O bana hiç... ilgi göstermediğini söyledi. Fakat ben merak ettim acaba onlardan biri gösterdi mi diye. Yani ilgilendiğini, demek istedim.”
Tekrar hiçbir şey söylemedi.
“Hangisi?” diye sordum, sesimi kayıtsız tutmaya çaışmıştım ve pek başaramamıştım. “Ya da birden fazla mı?”

Cevap yoktu. Onun yüzünü görebilmeyi istedim böylece bu sessizliğin ne anlama geldiğini anlayabilirdim.

“Alice bana söyler,” dedim. “Gidip ona soracağım şimdi.”
Kolu daha sıkı sardı; bir milim olsun hareket edemiyordum.

“Geç oldu,” dedi. Sesinde farklı bir şeyler vardı. Endişeli gibiydi belki de utanmıştı. “Ayrıca Alice dışarı çıktı...”

“Bu kötü,” diye tahmin ettim. “Bu çok kötü değil mi?” Endişelenmeye başlamıştım, kalbim deli gibi çarpıyordu çünkü ölümsüz rakiplerimi hayal etmeye çalışıyordum.

“Sakin ol Bella,” dedi, ve burnumun ucundan öptü. “Komik oluyorsun.”
“Ben mi? Öyleyse neden anlatmıyorsun?”
“Çünkü anlatacak bir şey yok. Hem bunu abartıyorsun.”
“Hangisini?” diye ısrar ettim.
Derin bir nefes aldı. “Tanya biraz ilgi göstermişti.Ona kibarca, bir beyefendi gibi davrandım ve onun ilgisine karşılık veremeyeceğimi söyledim. Bu da hikayenin sonu.”

Sesime elimden geldiğince hakim olmaya çalıştım. “Biraz daha anlat – şu Tanya’nın nasıl biri olduğundan bahsetsene?”

“Geri kalanımız gibiydi – beyaz teni, altın rengi gözleri vardı,” hızlıca cevap verdi.
“Ve tabii ki olağanüstü şekilde güzeldi.”
Omuz silktiğini hissettim.
“Bir insanın gözünden öyle,” dedi umarsızca. “Biliyor musun?”
“Neyi?” Sesim oldukça aksi şekilde çıkmıştı.

Dudaklarını sağ kulağıma doğru yaklaştırdı; soğuk nefesi beni gıdıklamıştı. “Ben esmerleri tercih ederim.”
“O bir sarışındı. Şimdi anlaşıldı.”
“Alev sarısıydı saçları – pek benim tipim değildi.”

Dudakları yanaklarımdan boynuma doğru kayıp yukarı doğru çıkarken düşünmeye çalıştım. Ben konuşmadan önce üç defa daire çizmişti.

“Sanırım bu açıklama yeterli,” diye karar verdim.
“Mmm,” diye inledi tenimi öperken. “Kıskandığında çok tatlı oluyorsun. Şaşırtıcı şekilde eğlenceli hatta.”
Karanlıkta suratımı astım.
“Çok geç oldu,” dedi tekrar, mırıldanarak. Sesi neredeyse duyulmayacak şekildeydi ve ipek gibiydi. “Uyu, benim Bella’m. Güzel rüyalar gör. Kalbimde olacak tek kişi sen olacaksın. Kalbim de her zaman senin olacak. Uyu benim tatlı aşkım.”

Ninni söylemeye başlamıştı ve buna yenilmem sadece an meselesiydi bu yüzden gözlerimi kapadım ve göğsüne biraz daha sokuldum.

9. HEDEF

Alice beni sabah eve bırakırken hala pijama partisi maskaralığından bahsetmeye devam ediyordu. Edward resmi olarak “yürüyüşünden” geldiği için artık bunu daha fazla sürdürmenin anlamı yoktu. Tüm bu numaralar bana fazla gelmeye başlamıştı. İnsan olmanın bu kısmını hiç özlemeyeceğime emindim.

Charlie arabanın kapısının çarpma sesini duyduğundan hemen gizlice camdan baktı. Alice’e el salladı ve kapıyı bana açmak üzere içeri gitti.

“Eğlendin mi?” diye sordu Charlie.
“Kesinlikle, harikaydı. Oldukça... kızsaldı.”
Eşyalarımı içeri taşıdım ve merdivenlerin oraya bırakıp atıştıracak bir şeyler bulma umuduyla mutfağa gittim.
“Bir mesajın var,” dedi Charlie arkamdan.

Mutfak tezgahının üzerinde bloknot tavaya dayanmış şekilde duruyordu.

Jacob aradı, yazıyordu en üst kısımda.

Öyle demek istemediğini ve üzgün olduğunu söyledi. Aramanı istiyor. Ona karşı nazik ol ve ona şans tanı. Sesi çok üzgün geliyordu.

Yüzümü buruşturdum. Charlie’nin mesajlarıma yorum ekleme gibi bir huyu yoktu genelde..

Jacob istediği gibi davranıp, üzgün olabilirdi. Onunla konuşmak istemiyordum. Son duyduğumda öbür taraftan telefon edilmesine izin verilmiyordu hem. Eğer Jacob benim ölmemi tercih ediyorsa belki de sessizliğe alışması gerekirdi.

Duyduğum açlık yok olmuştu. Arkamı döndüm ve eşyalarımı toparlamaya gittim.

“Jacob’ı aramayacak mısın?” dedi Charlie. Oturma odasının duvarına yaslanmış eşyaları yerden alışımı seyrediyordu.
“Hayır.”
Merdivenleri çıkmaya başladım.
“Bu çok da sempatik bir tavır değil Bella,” dedi. “Affetmek erdemdir.”
“Kendi işine bakmak da öyle,” dedim sesimi alçak tutmaya çalışarak.

Yıkanacak çamaşırların yığıldığını biliyordum, bu yüzden diş macununu bir kenara koydum ve kirli çamaşırlarımı sepete attım. Charlie’nin yatağını değiştirmek üzere odasına gittim. Onun çarşaflarını merdivenin tepesine bırakıp kendiminkileri almaya gittim.

Yatağın kenarında durdum ve başımı yana doğru eğdim.
Yastığım neredeydi? Etrafıma bakınarak bir daire çizdim.Yastık yoktu. Odamın tuhaf şekilde toplu olduğunu fark etmiştim.Gri tişörtümü karyolanın ayak ucuna astığımı hatırlıyordum. Ayrıca bir çift kirli çorabımı da sallanan sandalyemin arkasına ve iki gün önce okulda giymekten vazgeçtiğim kırmızı bluzumu da koluna asmıştım...

Tekrar etrafıma bakındım. Kirli sepetim boş değildi ama olması gerektiğinden farklı olarak ağzına kadar dolu da değildi.

Charlie çamaşır mı yıkamaya başlamıştı? Bu kesinlikle onun karakterine uygun değildi.
“Baba çamaşır yıkamaya mı başladın?” diye kapıdan bağırdım.
“Aaa, hayır,” diye cevap verdi, sesinden utanmış olduğunu anladım. “Başlamamı ister misin?”

“Hayır, ben hallettim. Odamda bir şey aradın mı?”
“Hayır. Neden?”
“Ben.. tişörtümü bulamadım da... ”
“Odana girmedim.”

Ve sonra Alice’ın pijamalarımı almak için buraya geldiğini hatırladım. Yastığımı da aldığını fark etmemiştim – muhtemelen yatakta yatmaktan kaçındığım içindi. Görünüşe göre uğramışken temizlik de yapmıştı. Bu kadar pasaklı olduğum için utandım.

Fakat o kırmızı bluz kirli değildi, bu yüzden kirli sepetinden almaya gittim.

Onun en üstte olmasını bekliyordum ama orada yoktu. Tüm yığını karıştırdıysam da bulamadım. Paranoyaklaştığımı biliyordum ama görünüşe göre odada bir ya da daha fazla şey kaybolmuştu. Burada yarım makineyi dolduracak çamaşır bile yoktu.

Yatak çarşaflarımı çıkardım, Charlie’nin de eşyalarını aldım ve çamaşır odasına gittim. Çamaşır makinesi boştu. Kurutucuyu da kontrol ettim, Alice’in nezaket gösterip yıkadığını ummuştum. Ama hiçbir şey yoktu. Kaşlarımı çattım, şaşırmıştım.

“Aradığın şeyi buldun mu?” diye bağırdı Charlie.
“Henüz değil.”
Tekrar yukarı çıkıp yatağımın altına baktım. Toz topakları dışında hiçbir şey yoktu. Dolabımı karıştırmaya başladım. Belki de tişörtü bir kenara atmış ve unutmuştum.

Kapı çaldığında aramaktan vazgeçtim. Bu Edward olmalıydı.

“Kapı,” Charlie oturduğu koltuktan bunu söylerken ben de yanından geçmiştim.
“Sakın yorma kendini baba.”
Yüzümde büyük bir gülümsemeyle kapıyı açtım.
Edward’ın altın rengi gözleri ardına kadar açılmış, burun delikleri irileşmişti ve dudakları dişlerinin üzerinden sıyrılmıştı.

“Edward?” Yüzündeki ifadeden dolayı sesimde şaşkınlık vardı. “Ne – ?”
Parmağını dudaklarımın üzerine koydu. “Bana iki saniye ver,” diye fısıldadı. “Sakın kımıldama.”
Kapının önünde şaşkınlıktan donup aklmıştım ve o... yok oldu. Charlie onun yanndan geçtiğini görmeden büyük bir hızla hareket etti.

Ben kendimi toplayıp ikiye kadar saymadan o dönmüştü. Kolunu belime doladı ve beni mutfağa doğru çekiştirdi. Gözleriyle tüm mutfağı araştırdı ve vücudunu sanki bana siper etmişçesine bana yapıştırdı. Koltukta oturan Charlie’ye bir bakış attım ama o titizlikle bizi görmezden geliyordu.

“Birisi buradaydı,” diye mırıldandı kulağıma, beni mutfağın arka kısmına götürmüştü. Sesi gergindi; makinenin çıkardığı sesten dolayı zorlukla duyuluyordu.

“Yemin ederim kurt adamlarla – ” demeye çalışdım.
“Onlardan biri değil,” diye hemen sözümü kesti ve başını hayır anlamında salladı. “Bizden biri.”
Ses tonundan ailesinden birini kastetmediğini anladım.
Kanın yüzümden çekildiğini hissettin.
“Victora mı?” diye sessizce sordum.
“Bu tanıdığım bir koku değil.”
“Volturi’den biri mi?” diye tahminde bulundum.
“Muhtemelen.”
“Ne zaman?”
“Bu yüzden onlardan biri olduğunu düşünüyorum – yani çok uzun zaman önce gelmemiş, geldiği sıralarda Charlie uyuyor olmalı. Ve her kimse ona dokunmamış bu yüzden başka bir amaçla buraya gelmiş olmalı.”

“Beni aramak için.”
Cevap vermedi Sanki bir heykel gibi harketsiz duruyordu.
“Siz orada ne fısıldaşıyorsunuz?” Charlie şüpheyle sordu, elinde boş patlamış mısır kasesi duruyordu.

Fena olmuştum. Bir vampir Charlie uyurken eve girmişti. Endişe dalgası tüm bedenimi ele geçirmişti, dilim tutulmuş gibiydi. Cevap veremedim, sadece korkuyla ona baktım.

Charlie’nin ifadesi değişti. Aniden gülümsemeye başladı. “Eğer siz tartışıyorsanız... ben bölmeyeyim.”

Hala gülümsüyordu, elindeki kabı lavaboya bıraktı ve yavaş yavaş oturma odasına doğru gitti.

“Hadi gidelim,” dedi Edward usulca.
“Ama ya Charlie!” Korkudan göğsüm sıkışmıştı, nefes almakta zorlanıyordum.

Bir an düşündü ve sonra da eline telefonunu aldı.
"Emmett," diye mırıldandı ahizeye doğru. Çok hızlı konuşmaya başladı öyle ki söylediklerini anlamadım bile. Yarım dakikadan az sürmüştü konuşması. Beni kapıya doğru çekmeye başladı.

"Emmett ve Jasper yoldalar," dedi benim direnmeme karşılık. "Ağaçları tarayacaklar. Charlie iyi durumda şu an."

Beni sürüklemesine izin verdim çünkü doğru düzgün düşünemiyordum. Charlie'nin kendini beğenmiş gülümseyerek bakarken benim dehşete düşmüş gözlerimle karşılaşması kafasını karıştırmıştı. Charlie bir şey söyleyemeden Edward beni dışarı çıkardı.

"Nereye gidiyoruz?" Arabaya bindiğimiz halde fısıldamaya devam ediyordum.

"Alice ile konuşacağız," dedi, sesi alçak değildi ama kasvetliydi.
"Onun bir şey görmüş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Gözlerini kısmış yola bakıyordu. "Belki."

Edward'ın telefon görüşmesinden sonra hepsi tetikte bizi bekliyordu. Herkes gergin şekilde heykel gibi kaskatı dururken onların arasından geçmek müzede yürümek gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Edward daha kapıdan girdiğimizde. Alice'e gözlerini dikip ellerini öfkeyle yumruk yaptığında çok şaşırdım.

Alice ise ellerini göğsünde birleştirip durdu. Sadece dudakları oynamıştı. "Bilmiyorum. Hiçbir şey görmedim."

"Bu nasıl *mümkün* olabilir?" diye tıslarcasına konuştu Edward.

"Edward," dedim azarlarcasına. Alice ile bu şekilde konuşmasından hiç hoşlanmamıştım.

Carlisle sakin bir şekilde konuşarak araya girdi. "Bu çok da kesin bir ilim değil, Edward."
"Onun odasına girmiş, Alice. Hala orada durup, onun gelmesini bekliyor olabilirdi."
"Bunu görürdüm."
Edward öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Gerçekten mi? Bundan emin misin?"

Alice buz gibi bir ses tonuyla ona cevap verdi. "Bana zaten Volturi'nin kararlarını izleme görevini verdin, Victoria'nın dönüşünü ve Bella'nın her adımını da. Şimdi bir tane daha mı vermek istiyorsun? Niye sadece Charlie'nin ya da Bella'nın odasını ya da evini ya da tüm sokağı gözetlemiyorum ki? Edward biraz daha kendime yüklenirsem hepsi işe yaramaz hale gelecek."
"Zaten öyle gibi görünüyorlar," diye cevabı yapıştırdı Edward.

"O tehlikede değildi. Bu yüzden görecek bir şey de yok."
"Eğer İtalya'yı izliyorsan, neden onların bir —"
"Onlar olduğunu sanmıyorum," dedi Alice ısrarla. "Bunu görürdüm."
"Başka kim Charlie'yi sağ bırakır ki?"

Ürpermiştim.
“Bilmiyorum,” dedi Alice.
“Çok yardımcı oldu.”
“Kes şunu Edward.”

Bana doğru döndü, hala çok öfkeliydi ve dişlerini sıkıyordu. Bana bir süre kızgın baktıktan sonra aniden derin bir nefes verdi. Gözlerini açtı ve dişlerini sıkmaktan vazgeçti.

“Haklısın, Bella. Üzgünüm.” Alice’e baktı. “Beni affet, Alice. Senin üzerine böyle gitmemeliydim. Bu affedilmezdi.”

Edward derin bir nefes aldı. “Pekala o zaman bunu mantıklı olarak düşünelim. İhtimaller neler?”

Herkes bir anda çözüldü. Alice rahatlayıp koltuğa oturdu. Carlisle ona doğru geldi, gözleri başka yerde gibiydi. Esme Alice’in önündeki koltuğa oturdu ve ayaklarını sandalyeye uzattı. Hareketsiz kalan tek kişi Rosalie’ydi, bize sırtını dönmüş devasa camdan dışarıya bakıyordu.

Edward beni kolumdan çekti ve Esme’nin yanına oturttu. Esme kollarını bana doladı, Edward ise elimi tutuyordu.

“Victoria?” diye sordu Carlisle.

Edward başını onaylamaz şekilde salladı. “Hayır. O kokuyu tanımıyordum. O Volturi’den biri olmalı, daha evvel karşılaşmadığım biri... ”

Alice başını salladı “Aro henüz kimseye onu bulmasını söylemedi. Bunu görürdüm. Bunu bekliyorum çünkü.”
Edward başını kuşkuyla salladı. “Sen resmi bir emir bekliyorsun.”
“Sence biri kendi başına mı hareket etti? Neden ama?”
“Caius’un fikridir,” dedi Edward, yüzü yeniden gerilmişti.
“Ya da Jane’in... ” dedi Alice. “İkisinin de elinin altında kullanabileceği tanımadığımız kişiler var...”
Edward kaşlarını çattı. “Ve nedenleri de.”
“Bu mantıklı değil ama,” dedi Esme. “Eğer biri Bella’yı bekleseydi Alice onu görürdü. Kadın ya da erkek o kişi her kimse niyeti Bella’yı incitmek değildi. Ya da Charlie’yi.”

Babamın adını duymak beni tekrar endişelendirmişti.
“Her şey yolunda girecek, Bella,” diye mırıldandı Esme saçlarımı okşayarak.

“Öyleyse bunun amacı neydi?” diye mırıldandı Carlisle.
“Hala insan mıyım diye kontrol etmek olabilir mi?” diye tahminde bulundum.
“Olabilir,” dedi Carlisle.
Rosalie benim duyabileceğim şekilde derin bir nefes verdi. Artık hareketsiz değildi, yüzünde umutla döndü ve mutfağa doğru baktı.Öte yandan Edward’ın cesareti kırılmış görünüyordu.Emmett mutfak kapısından içeri hızla girdi, Japser da tam arkasında duruyordu.

“Uzun süre önce gitmiş, saatler önce,” Emmett umutsuzca söyledi bunu. “İzler doğuya doğru sonra da güneye gidiyordu ve yolun kenarında sona eriyor. Kenarda park etmiş bir araba vardı.

“Kötü şans,” diye homurdandı Edward. “Eğer batıya doğru gitseydi... o zaman köpekler yararlı olabilirdi.”

İrkildim, ve Esme omzumu okşadı.

Jasper Carlisle’a baktı. “Hiçbirimiz bu kokuyu tanımıyoruz. Ama bir de sen bak.” Elinde yeşil ve buruşturulmuş bir şey tutuyordu. Carlisle ondan aldı ve yüzüne doğru yaklaştırdı. Ona verirken gördüm, bu bir eğrelti otuydu. “Belki de sen bu kokuyu tanıyorsundur.”

“Hayır,” dedi Carlisle. “Tanıdık değil. Tanışdığım biri değil bu.”

“Belki de buna yanlış bir açıdan bakıyoruz. Belki de sadece bir rastlantıydı...,” Esme konuşmaya başlamıştı ki herkesin ona kuşku dolu yüzlerle bakması yarıda kesmesine neden oldu. “Yabancı birinin kazara Bella’nın evini seçmesini rastlantı olduğunu demek istememiştim. Sadece belki de biri merak etmişti. Bizim kokumuz onun etrafını sarmış durumda. O kişi orada bizim neyin ilgimizi çektiğini merak etmiş olamaz mı?”

“Öyleyse neden buraya gelmedi? Yani merak ettiyse?” Emmett ısrarla sordu.
“Sen gelirdin,” dedi Esme aniden ve gülümsedi. “Geri kalanlarımızın tamamı da bizim kadar açık değil. Bizim ailmiz oldukça geniş – o kişi her kimse korkmuş olabilir. Ama Charlie zarar görmedi. Yani bu düşman olduğu anlamına gelmez.”

Sadece meraktı. Tıpkı James ve Victoria’nın en başında merak ettikleri gibi mi? Victoria’yı düşünmek beni ürpertmişti, neyse ki elimizde olan tek şey bunu yapanın o olmadığıydı. Bu defa değildi en azından. Her zamanki metotlarına bağlı kalırdı o. Bu başka biriydi.

Yavaşça farkediyordum ki vampirler benim düşündüğümden çok daha fazla dünyamıza karışmış durumdaydılar. Kim bilir kaç defa normal bir insanın hayatı bir vampirler kesişmişti? Kaza ve cinayete kurban giden kaç ölümün aslında sorumlusu onların susuzlukları olmuştu? Onların tarafına katıldığımda bu yeni dünya ne kadar kalabalık olacaktı?

Bir ürperti sırtımdan aşağıya doğru indi.

Cullenlar Esme’nin savını çeşitli yüz ifadeleriyle kafalarında tartıyorlardı. Edward’ın bu teoriyi desteklemediğini görebiliyordum, Carlisle ise buna inanmak istiyor gibiydi.

Alice dudaklarını büktü. “Hiç sanmıyorum. Zamanlaması fazla mükemmel... Bu ziyaretçi temasta bulunmama konusunda fazla dikkatliydi. Neredeyse benim görebileceğimi biliyor gibiydi... ”
“Temasa geçmemesinin başka bir nedeni de olabilir,” diye hatırlattı Esme.
“Kim olduğunun gerçekten önemi var mı?” dedim. “Kazara da olsa bu kişi beni arıyordu... bu yeterli bir neden değil mi? Mezuniyete kadar beklememeliyiz.”
“Hayır, Bella,” dedi Edward hemen. “O kadar da kötü değil durum. Eğer gerçekten tehlikede olsaydın bunu bilirdik.”

"Charlie'yi düşün," diye hatırlattı Carlisle. "Kaybolursan onun ne kadar üzüleceğini düşün."

"*Ben* zaten Charlie'yi düşünüyorum! Onun için endişeleniyorum! Ya dün gelen kişi susamış olsaydı? Charlie'nin çevresinde olduğum sürece o hedef olmaya devam edecek. Eğer ona bir şey olursa bu benim suçum olur!"
"Hiç de bile, Bella," dedi Esme ve saçlarımı okşadı tekrar. "Ve Charlie'ye hiçbir şey olmayacak. Daha dikkatli olacağız."

"*Daha* dikkatli mi?" diye inanmayarak tekrarladım.
"Her şey yoluna girecek, Bella," diye söz verdi Alice; Edward elimi sıktı.

Ve onların güzel yüzlerine teker teker bakarken fark ettim ki ne söylersem söyleyeyim asla onların fikirlerini değiştiremeyecektim.

Eve dönüşümüz oldukça sessizdi. Yılmış durumdaydım. Tam aksinin daha iyi olacağımı düşümsem de hala insandım.

"Bir an olsun yalnız kalmayacaksın," diye söz verdi Edward arabayı sürerken. "Mutlaka birileri yakınlarında olacak. Emmett, Alice, Jasper... "

Derin bir nefes verdim. "Bu çok saçma. Gerçekten çok sıkılacaklar, hatta birileri yapmadan önce bu yüzden kendileri beni öldürecekler."

Edward bana tatsız bir şekilde baktı. "Çok eğlencelisin Bella."

Eve ulaştığımızda Charlie'nin keyfi yerindeydi. Edward ile benim aramdaki gerilimin farkındaydı ve bunu tamamen yanlış yorumluyordu. Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle yemeğini yerken beni izledi. Edward izin isteyerek masadan kalktı, etrafı gözetleyecekti sanırım. Charlie mesajlarımı vermek için onun geri dönmesini bekledi.

"Jacob aradı gene," dedi Charlie Edward odadan gider gitmez. Yüzümdeki ifade önümdeki tabak kadar boştu.

"Ah, gerçekten mi?"
Charlie kaşlarını çattı. "Bu kadar acımasız olma, Bella. Sesi gerçekten kötüydü."

"Jacob bu halka ilişkiler çabaların için sana ödeme yapıyor mu, yoksa bunun için gönüllü mü oldun?"

Charlie yemek yiyene kadar manasızca söylendi. Farkında değildi ama önemli bir noktaya değinmişti.

Hayatım şu anda zarla oynanan şans oyunlarına dönmüştü – bir sonraki seferde de bir-bir mi gelecekti? Ya bana bir şey olsaydı? Bu Jacob'ı söylediklerinden dolayı suçluluk içerisinde bırakmaktan daha kötü geldi.

Fakat şu anda söyleyeceğim her kelimeyi farklı tarafa çekeceğinden bu konu hakkında Charlie'yle konuşmak istemiyordum. Bunu düşünmek Jacob ile Billy'nin ilişkilerini

kıskanmama neden oldu. Yaşadığın insandan saklayacağın sırlarının olmaması ne kadar da güzel olmalıydı.

Bu sabaha kadar onu aramak için bekleyebilirdim. Bu gece ölecek değildim ya, üstelik on iki saat kadar daha kendini suçlu hissetmesinin zararı yoktu. Hatta onun için iyi bile olabilirdi.

Edward akşam gittiğinde beni ve Cahrlie'yi bu yağmurda kimin koruduğunu merak ettim. Alice ya da her kimse o kişi, onun için berbat hisseetim ama yine de rahattım. Kabul etmek zorundaydım, yalnız olmadığını bilmek güzeldi. Zaten Edward'da yakında gelirdi.

Bana uyumam için gene ninni söyledi – bilinçsiz de olsam orada olduğunun farkındaydım – kabus görmeden güzel bir uyku çektim.

Sabah Charlie ben uyanmadan yardımıcısı Mark ile balığa gitmişti. Gözetimden uzak bu kutsal anı kullanmaya karar verdim.

"Jacob ile takılmaya gidiyorum," kahvaltımı ettikten sonra bunu Edward'a söylemiştim. "Onu affedeceğini biliyordum," dedi yüzünde bir gülümsemeyle. "Kin tutmak yeteneklerin arasında yok."

Gözlerimi devirdim ama memnun oluştum. Görünüşe göre Edward gerçekten bu anti –kurt adam tavırlarını bir kenara bırakmıştı.

Arayana kadar telefona bakmamıştım. Gerçekten erken bir saatti ve Billy ile Jake'i uyandırdığım için endişelendim. Neyse ki ikinci telefon çalışında biri açtı, telefondan çok da uzakta durmadıkları anlamına geliyordu.

"Alo?" dedi donuk bir ses.
"Jacob?"
"Bella!" diye heyecanla haykırdı. "Ah Bella, çok üzgünüm!" Hızla duraksamadan konuşmaya başladı sanki onları içinde tutamayacak gibiydi. "Yemin ederim öyle demek istememiştim. Aptallık ettim. Kızgındım – ama tabi bu bir bahane olamaz. Hayatım boyunca söylediğim en aptalca şeydi ve üzgünüm. Bana kızma, lütfen? Lütfen. Beni affetmen için ömür boyu kölen olacağım."

"Kızgın değilim. Affedildin."

"Teşekkürler," dedi coşkuyla. "Böyle bir hayvanlık yaptığıma inanamıyorum."
"Bunun için endişelenme – alıştım."
Neşeyle güldü, rahatlamıştı. "Beni görmeye gel," diye rica etti. "Bunu telafi etmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"
"Ne istersen. Yamaç dalışı yaparız," diye önerdi tekrar gülerek.
"*Harika* bir fikir."
"Zarar görmeyeceğine söz veriyorum," dedi. "Ne yapmak istersen."

Edward'ın yüzüne baktım, sakin görünüyordu ama bunun zamanı olduğunu sanmıyordum.
"Şu an mümkün değil."
"O benim kadar heyecanlanmadı değil mi?" Jacob'ın sesi bu defalık utanmış gibi çıkmıştı.

“Sorun o değil. Bir... sorun var, yani hınzır bir kurt adamdan farklı olarak daha önemli bir sorun var.” Sesimi neşeli tutmaya çalışmıştım ama onu kandıramamıştım.
“Sorun ne?” diye sordu.

“Şey.” Ona söyleyip söylememek konusunda kararsızdım.

Edward elini telefonu almak için uzattı. Onun yüzüne dikkatlice baktım. Oldukça sakin görünüyordu.

“Bella?” dedi Jacob.
Edward iç geçirdi ve elini yaklaştırdı.
“Edward ile konuşmanın mahsuru var mı?” diye kaygıyla sordum. “Seninle konuşmak istiyorda.”
Uzun bir sessizlik oldu.
“Pekala,” diye kabul etti Jacob sonunda. “Bu konu ilginç olmalı.”

Telefonu Edward’a uzattım; gözlerimdeki tehditkar ifadeyi görmüş olmasını umuyordum.

“Merhaba, Jacob,” dedi Edward, kusursuz şekilde kibardı.

Bir sessizlik oldu. Dudağımı ısırdım, Jacob’ın ne dediğini tahmin etmeye çalışıyordum.

“Biri buradaydı – daha evvel rastlamadığım bir koku vardı,” diye açıkladı Edward. “Sizin sürü yeni bir şeyle karşılaşmış mıydı?”

Bir başka duraksama, Edward kendi kendine başını sallamıştı.

“Asıl sorun da bu zaten. Bunun icabına bakana kadar Bella’yı gözümün önünden ayırmayacağım. Bu kişisel değil —”
Jacob onun sözünü kesti, telefonun ahizesinden gelen sesini duyabiliyordum. Her ne söylüyorsa daha önce söylediklerinden çok daha şiddetliydi. Söylediklerini duymakta zorlanmıştım.

“Haklı olabilirsin –,” diye başladı Edward ama Jacob tekrar konuşmaya devam etti. İkisinin de sesi an azından kızgın gelmiyordu.

“Bu ilginç bir öneri. Bu konuda tekrar anlaşmak için oldukça istekliyiz. Tabi Sam için de uygunsa.”

Jacob’ın sesi daha da alçaktı artık. Edward’ın yüz ifadesinden bir anlam çıkarmaya çalışırken tırnaklarımı kemirmeye başlamıştım.

“Teşekkürler,” dedi Edward.
Sonra Jacob’ın söylediği bir şey Edward’ın yüzünde şaşkınlıktan dolayı bir seğirmeye neden oldu.
“Aslında yalnız gitmeyi planlıyordum,” diye cevapladı Edward kendisine sorulan beklenmedik soruyu. “Ve onu da diğerleri ile bırakacağım.”

Jacob'ın sesi bir anda yükselmişti ve sanki onu bir şeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi geldi bana.

"Bunu etraflıca düşüneceğim," diye söz verdi Edward. "Elimden geldiğince tarafsız olmaya çalışacağım."

Bu defa daha kısa bir sessizlik oldu.

"Bu çok da kötü bir fikir değil. Ne zaman?... Hayır, bu harika. Ben bizzat takip etmek isterdim aslında. On dakika... Elbette ki," dedi Edward. Telefonu bana doğru uzattı. "Bella?"

Telefonu ondan yavaşça aldım, kafam karışmıştı.

"Az önceki de neydi öyle?" diye sordum Jacob'a, sesim hırçın çıkmıştı. Sanki bir ergen gibi davranmıştım ama dışlandığımı hissetmiştim.

"Bir ateşkes sanırım. Hey bana bir iyilik yap," dedi Jacob. "Senin kan emiciyi benim yanımın en güvenli yer olduğu konusunda – özellikle de o gidince – ikna et. Her şeyi yapabiliriz böylece."

"Ona pazarlamaya çalıştığın şey bu muydu?"

"Evet. Bu çok mantıklı. Charlie'nin de muhtemelen en güvenli olacağı yer burası. Mümkün olduğunca tabii."
"Billy'le de iyi anlaşıyorlar," diye kabul ettim. Fakat Charlie'yi her zaman benim bulunduğum çapraz ateşin tam ortasına bırakma fikrinden nefret etmiştim. "Peki ya başka?"
"Sadece Forks'a çok yaklaşan birilerini yakalayabilmek için birkaç sınır ayarlaması yaptık. Sam'in bundan hoşlanacağını pek sanmıyorum ama o gelene kadar ben ilgileneceğim."
"İlgileneceğim de ne demek oluyor?"
"Yani evinin çevresinde bir kurdun koştuğunu görürsen sakın ateş etme demek oluyor."
"Tabii ki etmem. Sen de hiçbir şeyi... riske atma."
Küçümsercesine güldü. "Aptal olma. Kendi başımın çaresine bakabilirim."
Derin bir nefes verdim.
"Ayrıca onu ziyaret etmen konusunda ikna etmeye çalıştım. Önyargılı bu yüzden ona güvenlik konusunda endişelendirme. Fakat burada güvende olacağını benim kadar iyi biliyor."
"Bunu aklımda tutacağım."
"Az sonra görüşürüz," dedi Jacob.
"Geliyor musun?"
"Evet. Gelip seni ziyaretçinin bıraktığı kokuyu alacağım böylece onun izini sürebileceğiz."
"Jake bu iz sürme işinden hiç hoşlanmadım –"
"Ah, *lütfen* ama Bella," diyerek sözümü kesti. Jacob güldü ve telefonu kapattı.

10. KOKU

Bu tamamen çocukcaydı. Neden Jacob buraya gelecek diye Edward gitmek zorundaydı ki? Bu tavırları geçmişte bırakamaz mıydık?

"Ona karşı bir düşmanlık hissettiğimden falan değil, Bella, sadece işleri ikimiz için de kolaylaştırıyorum," demişti Edward kapıda. "Çok uzağa gitmeyeceğim. Güvende olacaksın."

"Ben *bunun* için endişelenmiyorum zaten."
Bana gülümsedi, sonra da gözlerine şeytani bir ifade belirdi. Beni yanına çekti ve yüzünü saçlarımın arasına gömdü. Soludukça soğuk nefesinin saçlarımın her bir teline işlediğini hissedebiliyordum; boğazım heyecandan kurumuştu.

"Geri döneceğim," dedi ve sonra da bir şaka yapmışçasına güldü.
"Komik olan ne?"
Fakat Edward sadece gülümsedi ve cevap vermeden ağaçların arasına daldı.

Kendi kendime söylenerek mutfağı temizlemeye gittim. Lavaboyu suyla doldurmuştum ki kapı çaldı. Jacob'ın arabasız bu kadar hızlı gelmesine alışmak bir hayli zordı. Tabii görünüşe göre herkes benden hızlıydı...

"İçeri gel Jake!" diye bağardım.

Tabakları köpüklü suyun içerisine koymaya yoğunlaşmıştım ve Jacob'ın bu günlerde hayalet gibi hareket ettiğini unutmuştum. Bu yüzden sesini arkamda duyduğumda havaya sıçradım.
"Kapıyı gerçekten böyle kilitlemeden mi bırakıyorsun? Ah, çok afedersin."

Beni korkuttuğunda neredeyse bulaşık suyunun içine düşüyordum.

"Kimsenin kilitli kapıdan dolayı niyetinden vazgeçeceğini hiç sanmıyorum," dedim, bir yandan ıslanmış olan tişörtümü havluyla kuruluyordum.

"Haklısın," diye kabul etti.

Ona dönüp baktım, ve baştan aşağıya süzdüm. "Gerçekten bir şeyler giymen imkansız mı Jacob?" diye sordum. Bir kez daha Jacob'ın üst kısmı çıplaktı, üzerinde sadece kot pantolonu vardı. İçten içe böyle gezinmesinin tek nedeninin yeni kaslarıyla gurur duyduğundan örtünmek istememesi mi diye düşünüyordum. Kabul etmek zorundaydım, gerçekten inanılmazlardı – ama asla onun kendini beğenmiş biri olduğunu düşünmemiştim. "Yani biliyorum bir daha asla üşümeyeceksin ama gene de bir şeyler giyebilirsin."

Gözünün önüne düşen ıslak saçını eliyle geriye doğru yatırdı.
“Bu daha kolay oluyor,” diye açıkladı.
“Kolay olan ne?”
Küçümsercesine gülümsedi. “Tüm kıyafetlerimi yanıma almak yerine daha az eşya taşımak. Diğer türlü sanki bir yük katırı gibi görünmez miyim?”
Kaşlarımı çattım. “Neden bahsediyorsun Jacob?”
Yüzünde kibirli bir ifade belirdi, sanki çok mühim bir detayı gözden kaçırıyordum. “Ben değiştiğim zaman kıyafetlerim birdenbire ortadan yok olmuyor – koşarken onları da yanıma almak zorundayım. Tabi benim için çok hafif oluyorlar.”

Rengim değişmişti. “Sanırım bunu akıl edemedim,” diye mırıldandım.

Güldü ve baldırına üç defa dolanmış olan deri siyah ipi gösterdi Daha evvel ayaklarının çıplak olduğunu da fark etmemiştim. “Bu nasıl giyindiğimin çok ötesinde – bir kot pantolonu ağızda taşımak gerçekten berbat.”

Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Gülümsedi. “Yarı çıplak olmam seni rahatsız ediyor mu?”
“Hayır.”
Jacob tekrar güldü ve tabaklarla ilgilenmek için ona sırtımı döndüm. Kızarmamın nedeninin sorduğu sorudan değil de aptallığımdan olduğunu anlamış olmasını umuyordum.

“Sanırım işe koyulmalıyım.” İç geçirdi. “Onun tarafından kaytarmakla suçlanmak istemiyorum.”
“Jacon bu senin işin değ – ”
Elini kaldırıp sözümü kesti. “Burada gönüllü olarak bulunuyorum. Şimdi davetsiz misafirin kokusunun en çok bulunduğu yer neresi?”
“Yatak odam sanırım.”
Gözlerini kıstı. Edward kadar bundan rahatsız olmuştu.

“Bir dakika içerisinde gelirim.”

Elimdeki tabağı tek düze bir şekilde ovalamaya devam ettim. Mutfaktaki tek ses elimdeki plastik fırçanın kıllarının porselene değerken çıkardığı sesti. Yukardan gelen sesleri duymaya çalıştım; ne döşeme gıcırdadı ne de kapının açıldığını duydum. Tek ses yoktu. Elimdeki tabağı olması gerekenden daha uzun süredir yıkadığımı fark ettim ve ilgimi yaptığım işe vermeye çalıştım.

“Öf!” dedi Jacob, tam arkamda duruyordu ve beni gene korkutmuştu.

“Ah, Jake, kes şunu!”
“Üzgünüm. Tamamdır – ” Jacob havluyu aldı ve etrafa döktüğüm bulaşık suyunu temizledi. “Sana yardım edeceğim. Sen yıka, ben durular ve kurularım.”
“Pekala.” Ona bir tabak verdim.

“Koku yeterince yaygındı. Bu arada odan leş gibi kokuyor.”
“Hava temizliyicilerinden alacağım.”
Güldü.

Yıkamaya devam ettim ve o da sokulgan bir sessizlikle bir süre kuruladı.
"Bir şey sorabilir miyim?"
Ona bir tabak daha uzattım. "Bu ne soracağına bağlı."
"Pisliğin teki gibi davranmaya çalışmıyorum ama – gerçekten merak ediyorum," diye inanadırmaya çalıştı Jacob.
"Tamam. Sor hadi."
Bir saniye durdu. "Nasıl bir şey – yani bir vampirin erkek arkadaşın olması?"
Gözlerimi devirdim. "Bu harika."
"Ciddiyim. Yani seni hiç rahatsız etmiyor mu – asla korkutmuyor mu?"
"Asla."
Sessizce elimdeki kaseyi aldı. Gizlice yüzüne baktım – kaşlarını çatmıştı ve alt dudağını sarkıtmıştı.

"Başka?" diye sordum.
Tekrar burnu kırışmıştı. "Şey... aslında merak ediyordum... bilirsin işte... onunla *öpüştün* mü?"
Güldüm. "Evet."
Ürperdi. "Iyy."
"Başkası olsa öpüşmekten çok daha fazlasını yapardı," diye mırıldandım.
Sivri dişleri seni endişelendirmedi mi?"
Koluna bir tane vurdum, ve üzerine bulaşık suyunu sıçrattım. "Kes sesini, Jacob! Biliyorsun onun sivri dişleri falan yok!"
"Bu neredeyse acıtıyordu," diye mırıldandı.
Dişlerimi gıcırdattım ve et bıçağını olması gerekenden daha da hızlı bir şekilde fırçaladım.
Ona bıçağı uzattığımda "Bir tane daha sorabilir miyim?" dedi yumuşak bir şekilde. "Sadece meraktan gene."
"Tabii," dedim hemen.
Bıçağı suyun altında eliyle defalarca çevirdi. Konuşmaya başladığında fısıltı halinde konuşuyordu.
"Birkaç hafta demiştin... Tam olarak ne zaman... ?" cümlesini bitirememişti.
"Mezuniyette," aynı şekilde fısıldayarak cevap vermiştim, yüzüne dikkatlice baktım. Gene patlayacak mıydı acaba?

"Çok yakınmış," dedi nefesini vererek, gözlerini kapatmıştı. Bu bir cevap değildi, daha çok matem gibiydi. Kollarındaki kaslar gerildi ve omuzları sertleşti.

"Ahh!" diye bağırdı; oda o kadar sessizdi ki onun acıyla bağırmasıyla havaya sıçradım.

Sağ eli bıçağı sıkıca kavramıştı – elini açtığında bıçak gürültüyle tezgaha düştü. Avuç içinde uzun ve derin bir kesik vardı. Kan parmaklarından aşağıya süzülüp yere damlıyordu.

"Kahretsin!Ahh!" diye bağırdı.
Başım dönmeye başladı ve midem alt üst oldu. Bir elimle tezgahın kenarından tutundum ve ağzımdan derin bir nefes aldım. Kendimi toplamaya çalışıyordum yoksa onunla ilgilenemezdim.

"Ah, hayır Jacob! Lanet Olsun! Al şunu çevresine sar!" Kurulama havlusunu ona uzattım. Omuz silkti.
"Önemli değil Bella, endişelenme.
Oda yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı benim için.
Derin bir nefes aldım. "Endişelen miyim mi? Elinde açık bir yara var!"

Ona uzattığım havluyu görmezlikten geldi. Elini akan suyun altına tuttu. Su kırmızıya dönmüştü. Başım fırıl dırıl dönüyordu.
“Bella,” dedi.
Gözlerimi yaradan uzaklaştırıp ona baktım. Kaşlarını çatmıştı ama ifadesinde bir tatlılık vardı.
“Ne?”
“Bayılacak gibi görünüyorsun ve dudaklarını kemiriyorsun. Kes şunu. Rahatla ve derin bir nefes al. İyiyim ben.”

Ağzımdan derin bir nefes aldım ve dişlerimi dudaklarımdan çektim. “Cesur davranmana gerek yok.”
Gözlerini devirdi.
“Hadi gidelim.Seni Acil Servise götüreceğim.” Arabayı kullanabileceğimden oldukça emindim. Duvarlar artık üzerime gelmiyordu, en azından.

“Gerek yok.” Jake suyu kapadı ve uzattığım havluyu aldı. Elinin çevresine sardı.

“Bekle,” diye itiraz ettim. “İzin ver de bakayım şuna.” Tezgahı daha da sıkıca tutuyordum, yarayı görüp tekrar serseme döndüğümde destek almayı ummuştum.

“Bana asla anlatmadığın bir doktorluk geçmişin falan mı var?”

“Hastaneye götürmenin gerekli olup olmadığına karar vermem için bana bir şans ver.”
Yüzüne sahte bir korku ifadesi yerleştirdi. “Lütfen gerekli olmasın!”
“Eğer görmeme izin vermiyorsan gerekli olduğu kesindir”
Derin bir nefes aldı, ve hızla geri verdi. “Tamam.”
Ben uzandığım sırada elindeki havluyu açtı ve elini benimkinin üzerine koydu.

Bir kaç saniye tuttum. Kesiğin elinin iç tarafında olduğunu bildiğimden elini çevirdim. Fakat elini çevirmemle şaşırmam bir oldu, yaranın olduğu belli belirsiz hafif bir yarık kalmıştı.
“Fakat... sen çok fazla... kanıyordun.”
Elini geri çekti, gözlerini benimkinden ayırmadan soğuk bir şekilde baktı.
“Çabuk iyileşiyorum.”
“Görebiliyorum,” diye mırıldandım.
Elindeki büyük kesiği ve kanın nasıl lavaboya aktığını görmüşüm. Tuz ve pas kokusu beni fena yapmıştı. Dikilmesi gerekirdi yaranın. O yaranın kabuk bağlamasının günler alması gerekiyordu ama şu anda aylar sonra olması gereken pembe bir iz vardı elinde.

Ağzının kenarında yarım yamalak bir gülümseme belirdi ve yumruğunu göğsüne vurdu. “Kurt adamım hatırlıyorsun değil mi?”

Uzun bir süre gözlerini benimkilerden ayırmadı.
“Evet,” dedim en sonunda.
Verdiğim tepkiye kahkaha attı. “Bunu sana söylemiştim. Paul’ün yara izini gördün.”

Onaylamak için başımı salladım. “Bu biraz farklı ama, yaranın nasıl olduğunu bizzat gördüm.”

Lavabonun altındaki dolaptan çamaşır suyunu çıkarmak için eğildim. Beze biraz döktüm ve yeri temizlemeye başladım. Çamaşır suyunun kokusu kafamda geriye kalan son sersemlik belirtilerini de alıp götürmüştü.

"İzin ver sileyim," dedi Jacob.

"Ben hallettim. Havluyu çamaşır makinesine atacaksın değil mi?"

Zeminde çamaşır suyu kokusu dışında hiçbir şeyin kalmadığına emin olunca ayağa kalktım ve tezgahta durulama işlemlerini yaptığımız kısma da biraz çamaşır suyu döktüm. Sonra da kilerin yanındaki çamaşır odasına giderek bir kapak da çamaşır makinesinin deterjan kısmına boşalttım. Jacob ben bunları yaparken beni onaylamayan gözlerle seyrediyordu.

"Obsesif kompulsif olabilir misin?" diye sordu.

Hah. Belki de. Fakat en azından bu defa geçerli bir sebebim vardı. "Kanın etrafta olması konusunda oldukça hassasız. Eminim bunu anlayabilirsin."

"Ah," dedi ve tekrar burnunun üstü kırıştı.
"Neden bunu onun için elimizden geldiğince kolaylaştırmayalım ki? Bu işte zaten yeterince iyi.
"Tabii tabii. Neden olmasın?"

Lavabodaki tıkacı çıkardım ve kirli suyun akıp gitmesine izin verdim.
"Sana bir şey sorabilir miyim Bella?"
Derin bir nefes verdim.
"Nasıl bir şey – yani en iyi arkadaşının kurt adam olması?"
Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Bir kahkaha attım

"Bu seni korkutuyor mu?" diye ben cevaplayamadan bastırdı.
"Hayır. Özellikle de kurt adamlar bu kadar nazikken," dedim. "Bu harika."
Kocaman gülümsedi, teninin rengine karşıt olarak bembeyaz dişleri ortaya çıkmıştı. "Teşekkürler, Bella," dedi ve elimi tutup beni devasa kollarının arasına alıp sarıldı.

Ben karşılık vermeden önce de kollarını çekti ve benden uzaklaştı.
"Iyy," dedi, burnunun üstü kırışmıştı. "Saçların odandan daha da kötü kokuyor."
"Üzgünüm," diye mırıldandım. Aniden Edward'ın gitmeden saçlarıma üfleyip neden güldüğünü anlamıştım.

"Vampirlerle takılmanın risklerinden biri," dedi omuz silkerek. "Senin kötü kokmana neden olurlar. En azından önemsiz bir risk."
Ona ters bir bakış attım. "Sadece sana kötü kokuyorum Jake."
Gülümsedi. "Sonra görüşürüz Bella."
"Gidiyor musun?"
"Gitmemi bekliyor. Dışarda olduğunu duyabiliyorum onun."
"Ah."
"Arka kapıdan gideceğim," dedi ve duraksadı. "Bekle bir saniye – bu gece La Push'a gelmeye ne dersin ha? Şölen ateşi yakacağız. Emily de orada olacak ve Kim'le de tanışabilirsin... Ve Quil'in seni görmek istediğini de biliyorum. Hakkındaki her şeyi biliyor olman olman onu deli etti."

Gülümsedim. Jacob'ın küçük kız arkadaşının kurt adamlara nazaran bazı konularda bilgili olmasının Quil'in canını nasıl sıktığını hayal edebiliyordum.Ve sonra iç geçirdim. "Evet, Jake bunun için söz verememem. Anlarsın ya, her şey biraz karışık..."
"Hadi ama, gerçekten birinin – altımızı birden geçebileceğini mi düşünüyorsun?"

Sorusunun sonunda tuhaf bir şekilde kekeleyerek durmuştu. Acaba o da benim *vampir* kelimesinin sesli söylemekte zorlandığım gibi *kurt adam* derken sorun mu yaşıyordu, merak etmiştim.

Büyük siyah gözleri mahçup ve yalvaran bir ifadeyle bakıyordu.

"Sorarım," dedim şüpheyle.

Sesini değiştirerek boğazından tok bir şekilde gelmesini sağladı. "Şimdi de gardiyanın mı oldu? Kontrol etmek hakkındaki haberi geçen hafta haberlerde TV'de gördüm, kötü davranışlar sergileyen gençler ve —"
"Tamam!" diye lafını kestim ve kolunu ittim. "Kurt adam için gitme zamanı!"

Gülümsedi. "Görüşürüz, Bells. İzin istediğine emin ol."

Ben ona bir şeyler fırlatmadan evvel arka kapıdan hızla çıkıp gitti. Boş odaya bir şeyler homurdandığım ile kaldım ben de.

O gittikten hemen sonra Edward yavaşça mutfağa doğru süzüldü, yağmur damlacıkları saçlarının koyu kısımlarında elmas gibi parlıyordu. Gözleri temkinliydi.

"Siz ikiniz kavga mı ettiniz?" diye sordu.
"Edward!" diye haykırdım ve ona doğru fırladım.

"Merhaba." Güldü ve kollarını bana doladı. "Beni meşgul etmeye mi çalışıyorsun? İşe yarıyor."
"Hayır, Jacob ile kavga etmedim. Neredeyse. Niye sordun?"
"Sadece onu neden bıçakladığını öğrenmek istemiştim. Buna itiraz ettiğimden değil tabi." Çenesiyle tezgahın üzerindeki bıçağı işaret etti.

"Kahretsin! Her şeyi hallettiğimi sanmıştım."
Ondan ayrıldım ve bıçağı almaya gittim, lavaboya koymadan önce çamaşır suyunu üzerine boca ettim.
"Onu bıçaklamadım," açıklamaya çalıştım. "Bıçağın elinde olduğunu unuttu."

Edward güldü. "Bu hayal ettiğim kadar eğlenceli değil."
"Kibar ol."
Cebinden büyük bir zarf çıkardı ve tezgahın üzerine koydu. "Postan gelmişti aldım."
"İyi haber mi?"
"Öyle sanıyorum."
Ses tonundan dolayı gözlerimi kuşkuyla kıstım. Anlamaya çalıştım.

Zarfı ikiye katlamıştı. Yavaşça açtım ve içerisindeki kağıtların ağırlığına şaşırarak üzerindeki gönderen adresini baktım.

“Dartmouth mu? Bu bir şaka mı?”
“Onun bir kabul mektubu olduğuna eminim. Tam olarak benimkinin aynısı.”
“Aman allahım, Edward – Ne yaptın sen?”
“Sadece başvurunu yolladım.”

“Dartmouth’a gidebilecek biri olmayabilirim ama buna inanacak kadar aptal da değilim.”
“Dartmouth görünüşe göre onlara uygun olduğunu düşünüyor.”

Derin bir nefes aldım ve içimden ona kadar saydım. “Bu çok cömertce,” dedim en sonunda. “Fakat kabul et ya da etme okul ücreti hala bir sorun. Bunu karşılayamam ve senin kendine bir spor araba alabileceğin kadar parayı sokağa atmana izin verip, sanki gelecek yıl Dartmouth’a gicekmişim gibi de rol yapamam.”

“Bir spor arabaya daha ihtiyacım yok. Ve sen de hiçbir şey için rol yapmak zorunda değilsin,” diye mırıldandı. “Üniversiteye bir yıl gitmen seni öldürmez. Belki de bundan hoşlanacaksın. Sadece bunu düşün, Bella. Charlie ve Renée’nin ne kadar heyecanlanacağını düşün...”

Kadife sesi daha evvel düşünmemek için uğraştığım şeyleri hayal etmeme neden olmuştu. Tabii ki Charlie övünçten patlardı – Forks’daki kimse onun bu coşkusundan nasibini alırdı. Ve Renée de benim bu başarımdan dolayı sevinçten kendini kaybederdi – tabi hiç şaşırmadığına dair yemin ederdi....

Kafamdaki bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. “Edward. Şu an tek endişem gelecek yaz ya da sonbaharı bir kenara bırak mezuniyete kadar hayatta kalabilmek.

Kollarıyla beni tekrar sardı. “Kimse seni incitmeyecek. Dünyadaki bütün zaman senin.”

İç geçirdim. “Yarın Alaska’ya hesap bilgilerimi yollayacağım. Tek ihtiyacım olan bir gerekçe. Charlie’nin Noel öncesine kadar ziyaret etmemi beklemeyeceği kadar uzak. Ve tabi o zamana kadar da başka bahaneler bulacağım. Bilirsin,” Ona isteksizce takıldım, “tüm bu gizlilik ve kandırma olayı acı veriyor bana.”

Edward’ın yüz ifadesi sertleşmişti. “Kolaylaşacak. Birkaç on yıl sonra tanıdığın herkes ölecek. Sorun çözülmüş olacak.”
Yerimden sıçramıştım.
“Üzgünüm, bu fazla sertti.”
Gözlerimi büyük beyaz zarfa çevirdim, ama aslında ona bakmıyordum. “Fakat yine de doğru.”

“Eğer bu sorunu çözdüysek, yani uğraştığımız her neyse artık biraz daha beklemeyi lütfen *düşünür müsün*?”
“Hayır.”
“Her zaman çok inatçısın.”
“Evet.”
Çamaşır makinesinin gürültüsü geldi ve sonra da tekliyerek ses kesildi.
“İşe yaramaz aptal alet,” diye mırıldandım ondan uzaklaşırken.
Makinenin içine küçük bir havlu atmıştım çünkü boş olduğundan doğru düzgün çalışmıyordu, ve sonra tekrar çalışmaya başladı.

“Aklıma ne geldi,” dedim. “Alice’e sorar mısın odamı temizledikten sonra eşyalarımı ne yapmış? Hiçbir yerde bulamıyorum.”

Bana kafası karışmış şekilde baktı. “Alice odanı mı temizledi?”
“Evet, sanırım yaptığı buydu. Beni rehin aldığınde pijamalarımı almaya geldiğinde yastığımı ve eşylarımı da almış.” Ona ters bir bakış attım. “Etrafta olan her şeyi almış; tişörtümü, çoraplarımı ve nereye koyduğunu da bulamaıyorum.”

Edward bir süre daha bana kafası karışmış bir şekilde baktı ve sonra aniden kaskatı kesildi.
“Bunların kaybolduğunu ne zaman fark ettin?”
“Uyduruk pijama partisinden geldikten sonra. Neden?”
“Alice’in hiçbir şey aldığını sanmıyorum. Ne kıyafetlerini ne de yastığını. Bu alınan şeyler, giydiğin... dokunduğun... ve üzerinde uyuduğun şeyler mi?”
“Evet. Ne oldu Edward?”
Yüz ifadesi değişmişti. “Hepsinde senin kokun var.”
“Ah!”
Bir süre birbirimizin gözlerine baktık.
“Benim ziyaretçim,” diye mırıldandım.
“Üzerinde izler olan... kanıtları topluyordu. Seni bulduğunu kanıtlamak için miydi acaba?”
“Neden?” diye fısıldadım.
“Bilmiyorum. Fakat Bella bunu öğreneceğim.”
“Bunu yapacağını biliyorum,” dedim ve başımı onun göğsüne yasladım. Telefonun titrediğini hissettim.

Telefonunu cebinden çıkardı ve arayan numaraya baktı. “Konuşmak istediğim tek kişi,” diye mırıldandı ve sonra da telefonu açtı. “Carlisle, ben –” Konuşması yarıda kesildi ve dinlemeye başladı, söylenenleri dikkatle dinlediğinden yüzünde gergin bir ifade belirmişti. “Bunu kontrol ederim. Şimdi dinle... ”

Kaybolan eşyaları anlattı ama duyduğum kadarıyla Calisle bizim için pek de endişelenmiyordu.

“Belki de giderim...,” dedi Edward, gözlerini bana çevirdiğinde sesi canlılığını yitirmişti. “Belki de değil. Emmett’ın yalnız gitmesine izin verme, nasıl hallettiğini biliyorsun. En azından Alice’in göz kulak olmasını sağla. Bunu daha sonra çözeriz.”

Telefonu kapattı. “Gazete nerede?” diye sordu bana.
“Aaa, emin değilim. Neden?”
“Bir şeye bakmam lazım. Charlie çoktan atmış olabilir mi?”
“Belki de....”
Edward yok oldu.
Yarım saniye içerisinde saçlarında elmasdan damlalarla elinde ıslak bir gazeteyle geri döndü. Gazeteyi masanın üzerine açtı, ve hızla başlıkları taradı. Sanki bir şeyler arıyormuş gibi üzerine doğru eğildi, ve bir parmağını en çok ilgisini çeken paragrafın üzerine koydu.
“Carlisle haklı... evet... çok dikkatsizce. Genç ve deli mi? Yoksa bilinçsiz bir öldürme isteği mi?” diye kendi kendine mırıldandı.

Omzunun üzerinden ben de baktım.

Seattle Times'ın başlığını okudum. "Cinayet Salgını Devam Ediyor – Polisin Elinde Yeni Bir Kanıt Yok"

Charlie'nin birkaç hafta önce şikayet ettiği hikayeden neredeyse hiçbir farkı yoktu – Seattle'da olan cinayetler onu ülkenin odak merkezi yapmıştı. Cinayet rakamları diğer büyük şehirdekilere kıyasla oldukça yüksekti.

"Bu daha da kötüleşiyor," diye mırıldandım.
Kaşlarını çattı. "Tamamiyle kontrolden çıkmış durumda. Bu sadece bir tane yeni dönüşmüş vampirin işi olamaz. Neler oluyor böyle? Sanki Volturi'yi hiç duymamış gibiler, ki bu da muhtemel aslında. Onlara kimse kuralları açıklamamış... onları kim dönüştürmüş o zaman?"
"Volturi mi?" diye tekrarladım ürpertiyle.
"Bu tam olarak onların düzenli şekilde icabına baktıkları şeylerden – bizi ifşa eden ölümsüzlerden bahsediyorum. Bundan daha birkaç yıl önce Atlanta'da büyük bir temizlik yapmışlardı ve o bile bunun kadar kötü bir durum değildi. Çok yakında müdahale edeceklerdir, hem de çok yakında. Tabi biz durumu düzeltecek bir şeyler yapmazsak. Şu anda onların Seattle'a gelmelerini gerçekten istemem. Bu kadar yakına gelirlerse... seni kontrol etmek için karar verme ihtimalleri de doğar."

Tekrar ürperdim. "Ne yapabiliriz?"

"Karar vermeden önce daha fazla şey öğrenmeliyiz. Belki de bu genç vampirlerle konuşup onlara kuralları açıklarsak her şey barışçıl bir şekilde hallolabilir." Kaşlarını çattı, sanki bunun ihtimal dahilinde olduğunu düşünmüyor gibiydi. "Alice neler olduğuna dair bir fikir edinene kadar bekleyeceğiz... Gerekmedikçe dahil olmamalıyız. Dahası bu bizim sorumluluğumuz da değil. Fakat Jasper'ın bizim tarafımızda olması iyi," dedi ve keyifle ekledi. "Eğer yenidoğan vampirlerle uğraşacaksak onun yardımı işe yarayacaktır."

"Jasper mı? Neden?"
Edward gizemli bir biçimde gülümsedi. "Jasper genç vampirler konusunda bir tür uzman."
"Uzman da ne demek oluyor?"
"Ona sormalısın – onun hikayesi bu."
"Ne karmaşa ama," diye mırıldandım."
"Bu şekilde hissettiriyor değil mi? Sanki bugünlerde her şey üstümüze geliyor gibi." İç çekti. "Eğer bana aşık olmasaydın hayatının daha kolay olacağını hiç düşünüyor musun?"

"Belki de olurdu. Fakat bu pek de hayat olmazdı."
"Benim için de," diye ekledi. "Ve şimdi sanırım," yüzünde çarpık bir gülümsemeyle devam etti, "bana sormak istediğin bir şey var mı?"
Boş gözlerle ona baktım. "Var mı?"
"Belki de yoktur." Gülümsedi. "Sanki bu gece yapılacak bir kurt adam partisine katılmak için izin isteyecekmişsin gibi bir izlenime kapıldım."
"Gene mi kulak misafiri oldun?"
Gülümsedi. "Sadece birazcık, o da sonlara doğru."

"Pekala, sana soracak falan değildim. Yeterince sorunun olduğunu fark ettim."

Elini çenemin altına koydu ve yüzümü kavradı bu sayede gözlerimdeki ifadeyi kaçırmayacaktı. "Gitmek ister misin?"

“Çok da önemli değil. Boş ver.”
“İzin istemek zorunda değilsin Bella. Ben senin baban değilim – bunun için de şükrediyorum zaten. Belki de Charlie’ye sormalısın.”
“Fakar Charlie’nin evet diyeceğini biliyorsun.”
“Doğru, pek çok insana nazaran onun ne cavap verebileceğini birazcık tahmin edebiliyorum.”
Ne planladığını anlamaya çalışarak gözümü ona diktim. Bir yandan da La Push’a ne kadar çok gitmek istediğimi fark ettim, öylece hayır diyemezdim buna. Etrafta bu kadar ürkütücü ve açıklanamaz olay olurken bir grup aptal kurt – çocukla takılmak saçmalıktı. Tabii ki gitmek istememin *asıl* sebebi de buydu. Ölüm tehditlerinden birkaç saatliğine de olsa uzaklaşmak istiyordum... daha az yetişkin olup, Jacob’la gülen pervasız Bella olacaktım, bir süre de olsa.
“Bella,” dedi Edward. “Sana kararlarına güveneceğimi ve mantıklı davranacağımı söylemiştim. Öyleyim de. Eğer kurt adamlara güveniyorsan, öyleyse ben de endişelenmeyeceğim.”
“Vay,” dedim, tıpkı dün geceki gibi.
“Ve Jacob haklı – sadece bu konuda – bir sürü dolusu kurt adam seni bir geceliğine de olsa korumak için yeterli olacaktır.”
“Emin misin?”
“Tabii ki. Sadece... ”
Kendimi hazırladım.
“Umarım birkaç tedbir almamın sakıncası yoktur? Sana sınıra kadar eşlik edeceğim. Ve cep telefonunu yanına alacaksın, böylece seni ne zaman alacağım öğreneceğim?”
“Bunlar kulağa oldukça... mantıklı geliyor.”
“Mükemmel.”
Bana gülümsedi, ve onun mücevher gibi gözlerinde hiçbir endişenin olmadığını gördüm.

La Push’da partiye gidecek olmama Charlie’nin titiraz etmemesi hiç şaşırtıcı değildi. Haberi Jacob’a verdiğimde sevincini bastırma gereği duymadan haykırdı ve Edward’ın güvenlik isteklerini de koşulsuz kabul etmekte oldukça hesvesliydi. Bizimle saat altıda iki bölgenin ortasında buluşacağına söz verdi.

Bir süre kendimle mücadele ettikten sonra motorsikletimi satmamaya karar vermiştim. Onu ait olduğu yere La Push’a geri götürecektim ve ona artık ihtiyacım olmayacaktı... o yüzden Jacob’a bundan kar sağlaması için ısrar edecektim. Onu satabilirdi ya da bir arkadaşına verebilirdi. Bu kesinlikle umrumda olmazdı.

Bu akşam motorun Jacob’ın garajına dönmesi için iyi bir fırsat gibi görünüyordu. Son zamanlarda her şey çok hüzünlü geliyordu, her gün sanki son bir şans gibi geliyordu. Hiç bir işi erteleyecek boş zamanım yoktu, ne kadar önemsiz olduğunun da bir önemi yoktu.

Ne yapmak istediğimi Edward’a açıkladığımda sadece başını salladı ama bir an gözlerinde endişe gördüm. Beni bir motorsikletin üzerinde görme fikri onu Charlie’den daha fazla mutsuz ettiğini biliyordum.

Onu evlerine kadar takip ettim, motorsikletimi garajlarında bırakmıştım. Kamyonetimden inene kadar endişesinin tamamen benimle ilgili olmayabileceğini fark etmemiştim.

Benim motorum yanındaki aracın gölgesinde duruyordu. Öteki araca motorsiklet demek çok da doğru sayılmazdı çünkü benim eski motorumla aynı aileye aitmiş gibi pek görünmüyorlardı.

Kocaman, parlak ve gümüş rengindeydi, ve hareketsiz olmasına rağmen çok hızlı görünüyordu.

“*Bu* da ne?”
“Hiç,” diye mırıldandı Edward.
“Bana pek de hiç gibi görünmedi.”
Edward’ın yüz ifadesi kayıtsızdı; kontrolünü kaybetmemekte inat etmiş gibiydi. “Şey, aslında arkadaşını affedeceğini ya da onun seni affedeceğini bilmiyordum, bu yüzden belki yine de motoruna binmek isteyeceğini düşündüm. Ve oldukça da eğlenceli görünüyordu. Düşündüm de istersen seninle sürebilirim.” Omuz silkti.

Bu harika makinaya gözlerimi ayırmadan bakıyordum. Onun yanında benimki sanki üç tekerlekli bisiklet gibi kalmıştı. Bu benzetmeden dolayı bir üzüntü dalgası içime yayıldı ve Edward’a dönüp baktım.

“Sana yetişmemin imkanı yok,” diye mırıldandım.

Edward elini çenemin altına yerleştirdi ve yüzümü avcunun arasına aldı, gözlerimin içine bakıyordu. Bir parmağının ağzımın kenarına koyup yukarı doğru kaldırdı.

“Senin hızına uyacağım, Bella.”
“Bu senin için eğlenceli olmaz ama.”
“Beraber olduğumuz sürece tabii ki olur.”
Dudağımı ısırdım ve bir anlığına bunu hayal ettim. “Edward eğer çok hızlı gittiğimi ya da kontrolümü kaybettiğimi düşünseydin ne yapardın?”

Tereddüt etmişti, doğru cevabı bulmaya çalışıyor gibiydi. Gerçeği biliyordum; ben çarpmadan önce beni kurtarmak için bir yol bulurdu.

Sonra gülümsedi. Kıstığı gözlerindeki korumacı tavır haricinde oldukça rahat görünüyordu.
“Bu Jacob ile yaptığın bir şey. Bunu şimdi anlıyorum.”
“Bu şeyle ilgili, ben asla onu yavaşlatmam, anlarsın ya. Denerim, sanırım...”
Gümüşi renkteki motorsiklete şüpheyle baktım.
“Bunun için endişelenme,” dedi Edward ve sonra yumuşak bir şekilde güldü. “Jasper’ın imrendiğini gördüm. Belki de yeni bir seyahat türü keşfetmesinin zamanı geldi. Zaten Alice de kendi Porsche’una sahip.”
“Edward, ben –“

Sözümü beni öperek kesti. “Endişelenme,” dedi. “Ama benim için bir şey yapar mısın?”
“Ne istersen,” dedim hemen.
Elini yüzümden çekti ve büyük motorsikletin ucuna doğru uzandı ve gizli bölmesinden bir şey çıkardı.

Elinde siyah ve şekilsiz bir nesneyle, kırmızı ve ne olduğu gayet belli olan başka bir şey daha vardı.

“Lütfen?” diye rica etti, bütün direnişimi kıran çarpık gülümseyişi yüzünde belirmişti.

Kırmızı kaskı aldım ve elimde tarttım. “Aptal gibi görüneceğim.”

“Hayır akıllı görüneceksin. Kendini koruyacak kadar akıllı.” O her neyse artık, siyah şeyi de kolunun üzerine koydu ve sonra da yüzümü ellerinin arasına aldı.”Ellerimin arasında o olmadan yaşayamamayamam. Ona iyi bak.”

“Tamam, oldu. Diğer şey ne?” Kuşkuyla sordum.

Güldü ve bir şekilde üzerinde koruyucu bantlar bulunan ceket gibi bir şeyi elinde salladı.
“Bu bir sürüş ceketi. Yolların tekinsiz olduğunu duydum.”

Benim için uzattı. Uflayarak saçlarımı topladım ve kaskı kafama geçirdim. Sonra da kolumu ceketin koluna sokarak giydim. Fermuarımı çekti, ağzının kenarında bir seğirme oldu ve bir adım geri gitti.

Kocaman olduğumu hissetmiştim.
“Dürüst ol, ne kadar korkunç görünüyor?”
Bir adım daha geriye gitti ve dudaklarını büktü.
“O kadar kötü, ha?” Dedim yavaşça.
“Hayır, hayır, Bella. Aslında... ” görünüşe göre doğru kelimeyi bulmak için uğraşıyordu. “Sen... seksi görünüyorsun.”
Kahkaha attım. “Elbette.”
“Oldukça seksi, gerçekten.”
“Böyle söylüyorsun çünkü bunu giymemi istiyorsun,” dedim. “Ama sorun değil. Haklısın, bu akıllıca.”
Bana sarıldı ve beni göğsüne doğru çekti. “Gülünçsün. Sanırım çekiciliğinin bir yanını da bu oluşturuyor. Ayrıca kabul etmeliyim bu kask biraz sorun olacak.”
Ve sonra da kaskı kafamdan çıkardı böylece beni kolayca öpebilecekti.

Edward beni La Push’a bir süre sonra götürürken bu durum bana tuhaf biçimde tanıdık gelmişti. Bir an bu dejavu duygusunun kaynağını bulmam çok kısa sürdü.

“Bu bana neyi anımsattı biliyor musun?” diye sordum. “Tıpkı Renée’nin beni yaz tatilleri için Charlie’ye getirmesine benziyor. Kendimi yedi yaşında gibi hissediyorum.”

Edward kahkahalarla güldü.

Bunu sesli olarak söylemedim ama iki olay arasındaki en büyk fark Charlie ve Renée’nin şartlarının daha iyi olmasıydı.

La Push’a giden yolun yarısında, köşeyi dönmüştük ki onun kırmızı Wolkswagen’ine yaslanmış halde beklediğini gördük, kendisini kavgadan uzak tutmak istermiş gibi bir hali vardı. Ön koltuktan ona el salladığımda, her türlü duygudan uzak tutmaya çalıştığı yüzünde bir gülümseme belirdi.

Edward Volvo’sunu ondan uzağa park etti.
“Eve gitmek için hazır olduğun zaman ara beni,” dedi. “Ben de hemen geleyim.”

“Geç kalmayacağım,” diye söz verdim.

Edward motorumu ve eşyalarımı bagajından çıkardı – hepsinin oraya sığmış olmasına çok şaşırmıştım. Fakat bu kocaman kamyonetin yanında böyle güçlü olunca motoru oraya sığdırmasına çok da şaşırmamak gerekiyordu.

Jacob hareketsizce izledi, gülümsemesi çoktan yok olmuştu ve karanlık gözleriyle anlaşılmaz bir şekilde bakıyordu.

Kaskımı kolumun altına aldım ve ceketi de koltuğun üzerine fırlattım.
"Hepsini taşıyabilecek misin?" diye sordu Edward.
"Sorun olmaz," diye güvence verdim.
İç geçirdi ve bana doğru eğildi. Resmi bir öpücük için yüzümü ona doğru kaldırdım ama Edward beni şaşırtarak garajdaki gibi sıkıca sarıldı ve tutkuyla öptü – uzun süre soluksuz kalmıştım.

Edward bir şeye sessizce güldü ve sonra da gitmeme izin verdi.
"Güle güle," dedi. "Gerçekten ceketten hoşlandım."

Ona arkamı dönmüş uzaklaştığımda gözlerinde tuhaf bir şeyler gördüm. Bunun ne olduğunu tam olarak tanımlayamazdım. Endişeydi belki de. Bir an bunun panik olduğunu sandım. Ama muhtemelen her zaman olduğu üzere yanlış tahminlerimden biriydi.

Görünmez vampir – kurt adam sınırına doğru Jacon ile buluşmak üzere motorumu iterek giderken gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"O da ne öyle?" dedi Jacob, sesi temkinliydi ve motora esrarengiz bir ifadeyle bakıyordu.

"Bunu ait olduğu yere getirmemin daha doğru olduğunu düşündüm," dedim.

Bir an bunu kafasında evirip çevirdi sonra da yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Kurt adamların kısmına geçtiğimi anlamıştım çünkü ona ulaşmama üç adım kala Jacob yaslandığı arabadan önüme doğru sıçrayıp motoru elimden almış ve destek pedalını indirerek dengede durmasını sağlamış. Sonra da sımsıkı şekilde bana sarılmıştı.

Volvo'nun motorunun çalıştığını duydum ve elinden kurtulmak için mücadele ettim.
"Kes şunu Jake!" diye nefesim yettiğince haykırdım.

Güldü ve beni serbest bıraktı. El sallamak için döndüysem de gümüş rengi araba çoktan köşeyi dönmüş gözden uzaklaşmıştı bile.

"Bu harika," dedim buz gibi bir şekilde.

Yalandan bir masum ifade gözlerinde belirdi. "Ne?"
"Bu konuda oldukça anlayışlı davranıyor, şansını zorlamana gerek yok."

Tekrar güldü, bu sefer öncekinden daha da coşkuluydu – söylediklerimi oldukça eğlenceli bulmuştu. Rabbit'in etrafında dolanıp kapıyı benim için tutarken ben de espiriyi anlamaya çalışıyordum.

“Bella,” dedi en sonunda – hala gülüyordu – kapıyı arkamdan kapattı, “sahip olmadığın şeyi zorlayamazsın.”

11. EFSANELER

“O sosisi yiyecek misin?” diye sordu Paul Jacob’a, gözleri tabakta kalan son parçaya kilitlenmişti.

Jacob dizlerime yaslanmış, şişe geçirilip ateşde pişirildiğinden üzerinde kabarcıklar olan sosisle tabağında oynuyordu. İç geçirdikten sonra karnına vurdu. O kadar çok sosisli sandviç yemişti ki onuncudan sonrasını sayamamıştım ama hala bir şekilde düzdü karnı. Bu arada dev boyutlarda cips ve iki litre de alkolsüz birayı saymıyordum bile.

“Sanırım,” dedi Jake yavaşça. “Kusacak kadar çok yedim ama *bence* kendimi zorlayabilirim. Eğlenceli olmayacak tabii.” Üzgün bir şekilde iç geçirdi gene.

Her ne kadar en az Jacob kadar tıka basa yemiş olsa da Paul öfkeyle baktı ve yumruklarını sıktı.

“Kandırdım,” dedi Jacob gülerek. “Şaka yapıyordum Paul. Al hadi.”

Ev yapımı şişe takılı sosisi ona doğru fırlattı. Yere düşmesini bekliyordum ama Paul sorunsuz bir şekilde, hiçbir zorluk çekmeden son anda yakaladı.

"Teşekkürler dostum," dedi Paul, huysuzluğu bir anda yok olmuştu.

Kumların üzerinde yanan ateşden bir çıtırtı duyuldu. Turuncu bir duman siyah göğe doğru yükselmişti. Komikti, güneşin battığını fark etmemiştim bile. İlk defa ne kadar geciktiğimi merak ettim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Quileuteler ile takılmak beklediğimden daha da rahattı.

Jacob ve ben motoru garaja bıraktığımızda pişman bir şekilde kaskın iyi bir fikir olduğunu ve bunun önceden düşünmüş olması gerektiğini söyledi. Onunla ateşin yanına geldiğimizde diğer kurt adamların beni bir hain gibi görüp görmediklerini merak ediyordum. Beni davet ettiği için Jacob'a kızacaklar mıydı? Ya da partinin tadını kaçıracak mıydım?

Fakat Jacob beni ormandan çekiştirerek partinin yapılacağı kayalık yerin zirvesine götürdüğünde – bu arada biz oraya vardığımızda yakılan ateş bulutların arkasına saklanmış olan güneşten daha parlaktı – her şey güzel ve tatlı geçti.

"Selam, vampir kız!" diye selamladı Embry bağırarak.

Quil bir beşlik çakmak için ayağa fırladı ve beni yanağımdan öptü. Emily ise onun ve Sam'in yanındaki soğuk kayaya oturduğumuzda elimi sıktı.

Birkaç takılma daha oldu – ki genelde Paul yaptı bunları – bunlar da kan emicilerin kokusunun rüzgarla geldiği hakkındaydı, o zaman da bu koku başkasından geliyormuş gibi davrandım.

Sadece gençler yoktu partide, Billy de gelmişti ve tekerlekli sandalyesinin bulunduğu yer doğal olarak çemberin başını oluşturmuştu. Onun hemen yanındaysa katlanır sandalyesiyle Quil'in gri saçlı, ve narin görünümlü büyükbabası Yaşlı Quil vardı. Onun yanında Charlie'nin arkadaşı, Harry'nin dul eşi olan Sue Clearwater ve onun iki çocuğu, Leah ile Seth, bulunuyordu. Bu beni şaşırtmıştı, ama kesin olan şu ki artık üçü de bu sırrı paylaşıyordu. Billy'nin Quil ve Sue ile konuşma şekline bakarak Sue'nun Harry'nin yerini aldığına karar verdim. Bu onun çocuklarını otomatik olarak La Push'un gizli topluluğunun bir üyesi mi yapıyordu?

Sam ve Emily'nin tam karşısında oturan Leah için ne kadar zor bir durum olduğunu geçirdim aklımdan. Güzel yüzü duygularını ele vermiyordu ama gözlerini bir an olsun yanan ateşten ayırmamıştı. Leah'ın kusursuz yüzüne bakarken Emily'nin zarar görmüş yüzüyle kıyaslamaktan kendimi alamadım. Acaba Leah Emily'nin yara izleri hakkında ne düşünüyordu, nasıl olduklarını biliyor muydu? Ona göre bu adil mi olmuştu?

Küçük Seth Clearwater artık o kadar da küçük değildi. Kocaman ve mutlu gülümseyişi ile sırık gibi uzamış boyu bana Jacob'ın önceki zamanlarını anımsatmıştı. Onun hayatı da bu çocuklarınki gibi korkunç biçimde değişecek miydi? Onun ve ailesinin gelecekte burada bulunmasına izin verilecek miydi?

Tüm sürü buradaydı; Sam ve onun Emily'si, Paul, Embry, Quil, Jared ve mühürlendiği kız olan Kim.

Kim hakkındaki ilk izlenimim hoş bir kız olduğuydu, biraz utangaç ve sıradandı da. Geniş bir yüzü, iri elmacık kemikleri ve onlarla uyumlu ufacık gözleri vardı.Ağzı ve burnu da standart güzellik anlayışından farklı olarak fazlaca iriydi. İnce telli, düz siyah saçlarıysa kayalıklarda eksik olmayan rüzgarda savruluyordu.

Bu benim ilk izlenimimdi. Fakat birkaç saat Jared ve Kim'i izledikten izledikten sonra artık onun hakkındaki hiçbir şeyi sıradan bulmuyordum.

Jared kıza öyle bir bakıyordu ki! Sanki kör bir adamın ilk defa güneşi görmesi gibiydi. Bir koleksiyoncunun daha önce keşfedilmemiş bir Da Vinci eserini bulmasına ya da bir annenin yeni doğmuş çocuğunu ilk defa görmesine benziyordu bu bakış.

Onun meraklı gözlerinden dolayı kıza daha bir dikkatli bakmaya başladım. Teninin ateşin aydınlattığı kısımlarının nasıl kırmızımsı göründüğünü, dolgun dudaklarının şeklini, upuzun kirpiklerini ve aşağıya baktığında onların nasıl yanaklarına değdiğini fark ettim.

Kim'in teni bazen Jared'in ona gözünü dikip bakmasından dolayı utançtan kızarıyordu ama gözlerini ondan uzak tutmakta da aynı şekilde zorlanıyordu.

Onları seyrederken Jacob'ın bana mühürlenmek hakkında söylediklerini daha iyi anladım – *fakat öyle bir adanmışlığa ve hayranlığa karşı koymak gerçekten zor*.

Kim şu anda Jared'ın göğsüne başını yaslamış, Jared ise ona sarılmıştı. Ona şu anda ne kadar sıcak bastığını sadece tahmin edebilirdim.
"Geç oluyor," diye mırıldandım Jacob'a.

"Daha başlamadı ama," diye fısıldadı – tabii grubun yarısı bizim konuşmalarımızı rahatça duyacak kadar iyi kulaklara sahipti. "En iyi kısmı geliyor."

"En iyi kısımda ne? Koca bir ineği mi yiyeceksin?"

Jacob gülmesini bastırmaya çalıştı. "Hayır. Son kısım. Biz her hafta yemek yemek için buluşmuyoruz. Bu aslında bir konsül toplantısı. Quil hikayeleri ilk defa duyacak.Aslında onları çoktan duydu ama doğru olduklarını bilmiyordu. Bu bir erkeği daha da dikkatli yapıyor. Kim ve Seth'in de ilk seferleri ayrıca.

"Hikayeler mi?"

Sırtımı kayaya dayamıştım, Jacob hemen yanıma sıkıştı. Kolunu omzuma koydu ve kulağıma doğru konuşmaya başladı.

"Bu hikayelerin her zaman efsaneler olduğunu düşünmüştük," dedi. "Nasıl oluştuğumuzu anlatan hikayeler. İlk hikaye ruh savaşçılar."

Giriş tıpkı Jacob'ın anlattığı gibiydi. Yanan ateşin etrafındaki atmosfer ansızın değişmişti. Paul ve Embry daha düzgün oturuyorlardı. Kim de Jared'ın onu dirseğiyle dürtüklemesi sonucu oturuşunu düzeltmişti.

Emily eline bir not defteri ve kalem hazırladı, önemli bir derse gelmiş bir öğrenciye benziyordu.

Sam onun yanına doğru kaydı, böylece Quil ile birlikte aynı yöne doğru bakıyorlardı artık. O an aniden fark ettim ki konsülün yaşlıları üç değil dört kişilerdi.

Leah Clearwater'ın yüzünde hala güzel ve duygusuz bir maske vardı ama gözlerini kapadı – bunu yorgun olduğundan yapmamıştı, konsantre olmaya çalışıyor gibiydi. Kardeşi yaşlıların tarafına doğru eğildi.

Ateş çatırdadı, küçük bir duman yığını daha geceye karıştı.

Billy boğazını temizledi ve oğlundan farklı olarak fısıldamadan derinden gelen tok bir sesle konuşmaya başladı. Kelimeler ağzından büyük bir inançla dökülüyordu, sanki hepsini yüreğinden söylüyor gibiydi ama içinde kolay farkedilmeyen bir ritim de barındırıyordu. Sanki yazarı tarafından okunan bir şiirdi bu.
"Quileuteler başlangıçta bir avuç insanlardı," dedi Billy. "Ve hala öyleyiz ama asla yok olmadık. Çünkü kanımızda her zaman büyü vardı. Bu her zaman şekil değiştirme değildi – ki bu sonradan gelmişti. Önceleri bizler ruh savaşçılardık.

Her zaman otoriter biri olduğunu bildiğim Billy Black'in sesinin daha evvel bu kadar azametli olduğunu fark etmemiştim.

Emily'nin anlattığı hiçbir şeyi kaçırmamak istemesinden kağıda hızla yazıyordu.

"Başlangıçta bizim kabilemiz bu limana yerleşti, balıkçılıkta ve kayık yapımında beceri kazandı. Fakat küçük bir kabileydik ve limanda balık boldu. Diğerleri bizim topraklarımıza göz diktiler ve elimizde tutamayacak kadar azdık. Daha büyük bir kabile bize saldırdı ve biz de kayıklarımıza atlayıp onlardan kaçtık.

"Kaheleha ilk ruh savaşçı değildi ama ondan öncesini hatırlamıyoruz. Kimin ilk olarak bu gücü keşfettiğini ya da bu krizden önce nasıl kullanıldığını anımsamıyoruz. Kaheleha tarihimizdeki ilk Ruh Şefiydi. Bu acil durumda Kaheleha topraklarımızı savunmak için büyülü gücünü kullandı.

"O ve diğer savaşçılar kayıklardan ayrıldı – bedenen değil ama ruhen. Onların kadınları onların bedenlerine ve kayıklara göz kulak oldu, onlarda limanımızı geri aldılar.

"Onlar fiziksel olarak düşman kabileye dokunamıyordu ama başka yöntemleri vardı. Hikayeler bize düşman yerleşimlerine şiddetli rüzgarlar üflediğini söylüyor; rüzgarda korkunç bir şekilde bağırıp çığlık atarak düşmanlarını korkuturlarmış. Hikayeler ayrıca bize hayvanların ruh savaşçılarını görüp onları anladığını da söylüyor: hayvanlar onların emirlerine itaat edermiş.

"Kaheleha yanına ruh ordusunu almış ve işgalcilerden hıncını çıkarmış. Bu işgalci kabilenin kocaman, tüylü bir köpek sürüsü varmış ve onları soğuk kuzey kısmında kızakları çekmek için kullanırlarmış. Bu köpekleri sahiplerine karşı çevirmiş ve mağaralardan savaşçı yarasaları çağırıp etraflarını sardırmış. Çığlık atan rüzgarı kullanmışlar ve köpeklerle onların aklını karıştırmışlar. Köpekler ve yarasalar savaşı kazanmış. Hayatta kalanlar limanın lanetli olduğunu söylemiş. Ruh savaşçıları köpekleri serbest bıraktığında hepsi özgür kalmışlar. Quileuteler bedenlerine ve eşlerinin yanına zaferle geri dönmüşler.

“Yakınlardaki Hoh ve Makah kabileleri Quileuteler’le anlaşma yapmışlar. Bizim büyümüzle uğraşmak istememişler. Onlarla barış içerisinde yaşamışız. Bir düşman tekrar ortaya çıktığında ruh savaşçılar onları püskürtmüş.

“Nesiller geçmiş. Ve son Ruh Şefi Taha Aki gelmiş. Bilgeliği ve barışseverliği ile tanınırmış. İnsanlar onun yönetimi altında güzel ve mutlu bir hayat yaşamışlar.

“Fakat adı Utlapa olan, mutsuz bir adam varmış.”

Ateşin çevresinden birinin bu ismi ıslıkladığını duydum, fakat ses o kadar alçaktı ki kimden geldiğini anlamadım. Billy bunu görmezden geldi ve efsaneyi anlatmaya devam etti.

“Utlapa Şef Taha Aki’nin en güçlü ruh savaşçılarından biriymiş – güçlüymüş ama aynı zamanda aç gözlüymüş. Halkının büyü gücünü kullanarak Hoh ve Makah kabilelerini boyundurukları altına alıp bir imparatorluk kurması gerektiğini düşünüyormuş.
“Savaşçılar ne zaman ruh durumuna geçseler birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyorlarmış. Taha Aki, Utlapa’nın hayal ettiği şeyi görmüş ve ona çok sinirlenmiş. Utlapa’ya insanlarını bırakıp gitmesi ve bir daha asla ruh durumuna geçmemesi emredilmiş. Utlapa güçlü bir adammış ama şefin adamları sayıca ondan üstünmüş. Gitmekten başka çaresi yokmuş. Kabilesinden kovulmasına öfkelenmiş ve ormana sığınmış, burada şeften intikamını alacağı günü beklemiş.

“Barış içerisinde olsalarda şef halkını korumak için tetikte beklemiş. Sık sık dağlarda bulunan gizli kalmış kutsal yere gidermiş. Bedenini arkasında bırakırmış, ormanı ve sahili baştan aşağıya gözden geçirip bir tehlikenin yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol edermiş.

“Taha Aki bir gün bu görevini yerine getirmek için yola çıktığında Utlapa onu takip etmiş. Utlapa sadece şefi öldürmeyi planlıyormuş ama bu planın kusurları varmış. Ruh savaşçılarının o daha kaçamadan onu yakalayıp ve işini bitireceklerinden eminmiş. Kayaların arkasında saklanmış şefin bedeninden ayrılmak için hazırlanmasını seyrederken aklına başka bir plan gelmiş.

“Taha Aki bu gizli yerde bedeninden ayrılmış ve rüzgarla birlikte uçarak insanlarını göz kulak olmak için gitmiş.Utlapa şefin ruhunun uzaklaşmasını beklemiş.

“Taha Aki, Utlapa’nın ruh dünyasına giriş yaptığını anlamış ve onun kendisini öldürmek istediğini de biliyormuş. Hemen gizli yere geri dönmüş ama rüzgar çok yavaş olduğu için yetişememiş. Geri döndüğünde kendi bedeni ortada kaybolmuş. Utlapa’nın bedeni de orada uzanıyormuş ama Utlapa, Taha Aki için bir kaçış yolu bırakmamış – kendi gırtlağını Taha Aki’nin elleriyle kesmiş.

“Taha Aki kendi bedenini dağdan aşağıya kadar takip etmiş. Utlapa’ya bağırmış ama o sanki rüzgar uğulduyormuş gibi onu görmezden gelmiş.

“Taha Aki, Utlapa’nın kendi kılığına girerek Quileuteler’in şefi olarak başlarına geçişini izlemiş. Birkaç hafta Utlapa hiçbir şey yapmadan beklemiş ve herkesin onun Taha Aki olduğuna inandığına emin olmuş. Sonrasında değişim başlamış – Utlapa’nın ilk kararı savaşçıların ruh dünyasına geçmelerini yasaklamak olmuş. Bunun tehlikeli olduğunu söylemiş

ama aslında korkuyormuş. Taha Aki'nin orada tüm olanı biteni anlatmak için bekleyeceğini biliyormuş.Utlapa, Taha Aki hemen kendi vücuduna geri döner diye ruh dünyasına girmeye korkuyormuş. Ruh ordusuyla fethetme planları bu yüzden gerçekleşmesi imkansızmış, bundan dolayı o da sadece kendi kabilesine hükmederek mutlu olmaya karar vermiş. Büyük bir sıkıntı olmaya başlamış – Taha Aki'nin asla istemeyeceği ayrıcalıklar istemiş, savaşçılarıyla yanyana yürümeyi reddetmiş, Taha Aki'nin eşi hayatta olmasına rağmen ikinci ve üçüncü eşini almış – kabile tarihinde duyulmamış şeyler yapmış.Taha Aki bunları çaresizce öfke içerisinde izlemiş.

"Sonunda Taha Aki kabilesini Utlapa'dan kurtarmak için kendi bedenini öldürmeye karar vermiş. Dağlardan devasa bir kurt getirmiş ama Utlapa askerlerinin arkasına saklanmış. Kurt sahte şefini korumaya çalışan bir askeri öldürdüğünde Taha Aki büyük bir pişmanlık hissetmiş. Kurda kendi yoluna gitmesini söylemiş.

"Tüm hikayeler bize ruh savaşçı olmanın ne kadar zor olduğunu anlatır. Bir kimsenin bedeninden ayrılmasının rahatlatıcı değil korkunç olduğu söyler. Bu yüzden bu büyüyü sadece ihtiyaç duyduklarında kullanırlarmış. Şefin bu yalnız yolculuğu her geçen gün daha da zorlaşıyormuş. Vücutsuz olmak rahatsız edici, akıl karıştırıcı ve korkutucuymuş. Taha Aki'nin vücudundan bu kadar uzun süre ayrı kalması büyük bir ızdırap haline gelmiş. Lanetlendiğini hissediyormuş – atalarının orada onu beklediği o kutsal yere de göçemiyormuş, hiçliğin ortasında çakılıp kalmış.

"Büyük kurt Taha Aki'nin ruhunu ağaçların arasında acı içerisinde ilerlerken takip etmiş. Kurt devasaymış ve güzelmiş. Taha Aki bu suskun hayvanı aniden kıskanmış. En azından onun bir bedeni, bir yaşamı varmış. Böyle bir bir boşluk içerisinde yaşamaktansa bir hayvan olarak yaşamak daha iyiymiş.

"Ve sonra Taha Aki hepimizi değiştiren o kararı vermiş. Büyük kurttan bedenini kendisiyle paylaşmasını istemiş. Kurt itaat etmiş. Taha Aki kurdun bedenine keyifle ve minnetle girmiş. Tabii ki bu bir insan bedeni değilmiş ama ruh dünyasında kalmaktan daha iyiymiş.

"İnsan ve kurt aynı beden de limandaki köye geri dönmüş. İnsanlar korkuyla kaçışmış, savaşçılar ortaya çıkmış. Savaşçılar ellerinde mızraklarıyla ona doğru koşmuşlar. Utlapa ise güvenle bir yere sığınmış.

"Taha Aki savaşçılarına saldırmamış. Onların karşısında geri çekilmiş, gözleriyle konuşmaya çalışmış ve halkının şarkılarını söylemeye çalışarak havlamayı denemiş. Savaşçılar bu kurdun normal bir hayvan olmadığını, onda bir ruh etkisi olduğunu anlamaya başlamışlar.Yaşlı bir asker olan Yut sahte şefinin emirlerine itaat etmemeye karar verip kurtla iletişim kurmaya çalışmış.

"Yut ruh dünyasına geçtiği an Taha Aki de kurdun içerisinden çıkmış – hayvan uysalca onun dönüşünü beklemiş – ve onunla konuşmuş. Yut hemen gerçeği anlamış ve gerçek şefi eve döndüğü için mutlu olmuş.

"O anda Utlapa kurdun yenildiğini kontrol etmek üzere gelmiş. Yut'un yerde cansız şekilde yattığını ve askerlerce çevrelendiğini görünce neler olduğunu anlamış. Bıçağını çıkarmış ve Yut bedenine dönmeden önce onu öldürmek için harekete geçmiş.

"Hain" diye bağırmış ve savaşçılar ne yapmaları gerektiğini bilememiş. Şef ruhani yolculuğu yasakladığından şefin kararına karşı çıkmak cezalandırmayı gerektirirmiş.

"Yut bedenine geri dönmüş ama Utlapa bıçağı onun boğazına dayamış ve eliyle ağzını kapatmış. Taha Aki'nin vücudu güçlüymüş ve Yut ise yaşından dolayı güçsüzmüş. Yut arkadaşlarını uyaramadan Utlapa onu sonsuza kadar susturmuş.

"Taha Aki, Yut'un ruhununu kendisine sonsuza kadar yasaklanmış olan son yolculuğuna çıkışını izlemiş. Büyük bir öfke duymuş ve daha öncesinden çok daha güçlü olduğunu hissetmiş. Tekrar büyük kurdun içine girmiş, Utlapa'nın kafasını koparmak istiyormuş. Fakat kurdun içerisine girdiğinde büyük bir büyü olmuş.

"Taha Aki'nin öfkesi bir insanın öfkesiymiş. Halkına duyduğu sevgi ve ona zulmedenlere duyduğu nefret bir kurdun bedeni için muazzam büyüklükteymiş, bir insan için de fazlaymış. Kurt irkilmiş – savaşçılar ve Utlapa daha gözlerini hayretle açamadan – bir insana dönüşmüş.

"Bu yeni insan Taha Aki'nin bedenine hiç benzemiyormuş. Daha üstünmüş.Taha Aki'nin ruhunun taptaze bir yorumlanışıymış. Hırsızı yakalamış ve ruhu çaldığı bedenden kaçamadan onu parçalamış.

"İnsanlar neler olduğunu anladığında çok mutlu olmuşlar. Taha Aki hızla her şeyi düzeltmiş, insanlarıyla çalışmış ve genç eşlerini ailelerinin yanına geri göndermiş. Koruduğu tek şey ruhani yolculukların yasaklanması olmuş. Bir yaşamın çalınma ihtimalinin çok tehliki olduğunu biliyormuş. Bundan sonra ruh savaşçılar olmayacakmış.

"O andan itibaren Taha Aki hem bir insandan hem de bir kurttan çok daha fazlası olmuş. Onu Büyük Kurt Taha Aki ya da Ruh Adam Taha Aki demişler. Kabilesini yaşlanmadan yıllarca yönetmiş.Bir tehlike olduğunda kurt olarak düşmanlarla mücadele etmiş. İnsanlar barış içerisinde yaşamışlar. Taha Aki'nin pek çok oğlu olmuş ve bazıları da ergenlik çağına geldiklerinde kurda dönüşebilme yeteneğine sahip olmuşlar. Kurtların hepsi birbirinden farklıymış çünkü onlar ruh kurtlarmış ve insanın içerisinde bulunanı yansıtıyormuş."
"Yani bu yüzden Sam tamamen siyah," diye mırıldandı Quil sesini alçak tutmaya çalışarak ve gülümsedi. "Siyah kalp, siyah post."

Hikayeye kendimi kaptırmıştım, gerçeğe dönmek ve bu sönmeye yüz tutmuş ateşin başında çember oluşturduğumuzu fark etmek beni çok şaşırtmıştı. Beni şaşırtan bir diğer şey ise bu çemberin Taha Aki'nin büyük torunları tarafından yaratılmış olmasıydı.

Ateşin içerisinden bir kıvılcım havaya yükseldi, belli belirsiz bir şekil alıp sonra da söndü.

"Peki ya senin çikolata rengi kürkün neyi yansıtıyor?" diye fısıldaki Sam, Quil'e. "Ne kadar *tatlı* olduğunu mu?"
Billy bu şakaları duymazdan geldi. "Oğullarından bazıları Taha Aki'yle savaşçı olmuşlar ve yaşlanmamışlar. Diğerleri yani değişim geçirmek istemeyenler kurt adam sürüsüne katılmayı reddetmiş. Onlar yaşlanmaya başlamış, ve kabile o zaman anlamış ki kurt adamlar eğer ruh kurdunu istemezlerse diğer herkes gibi yaşlanıyorlarmış. Taha Aki üç insanın ömrü hayat yaşamış. İlk iki eşinin ölümünden sonra üçüncü eşiyle evlenmiş ve kendi ruh eşini bulmuş. Öbür eşlerini de sevmiş ama bu başkaymış. Ruh kurdunu bırakmaya karar vermiş böylece eşiyle öldüğünde o da ölecekmiş.

“Bu büyünün bizim başımıza nasıl geldiğini anlatıyor ama bu hikayenin sonu değil...”

Yaşlı Quil Ateara’ya baktı, adam sandalyesinde doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi. Billy bir şişe suya uzandı ve başına dikti. Emily’nin kalemi bir an olsun durmadan yazmaya devam etti.

“Bu ruh savaşçıların hikayesiydi,” dedi Yaşlı Quil incecik sesiyle. “Anlatacağım hikaye ise üçüncü eşin kendini feda etmesiyle ilgili.”

“Artık taşlı bir adam olan Taha Aki’nin ruh kurdunu bırakmasından yıllar sonra kuzeyden Makah kabilesinde bir bela olmuş. Kabilelerinden pek çok kadın ortadan kaybolmuş ve bunun için korktukları ve güvenmedikleri komşu kabilenin kurtlarını sorumlu tutmuşlar. Kurt adamlar tıpkı atalarının yaptığı gibi birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyorlarmış. Kendilerinin hiçbir suçlarının olmadığını biliyorlarmış. Taha Aki Makah kabilesinin şefini yatıştırmaya çalıştıysa da başarılı olamamış çünkü çok fazla korkmuş. Taha Aki bir savaşın başlamasını istemiyormuş. Halkını savunmak için uzun süre savaşamazmış. En büyük kurt adam oğlu Taha Wi’yi savaş başlamadan önce gerçek suçluyu bulması için görevlendirmiş.

“Taha Wi ve sürüden beş kurt daha Makah kabilesinden kayıpların izini sürmek için dağlarda araştırma yapmaya gitmiş. Daha önce hiç karşılaşmadıkları bir şeyle karşılaşmışlar – tuhaf, tatlı bir koku burunlarında bir acıya sebep olmuş.”

Jacob’ın yanında daha da ufalmıştım. Ağzının kenarının gülümseyişini bastırmak için seğirdiğini gördüm, koluyla beni daha sıkı sarmıştı.

“Böyle bir kokuyu nasıl bir canlının bıraktığına dair bir fikirleri yokmuş,” diye devam etti Yaşlı Quil. Titreyen sesi Billy’ninkine hiç benzemiyordu ama tuhaf, vahşi bir hava vardı konuşmasında. Onun konuşması hızlandıkça benim de nabzım hızlanıyordu.

“Çok az insan kokusu ve biraz da insan kanı bulmuşlar. Bunun aradıkları düşman olduğuna eminlermiş.

“Araştırma onları kuzey taraflarına doğru götürmüş, Taha Wi bu yüzden sürünün yarısını, genç olanları, limana Taha Aki’ye rapor vermesi için yollamış.

“Taha Wi ve iki kardeşi geri dönmemiş.
“Genç olanlar büyüklerini aramış ama tek bulabildikleri sessizlik olmuş. Taha Aki oğulları için yas tutmuş. Oğullarının ölümü için intikam almayı dilemiş ama artık çok yaşlıymış. Yas kıyafetleri içerisinde Makah şefinin yanına gitmiş ve ona olanları anlatmış. Makah şefi onun acısını anlamış ve iki kabile arasındaki gerilim sona ermiş.

“Bir yıl sonra iki Makah kızı aynı gece kaybolmuş. Makah kabilesi hemen Quileute kurtlarını çağırmış ve onlarda tüm köyde daha önce buldukları o kokuyu almışlar. Kurtlar tekrar ava gitmişler.

“Gidenlerden sadece biri geri dönebilmiş. Taha Aki’nin üçüncü eşinden olma en büyük oğlu, sürüdeki en genç olan Yaha Uta’ymış. Beraberinde Quileute zamanında daha önce görülmemiş olan bir şey getirmişti – tuhaf, soğuk ve taş gibi sert ceset parçalarıymış bunlar. Taha Aki’nin

kanından olanlar, hatta olmayanlar bile bu ceset parçalarından yayılan berbat kokuyu alabiliyorlarmış.Bu Makah kabilesinin aradığı düşmanmış.

"Yaha Uta neler olduğunu anlatmış: o ve kardeşleri yaratığı bulmuşlar, insana benziyormuş ama granit gibi sertmiş, yanında Makah kabilesinden iki kız da varmış. Kızlardan biri çoktan ölmüş, bembeyaz olmuş kansız bir şekilde yerde yatıyormuş. Diğeri ise yaratığın kolları arasındaymış, yaratık ağzını onun boynuna yapıştırmış. Bu korkunç sahneyle karşılaştıklarında kız yaşıyormuş ama yaratığa yaklaştıkları an kızın vücudundaki tüm kanı emmiş ve cansız bedenini yere bırakmış. Yaratığın beyaz dişleri kanla kaplanmış ve gözleri kıpkırmızı parlıyormuş.

"Yaha Uta yaratığın nasıl güçlü olduğundan ve hızından bahsetmiş. Bazı kardeşleri onu hafife aldıklarından hemen öldürülmüşler. Yaratık onları sanki oyuncak bebek gibi deşmiş. Yaha Uta ve diğer kardeşleri ise daha ihtiyatlıymış. Beraber hareket ederek yaratığa her açnden saldırıp manevra yapmasına engel olmuşlar. Kurt güçlerinin ve hızlarının son noktasına kadar gelmişler ve bu daha önce başlarına hiç gelmemiş. Yaratık kaya kadar sert ve buz gibi soğukmuş. Sadece dişlerinin ona zarar verebildiğini fark etmişler. Yaratık onlarla savaşırken parçalara ayrılmaya başlamış.

"Fakat yaratık çok hızlı öğreniyormuş ve hemen onların hareket kabiliyetlerini çözmüş. Yaha Uta'nın kardeşini ele geçirmiş. Yaha Uta yaratığın boynunda bir boşluk bulmuş ve saldırmış. Dişleriyle yaratığın kafasını koparmış ama yaratığın elleri kardeşini sıkmaya devam etmiş.

"Yaha Uta kardeşini kurtarabilmek için yaratığı parçalara bölmüş ama artık çok geçmiş. Fakat yaratık yenilmiş.

"Ya da öyle sanıyorlardı. Yaha Uta yaratıktan geriye kalan kokulu parçaları yaşlılara uzatmış. Kopmuş bir el yaratığın granitten kolunun yanında uzanıyormuş. Yaşlılar çubuklarla bunları dürterken parçalar birbirine değdiğinde el, kol parçasına doğru haraket etmiş. Parçalar tekrar bir araya gelmeyi deniyormuş.

"Dehşete düşmüşler, yaşlılar geride kalan parçaları yakmışlar. Büyük bir duman yükselmiş, iğrenç bir koku etrafa yayılmış. Geriye sadece küller kalana kadar yakmışlar, külleri parçalara ayırıp çantalara koymuşlar ve uzaklara göndermişler – bazılarını okyanusa, bazılarını ormana ve bazılarını da mağaraya atmışlar. Taha Aki bir çantayı boğazına sarmış, böylece yaratık tekrar birleşmeye çalışırsa bunu anlayacakmış."

Yaşlı Quil durdu ve Billy'e baktı. Billy boynundaki kalın deri sırımı çıkardı. Ucunda küçük bir çanta vardı, yıllar rengini koyulaştırmıştı. Bazılarının nefesi kesilmişti. Ben de onlardan biri olabilirdim.

"Ona Soğuk Olan, Kan İçici demişler ve onun tek olmadığından korkarak yaşamlarına devam etmişler. Geriye sadece bir koruyucu kurt kalmış o da genç Yaha Uta'ymış.

"Uzun süre beklemelerine gerek kalmamış. Yaratığın arkadaşı, bir diğer kan içici olan Quileuteler'den intikam almak için gelmiş.

"Hikayelerde anlatılana göre Soğuk Kadın insan gözünün o güne kadar gördüğü en güzel şeymiş. Sabah köyle geldiğinde gün doğumunun kraliçesi gibi görünüyormuş; güneş onun

bembeyaz teni üzerinde parlıyormuş ve altın rengi saçları dizlerine kadar iniyormuş. Olağanüstü güzel olan bembeyaz yüzünü simsiyah gözleri süslüyormuş. Bazıları onu gördüğünde tapmak için dizleri üzerine çökmüşler.

"Kimsenin o güne kadar duymadığı tuhaf bir dilde, bağırarak bir şeyler sormuş. İnsanlar ona nasıl cevap vereceklerini bilemediklerinden şaşkına dönmüşler. Topluluğun arasında Taha Aki'nin kanını taşıyan küçük bir çocuk dışında kimse yokmuş. Çocuk annesine sokulmuş ve koku onu rahatsız ettiği için çığlık atmaya başlamış. Konsüle doğru giden yaşlılardan biri çocuğun sesini duymuş ve neler olduğunu anlamış. İnsanlara kaçmasını söylemiş. Kadın ilk olarak onu öldürmüş.

"Soğuk Kadın'ın geldiği yönde yirmi kişi varmış. Sadece iki tanesi kurtulabilmiş, onlarda yaratığın kana susamışlığından dolayı duraksamasından dolayı kaçabilmişler. Hemen konsüldeki diğer yaşlılar, oğulları ve üçüncü eşiyle bulunan Taha Aki'nin yanına gitmişler.

"Yaha Uta olanları duyduğunda hemen ruh kurdu şeklini almış. Yalnız başına kan emiciyle dövüşmeye gitmiş. Taha Aki, üçüncü eşi, oğulları ve yaşlılar onun arkasından gitmişler.

"Oraya vardıklarında yaratığı bulamamışlar ama saldırısının sonuçlarını görebilmişler. Parçalanmış cesetler etraftaymış, bazıları hala kanıyormuş ve kadının ortaya çıktığı yerde etraf kan gölüne dönmüş. Sonra çığlıklar duymuşlar ve limana doğru koşmuşlar.

"Bir grup Quileute kayıklarla kaçmaya çalışıyormuş. Yaratık ise onların arkasından sanki bir köpek balığı gibi yüzmüş ve kayığın ön tarafını büyük bir kuvvetle koparmış. Kayık batarken, yüzerek kaçmaya çalışanları yakalamış ve onları da parçalamış.

"Kıyı da büyük bir kurt görmüş, yüzenleri bırakmış. Süratle kurda doğru yüzmeye başlamış, o kadar hızlıymış ki neredeyse görünmeyecekmiş. Yaha Uta'nın karşısına çıktığından üzerinden sular damlıyormuş. Beyaz parmağını ona doğrultmuş ve anlaşılmaz bir soru daha sormuş. Yaha Uta beklemiş.

"Bu yakın bir dövüşmüş. Yaratık arkadaşı gibi savaşçı değilmiş. Ama Yaha Uta yalnızmış – yaratığın ilgisini dağıtacak kimse yokmuş.

"Yaha Uta dövüşü kaybettiğinde Taha Aki acıyla haykırmış. Öne doğru aksayarak çıkmış ve eski haline, beyaz çizgili kurda dönüşmüş. Kurt yaşlıymış ama o Ruh Adam Taha Aki'ymiş ve öfkesi onu kuvvetli yapmış. Dövüş tekrar başlamış.

"Taha Aki'nin üçüncü eşi oğlunun kendisinden önce öldüğünü görmüş. Ve şimdi de kocası dövüşüyormuş ve onun da kazanması için umut yokmuş. Konsüle olanları anlatan tüm tanıkları dediklerini hatırlamış. Yaha Uta'nın önceki yaratığı nasıl alt ettiğini duymuş ve kardeşinin yaratığı oyalaması sayesinde kurtulduğunu biliyormuş.

"Üçüncü eş yanında duran oğullarından birinin belinden bıçağını almış. Hepsi daha çocukmuş ve babaları ölürse sıranın onlara geleceğini biliyormuş.

"Üçüncü eş bıçağı havaya kaldırmış Soğuk Kadın'a doğru koşmaya başlamış. Soğuk Kadın gülümsemiş, kurtla olan dövüşe olan ilgisini kaybetmiş. Zayıf bir kadından ya da bıçağın

teninde bir sıyrık bile açacağından korkmuyormuş, Taha Aki'ye ölümcül son vuruşunu yapmak üzereymiş.

"Ve üçüncü eş Soğuk Kadın'ın beklmediği bir şey yapmış. Kan emicinin ayaklarının ucunda dizleri üzerine düşmüş ve bıçağı kendi kalbine saplamış.

"Kan kadının parmaklarına ve Soğuk Kadın'a sıçramış. Kan içici üçüncü eşin bedeninden yayılan taze kanın cazibesine karşı koyamamış. İçgüdüsel olarak kadına doğru dönmüş ve bir saniyede susuzluğunu gidermiş.

"Taha Aki'nin dişleri yaratığın boynunu kavramış.
"Bu dövüşün sonu değilmiş ama Taha Aki artık yalnız değilmiş. Annelerinin ölümünü izleyen genç oğullar henüz yetişkin olmamalarına rağmen ruh kurtlarına dönüşerek ileri doğru atılmış. Babalarıyla beraber yaratığın işini bitirmişler.

"Taha Aki bir daha kabilesine geri dönmemiş. İnsan formuna da dönüşmemiş. Üçüncü eşinin bedeninin yanında bir gün boyunca uzanmış, ona dokunmaya kalkan herkese havlamış ve sonra da ormana gidip bir daha dönmemiş.

"Soğuk olanlarla o zamandan beri çok nadir sorun çıkarmış. Taha Aki'nin oğulları kabileyi yerlerini oğulları alana kadar korumuş. Asla kabilede üçden fazla kurt olmamış. Bu kadarı yeterliymiş. Zaman zaman kan içiciler bu topraklara gelseler de kurtları beklemedikleri için şaşırmışlar. Bir kurt ölürse sayılarının azalacağını düşünerek asla ilk zamanlardaki gibi endişe etmemişler. Soğuk olanlarla nasıl savaşmaları gerektiğini öğrenmişlerdi ve bu bilgi bir kurdun aklından diğerine, ruhdan ruha ve babadan oğula aktarılmış.

"Zaman geçmiş ve Taha Aki'nin kanından gelenler artık yetişkin olduklarında kurda dönüşmemişler. Sadece etrafta soğuk olan varsa kurtlar geri döndü. Soğuk olanlar her zaman bir ya da iki kişi gelmişler, bu yüzden kurt adamlar sürüsü az kişiden oluşmuş.

"Sonra büyük bir topluluk geldi ve senin büyük büyükbaban onlarla savaşmak için hazırlandı. Fakat onların lideri Ephraim Black'le sanki bir insan gibi konuştu ve Quileuteler'e zarar vermeyeceğine dair söz verdi.Tuhaf altın sarısı gözleri söyledikleri gibi öncekilerden farklı olduklarının kanıtıydı. Kurt adamlar sayıca azdı; soğuk olanların anlaşma teklif etmesi için bir neden yoktu istese bu savaşı kazanabilirlerdi. Ephraim anlaşmayı kabul etti. Onlar kendi taraflarında duracaktı ve diğerleri ile aralarına çizgi çekeceklerdi.

"Ve onların sayıları sürünün sayısının kabilenin bugüne dek gördüğü en yüksek sayıya ulaşmasına neden oldu," dedi Yaşlı Quil ve bir dakika boyunca siyah gözlerini kapadı, gözleri kırışık ve sarkmış göz kapaklarının altında kalmıştı. Bana dinleniyor gibi görünmüştü. "Tabii ki Taha Aki'nin zamanından hariç," diye ekledi ve derin bir nefes verdi. "Ve böylece kabilemizin oğulları bir kez daha bu yükü taşımaya ve babalarının yaptığı fedakarlıklar yapmaya başladı.

Uzun bir süre hepsi sessiz kaldı. Büyünün ve efsanenin anlattığı soydan gelenler ateşin çevresinde hüzünlü gözlerle birbirlerine baktılar. Hepsi aynı durumdaydı.

"Yük mü," alaycı ve alçak bir sesle, "Bence bu harika," dedi Quil ve alt dudağını biraz sarkıttı.

Ateşin karşısında Seth Clearwater – kabilenin koruyucuları görevinden övündüğü için gözlerini iyice açtı – başını onaylarcasına salldı.

Billy kıkırdadı, alçak sesle yapmıştı bunu ve görünüşe göre büyü ateşle birlikte sönmüştü. Aniden yeniden bir arkadaş topluluğuna dönüşmüştük. Jared Quil'e bir taş attı ve o zıplayınca herkes ona güldü. Herkes tekrar birbiriyle konuşup şakalaşmaya başladı.

Leah Clearwater gözlerini açmadı. Yanaklarında göz yaşı olduğunu sandığım ışıltılar gördüm ama bir dakika sonra tekrar baktığımda yoktular.

Ne Jacob ne de ben konuştuk. Yanımda çok sakindi, derin nefes alıyordu, bir an uykuya dalmak üzere olduğunu düşündüm.

Benim aklımsa çok uzaklardaydı. Yaha Uta'yı, diğer kurtları düşünmüyordum ya da Soğuk Kadın'ı – *onun* nasıl göründüğünü kolayca gözümün önüne getirebilmiştim. Aslında tüm bu büyünün tamamen dışında olan birini düşünüyordum. Tüm kabilenin hayatını kurtaran isimsiz kadın, üçüncü eşin yüzünü aklımda canlandırmaya çalışıyordum.

Hiçbir özel yeteneği ve gücü olmayan sıradan bir kadındı. Fiziksel anlamda güçsüzdü ve hikayedeki diğer tüm canavarlardan daha yavaştı. Fakat çözümün kendisi olmuştu. Kocasını, oğullarını ve kabilesini kurtarmıştı.

Onun adını hatırlamış olmalarını diledim...

Bir şey kolumu salladı.
"Hadi, Bells," dedi Jacob kulağıma. "Geldik."

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı çünkü ateş sönmüştü. Şaşkınlıkla karanlığa baktım, etrafımdakileri anlamlandırmaya çalışıyordum. Artık kayalıklarda olmadığımı fark etmem bir dakikamı aldı.Jacob ve ben yalnızdık. Hala onun kollarındaydım ama artık yerde oturmuyorduk.
Jacob'ın arabasına nasıl gelmiştim peki?
"Ah, lanet olsun!" diye haykırdım uykuya daldığımı fark ederek.
"Ne kadar geç oldu? Of, nerede şu aptal telefon?" Ceplerime baktım heyecanla, ama bulamadım.

"Sakin ol. Daha gece yarısı olmadı. Ve ayrıca çoktan onu aradım Bak – orada seni bekliyor."
"Gece yarısı mı?" Aptal gibi tekrar ettim, hala aklım karışıktı. Karanlığa gözlerimi dikip baktım ve gözlerim otuz metre ilerdeki Volvo'yu seçtiğinde yüreğim ağzıma geldi. Kapının koluna uzandım.

"Burada," dedi Jacob ve küçük bir şeyi cebime koydu. Telefonumdu.

"Benim için Edward'ı mı aradın?"

Jacob'ın gülüşündeki ışıltıyı farkedecek kadar kendime gelebilmiş. "Fark ettim ki eğer doğru oynarsam seninle daha çok zaman geçirebilirim."

“Teşekkürler, Jake,” dedim, etkilenmiştim. “Gerçekten, sağol. Ve beni bu gece davet ettiğin için de teşekkürler. Bu çok...” Kelimeleri bulamıyordum. “Vay canına. Bambaşkaydı.”

“Ve beni bir ineği yerken izlemek için bile kalmadın.” Güldü. “Hayır, hoşlandığına memnun oldum. Benim için de... güzeldi. Seninle orada olmak.”

Uzakta bir hareket oldu – soluk bir şey siyah ağaçların oradaydı. Yürüyor muydu?
“Pek sabırlı değil ha?” dedi Jacob, ilgimin dağaldığını fark etmişti. “Git hadi. Ama yakında tekrar gel, olur mu?”

“Tabii ki Jake,” diye söz verdim, arabanın kapısını açtım. Soğuk havanın bacaklarıma değdiğini hissettim ve titredim.

“İyi geceler, Bells. Hiçbir şey için endişelenme – bu gece sana göz kulak olacağım.”
Tek ayağımı arabadan dışarı atmıştım ki durdum. “Hayır Jake. Git dinlen, ben iyi olacağım.”
“Tabii, tabii,” dedi fakat sesi kabul etmekten çok küçümser gibiydi.
“İyi geceler Jake. Teşekkürler.”

“İyi geceler Belle,” diye fısıldadı ben karanlığa doğru hızla giderken.

Edward beni sınırda karşıladı.
“Bella,” dedi, sesindeki rahatlamayı hissetmiştim; kolları beni sıkıca sardı.
“Merhaba. Üzgünüm çok geciktim.Uzkuya dalmışım ve – ”
“Biliyorum. Jacob açıkladı. “ Arabaya doğru yürüdü ve ben de onun onun yanında sendeleyerek ilerlemeye çalıştım. “Yorgun musun? Seni taşıyabilirim.”

“İyiyim.”
“Hadi seni eve ve yatağına götürelim. İyi zaman geçirdin mi?”
“Evet – harikaydı, Edward. Senin de gelmeni isterdim. Bunu istesem de açıklayamam. Jake bize efsanelerden bahsetti ve sanki.... büyülenmiş gibiydik.”
“Bana bundan bahsetmek zorundasın. Uyuduktan sonra elbette.”
“Doğru düzgün anlatabileceğimi sanmıyorum,” dedim ve ağzımı kocaman açarak esnedim.
Edward kıkırdadı. Kapıyı benim için açtı ve beni bindirdi, sonra da emniyet kemerimi bağladı.
Parlak ışıklar yandı ve üzerimize vurarak geçti. Jacob’ın farlarına doğru el salladım ama onun bu hareketi gördüğünden emin değildim.

Eve vardığımda Jacob Charlie’yi aradığından beklediğim gibi sorun çıkarmadı. Gece gidip uyumak yerine pencereyi açtım ve bir süre Edward’ın geri gelmesini bekledim. Hava şaşırtıcı şekilde soğuktu, neredeyse kış gelmiş gibiydi. Rüzgarlı kayalıklarda bu kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim; tabi bunun nedeni ateşin yanında bulunmamız ve Jacob’la yanyana oturmamdı.

Yağmur başladığında soğuk tanecikler yüzüme vurdu.
Rüzgarla sallanan Ladin ağacının ilerisini göremeyecek kadar karanlıktı hava. Fakat gözlerimi zorlayarak fırtınada başka şekiller var mı diye görmeye çalıştım. Karanlıkta hayalet gibi hareket eden soluk bir silüet.. ya da devasa bir kurdun gölgesini aradı gözlerim... gözlerim çok zayıftı.
Sonra karanlıkta tam yanımda bir hareket oldu. Edward açık olan camımdan içeri doğru süzüldü, elleri yağmurdan daha da soğuktu.

“Jacob dışarda mı?” diye sordum, Edward kollarıyla beni sardığından titremiştim.
“Evet... orada bir yerlerde. Ve Esme de ev dönüş yolunda.”
Derin bir nefes aldım. “Çok soğuk ve yağmurlu. Bu aptalca.” Tekrar titredim.

Güldü. “Sadece sana soğuk, Bella.”

O gece rüyamda da soğuktu, belki de Edward’ın kollarında uyumamdan dolayı öyle olmuştu. Fakat rüyamda fırtınada dışarıdaydım, rüzgar saçlarımı savuruyor yüzüme çarpıyordu ve gözlerim hiçbir şeyi görmüyordu. Hilal şeklindeki First Beach’de taşların üzerinde duruyordum, belli belirsiz görünen ve hızla hareket eden şeklin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Önce hiçbir şey yoktu sonra siyah ve beyaz ışıkların birbirine doğru hamle yaptıklarını gördüm. Sonra da sanki ay aniden bulutların arasından çıkmış da aydınlatmış gibi her şeyi açıkça gördüm.

Rosalie ıslak ve dizlerine kadar inen saçlarını savurarak devasa bir kurda saldırıyordu – kurdun burnunda gümüş renginde bir bölge vardı – içgüdüsel olarak bunun billy Black olduğunu anladım.

Birden koşmaya başladım ama sanki yavaş çekimde hareket ediyor gibiydim. Onları durdurmak için bağırmayı denedim ama sesimi rüzgar çalmıştı ve ses çıkaramıyordum. Birinin fark etmesini umarak kollarımı salladım. Elimde bir şey parladı ve işte o zaman elimin boş olmadığını anladım.

Elimde uzun, keskin bir bıçak vardı, eski ve gümüşi renkteydi, üzerinde kurumuş, kararmış kan lekesi vardı.

Elimdeki bıçaktan korktum ve gözlerimi karanlık odama açtım. Fark ettiğim ilk şey yalnız olmadığımdı ve yüzümü Edward’ın göğsüne yapıştırdım, her şeyden çok onun tatlı kokusunun kabuslarımı hızla aklımdan uzaklaştıracağını biliyordum.

“Seni uyandırdım mı?” diye fısıldadı. Kağıt hışırtısı vardı, çevrilen sayfalara aitti ve sanki tahta zemine hafifçe bir şey vuruyormuş gibi belli belirsiz bir ses vardı.

“Hayır,” diye mırıldandım, beni saran kolların verdiği keyifle derin bir nefes verdim. “Kötü bir rüya gördüm.”
“Anlatmak ister misin?”
Başımı hayır anlamında salladım. “Çok yorgunum. Eğer hatırlarsam yarın anlatırım.”
Onun sallanışından güldüğünü anladım.
“Pekala, sabah,” diye kabul etti.
“Sen ne okuyordun?” diye mırıldandım, hala tam olarak uyanamamıştım.
“*Uğultulu Tepeler*,” diye cevap verdi.

Uykulu biçimde kaşlarımı çattım. “Senin o kitaptan hoşlanmadığını sanmıştım.”
“Sen okumuyordun,” diye mırıldandı, onun tatlı sesi farkında olmadan beni sakinleştirmişti. “Ayrıca... seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, insani duygular bana o kadar karmaşık geliyor. Daha önce olma ihtimalini düşünmediğim bir şekilde Heathcliff’e sempati besleyebileceğimi keşfediyorum.”
İnleyerek iç geçirdim.
Bir şeyler daha söyledi ama ne olduğunu anlayamadan uykuya daldım.

Sabah güneş gri bir inci gibiydi ve hava sakindi. Edward bana rüyamda ne gördüğümü sordu ve ne olduğunu hatırlayamadım. Hatırlayabildiğim tek şey üşüdüğüm ve uyandığımda orada olduğu için memnun olduğumdu. Kalp atışlarım hızlanana kadar beni öptü ve sonra da üstünü değiştirmek ve arabasını almak için eve gitti.

Elimdekilerle giyinmeye çalıştım. Kirli sepetimi her kim karıştırdıysa gardırobumdaki seçeneklerimi önemli şekilde azaltmıştı. Bu olay bu kadar korkunç olmasaydı gerçekten çok can sıkıcı olabilirdi.

Kahvaltıya inmek üzereydim ki benim hırpalanmış *Uğultulu Tepeler* kitabımın yerde durduğunu gördüm, Edward düşürmüş olmalıydı.

Neler söylediğini hatırlamaya çalışarak merakla yerden aldım. Heathcliff'e ve tüm insanlara sempati duymakla ilgili bir şeyler söylemişti. Bu doğru olamazdı; muhtemelen gördüğüm rüyanın bir parçasıydı.

Açık olan sayfada gözüme üç kelime çarptı ve paragrafi okumaya başladım. Heathcliff'in konuşmasıydı bu ve bu kısmı oldukça iyi biliyordum.

Ve sen o zaman duygularımız arasındaki ayrımı göreceksin; o benim yerimde olsaydı ve ben de onun yerimde olsaydımi, her ne kadar ona olan nefretim hayatımı mahvemiş olsa da ona bir kere olsun el kaldırmazdım. İstersen inanmayabilirsin!! Catherine onu arzu ettiği sürece onu etrafından uzaklaştırmazdım. Beğenisini kaybettiği anda ise kalbini paramparça eder ve onun kanını içerdim! Ama o zamana kadar – eğer bana inanmıyorsan beni tanımamışsın demektir – işte o zamana kadar onun saçının bir teline dokunmadan önce yavaş yavaş ölürdüm!

Bu üç kelime çarpmıştı gözüme "onun kanını içerdim."
Ürpermiştim.
Evet, kesinlikle Edward'ın Heathcliff hakkında olumlu şeyler söylediğini hayal etmiş olmalıydım. Ve bu sayfa onun okuduğu sayfa değildi muhtemelen. Kitabın herhangi bir sayfası açık kalmış olmalıydı.

12. ZAMAN

“İleriyi görebiliyorum…” Alice meşum bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

Edward dirseğini onun kaburgalarına vurmaya çalıştıysa da Alice çevik bir hareketle bundan kurtuldu.

“Pekala,” diye şikayet etti. “Edward bana işkence ediyor. Bunu da *gördüm* ama eğer seni şaşırtacaksam bu senin için daha da zor olmalı.”

Okuldan sonra arabaya doğru gidiyorduk ve ben onun neden bahsettiği konusunda ufacık da olsa bir fikre sahip değildim.
“Anlayacağım şekilde lütfen?” diye rica ettim.
“Hemen çocuklaşma. Sinirlenmene gerek yok.”
“Şimdi korktum ama.”
“Şimdi sen – yani aslında *biz* – bir mezuniyet partisi vereceğiz. Büyük bir şey değil. Heyecanlanacak bir olay yok. Ama ben senin sürpriz bir parti yapmaya çalıştığımda *delirdiğini* gördüm” – Edward onun saçını bozmak için uzandığında dans ederek kaçtı – “ve Edward sana anlatmam gerektiğini söyledi. Fakat büyük bir şey olmayacak, söz veriyorum.”
Derin bir iç geçirdim. “Tartışmamız gereken bir detay var mı?”
“Hayır yok.”
“Pekala, Alice.Orada olacağım. Ve her anından nefret edeceğim. Söz veriyorum.”
“İşte bu! Bu arada hediyeme bayıldım. Almana gerek yoktu.”
“Alice almadım daha!”
“Ah, biliyorum. Ama alacaksın.”

Endişeyle düşünmeye başladım, ona mezuniyet için ne almaya karar verdiğimi hatırlamaya çalışıyordum.

“Harika,” diye homurdandı Edward. “Bu kadar ufak biri nasıl bu kadar can sıkıcı olabilir?”
Alice güldü. “Bu bir yetenek.”
“Bunu bana söylemek için birkaç hafta bekleyemedin değil mi?” Huysuzca sordum. “Şimdi daha çok strese gireceğim.”
Alice kaşlarını çattı.
“Bella,” dedi yavaşça. “Bugün günlerden ne biliyor musun?”
“Pazartesi?”
Gözlerini devirdi. “Evet. Pazartesi… ayın dördü.” Beni dirseğimden kavradı ve döndürüp, spor salonunun üzerindeki sarı afişi gösterdi. Orada siyah harflerle mezuniyet tarihi yazıyordu. Tamı tamına bir hafta kalmıştı.

“Dördü mü? *Haziran*’ın mı? Emin misin?”
Kimse cevap vermedi. Alice sadece üzgün şekilde başını salladı, sadece numara yapıyordu. Edward ise kaşlarını havaya kaldırmıştı.
“İmkansız. Bu nasıl oldu?” Kafamdan günleri saymaya başladım ama zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım.
Biri sanki bana tekme atmış gibi hissetmiştim. Endişe ve gerilimle geçen haftalar… bir şekilde takıntı haline getirdiğim zaman, birdenbire hızla geçip gitmişti. Her şeyi ayarlayıp, yoluna koyacağım süre yok olup gitmişti. Artık zamanım yoktu.
Ve hazır değildim.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Charlie ve Renée'ye nasıl elveda diyeceğimi bilmiyordum… ya da Jacob'a… insanlığıma.
Ne istediğimi biliyordum ama ona ulaşmak aniden korkutmuştu beni.

Teoride tedirgin olsam da ölümlü halimi ölümsüzlükle takas etmek için istekliydim. Hepsinden öte Edward ile sonsuza kadar birlikte olacaktım. Sonra bir de beni avlamak isteyen kişiler vardı. Öylece çaresizce ve rahatça oturup beni bulmalarını bekleyemezdim.

Teoride hepsi çok mantıklıydı.

Pratikteyse… insan olmak bildiğim tek şeydi. Önümde uzanan gelecek içine girmeden bilemeyeceğim büyük ve karanlık bir delikti.

Çok basit bir bilgi olan bugünün tarihi – ki bilinç altım bunu isteyerek bastırmıştı – son günü belli etmişti, sanki idam mangasının önüne çıkacakmış gibi sabırsızca günleri saymaya başlayacağımı hissettim.

Belli belirsiz Edward'ın kapıyı açtığını, arkada Alice'in konuştuğunu ve yağmurun ön cama hızla vurduğunun farkındaydım. Edward aklımın onlarla birlikte olmadığını anlamıştı; beni içine düştüğüm dalgınlıktan çıkarmak için uğraşmadı. Ya da uğraştı ve ben fark etmedim.

Nihayet eve gelmiştik, Edward beni koltuğa oturttu ve o da yanıma oturdu. Camdan dışarıya, gri sis tabakasına baktım ve kararlılığımın nereye gittiğini bulmaya çalıştım. Neden endişeleniyordum? Tarihin yaklaştığını biliyordum. Bu neden beni endişelendirmişti şimdi?

Ne kadar süre camdan dışarıya bakmama izin verdiğini bilmiyorum. Fakat yağmur karanlık içerisinde yok olduğunda nihayet bu süre ona çok fazla gelmişti.

Soğuk ellerini yüzümün iki yanına koydu ve altın rengi gözlerini benimkine dikti.

"Lütfen bana ne düşündüğünü söyler misin? Ben delirmeden *önce*?"
Ona ne söyleyebilirdim ki? Bir korkak olduğumu mu?Doğru kelimeleri arıyordum.

"Dudakların bembeyaz. Konuş Bella."
Derin bir soluk aldım ve üfleyerek verdim. Ne kadar süredir nefesimi tutuyordum?
"Tarih beni hazırlıksız yakaladı," diye fısıldadım. "Hepsi bu."
Bekledi, yüzü şüphe ve endişe doluydu.
Açıklamaya çalıştım. "Ne yapmalıyım emin değilim… Charlie'ye ne anlatmalıyım… ne söylemeliyim… nasıl yapmalıyım…" Sesim azalarak duyulmaz hale gelmişti.
"Bu parti hakkında değil öyle mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Ama bunu hatırlattığın için teşekkürler."
Yüzümden neler olduğunu anlamaya çalışırken yağmurun sesi daha da şiddetlendi.
"Sen hazır değilsin," diye mırıldandı.
"Hazırım," diye cevap verdim hızla yalan söyleyerek, istemsiz bir tepkiydi bu. Bunu fark ettiğini görebiliyordum bu yüzden derin bir nefes aldım ve ona gerçeği söyledim. "Hazır olmak zorundayım."
"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

Nedenleri dile getirdiğim an panik duygusunun gözlerimden okunduğunu biliyordum. “Victoria, Jane, Caius, her kimse odamdaki onun için…!”
“Tüm bu nedenlere rağmen beklemelisin.”
“Bu hiç mantıklı değil Edward!”
Avcunun arasındaki yüzümü daha da sıktı ve yavaşça dikkatli şekilde konuşmaya başladı.
“Bella, hiçbirimizin seçme şansı yoktu. Neler olduğunu biliyorsun… özellikle de Rosalie’ye. Hepimiz mücadele ettik, üzerinde kontrolümüzün olmadığı bu şeyle barışık yaşamaya çalışıyoruz. Senin için böyle olmasına izin vermeyeceğim. Senin bir seçme şansın *olacak*.”

“Ben çoktan seçimimi yaptım.”
“Bunu sırf ölüm tehdidi altında olduğun için yapmayacaksın. Sorunların icabına bakacağız ve seninle ben ilgileneceğim,” diye söz verdi. “Bunların üstesinden geldiğimizde, ve seni zorlayan hiçbir şey olmadığında eğer istersen o zaman bana katılmaya karar verirsin. Korktuğundan dolayı değil. Bunu zorla yapmamalısın.”
“Carlisle’a söz verdim,” diye mırıldandım itiraz ederek. “Mezuniyetten sonra.”

“Sen hazır olana kadar değil,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Ve kesinlikle kendini tehdit altında hissederken de değil.”

Cevap vermedim. Daha fazla tartışmak istemiyordum; o anda hala kararımı vermiş değildim.
“İşte böyle.” Beni alnımdan öptü. “Hiçbir şey için endişelenme.”

Sarsak bir kahkaha attım. “Yaklaşan son haricinde hiçbir şeye.”
“Güven bana.”
“Güveniyorum.”
Sakinleşmemi beklerken beni sessizce izledi.
“Sana bir şey sorabilir miyim?”
“Her şeyi.”
Tereddüt ettim ve dudağımı ısırdım, merak ettiğim şeyi değil de bambaşka bir şeyi sordum.
“Alice’e mezuniyet için ne alıyorum?”
Kıs kıs güldü. “Görünüşe göre ikimize de konser bileti alacaksın –”
“Doğru!” Rahatlamıştım, nerdeyse gülümseyecektim. “Tacoma’daki konser için. Reklamını geçen hafta gazetede gördüm ve bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdim çünkü albümlerinin güzel olduğunu söylemiştin.”

“Bu harika bir fikir. Teşekkürler.”
“Umarım biletler tükenmemiştir.”
“Takıldığın şeyin bu olduğunu sanmıyorum.”
İç geçirdim.
“Sormak istediğin başka bir şey daha var,” dedi.
Kaşlarımı çattım. “Bu işte çok iyisin.”
“Senin yüz ifadeni anlama konusunda oldukça deneyimliyim. Sor hadi.”

Gözlerimi kapadım ve ona doğru yaslandım, yüzümü göğsüne dayadım. “Benim bir vampir olmamı istemiyorsun.”
“Hayır, istiyorum,” dedi yavaşça ve bekledi. “Bu bir soru değil,” dedi bir süre sonra hemen.

“Şey… aslında ben şunun için endişeleniyordum… *neden* bu şekilde hissettiğin hakkında.”
“Endişeleniyorsun?” Bu kelimeyi şaşkınlıkla tekrarladı.

"Bana nedenini söyler misin? Yani tüm gerçeği, duygularımı önemsemeden anlatır mısın?"
Bir süre tereddüt etti. "Eğer sorunu cevaplarsaö sen de sorunu *açıklar mısın*?"
Başımı salladım, yüzüm hala göğsündeydi gizliyordum.
Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Çok daha iyisini bulabilirsin Bella. Biliyorum benim bir ruhum olduğuna inanıyorsun ama ben bundan pek emin değilim ve riske attıkların…" Başını yine yavaşça salladı. "Benim için buna izin vermek – yani seni asla kaybetmemek için benim gibi yapmak – benim hayal edebildiğim en bencilce şey. Bunu kendim için her şeyden daha çok istiyorum. Ama senin için daha da çok istiyorum. Bunu kabul etmek – sanki suç işliyormuş gibi hissettiriyor. Sonsuza kadar yaşayacak olsam da bu yapacağım en bencilce şey olacak.

"Eğer senin için insan olabilme şansım olsaydı – bedeli ne olursa olsun bunu öderdim."
Sessizce oturdum ve söylediklerini sindirmeye çalıştım.
Edward kendisinin *bencil* olduğunu düşünüyordu.
Yüzüme bir gülümsemenin yayıldığını hissettim.
"Yani… ben farklı olduğumda… benden hoşlanmaya devam edeceksin – eskisi gibi yumuşacık, sıcak ve aynı kokmadığımda da? Neye dönüştüğümü umursamadan gerçekten beni istemeye devam mı edeceksin?"

Sertçe nefesini verdi. "Senden *hoşlanmayacağımdan* mı endişe ediyorsun?" diye üsteledi. Ben soruyu cevaplayamadan gülmeye başladı. "Bella, tamamen sezgilerine güvenerek yaşayan birisin ama çok duygusuz olabiliyorsun!"

Bunu aptalca bulacağını biliyordum ama rahatlamıştım. Eğer beni gerçekten istiyorsa geri kalan her şeyin üstesinden gelebilirdim… bir şekilde. *Bencil* kelimesi birden bire çok güzel görünmüştü gözüme.
"Bunun benim için ne kadar kolay olacağını fark ettiğini hiç sanmıyorum Bella," dedi, sesinde hala alaycı bir ton vardı. "Ben zamanımı senin ölmemen için çabalayarak geçirdiğimden kesinlikle bir şeyleri kaçırıyorum. Bu da onlardan biri…"

Yanaklarımı sıkarken gözlerimin içine baktı, kızardığımı hissetmiştim. Tekrar tatlı bir şekilde güldü.

"Ve kalbinin sesi," diyerek devam etti, daha ciddiydi ama gülümsüyordu. "Benim dünyamdaki en önemli ses. "Öylesine alıştım ki yemin ederim kilometrelerce öteden duyabiliyorum. Ama bunların hiçbirinin bir önemi yok. Sadece *bu*," dedi ve yüzümü avuçların arasına aldı. "*Sen* önemlisin. Sana sahip olmam. Sen her zaman benim Bella'm olacaksın, tek fark daha dayanıklı olacak olman."

Derin bir nefes verdim ve gözlerimi keyifle kapayıp elleri arasında kaldım.
"Şimdi benim için bir soruyu cevaplar mısın? Yani tüm gerçeği, duygularımı önemsemeden anlatır mısın?"

"Tabii ki," diye cevapladım hemen, gözlerim şaşkınlıktan açılmıştı. Ne bilmek istiyor olabilirdi?
Yavaşça kelimeler ağzından dökülmeye başladı. "Benim karım olmak istemiyorsun."

Kalbim durdu ve sonra da hızla çarpmaya başadı. Soğuk bir ter damlası boynumdan aşağıya süzüldü ve ellerim buz gibi oldu.

Verdiğim tepkiyi durdu, izledi ve dinledi.

Aşağıya baktı, uzun kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine düştü, ve ellerini yüzümden çekerek benim buz gibi olan sol elimi tuttu. Konuşurken parmaklarımla oynadı.
“Senin böyle hissetmenden endişeleniyordum.”
Yutkunmaya çalıştım. “Bu da bir soru değil,” diye fısıldadım.
“Lütfen, Bella?”
“Gerçeği mi?” Ağzımdan sadece bunlar çıkmıştı.
“Tabii ki. Her neyse onu kaldırabilirim.”
Derin bir nefes aldım. “Bana güleceksin.”
Şaşırmış halde gözlerini gözlerime dikti. “Gülmek mi? Bunu hiç sanmıyorum.”
“Görürsün,” diye mırıldandım ve iç geçirdim. Utançtan yüzüm beyazdan kırmızıya dönmüştü.
“Peki, tamam! Eminim söyleyeceklerim sana şaka gibi gelecek ama gerçekler! Bu çok… çok… çok *utanç verici*!” İtiraf etmiştim, yüzümü tekrar onun göğsüne yaslayarak saklamaya çalıştım.
Kısa bir sessizlik oldu.
“Anlayamıyorum.”
Geriye doğru çekildim ve ona ters bir bakış attım, utanmak beni kırbaçlamış bir anda kavgaya hazır hale getirmişti.
“Ben *öyle* bir kız değilim, Edward. Liseden mezun olur olmaz erkek arkadaşı tarafından hamile bırakılıp evlenen taşra kızlarından! İnsanların ne düşüneceğini biliyor musun? Hangi yüzyılda yaşadığımızın farkında mısın? İnsanlar artık on sekizinde evlenmiyor! Akıllı, sorumluluk sahibi ve olgun insanlar o yaşta evlenmiyor! Ben öyle bir kız olmayacaktım! Ben o…” sözümü tamamlayamadım, bütün isteğimi kaybetmiştim.

Edward’ın yüz ifadesinden söylediklerim hakkında ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.
“Bu mu yani?” en sonunda konuştu.
Gözlerimi kırpıştırdım. “Yetmez mi?”
“Yani sen… ölümsüzlükten çok beni mi istiyorsun?
Ve sonra onun güleceğini sandığım halde aniden endişelendiğimi fark ettim.
“Edward!” Gülme krizine kapılmış bir halde konuşmaya çalıştım. “Ve ben… her zaman… senin… benden… daha *akıllı*…olduğunu düşünmüştüm!”
Beni kolumdan yakaladı, onun da güldüğünü fark etmiştim.
“Edward,” dedim konuşmaya çabalayarak, “sensiz sonsuza kadar yaşamanın bir anlamı yok. Sensiz bir gün daha yaşamak istemezdim.”
“Pekala, rahatladım,” dedi.
“Yine de… bu hiçbir şeyi değiştirmez.”
“Bunun anlaşılmış olması güzel. Ve senin bakış açını da anlıyorum Bella, gerçekten. Ama benimkini de anlamaya çalışmanı isterdim.”

Birdenbire onun ne demek istediğini anladım bu yüzden yüzümü memnun tutmaya çalıştım.
Altın rengi gözleri benimkilere kilitlenmişti.
“Anlarsın ya Bella, ben her zaman *o çocuk* oldum. Kendi dünyamda ben zaten bir erkektim. Aşkı aramıyordum – hayır, asker olmak için fazlaca hevesliydim; tek düşündüğüm ve bize istememiz için sunulan tek şey savaşta kazanmanın verdiği keyifti – ama eğer…” Duraksadı, başını hafifçe yana doğru eğdi. “Eğer o kişiyi bulabilseydim bunu söylerdim ama olmayacaktı. Eğer o zamanlar *seni* bulabilseydim kafamda nasıl devam edeceğime dair şüphe olmazdı. Ben *o çocuktum* – aradığım kişinin sen olduğunu anlar anlamaz – dizleri üzerine çöken ve elini tutmak için çabalayan kişiydim. Seninle sonsuza kadar olmak istiyorum.”

Yüzünde çarpık bir gülüş belirdi.

Gözümü kırpmadan ona bakıyordum.
“Nefes al, Bella,” diye hatırlattı bana gülümseyerek.
“Şimdi olaya, az da olsa benim tarafımdan bakabiliyor musun, Bella?”

Ve bir anlığına bunu başardım. Kendimi uzun bir etek, dantelli ve dik yakalı bir bluz giyerken gördüm, saçlarımı da topuz yapmıştım. Edward ise açık renk takımıyla ve elinde tuttuğu buketle verandada yanıma oturmuş süzülürken oldukça şık görünüyordu.

Kendime gelmek için kafamı salladım ve yutkundum. Bir an *Yeşilin Kızı Anne* serisinden sahneler canlanmıştı gözümün önünde.

“Edward, olay şu ki,” soru sormaktan kaçınarak titreyen bir sesle devam ettim, “benim aklımda *evlilik* ve *sonsuzluk* kelimeleri birbirini dışlayan ya da iç içe geçen kavramlar değil. Ve eğer benim dünyamda yaşıyorsak onun kurallarına da uymalıyız, tabi ne demek istediğimi anlıyorsan.”

“Fakat diğer yandan,” diye itiraz ederek araya girdi, “yakında tüm bu dünyayı arkanda bırakacaksın. O yüzden yerel bir kültürün artık senin için geçici olacak bir adeti neden senin kararında etkilisi olsunki?”

Dudaklarımı büktüm. “Peki ya Roma’da?”
Bana güldü. “Bugün evet ya da hayır demek zorunda değilsin Bella. Her iki tarafında bakıç açısını anlamak iyi değil mi?”
“Öyleyse senin şartın…?”
“Hala geçerli. Ne demek istediğini anlıyorum Bella, ama beni istediğin için kendini değiştirmek istiyorsan…”
“Da da daa daaaam,” diyerek onayladım. Her ne kadar düğün marşını çalmaya çalıştıysam da cenaze merasimi gibi çıkmıştı ağzımdan.

Zaman hızla akıyordu.

O gece kabus görmeden geçti ve sabah olduğunda mezuniyet günü karşımda duruyordu. Önümde çalışmam gereken ve birkaç günde bile yarılayamayacağım bir sürü ders vardı.

Kahvaltı için aşağıya indiğimde Charlie’nin çoktan gittiğini fark ettim. Gazeteyi de masanın üzerine bırakmıştı ve bu bana bir şeyler almam gerektiğini hatırlattı. Hala konser reklamının yayınlandığını umuyordum; o aptal biletleri alabilmek için telefon numaralarına ihtiyacım vardı. Artık bir sürpriz hediye değildi. Aslında en başından Alice’e bir sürpriz planlamak o kadar da akıllıca değildi.

Eğlence kısmına bakmak için gazeteyi elime aldım ama başlığa gözüm takıldı. Ön sayfadaki haberin başlığını eğilmek için okurken bir korku dalgasının beni ele geçirdiğini hissettim.

SEATTLE KATLİAMLARLA DEHŞETE BOĞULDU

Bundan daha on yıl kadar önce Seattle’da Amerika tarihinin en çok kurbana sahip seri katili yakalanmıştı. Yeşil Nehir Katili Gary Ridgway 48 kadını öldürmekten mahkum olmuştu.

Ve şu anda abluka altındaki Seattle muhtemelen daha da korkunç bir canavara ev sahipliği yapıyor.

Polis son zamanlardaki cinayet ve kayıp vakaları için kimseyi tutuklamıyor. En azından şimdilik. Onlar bu katliamın bir kişi tarafından yapılmış olduğuna pek inanmıyor. Bu katil – ki gerçekten bir kişiyse – sadece son üç aydaki birbiriyle bağlantılı 39 cinayet ve kayıp vakasından sorumlu. Karşılaştımak gerekirse Ridgway'in işlediği 48 cinayette kurbanları 21 yaş üzeri grupta dağılım gösteriyordu. Eğer bu ölümlerden tek bir kişi sorumluysa Amerika tarihindeki en vahşi seri katilden söz ediyoruz demektir.

Polis çete olarak hareket edildiği teorisine inanmakta. Bu teoriyi kurbanların sayısı ve kurbanların seçimindeki farklılıklar desteklemekte.

Karındeşen Jack'ten Ted Bundy'e kadar tüm seri katillerin hedeflerini yaş, cinsiyet, ırk ya da bunların kombinasyonlarını baz alarak seçtiği gözlemlenmişti. Bu suç dalgasının kurbanları ise 15 yaşındaki Onur listesine giren Amanda Reed'den 67 yaşındaki emekli postacı Oman Jenks'e kadar uzanıyor. Kurbanların 18'i kadın ve 21 tanesi de erkek. Kurbanlar arasında ayrıca ırksal olarak şu dağılım gözlemleniyor; Kafkas, Afrika kökenliler, İspanyollar ve Asyalılar.

Seçimler görünüşe göre rastgele. Öldürme nedeniyse öldürmek dışında bir amaç içermiyor gibi.

Öyleyse neden bir seri katil olduğu düşünülüyor?

Bu cinayetlerin işleniş şekilleri öylesine benzerlik gösteriyor ki diğer ihtimalleri geçersiz kılıyor. Kurbanların her biri ağır şekilde yanmış ve diş kayıtları sayesinde kimlikleri belirlenmiş. Bu yangınlarda katalizör etkisi gösterecek maddelerin, alkol ve gaz yağı gibi, kullanıldığından bahsediliyor ama henüz buna dair bir delil bulunamadı. Kurbanlara ait bedenlerin hepsi saklanma gereği duyulmadan umarsızca ortada bırakılmış halde bulundu.

Daha da korkuncuysa, delillerin çoğunun kurbanlara büyük bir şiddet uygulanmış olduğunu göstermesi – büyük bir basınç sonucu kırılmış ve parçalanmış kemikler – bu davada görevli olan adli doktorlar bunların ölmeden önce yapılmış olduğuna inanıyor, tabi delilerin durumu düşünülürse bu sonuçlardan tam anlamıyla emin olmak oldukça zor.

Seri katil inancını destekleyen bir diğer delilse her suç mahalinin, yani kurbanlardan geriye kalanların, kusursuz şekilde temiz olması. Ne bir parmak izi, ne bir iplik hatta bir saç teli dahi geride bırakılmamış. Ortadan kaybolmalar esnasında da hiçbir zanlı bulunamadı.

Bu kaybolmaların hiçbirinde de dikkat çekmemek için uğraşılmamış. Kurbanlar arasında kolay hedefler yok. Hiçbiri kayboldukları nadiren haber verilen evsiz ya da kaçaklardan biri değildi. Kurbanlar evlerinden, dört katlı apartmanlarından, sağlık kulüplerinden, düğün davetlerinden kaçırılmış. Belki de içlerinden en şaşırtıcı olanı 30 yaşındaki amatör boksör olan Robert Walsh'ın kız arkadaşıyla sinemaya gitmesiyle yaşandı; kadın birkaç dakika sonra onun yanındaki koltukta oturmadığını fark etti. Bedenini yirmi mil ötedeki mahalle çöplüğünde, çöplüğü söndürmeye gelen itfaiyeciler buldu.

Bu katliamdaki kurbanlar arasındaki bir diğer ortak nokta ise her birinin gece kaybolmuş olması.

En çok endişe edilen şey ne peki? Tüm bunların olma hızı. İlk altı cinayet ilk ay işlenmişti, 11 tanesi ise ikinci ayda işlenmişti. Ve polis ilk yanmış bedeni bulduktan sonra bundan sorumlu olan kişiye ait hiçbir bulgu bulamadı.

Deliller kafa karıştırıcı, ve geride kalanlar korkunç bir halde. Saldırgan bir çete mi yoksa vahşi bir seri katil mi? Ya da polisin dahi düşünemediği bambaşka bir şey mi?

Su götürmez tek bir gerçek var ki o da iğrenç bir şeyin Seattle da kol gezdiği.

Son cümleyi üç defa okumaya çalışmıştım ama sonra sorunun benim titreyen ellerim olduğunu anladım.
"Bella?"

Okumaya konsantre olduğumdan Edward'ın sesi yumuşak olduğu halde nefesim kesildi ve hemen arkama döndüm.

Kapının girişindeydi ve kaşlarını çatmıştı. Hemen yanıma geldi ve elimi tuttu.
"Seni korkuttum mu? Çok üzgünüm. Kapıyı çaldım…"
"Hayır, hayır," dedim hemen. "Şunu gördün mü?" Gazeteyi uzatmıştım.

Gazeteye bakarken kaşlarını çattı ve alnı kırıştı.
"Bugünki gazeteyi henüz görmemiştim. Ama gittikçe kötüleştiğini biliyorum. Bir şeyler yapacağız… hemen."

Bundan hoşlanmamıştım. Onların risk almalarından nefret etmiştim ve Seattle'da bulunan her kim ya da her neyse benim ödümü koparmaya başlamıştı. Fakat Volturi'nin gelme fikri da yeterince ürkütücüydü.
"Alice ne diyor?"
"Sorun da bu." Kaşlarını sertçe çattı. "Hiçbir şey göremiyor… üstelik kaç defa kontrol etmek için denediğimiz halde. Güvenilirliğini kaybetmeye başladı. Bugünlerde çok fazla şeyi gözden kaçırdığını hissediyor, bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Belki de görü yeteneğini yitiriyordur."
Gözlerimi açtım. "Bu olabilir mi?"
"Kim bilir? Bugüne kadar kimse bunun üzerine bir çalışma yapmadı… ama gerçekten şüpheleniyorum. Bu şeyler zamanla pekişir. Aro ve Jane'e bak mesela."
"Öyleyse sorun ne?"
"Sanırım, kehanetin kendi kendini yerine getirmesi. Biz sürekli Alice'in bir şeyler görmesini bekliyoruz … ve o da bir şeyler görmüyor çünkü o bir şeyler görene kadar harekete geçmeyeceğiz. Böylece o da bizi göremiyor. Belki de bunu gözü kapalı yapmalıyız."
Ürperdim. "Hayır."
"Bugün derse gitmek için büyük bir isteğin var mı? Final sınavları sadece birkaç gün sonra; bize yeni bir şey öğreteceklerini sanmıyorum."
"Sanırım okula gitmeden bir gün daha yaşayabilirim. Ne yapacağız?"
"Jasper ile konuşmak istiyorum."
Gene Jasper. Bu tuhaftı. Cullen ailesinde Jasper hiçbir zaman baskın biri olmamıştı, bir şeylerin parçasıydı ama asla merkezde bulunmazdı. Varsayımımı dillendirmesem de onun sadece Alice için orada bulunduğunu düşünüyordum. Alice nereye gitse onu takip edeceğini hissetmiştim, ama bu yaşam tarzı onun ilk seçimi değildi. İşin aslı o diğerlerine nazaran, büyük ihtimal, bu yaşam tarzını devam etmekte daha büyük zorluk çekiyordu.

Hiçbir koşulda Edward'ın Jasper'a bağlı olduğunu da görmemiştim. Jasper'ın yeteneğinin ne olduğunu tekrar merak etmiştim. Jasper'ın geçmişi hakkında, Alice onu bulmadan önce güneyden geldiği dışında hiçbir şey bilmiyordum. Bir nedenden ötürü Edward her zaman en yeni kardeşi hakkında sorulan sorulardan çekinirdi. Ve ben de uzun boylu, sarışın ve film yıldızlarına benzeyen vampirden gözüm korktuğundan ona doğruca soramazdım.

Eve gittiğimizde Carlisle, Esme ve Jasper'ı merakla haberleri izlerken bulduk, sesi o kadar kısıkdı ki neredeyse anlaşılmazdı benim için. Alice büyük merdivenlerin son basamağında oturmuş, ellerini yüzünün arasına almıştı ve bezgin görünüyordu. Biz içeri girdiğimizde Emmett mutfak kapısından içeri yavaşça girdi, oldukça keyifli görünüyordu. Hiçbir şey Emmett'ı rahatsız edemezdi.

"Selam Edward. Okuldan mı kaçtın Bella?" Bana gülümsedi.
"İkimiz de kaçtık," diye hatırlattı ona Edward.
Emmett güldü. "Evet, ama okul hayatı boyunca *onun* için ilk. Okulda bir şeyler kaçırıyor olabilir."
Edward gözlerini devirdi ama en sevdiği kardeşini görmezden geldi. Carlisle'la gazeteyi uzattı.

"Şimdi de seri katil olduğunu düşünüyorlar, gördün mü?" diye sordu.
Carlisle iç geçirdi. "CNN'de iki uzman sabahtan beri her ihtimali tartışıyor."
"Bunun devam etmesine izin veremeyiz."
"Hadi gidelim o zaman," dedi Emmett istekle. "Can sıkıntısından ölüyorum."

Üst kattan inen merdivenlerden bir oflama sesi geldi.
"Nasıl da kötümser," diye söylendi Emmett.
Edward Emmett'e katıldı. "Sonunda gitmek zorundayız."
Rosalie merdivenlerin başında belirdi ve süzülerek aşağıya indi. Yüzü ifadesizdi.
Carlisle başını salladı. "Düşündüm. Bugüne kadar bu tip bir şeye asla dahil olmadık. Bu bizim işimiz değil. Biz Volturi değiliz."
"Volturi'nin buraya gelmesini istemiyorum," dedi Edward. "Bize daha az tepki süresi verir."
"Ve Seattle'daki tüm o masum insanlar," diye mırıldandı Esme. "Onların bu şekilde ölmelerine izin vermek hiç doğru değil."

"Biliyorum," dedi Carlisle iç geçirerek.
"Ah," dedi Edward keskince, başını çevirip Jasper'a bakmıştı. "Bunu hiç bu yönden düşünmemiştim. Anlıyorum. Haklısın, böyle olmalı. O zaman her şeyi değiştirelim."

Ona kafası karışmış şekilde bakan tek kişi ben değildim, ama muhtemelen o sinirlenmiş şekilde bakmayan tek kişi bendim.
"Sanırım bunu diğerlerine sen açıklasan daha iyi olacak," dedi Edward Jasper'a. "Bunun amacı ne olabilir?" Edward odanın içerisinde yürümeye başladı, düşüncelere dalmıştı.

Kalktığını görmemiştim ama Alice yanımdaydı.
"Ne saçmalıyor o?" diye sordu Jasper'a Alice. "Ne düşünüyorsun?"

Jasper herkesin ilgisinin ona yönelmiş olmasından hiç memnun görünmüyordu. Tereddüt etti, grupta bulunan herkesin yüzüne baktı – onun söyleyeceği şeyi duymak için herkes hareketlenmişti – ve sonra gözleri benim üzerimde durdu.

“Kafan karışık,” dedi bana, derin sesi oldukça sakindi.

Onun varsayımında hiçbir soru yoktu. Jasper ne hissettiğimi biliyordu, herkesin ne hissettiğini biliyordu.
“Hepimizin kafası karışık,” diye şikayet etti Emmett.
“Sabırlı olması için ona zaman verebilirsin,” dedi Jasper ona. “Bella bunu da anlayacaktır. O bizden biri artık.”

Sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Jasper ile mümkün olduğunca az zaman geçirdiğimden dolayı, özellikle de doğum günümde beni öldürmeye çalıştığından, benim hakkımda böyle düşündüğünü fark etmemiştim.

“Beni ne kadar tanıyorsun Bella?” diye sordu.
Emmett abartılı bir şekilde soluk verdi ve aynı şekilde sabırsızlıkla beklemek için koltuğa oturdu.
“Çok değil,” diye kabul ettim.
Jasper onu seyreden Edward’a gözlerini dikti.
“Hayır,” diye yanıtladı Edward onun düşüncesini. “Eminim ona neden geçmişini anlatmadığımı anlayabiliyorsundur. Ama sanırım şimdi duymasının vakti geldi.”

Jasper düşünceli bir şekilde başını salladı, ve kazağının kolunu kıvırmaya başladı. Kafam karışmış biçimde merakla seyrettim onu, ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Bileğini yanında duran abajurun altına doğru tutup ampule yaklaştırdı ve parmaklarını soluk teninin üzerindeki hilal çeklindeki izde gezdirdi.

Bu şeklin neden bana tanıdık geldiğini anlamam zaman aldı.

“Aa,” dedim, anladığımda. “Jasper bendeki yara izinin aynısı sende de var.”

Elimi tuttum, benim krem rengi tenimde daha göze batar şekilde görünen gümüşi renkteki hilali gösterdim.

Jasper hafifçe gülümsedi. “Seninkine çok benzeyen bir sürü izim var, Bella.”

Jasper ince kazağını sıyırırken yüzündeki ifadeyi anlamak imkansızdı. Gözlerim önce derisine kalınca kazınmış olan izi anlamlandıramadı. Kazınmış olan yarım ay şekli, altında durduğu beyaz ışıktan, aynı renkteki ten renginden dolayı belli belirsiz fark ediliyordu. Ve sonra o şeklin benim elimdeki izin bire bir aynısı olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Benim küçük izime baktım – nasıl iz kaldığını anımsamıştım. James’in dişlerinin şekline baktım, sonsuza kadar benim tenimde izi kalacaktı.

Sonra da ona gözümü dikmiş bakarken soluk soluğa konuştum. “Jasper sana ne *oldu*?”

13. YENİDOĞAN

"Senin eline olanın aynısı," diye yanıtladı Jasper sakin bir biçimde. "Bin defa tekrarlandı sadece." Acıklı bir şekilde güldü ve koluna hafifçe dokundu. "Bizim zehirimiz böyle iz bırakan tek şey."

"*Neden*?" diye korkuyla sordum, biliyorum kaba bir hareketti ama ustaca oluşturulmuş bu ize bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Benim tamamen aynı değildi… evlatlık edinilmiş kardeşlerim gibi terbiye edilmiş değildim. Benim başlangıcım oldukça farklı." Sesi sona doğru sertleşmişti.

Dehşete düştüğümden ağzım açık şekilde ona baktım.

"Hikayemi anlatmadan önce," dedi Jasper, "*bizim* dünyamızda bazı yerler olduğunu anlamak zorundasın Bella, bu yerlerde yaşlanmama süreci haftalarla sınırlıdır, yüzyıllarla değil."

Diğerleri bunu daha önce duymuşlardı. Carlisle ve Emmett ilgilerini tekrar televiyona vermişlerdi. Alice ise sessizce Esme'nin ayaklarının dibine oturmuştu. Fakat Edward en az benim kadar dikkatini vermiş görünüyordu; verdiğim her tepkiyi yakından izlediğinin farkındaydım.

"Nedenini anlamak için, bu dünyaya tamamen farklı bir bakış açısıyla bakmalısın. Bitmeyen susuzluk duygusunun… nasıl güçlü ve aç gözlü bir şey olduğunu hayal etmelisin.

“Yani, bu dünyada diğerlerinden çok bizim için arzu edilen yerler var. Daha az kontrollü ve hala keşfedilmemiş yerler.

“Bir anlığına önünde batı yakasının bir haritası olduğunu hayal et. Her insan yaşamını kırmızı bir nokta olarak düşün. Koyu kırmızı olanlardan, ilgi çekmeden – şey açıkçası bu sayede var oluyoruz –.daha kolay şekilde beslenebiliyoruz.”

Kafamda bunu canlandırırken *beslenme* kelimesinden dolayı ürpermiştim. Fakat Jasper beni korkutacağı için endişelenmiyordu, Edward’ın her zaman olduğu gibi aşırı korumacı değildi. Duraksamadan devam etti.

“Güneydeki topluluklar insanların fark edip fark etmediğini umursamaz. Bu yüzden Volturi onları sürekli denetim altında tutar. Güneydeki toplulukların korktuğu tek şey Volturi’dir. Eğer Volturi olmasaydı hepimiz kolayca ifşa olurduk.”

Bu kelimeyi böyle telaffuz etmesinden dolayı kaşlarımı çatmıştım – saygıyla ve neredeyse minnetle konuşmuştu. Volturi’nin iyi olabileceği ihtimali kabul etmesi oldukça zor bir şeydi.

“Kuzeydekiler ise, kıyasla, medenilerdir. Genelde bizler gece olduğu kadar gündüz de eğlenen göçebeleriz, insanlarla şüphe uyandırmayacak şekilde ilişki kurararız – gizlilik biçim için esastır.

“Güneydeki dünya ise tamamen farklı. Ölümsüzler sadece geceleri ortaya çıkar. Günlerini bir sonraki hamlelerini planlayarak ya da düşmanlarını belirleyerek geçirirler. Çünkü güneyde asla ateşkes olmayan bir savaş yüzyılardır devam etmekte. Topluluklar nadiren insanların varlığını fark eder, sadece yiyecek için askerler hayvan sürülerini beklerler. Volturi’den saklanmak için hayvan sürüleriyle ilgilenirler.

“Fakat onlar ne için savaşıyor?” diye sordum.

Jasper gülümsedi. “Haritadaki kırmızı noktaları anımsadın mı?”
Bekledi, bu yüzden başımı onaylarcasına salladım.
“Koyu kırmızı olanlar için savaşıyorlar.
“Yani diyelim bir zamanlar Meksiko şehrinde bir vampir varmış ve orada tekmiş. O zaman o her gece iki ya da üç defa beslenebilirdi ve kimse de bunu fark etmezdi. Rekabete yer vermemek için de planlar yapardı.

“Diğerleri de onunla aynı isteği paylaşıyordu. Bazıları daha etkili taktiklerle ortaya çıktılar.

“Fakat en etkili taktik adı Benito olan genç bir vampir tarafından keşfedildi. Kimse onun adını duymamıştı, Dallas’ın kuzeyinden bir yerlerden gelmişti ve Houston yakınlarında bir bölgeyi paylaşan iki vampir topluluğunu katletmişti. İki gece sonra, Meksiko’nun kuzeyindeki Monterrey’de daha güçlü klanlarla çarpıştı. Tekrar, kazandı.”

“Nasıl kazandı peki?” Merakla sordum.
“Benito yenidoğanlardan bir ordu oluşturmuştu. Bunu düşünen ilk kişi o olmuştu, başlangıçta o durdurulamazdı. Genç vampirler değişken, vahşi ve kontrol edilmeleri neredeyse imkansızdır. Yenidoğan bir vampiri ikna edip kendini kontrol etmesini öğretebilirsin ama onu ya da on beş

tanesi bir araya geldiğinde tam bir kabus olurlar. Onlara düşman olarak gösterdiğin herkese saldırırlar. Benito savaşmaları için onlardan bir sürü yapmaya devam etti çünkü yenidoğanlar hem kendi içlerinde savaşıyorlardı hem de vampir topluluklarının yarısını katlederken yok olup gitmişlerdi.

“Yani, yenidoğanlar tehlikeli de olsa, eğer ne yaptığını bilirsen onları yenebilirsin. Fiziksel olarak, ilk yıllarında, muazzam bir güçleri vardır ve eğer önlerine kendilerinden daha yaşlı bir vampir çıkarsa onu kolaylıkla parçalayabilirler. Fakat onlar içgüdülerinin köleleridir ve bu yüzden davranışları tahmin edilebilir. Genelde dövüş yetenekleri yoktur, sadece kuvvetli ve vahşidirler. Ayrıca o zamanlar sayıca çok kalablıklardı.”

“Meksiko’nun güneyindeki vampirler başlarına ne geleceğini biliyordu ve yapabilecekleri tek şeyin Benito’ya karşılık vermek olduğunu düşündüler. Kendi ordularını yarattılar…

“Kıyamet kopmuştu – ve bu kelimeyi laf olsun diye söylemedim çünkü böyle bir şeyi hayal edebileceğini sanmıyorum. Biz ölümsüzlerin de kendi tarihleri var ve bu savaş asla unutulmayacak. Tabii ki bu zamanlar Meksiko’daki insanlar için de pek iyi zamanlar değildi.

Ürpermiştim.

“Ölü sayısı devasa rakamlara ulaştığında – ki sizin tarihiniz bu ölümler için bir hastalığı suçlamıştı – Volturi öne çıktı. Tüm koruyucular bir araya geldi ve Kuzey Amerika’nın ilerisinde her yenidoğan vampiri buldular. Benito kendini Pueblo’da korumaya almıştı, Meksiko’yu ele geçirebilmek için ordusunu elinden geldiğince hızla inşa etmişti. Volturi işe önce onunla başladı ve sonra da geri kalanlarla ilgilendi.

“Yenidoğanlarla beraber olan herkes oracıkta imha edildi, tüm vampirler kendini Benito’dan korumak istediğin dolayı Meksiko şehri bir süre vampirlerden arınmıştı.

“Volturi her yeri yaklaşık bir yılda temizledi. Bu da tarihimizin hatırlayacağı bir başka önemli olay oldu, tüm bu yaşananlardan geriye sadece birkaç görgü şahidi kalmıştı. Onlardan biriyle konuştum, Volturi Culiacán’a gittiğinde olanları uzaktan görmüştü.”

Jasper titredi. Onu daha önce bu kadar korkmuş ya da endişeli görmediğimi fark etmiştim. Bu ilkti.

“Bu zaptetme hareketi Güney’e yayılmadı. Dünyanın geri kalanı bu hareketten etkilenmedi. Volturi’ye bugünkü sakin yaşamımızı borçluyuz.

“Fakat Volturi İtalya’ya geri döndüğünde sağ kalanlar bölgelerini hemen geri istediler.

“Vampir toplulukları arasında anlaşmazlıkların başlaması çok uzun sürmedi. Bir sürü anlaşmazlık vardı. Kan davası güdülüyordu. Yenidoğanlardan ordu kurma fikri artık hep akıllarında bir yerlerde vardı, bazıları buna karşı koymadan uyguladılar. Fakat Volturi asla unutulmamıştı ve güney toplulukları bu defa daha dikkatliydiler. Yenidoğanlar insanlar arasından dikkatle seçildi ve eğitim de verildi. Bu defa ihtiyatlıydılar ve büyük bir kısımları insan bırakıldı. Onları yaratanlar Volturi’nin dönmesine istemiyorlardı, bu yüzden buna neden olmaya niyetleri hiç yoktu.

“Savaşlar devam etti ama küçük ölçekli olarak. Bazen birileri çok ileri giderse, hemen insanların gazetelerinde spekülasyonlar başlardı ve Volturi gelip tüm şehri temizleyeceği bilinirdi. Ama diğerleri, yani dikkatli olanlar buna izin vermedi…”

Jasper bir süre boşluğa doğru baktı.

“Yani sen böyle değiştin.” Konuşmam bir fısıltı gibiydi.

“Evet,” diye kabul etti. “İnsan olduğum zamanlarda Teksas, Houston’da yaşardım. 1861 yılında on yedi yaşımdayken Kofederasyon Ordusu’na katıldım. Kayıt memuruna yalan söyleyip yirmi yaşındayım dedim. Buna inanacakları kadar uzun boyluydum.

“Benim askeri kariyerim kısa sürdü ama oldukça parlak geçti. İnsanlar her zaman… benden hoşlanırlardı ve söylediklerimi dinlerlerdi. Babam bunun karizma olduğunu söylerdi. Tabii ki, bundan daha fazlası olduğunu şimdi biliyorum. Fakat nedeni ne olursa olsun hızla terfi ettim hatta benden yaşça büyük olanları bile geride bıraktım. Konfederasyon Ordusu henüz yeniydi ve kendisini organize etmeye çalışıyordu bu yüzden fırsatları iyi değerlendirdim. Galveston’daki ilk savaşta – aslında bu daha çok bir çatışmaydı – yaşım hakkındaki gerçeği söylememiş olsam da Teksas’daki en genç binbaşıydım.

“Birleşik Ordusu’nun birlikleri şehrin kıyılarından geldiklerinde kadın ve çocukları tahliye etmekle görevlendirildim. Onları hazırlamak bir günümüzü almıştı ve sonra onların ilk kısmını Houstan’a nakletmiştim.

“O geceyi oldukça net hatırlıyorum.

“Karanlık çöktükten sonra şehre ulaşmıştık. Getirdiğim sivillerin güvende olduğuna emin olacak kadar kalmıştım orada. Hemen sonra atımı değiştirdim ve Galveston’a geri döndüm. Dinlenmeye zaman yoktu.

“Şehirden sadece bir mil uzakta üç tane kadın bulmuştum. Onların gruptan geride kaldıklarını sanmıştım ve atımdan onlara yardım etmek için indim. Fakat onların yüzünü gecenin soluk ışığında gördüğümde donup kaldım. Tereddüte düşmeden söyleyebilirdim ki üçü o güne kadar gördüğüm en güzel kadınlardı.

“Soluk tenleri vardı ve bunun harika olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Hatta siyah saçlı olanın, yüzü kesinlikle onun Meksikalı olduğunu belli ediyordu, ay ışığında teni porselen gibi görünüyordu. Hepsi de genç görünüyordu, öyle ki onlara kız diye hitap etmek daha doğruydu. Onların bizim gruptan geride kalmadıklarını anlamıştım. O üçünü daha önce görmüş olsaydım bunu bilirdim.

“‘Nutku tutuldu,’ dedi uzun olan tatlı ve yumuşak bir sesle – sanki bir rüzgar çanıydı sesi. Saçları sapsarıydı ve teni bembeyazdı.

“Diğeri de arışındı ve teni kireç gibi beyazdı. Onun yüzü bir meleğinki gibiydi. Bana doğru eğildi ve derin bir soluk aldı.

“Mmm,” diye inledi. ‘Çok tatlı,’ dedi.

“Kısa olan, esmer olan yani, elini kızın omzuna koydu ve ona hızla bir şeyler söyledi. Sesi çok tatlıydı, kulağa şarkı gibi geliyordu, ama keskindi ki görünüşe göre bunu bilerek yapmıştı.

“‘Konsantire ol Nettie,’ dedi.

“İnsanların birbirleriyle nasıl bağlantılı olduklarına dair her zaman iyi bir sezim olmuştu ve hemen esmer olanın diğerlerini bir şekilde yönettiğini anlamıştım. Eğer asker olsalardı içlerinde en üst rütbeli olanın o olduğunu söylerdim.

“‘Düzgün görünüyor – genç, güçlü, bir asker…’ Esmer olan duraksadı, konuşmaya çalıştıysam da başarılı olamadım. ‘Ve onda çok daha fazlası var… hissediyor musunuz?’ diye sordu yanındaki diğer ikisine. ‘O… ilgi çekici.”

“‘Ah, evet,’ diye hemen onayladı Nettie, tekrar bana doğru eğildi.
“‘Sabırlı ol,’ dedi esmer olan ve ötekini uyardı. ‘Bunu ayırmak istiyorum.’
“Nettie kaşlarını çattı; canı sıkılmış görünüyordu.
“‘Sen daha iyi bilirsin, Maria,’ dedi uzun boylu sarışın tekrar konuşarak. ‘Eğer o senin için önemliyse. Her zaman öldürdüğümün iki katı kadar öldürürüm ben de.”

“‘Evet, kendime ayıracağım onu,’ diye kabul etti. ‘Bundan gerçekten hoşlandım. Nettie’yi götüreceksin değil mi? Yoğunlaşmaya çalışırken arkamı kollamak zorunda kalmak istemiyorum.’

“Bu güzel yaratıkların neden bahsettiklerini anlamamış olsam da tüylerim diken diken olmuştu. O melek yüzlü olan öldürmekten bahsettiğinde içgüdülerim bana bir tehlike olduğunu söyledi ama kararım içgüdülerime baskın çıktı. Kadınlardan korkulması gerektiği değil onları korumam gerektiği öğretilmişti.

“‘Hadi avlanmaya gidelim’ istekle kabul etti Nettie ve diğer uzun kızın elini tuttu. Yüzlerini döndüler – öylesine hoş görünüyorlardı ki! – ve şehre doğru koşmaya başladılar. Neredeyse uçuyor gibiydiler, çok hızlılardı – beyaz elbiseleri arkalarında kanat gibi uçuşuyordu. Hayretle gözlerimi kırpıştırdım ve onlar gitmişlerdi.

“Beni merakla süzen Maria’ya doğru döndüm.
“Hayat boyunca hiç batıl inançlarım olmamıştı. Ta ki o zaman kadar, asla hayaletlere ya da diğer saçma şeylere inanmamıştım. Aniden o kadar da mantıksız gelmediler.

“‘Senin adın ne asker?’ diye sordu Maria.

“‘Binbaşı Jasper Whitlock bayan,’ kekelemiştim, hayalet bile olsa bir kadına kaba davranamazdım.

“‘Umarım hayatta kalırsın Jasper,’ dedi yumuşacık bir sesle. ‘Senin için iyi hislerim var.’

“Bana bir adım yaklaştı ve sanki beni öpecekmiş gibi başını kaldırdı. İçgüdülerim kaçmamı haykırsa da donup kalmıştım.”

Jasper duraksadı, yüzü düşünceli görünüyordu. “Birkaç gün sonra,” dedi en sonunda, hikayeyi benim için mi, yoksa benim bile Edward’dan yayıldığını hissettiğim gerilimden dolayı mı düzelttiğinden emin değildim, “Yeni hayatıma başladım.”
“İsimleri Maria, Nettie ve Lucy’di. Çok uzun zamandır bir arada değillerdi – diğer ikisinin yan yana getiren Maria olmuştu. – üçü son savaştan sağ kurtulmayı başarmışlardı. Onların birlikteliği tamamen ortak çıkarlarına dayanıyordu. Maria intikam almak ve kendi bölgesini geri istemişti. Diğerleri de, sanırım şöyle diyebiliriz, kendi sürülerinin alanlarını arttırmak istemişlerdi. Bir araya gelip bir ordu kurmuşlardı ve her zamankinden daha dikkatli olacaklardı. Bu Maria’nın fikriydi. Üstün bir ordu istiyordu ve bu yüzden potansiyele sahip insanlar arıyordu. Bize diğerlerinden çok daha fazla ilgi ve eğitim verdi. Bize dövüşmeyi ve insanların arasında göze batmamayı öğretti. Tüm bunları yaptığımızda ödüllendirildik…”

Duraksadı, hikayesini tekrar düzeltti.

“Acelesi vardı. Büyük bir grup yenidoğanın gücünün yılın sonuna doğru zayıflayacağını biliyordu ve bu yüzden biz hala güçlüyken harekete geçmek istiyordu.
“Maria’nın topluluğuna katıldığımda altı kişiydik. On beş gün içerisinde dört kişi daha katılmıştı aramıza. Hepimiz erkektik - Maria askerleri istemişti – ve bu bizi kendi aramızda dövüşmemiz için daha da çok ateşliyordu. İlk dövüşümde kendi silah arkadaşlarıma karşı yapmıştım. Diğerlerinden daha hızlıydım, dövüşte de daha iyiydim. Maria benden memnundu, öyle ki yendiklerimin yerine yenilerini yapmak zorunda kaldı. Sık sık ödüllendirildim ve bu beni güçlendirdi.

“Maria karakter tahlilinde oldukça iyiydi. Beni diğerlerinden sorumlu hale getirdi – sanki terfi etmiştim. Bu benim doğama kesinlikle uygundu. Kayıplar gözle görülür biçimde azaldı ve sayımız yirmi civarına ulaştı.

“Yaşadığımı zamanlar kesinlikle tedbirli olmamız gereken zamanlardı. İçinde buşunduğum ortamı duygusal anlamda etkileyebilme yeteneğim tam olarak ortaya çıkmamıştı. Kısa süre içerisinde yenidoğan vampirlerle daha önce görülmemiş şekilde iş birliği yapmaya başladık. Hatta Maria, Nettie, ve Lucy bile beraber daha rahat çalışmaya başladılar.

“Maria’nın bana olan düşkünlüğü arttı – bana bağlanmaya başladı. Ve bir şekilde ben de ona tapmaya başladım. Diğer türlü bir yaşamın var olduğuna dair fikrim yoktu. Maria bize bunun bu şekilde olduğunu söylemişti ve bizler de inanmıştık.

“Bana benim ve kardeşlerimin ne zaman dövüşe hazır olacağını sordu, kendimi kanıtlamak için istekliydim. Sonunda yirmi üç kişilik bir ordu oluşturdum – yirmi üç adet inanılmaz biçimde kuvvetli yenidoğan vampir, daha önce olmadığı kadar yetenekli ve organizeydiler. Maria mest olmuştu.

“Monterrey’e, onun evine doğru gittik ve Maria bizleri düşmanlarının üzerine saldı. Onların sadece dokuz adet yenidoğan vampiri vardı ve onları iki yetişkin vampir kontrol ediyordu. Maria’nın sandığından çok daha kolay bir şekilde onları yendik, sadece dört kayıp vermiştik. O güne kadar böylesi bir zafer duyulmamış bir şeydi.

“Ve biz iyi eğitimliydik. Kimsenin ilgisini çekmemiştik. Hiçbir insan farkına varamadan şehir el değiştirmişti.

“Başarı Maria’yı aç gözlü yapmıştı. Gözünü diğer şehirlere dikmesi çok uzun zaman almadı. İlk yılın sonunda Texas’ın çoğunu ve Meksiko’nun kuzeyini kontrol eder hale gelmişti. Sonra diğerleri güneyden onu geri püskürtmek için geldiler.

Kolundaki ize iki parmağıyla dokundu.

“Savaş kızışmıştı. Çoğu kişi Volturi’nin tekrar geri döneceğini düşünerek endişeleniyordu. İlk baştaki yirmi üç kişilik asıl ordudan geriye on sekiz ay sonucunda sadece ben kalmıştım. Hem kazanmış hem de kaybetmiştik. Nettie ve Lucy de sonunda Maria’ya düşman oldular – fakat onları da yendik.

“Maria ve ben Monterrey’i elimizde tutuyorduk. Çarpışmalar hala devam etse de bunu sakince yapmıştık. Fethetme fikri artık önemsizdi; intikam ve kan davası yüzünden devam ediyordu savaş.

“Maria ve ben her zaman bir düzine yenidoğanı hazır bekletiyorduk. Bizim için önemsizdiler – piyondular, feda edilmeye hazırdılar.

Sayıları arttığı zaman onlardan kurtulurduk. Hayatım aynı şiddet döngüsü içerisinde devam etti ve yıllar geçti. Her şeyden sıkılmaya başlamıştım artık…

“Onlarca yıl sonra, yenidoğan vampirlerden biriyle arkadaş oldum. Becerikliydi ve ilk üç yılının sonunda her şeye rağmen hayatta kalmıştı. Adı Peter’dı. Peter’ı severdim; O… uygardı – sanırım bu doğru sözcük. Dövüşmekte oldukça iyi olsa da bundan zevk almıyordu.

“Yenidoğanlarla ilgilenmek üzere görevlendirildi – onlara bakıcılık yapıyordu diyebilirsin. Bu tam zamanlı bir işti.

“Ve sonra gene tasfiye edilme zamanları geldi. Yenidoğanlar güçlülerdi; eskilerin yerini almalılardı. Onlardan kurtulmamda bana yardım etmeliydi. Onları ayırdık, anlarsın ya, birer birer… Her zaman olduğu gibi uzun bir geceydi. Bu defa beni onların bazılarında potansiyel olduğu konusunda ikna etmeye çalıştı ama Maria onlardan kurtulmamız gerektiğini emretmişti. Peter’a hayır dedim.

“İşi yarılamıştık ve bunun Peter’ı kötü etkilediğini hissedebiliyordum. Bir sonraki kurbanı çağırdığımda onu gönderip kendim mi halletmeliyim diye karar vermeye çalışıyordum. Aniden sinirlenmesine şaşırdım. Tepkisi ne olursa olsun kendimi hazırladım – iyi bir dövüşçüydü ama asla benimle boy ölçüşemezdi.

“Çağırdığım yenidoğan kadındı, henüz bir yılı geride bırakmıştı. Adı Charlotte’du. O içeri girdiğinde Peter’ın içinde bulunduğu hali birden değişti; duyguları onu ele vermişti. Kıza kaçması için bağırdı ve o da onun arkasından fırladı. Onların peşine düşebilirdim ama yapmadım. Onları… yok etmek için isteksizdim.

“Maria bundan dolayı benden rahatsız oldu…

“Beş yıl sonra, Peter gizlice geri geldi. Gelmek için iyi bir gün seçmişti.

“Maria ruh halimin hiç olmadığı kadar bozulmasından ötürü şaşkındı. O asla yılgın hissetmezdi ve benim neden farklı olduğumu merak ediyordum. Benim yakınıma geldiğinde duygularının nasıl değiştiğini fark etmeye başlamıştım – bazen korkuyordu… ve kin güdüyordu – aynı duygu Nettie ve Lucy’nin saldırdığı zaman fark etmemde bana yardımcı olmuştu. Peter döndüğü sırada kendimi tek dostumu, varoluş nedenimi yok etmek için hazırlıyordum.

“Peter bana Charlotte ile olan yeni hayatından bahsetti, bana asla hayal edemeyeceğim seçenekler olduğunu söyledi. Beş yıldır hiç dövüşmemişlerdi ve kuzeyde pek çok vampirle tanışmışlardı. Onlar kaosdan uzak beraberce yaşayabiliyorlardı.

“Bir konuşmamız sırasında beni ikna etti. Gitmek için hazırdım ve bir şekilde Maria’yı öldürmediğim için rahatlamıştım.Carlisle ve Edward’la olduğum gibi onunla yıllarca yoldaş olmuştum ama aramızdaki bağ kesinlikle güçlü değildi. Dövüşme için, kan için yaşarsan ilişkilerin sağlam olmaz ve kolayca bozulur. Arkama bakmadan çekip gittim.

“Peter ve Charlotte ile birkaç yıl seyahat ettim, bu yeni ve barışçıl dünyayı tanıdım. Fakat bunalımlı halimden bir türlü sıyrılamadım. Bendeki sorunun ne olduğunu anlayamıyordum, ansızın Peter benim avlandıktan sonra daha da kötüleştiğimi fark etti.

“Bunun üzerinde düşündüm. Yıllarca süren kıyım ve vahşetten sonra neredeyse tüm insanlığımı kaybetmiştim. Bir karabasandım, en korkuncundan bir canavardım. Ne zaman bir insanı avlasam diğer yaşamıma ait bir şeyleri anımsatmasını umuyordum. Benim güzelliğime hayranlıkla gözlerini dikmiş bakarken, zihnimde Maria ve diğerlerini, son defa Jasper Whitlock olduğum sırada bana nasıl baktıklarını görebiliyordum. Bu benim için güçlüydü – ödünç alınan bir anıydı – ama bildiğim her şeyden daha güçlüydü çünkü avımın hissettiği her şeyi hissedebiliyordum. Onları öldürürken onların hislerini duyuyordum.

“Etrafımdaki duyguları yönlendirmenin nasıl olduğunu sen de hissedebilirsin Bella ama bir oda dolusu duygunun *beni* nasıl etkilediğini bilemezsin. Her günü bir duygu sağanağı içerisinde geçiriyorum. Ömrümün ilk yüz yılında kana susamış intikam dolu bir dünyada yaşadım. Nefret benim tek dostumdu. Maria’yı terk ettiğim için rahatlamıştım ama hala kurbanımın korkusunu ve dehşetini hissediyordum.

“Bu bana çok gelmeye başlamıştı.

“İçine düştüğüm bunalım kötüleşti ve Peter ile Charlotte’dan uzaklaştım. Artık uygar olduklarından baştan beri hissettiğim nefreti onlar hissetmiyordu.Tek istedikleri savaştan uzakta kalmaktı. Öldürmekten öylesine yorulmuştum – hatta insanları bile.

“Fakat öldürmeye devam etmeliydim. Başka ne seçim şansım vardı ki? Daha az sıklıkla öldürmeye çalıştım ama çok susadığımda onu da umursamadım. Bir asır boyunca kendimi hiçbir zevkten mahrum etmemişken şimdi kendi kendimi disipline etmeye çalışıyordum… zorluydu. Hala bunda çok iyi değildim.

Jasper hikayeye benim olduğum gibi kendini kaptırmıştı. Yüzündeki boş ifadenin yerini huzurlu bir gülümsemeye bırakması beni şaşırttı.

“Philadelphia’daydım. Fırtına vardı ve ben gün boyunca dışarıdaydım – bir şeyler beni rahatsız ediyordu. Yağmurun altında dikilmenin insanların ilgisini çekeceğini biliyordum bu yüzden

nerdeyse boş olan bir cafe'ye sığındım. Kimseyi fark etmeyecek kadar gözüm kararmıştı, bunun anlamı susamış olduğumdu, ve bu beni endişelendirmişti.

"Ordaydı – beni bekliyordu, doğal olarak." Güldü. "İçeri girdiğim anda uzun taburesinden aşağıya tek hamlede indi ve bana doğru yürümeye başladı.

"Bu beni endişelendirmişti. Bana saldırmak istediğinden emin olamamıştım. Geçmişimden dolayı aklıma gelen ilk şey buydu. Fakat o gülümsüyordu. Ve ondan yayılan duyguları daha evvel hayat boyunca hissetmemiştim.

"'Beni çok uzun süre bekletmiştin,' dedi Alice."

Alice'in ne zaman arkamda belirdiğini gene fark etmemiştim.

"Ve sen başını iyi bir güneyli beyefendisi gibi eğmiştin ve 'Üzgünüm bayan' demiştin." Alice bu anıya gülmeye başladı.

Jasper da ona gülümsedi. "Elini uzatmıştın ve ben de bir an olsun yaptığım şeyin ne kadar mantıksız olduğunu düşünmeyi bırakmadan elini tutmuştum.Bir yüz yıl boyunca ilk defa umutlandığımı hissetmiştim."

Jasper konuşurken Alice'in elini tuttu.

Alice gülümsedi. "Rahatlamıştım. Bir daha asla ortaya çıkmayacağını düşünmüştüm."

Uzun bir süre birbirlerine gülümsediler ve sonra Jasper bana döndü, yüzündeki yumuşak ifade yavaş yavaş kayboldu.

"Alice bana Carlisle'ın olaylara bakışını ve ailesini anlattı. Böyle bir var oluşun mümkün olduğuna inanmakta güçlük çekmiştim. Fakat Alice beni iyimser hale getirmişti. Böylece onları bulmak üzere yola çıktık.

"Hepsinin korkudan ödünü koparmışlar," dedi Edward, Jasper bana dönüp açıklama yapmadan önce gözlerini devirdi. "Emmett ve ben avlanmaya gitmiştik. Jasper tüm o savaş yaralarıyla ortaya çıkmış üstelik yanında bu küçük manyak da varmış" – keyifle Alice'i dirseğiyle dürtmüştü – "herkesi ismiyle selamlamış, herkes hakkında her şeyi biliyormuş ve hangi odaya yerleşebilirim diye sormuş."

Alice ve Jasper uyum içerisinde güldüler, kalın ve ince sesleri birbirine karışmıştı.

"Eve geldiğimde tüm eşyalarım garajdaydı," diye devam etti Edward.

Alice omuz silkti. "En iyi manzara senin odandaydı."

Kahkalarla güldüler.

"Bu güzel bir hikaye," dedim.

Üç çift göz akıl sağlığımı sorgularcasına bana baktı.

“Yani son kısmı,” diye kendimi savundum. “Alice ile mutlu son.”

“Alice her şeyi farklı hale getirmişti,” diye kabul etti Jasper. “Mutlu olduğum bir duygu selindeydim.”

Fakat kısa bir an sonra sıkıntı geri döndü.

“Bir ordu,” diye fısıldadı Alice. “Neden bize söylemedin?”

Diğerleri tekrar konuşmayla ilgilenmeye başlamışlardı, gözleri Jasper’ın yüzüne kilitlenmişti.

“İşaretleri yanlış yorumladığımı düşünmüştüm. Çünkü bunun bir nedeni olmalıydı. Neden biri Seattle’da bir ordu yaratmış olmalıydı? Oranın bir tarihi yoktu, kin güdecek birileri yoktu. Birilerinin bir yerleri ele geçireceği düşüncesi mantıksızdı; zaten bunu isteyen kimse ortada yoktu. Göçebeler gitmişlerdi, mücadele edecek kimse yoktu. Savunmaya geçilecek kimse kalmamıştı.

“Fakat bunu daha önce de gördüm ve bunun başka bir açıklaması yok. Seattle’da yenidoğan vampirlerden oluşturulmuş bir ordu var. Yirmi kişiden az olduklarını tahmin ediyorum. Kötü olan kısmıysa eğitimsiz olmaları. Onları her kim yapmışsa hemen salmış. Daha da kötü hale gelecek ve Volturi bu işe el koyana kadar sona ermeyecek. Aslında bu kadar devam etmesine izin vermelerine bile şaşırıyorum.

“Biz ne yapabiliriz?” diye sordu Carlisle.

“Eğer Volturi’nin dahil olmasını istemiyorsak yenidoğanları biz yok etmeliyiz, ve bunu hızla yapmalıyız.” Jasper’ın yüzü sertleşmişti. Onun hikayesini biliyordum artık ve bu değerlendirmenin onun için ne kadar rahatsız edici olduğunu tahmin edebiliyordum. “Bunu nasıl yapacağınızı size öğretebilirim. Şehirde bu hiç kolay olmayacak çünkü. Genç vampirler gizliliği umursamazlar, ama biz umursamak zorundayız. Bu bizi kısıtlayacak. Belki de onların önüne yem atıp başka yöne çekmeliyiz.”

“Belki de bunu yapmak zorunda kalmayız.” Edward’ın sesi soğuktu. “Biri bölgemizi tehdit ederken bir ordu oluşturmak yapılabilecek tek şey… değil mi?”

Jasper’ın gözleri kısılmıştı; Carlisle’ın gözleri ise şaşkınlıktan irileşmişti.

“Tanya’nın ailesi de yakınlarda,” dedi Esme yavaşça, Edward’ın önerisini kabul etmekte isteksizdi.

“Yenidoğanların onlara zarar vereceğini sanmıyorum Esme. Sanırım onların hedeflerinin biz olduğumuzu düşünmek zorundayız.”

“Onlar bizim peşimizden gelmiyorlar,” diye üsteledi Alice ve sonra da duraksadı. “Ya da…bunu bilmiyorlar. Henüz.”

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordu Edward merakla. “Ne hatırladın?”

"Belli belirsiz ışıklar," dedi Alice. "Neler olduğunu görmeye çalıştığımda net bir şey göremiyorum, somut bir şey olmuyor. Ama tuhaf görüntüler görüyorum. Mantıklı hale getiremeyeceğim kadar az şey görüyorum. Sanki biri onların zihinleriyle oynayıp ne olduğunu anlayamamam için sürekli planını değiştiriyor gibi…"

"Kararsız mı?" diye hayretle sordu Jasper.
"Bilmiyorum…"
"Kararsız değil," diye homurdandı Edward. "Bilgili. Biri senin bir şey karar verilmeden göremeyeceğini biliyor. Bizden saklanan biri. Senin görü yeteneğindeki boşluklardan yararlanıyor."

"Bunu kim bilebilir ki?" Alice'in sesi belli belirsiz çıkmıştı.

Edward'ın gözleri buz gibi sertti. "Aro seni kendini bildiğin kadar biliyor."

"Fakat eğer gelmeye karar verselerdi bunu görürdüm…"
"Elbette ellerini kirletmek istiyorlarsa."
"Biri yardım ediyor," dedi Rosalie, ilk defa konuşuyordu. "Güneyden birisi… kurallarla başı belada olan biri. Çoktan yenilmiş olan bu kişiye ikinci bir şans verilmiş olmalı – eğer küçük bir sorunun çaresine bakarsa…Bu Volturi'nin geç kalmış cevabını açıklıyor."

"Neden?" diye sordu Carlisle, hala şaşkındı. "Volturi'nin bunu yapması için bir nedeni –"

"Gözümüzün önündeydi," dedi Edward yüksek sesle. "Bu kadar erken geldiğine inanamıyorum, çünkü diğer düşünceleri daha güçlüydü. Aro kafasında beni bir tarafta Alice'i ise diğer tarafta gördü. Gelecek ve geçmiş karşısında duruyordu. Böyle bir güç onu kendinden geçirdi. Bu planından vazgeçireceğini sanmıştım – bunu çok fazla istemişti. Fakat senin hakkında da düşünüyordu Carlisle, senin büyüyen ve güçlenen ailen hakkında. Korkuyla ve kıskançlıkla; onun sahip olduğundan… fazlasına sahip oluyordun, onun istediklerine. Bunu düşünmemeye çalıştı ama bunu tamamen saklayamadı. Rekabeti sona erdirme fikri ortaya çıktı; ayrıca onların bulduğu bugüne kadarki en geniş vampir topluluğuyduk…"

Onun yüzüne korkuyla baktım. Bunu bana asla söylememişti, ama bunun nedenini biliyordum. Şimdi kafamda Aro'nun emelini canlandırabiliyordum. Edward ve Alice siyahlar içerisindeydi, pelerinleri uçuşuyordu ve Aro'nun yanında kan kırmızı buz gibi gözlerle sürükleniyorlardı…

Carlisle kabusumdan beni uyandırdı. "Görevlerine çok bağlılardır ama. Kendi kurallarını asla bozmuş olamazlar. Mücadele ettikleri her şeye karşı bu."

"Her şey bittikten sonra temizlik yapacaklar. Çifte ihanet," Edward bunu vahşi bir ses tonuyla söyledi. "Hiç kayıp olmayacak."

Jasper öne doğru eğildi ve başını itiraz edercesine salladı. "Hayır Carlisle haklı. Volturi kuralları bozmaz. Ayrıca bu çok dikkatsizce. Bu… kişi, bu tehdit – her neyse ne yaptığına dair fikri yok. Bunu ilk defa yaptığı çok açık. Volturi'nin bu işe dahil olduğuna inanamam. Fakat dahil olacaklar."

Hepsi gerilimden dolayı donmuş şekilde birbirlerine baktılar.

"Öyleyse gidelim," dedi Emnett neredeyse haykırarak. "Ne için bekliyoruz?"

Carlisle ve Edward birbirlerine uzun süre baktılar. Edward sonra başıyla onayladı.

"Bize öğretmene ihtiyacımız olacak Jasper," dedi Carlisle en sonunda. "Onları nasıl yok etmemiz gerektiğini." Carlisle dişlerini sıkıyordu ama gözlerinde çektiği acıyı görebiliyordum. Kimse Carlisle'dan daha fazla şiddetten nefret edemezdi.

Tüm bu olanlarda beni rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordum. Uyuşmuş gibiydim, korkmuştum ve dehşete düşmüştüm. Fakat yine de önemli olan bir şeyleri gözden kaçırdığımı hissediyordum. Tüm bu kaosu mantıklı şekilde açıklayacak olan şeyi.

"Yardıma ihtiyacımız olacak," dedi Jasper. "Tanya'nın ailesinin istekli olacağını düşünüyor musun…? Beş yetişkin vampirin daha bize katılması büyük bir fark yaratabilirdi. Sonra Kate ile Eleazar'ın bizim tarafımızda olması büyük bir avantaj. Onların yardımıyla çok kolay hale gelebilirdi."

"Onlara soracağız," diye cevap verdi Carlisle.

Jasper cep telefonunu uzattı. "Acele etmeliyiz."

Doğuştan sakin biri olan Carlisle'ın bu kadar sarsılmış olarak hiç görmemiştim. Telefonu aldı ve pencerenin olduğu tarafa gitti. Numaraları tuşladı, ahizeyi kulağına tuttu ve elini cama doğru yasladı. Sisli sabaha doğru kederli ve kararsız bir şekilde bakmaya başladı.

Edward elimi avcuna aldı ve iki kişilik koltuğa çekti beni. Yanına oturdum, o Carlisle'a bakarken ben de onu izledim.

Carlisle'ın sesi alçaktı ve hızlı konuşuyordu, ne dediğini anlamak zordu. Tanya'ya selamladığını ve hızla konuya girdiğini duymuştum ama çok hızlı konuştuğundan anlaması benim için zordu fakat yine de Alaska'daki vampirlerin Seattle'da yaşananlar hakkında bilgisiz olmadığını söyleyebilirdim.

Sonra aniden Carlisle'ın sesinde bir değişiklik oldu.

"Ah," dedi, sesi şaşırdığından keskinleşmişti. "Biz bunu fark etmemiştik… yani İrina'nın böyle hissettiğini."

Edward inledi yanımda ve gözlerini kapadı. "Kahretsin. Laurent, cehennemin en derin çukuruna aitsin."

"Laurent?" Fısıldamıştım, kan yüzümden çekilmişti ama Edward cevap vermedi. Carlisle'n düşüncelerine odaklanmıştı.

Laurent'la geçen baharki karşılaşmayı unutmam ya da hatırlayamamamın imkanı yoktu. Jacon ve sürüsü gelip araya girmeden önce söylediği her kelimeyi hatırlıyordum.

Aslında buraya ona bir iyilik yapmak için geldim…

Victoria. Laurent onun ilk hareketi olmuştu – onu gözlem yapması için yollamıştı, beni ele geçirmesi ne kadar zor onu görmesi için. Kurtlar onu sağ bırakmamıştı bu yüzden gidip bilgi verememişti.

James'in ölümünden sonra Victoria ile bağlarını korumuştu ayrıca yeni bağlantılar ve ilişkilerde geliştirmişti. Tanya'nın ailesiyle yaşamak üzere Alaska'ya gitmişti – Tanya şu alev rengi saçları olan – onlar da Cullen ailesinin vampir dünyasındaki en yakın dostlarıydı. Laurent ölmeden önce onlarla bir yıl bilikte yaşamıştı.

Carlisle hala konuşuyordu, sesi pek de rica eder tonda değildi. İkna ediciydi ama asabiydi de. Sonra aniden bu asabi hali tamamen onu ele geçirdi.

"Bunun ihtimali dahi söz konusu değil," dedi Carlisle sert bir şekilde. "Bir anlaşmamız var. Onlar bozmadı ve biz de bozmayacağız. Bunu duyduğum için üzgünüm… Tabii ki. Bizler elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Carlisle cevap beklemeden telefonu kapattı. Dışarıdaki sise bakmaya devam etti.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Emmett Edward'a.

"İrina bizim dostumuz Laurent ile sandığımızdan daha yakınlarmış. Bella'yı korumak için onu öldürdüklerinden dolayı kurtlara kin güdüyor. O –" Duraksadı, bana doğru baktı.

"Devam et," dedim elimden geldiğince tepkisizce.

Gözlerini kıstı. "İntikam istiyor. Sürüyü ortadan kaldırmak istiyor. Bizim iznimiz karşılığında yardım etmeyi teklif ediyordu."

"Hayır!" Haykırmıştım.

"Endişelenme," dedi kayıtsız bir şekilde. "Carlisle bunu asla kabul etmezdi." İkilemde kaldı, sonra da derin bir nefes verdi. "Ben de öyle. Laurent bunu hak etti" – sonra neredeyse bağırmaya başladı – "ve bunun için hala kurtlara borçluyum."

"Bu iyi değil," dedi Jasper. "Bu başa baş bir mücadele değil. Becerikli dövüşçüler olabiliriz ama sayımız yeterli değil. Kazanabiliriz ama bunu bedeli ne olur? " Gergin gözleri bir an Alice'e baktı ve sonra başka yöne döndü.

Jasper'ın ima ettiği şey yüzünden çığlık atmak istiyordum.

Kazanabilirdik ama kaybedebilirdik de. Bazıları hayatta kalamayabilirdi.

Odadakilerin yüzlerine baktım – Jasper, Alice, Emmett, Rose, Esme, Carlisle…Edward – onlar ailemin yüzleriydi.

14. İTİRAF

"Ciddi olamazsın," dedim, Çarşamba öğleden sonraydı. "Kesinlikle aklını kaçırmışsın!"
"Benim hakkımda istediğini söyle," dedi Alice. "Bu parti gene de yapılacak."

Ona gözlerimi dikmiş bakıyordum, gözlerimi hayretle öylesine açmıştım ki sanki kavga edmişler ve içlerinden biri tepsimin üzerine düşmüştü.

"Ah sakin ol, Bella! Bunu yapmamamız için bir neden yok. Ayrıca davetiyeler çoktan yollandı."

"Ama… sen… ben… delisin!" Öfkeyle kekelemiştim.

"Bana hediyeni zaten aldın," diye hatırlattı. "Başka bir şey yapmana gerek yok sadece gel."

Kendimi sakinleştirmek için çabaladım. "Şu an olanları hesaba katarsak bir parti yapmak çok da uygun olmaz."

"Olan şey mezuniyet ve bir parti yapma zamanı da neredeyse geçmek üzere."

"Alice!"

İç çekti ve ciddileşmeye çalıştı. "Halletmemiz gereken birkaç şey var ve bunlar zaman alacak. Burada otururken de bir şeyleri kutlayabiliriz. Liseden mezun olan – ilk defa olarak - sensin. Bir daha asla insan olmayacaksın, Bella. Bu hayatında bir defa olacak bir şey."

Edward tartışmamız boyunca sessizliğini korumuştu ama hemen bir uyaran bakış attı. Alice ona dilini çıkardı. Haklıydı – sesi asla kafeteryanın uğultusunda duyulmazdı. Ve sözlerinin arkasındaki gerçek anlamı da kimse sezemezdi.

"Halletmemiz gereken o birkaç şeyde ne?" Konunun yön değiştirmesine izin vermedim.

Edward kısık bir sesle yanıtladı. "Jasper bizim biraz yardım alabileceğimizi düşünüyor. Tanya'nın ailesi bizim tek seçeneğimiz değil. Carlisle eski dostlarının izini sürüyor, Jasper da Peter ile Charlotte'u aramakta. Maria ile konuşmayı planlıyor… fakat güneylileri buna dahil etmeye pek niyetli değil."

Alice zarif bir şekilde ürperdi.

"Onları ikna etmek çok da zor olmasa gerek," devam etti. "Kimse İtalya'dan bir ziyaret olmasını istemiyor."

"Fakat bu arkadaşlar – onlar… *vejeteryan* olmayacak değil mi?" Cullenlar'ın yaptığı gibi alaycı bir şekilde kullanmıştım bunu.

“Hayır,” diye yanıtladı Edward aniden ifadesiz bir yüzle.

“Burada? Forks’da mı?”
“Onlar arkadaş,” Alice beni rahatlatmaya çalıştı. “Her şey yolunda gidecek. Endişelenme. Ve Jasper bize yenidoğanları alt etmemiz konusunda ders de verecek…”

Edward’ın gözleri o anda parladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi hızla. Aniden midemin buzdan kıymıklarla dolduğunu hissettim.

“Ne zaman gidiyorsunuz?” Boğuk bir sesle sordum bunu. Buna dayanamıyordum -
Yani birilerinin geri dönmeme ihtimaline. Çok cesur ve dikkatsiz olduğundan dolayı bu Emmett olursa? Ya da Esme, öylesine tatlı ve anaçtı ki onu dövüşürken hayal edemiyordum? Ya bu kişi minicik ve kırılgan görünüşlü Alice olursa? Ya da… fakat onun adını aklımdan geçirip bu ihtimali düşünemiyordum bile.

“Bir hafta,” dedi Edward kayıtsızca. “Bu bize yeterince zaman verecektir.”

Buzdan kıymıklar bir kez daha ortaya çıkmıştı. Birdenbire midem bulanmıştı.

“Rengin yeşile döndü, Bella,” dedi Alice.

Edward koluyla beni sardı ve beni kendisine doğru çekti. “Yolunda gidecek, Bella. Güven bana.”

Tabii, kendimi düşünmüştüm. Ona güveniyordum. Ne olursa olsun arkasına yaslanacak ve onun geri gelip gelmeyeceğini merak edecek olan kişi o olmayacaktı.

Ve ansızın aklıma geldi. Belki de geride kalmama gerek yoktu. Bir hafta oldukça uzun bir süreydi.

“Yardım arıyorsunuz,” dedim yavaşça.
“Evet.” Alice ses tonumun değişmesinden dolayı başını havaya kaldırdı.

Cevap verirken sadece Alice’e bakmıştım. Sesim bir fısıltıdan çok daha yüksek bir şekilde çıkmıştı. “Ben yardım edebilirim.”

Edward’ın vücudu kaskatı kesildi, kolu beni daha sıkı sardı. Ve oflarcasına soluğunu hızla verdi.

Fakat Alice hala sakindi ve aynı şekilde cevapladı. “Bu gerçekten hiç *yardımcı* olmazdı.”

“Neden ama?” Diyerek itiraz ettim; sesimdeki çaresizliği ben bile duymuştum. “Sekiz yediden daha iyidir. Gerekli olan zamandan fazlasına da sahibiz.”

“Seni yararlı hale getirebilmemiz için yeterli zaman yok, Bella,” soğukkanlı bir şekilde itiraz etti. “Jasper’ın genç olanları nasıl tanımladığını hatırlıyor musun? Dövüşte iyi olmayacaksın. İç güdülerini de kontrol edemeyecek ve kolay bir hedef haline geleceksin. Dahası Edward da seni korumaya çalışırken yaralanack.” Alice ellerini göğsünde birleştirdi, doğruluğu tartışılmaz olan savunmasından memnun kalmıştı.

O bunları ortaya koyduğunda onun haklı olduğunu anladım. Sandalyeme yığıldım, son umudum da bertaraf edilmişti. Benim aksime, Edward ise rahatlamıştı.

Edward kulağıma eğilip fısıldayarak hatırlattı. "Korktuğundan dolayı değil."

"Ah," dedi aniden yüzünde boş bir ifade yerleşti. Sonra da yüzünü astı. "Son dakika ertelemelerinden nefret ediyorum. Böylece partiye katılacaklar listesi altmış beş kişiye inmiş oldu…"

"*Altmış beş* mi!" Gözlerim hayretle açmıştım, gene. O kadar arkadaşım yoktu. O kadar insan tanıyor muydum peki?

"Kim iptal etti?" Edward beni görmezden gelerek merakla sordu.
"Renée."
"Ne?" Heyecanla sordum.
"Mezuniyetin için sana sürpriz yapacaktı ama bir şeyler ters gitti. Eve gittiğinde bir mesaj alacaksın."

Bir süreliğine rahatlamanın verdiği keyfin tadını çıkardım. Annem için ters giden her neyse ona minnettardım. Eğer Forks'a *şimdi* gelseydi… Bunu düşünmek istemiyordum. Kafam infilak edebilirdi.

Eve ulaştığımda telesekreterin mesaj uyarı lambası yanıyordu. Annemin Phil'in maç esnasında sakatlandığını söylediğinde rajatlama hissi tekrar ortaya çıktı – anlattığı kadarıyla Phil bir oyuncu tarafından düşürülüp kalça kemiğini kırmıştı; tamamen bakıma muhtaç durumdaydı ve onu bırakıp gelmesinin imkanı yoktu. Mesaj sona erdiğinde annem hala özür dilemeye çalışıyordu.

"En azından bir," iç geçirdim.
"Bir ne?" Edward sordu.
"Bu hafta öldürülecek diye endişenlenmeyeceğim en azından biri var."
Gözlerini devirdi Edward.
"Neden sen ve Alice bunu ciddiye almıyorsunuz?" Merakla sordum. "Bu olay *ciddi*."

Gülümsedi. "Sadece güven."

"Harika," diye homurdandım. Telefonun ahizesini kaldırdım ve Renée'nin numarasını çevirdim. Bunun uzun bir konuşma olacağını biliyordum ama bu konuşmaya çok da katkımın olmayacağının da farkındaydım.

Sadece dinledim ve araya girebildiğim zamanlarda onu rahatlatmaya yönelik şeyler söyledim: Kızmadım, hayal kırıklığına uğramadım, üzülmedim. Phil'in iyileşmesine yoğunlaşması gerekiyordu. Phil'e "geçmiş olsun" dediktenten sonra Forks Lisesi'ndeki mezuniyetle ilgili her detayı ona anlatacağımı söz verdim. Telefonu kapatmak için çaresizce finallerime çalışmam gerektiği bahanesini kullanmak zorunda kaldım.

Edward'ın sabrı sınırsızdı. Tüm konuşma boyunca kibarca beklemiş, saçlarımla oynayıp ne zaman başımı kaldırıp ona baksam gülümsemişti. Uğraşmam gereken bir sürü sorun varken bu

tip şeylere dikkat etmek yüzeyselce olsa da onun gülümseyişi her daim nefesimi kesiyordu. O kadar güzeldi ki bazen başka bir şeyi düşünmek çok zor oluyordu; Phil'in sorununu odaklanabilmek ya da Renée'nin özürlerine ya da saldırgan vampir ordularına. Ben sadece bir insandım.

Telefonu kapatır kapatmaz hemen parmak uçlarımda yükselip onu öpmek için uzandım. Ellerini belime koydu ve beni mutfak tezgahının üzerine kaldırdı böylece ona uzanmak zorluk çekmeyecektim. İşe yaramıştı, en azından benim için. Kollarımı onun boynunun çevresine doladım ve onun buz gibi soğuk göğsüne yaslandım.

Her zaman olduğu gibi hemen kendini geri çekti.

Yüzümün asıldığını fark ettim. Kollarımın ve bacaklarımın arasından kurtulmaya çalışırken yüzümün ifadesine güldü. Yanımda durup tezgaha doğru yaslandı ve kolunu hafifçe omzumun çevresine doladı.

"Biliyorum benim kendimi kontrol etmede mükemmel olduğumu düşünüyorsun ama aslında öyle değil."
"Keşke öyle olsa," iç geçirdim.
Ve o da iç geçirdi.
"Yarın okuldan sonra," dedi, konuyu değiştiriyordu, " Carlisle, Esme ve Rosalie ile beraber ava gideceğim. Sadece birkaç saatliğine – yakınlarda olacağız. Alice, Jasper ve Emmett senin güvenliğini sağlayacak."

"Of," diye inledim. Yarın finallerin ilk günüydü ve sadece yarım gündü. Matematik ve Tarih dersinden sınavım vardı – ders programımda beni zorlayan iki dersti bunlar - bu yüzden bütün günü onsuz geçirecektim ve endişelenmekten başka yapacak bir şeyim yoktu. "Birilerinin bana bakıcılık yapmasından nefret ediyorum."

"Bu geçici," diyerek söz verdi.
"Jasper sıkılacak. Emmett ise benimle eğlenecek."
"En iyi şekilde davranacaklar."
"Peki," diye mırıldandım.
Ve sonra aklıma birilerinin bana bakıcılık yapması dışında bir plan geldi. "Biliyorsun… La Push'a o partiden beri gitmedim."

Yüzündeki ifadenin değişimini yakından izledim. Gözleri birazcık kısılmıştı.
"Orada da yeterince güvende olurum," diyerek hatırlattım ona.

Bunu birkaç saniye düşündü. "Muhtemelen haklısın."

Yüzü sıcaktı ama fazlaca yumuşaktı. Tam ona isterse burada kalacağımı söyleyecektim ki dalgacı Emmett'ın bunu herkese yayacağına karar verdim ve konuyu değiştirdim. "Şimdiden susadın mı?" diye sordum, gözlerinin altında parlayan gölgelere baktım. Göz bebekleri hala koyu altın rengindeydi.

"Pek değil." Cevaplamak için isteksiz görünüyordu ve bu beni şaşırttı. Bir açıklama bekliyordum.

“Elimizden geldiğince güçlü olmak istiyoruz,” diye açıkladı, hala isteksizdi. “Yol üzerinde tekrar avlanacağız muhtemelen, büyük bir av arayacağız.”

“Bu sizi daha mı güçlü yapıyor?”
Yüzüme bir şeyler anlamak umuduyla baktı ama bulduğu tek şey meraktı.

“Evet,” dedi en sonunda. “İnsan kanı bizi en güçlü halimize getirir, tabi belli ölçülerde. Jasper hile yapmak hakkında düşünüyordu – bu fikre karşı bile olsa en azından bir şeyler düşünmeye çalışıyor – fakat bunu önermeyecek. Carlisle’ın ne söyleyeceğini biliyor.”

“Bu yardımcı olur muydu?” diye sessizce sordum.

“Önemi yok. Varlığımızı değiştirmeyeceğiz.”

Kaşlarımı çattım. Eğer yardımı dokunacaksa… ve sonra titredim, onu korumak için yabancı birinin ölümüne olumlu yaklaştığımı fark etmiştim. Kendimden korkmuştum, fakat bu fikri tamamen görmezden gelemedim yine de.

Tekrar konuyu değiştirdi. “Bu kadar güçlü olmalarının sebebi de bu. Yenidoğanlar insan kanıyla dolular – kendi kanları, değişime tepki veriyor. Dokulara sızıyor ve onları güçlendiriyor. Vücutları kanı yavaşça kullanır, Jasper’ın dediği gibi, güçleri bir yıl kadar sonra azalmaya başlar.”

“*Ben* ne kadar güçlü olacağım?”
Gülümsedi. “Benden güçlü olacaksın.”
“Emmett’dan da mı güçlü?”
Daha büyük bir gülümseme yayıldı yüzüne. “Evet. Bana bir iyilik yap ve ona bilek güreşinde meydan oku. Onun için güzel bir deneyim olurdu.”

Güldüm. Kulağa çok aptalca geliyordu.

Sonra içimi çektim ve tezgahtan aşağıya hopladım, çünkü daha fazla orada hareketsiz duramayacaktım. Zaten gidip ders çalışmak, hatta ineklemek zorundaydım. Neyse ki Edward yardım ediyordu ve o mükemmel bir öğretmendi – çünkü o her şeyi biliyordu. En büyük sorunumun testlere konsantre olmak olduğunu anlamıştım. Eğer kendime dikkat etmeseydim Tarih dersimin makalesini güneydeki vampir savaşları hakkında yazabilirdim.

Jacob’ı aramak için çalışmaya ara verdim ve Edward ben telefondayken Renée ile konuştuğum zamanki kadar rahat görünüyordu. Tekrar saçlarımla oynadı.

Öğleden sonrayı geçmiş olsa da telefonum Jacob’ın uyanmasına neden olmuştu ve sesi başlarda oldukça huysuzdu. Sonraki gün onu ziyaret edip edemeyeceğimi sorduğumda neşesi yerine geldi. Quileute okulu yaz tatiline çoktan girmişti bile bu yüzden bana olabildiğince erken gelmemi söyledi. Bebek bakıcımı seçme şansım olduğu için memnun olmuştum. Günü Jacob’la geçirmenin az da olsa bir asaleti vardı.

Bu asalet de Edward’ın sanki velisi olduğu çocuğu bırakmaya gidiyormuş gibi sınıra kadar onunla gitmemle ısrar etmesiyle uçup gitmişti.

“Pekala, sınavlarında yaptıkların hakkında ne düşünüyorsun?” Yolda giderken sormuştu bunu Edward.

“Tarih kolaydı ama Matematik’den emin değilim. Sanki yaptıklarım mantıklı gibi geliyor muhtemelen kaldım demek olabilir bu.”

Güldü. “Eminim iyi geçmiştir. Yoksa gerçekten endişeliysen Bay Varner’a sana A vermesi için rüşver verebilirim.”
“Iıy,teşekkürler ama hayır kalsın.”
Tekrar güldü ama son dönemeci dönüp bekleyen kırmızı arabayı gördüğünde artık gülmüyordu. Dikkatini toplamış bir halde kaşlarını çattı ve arabayı park ettiğinde iç çekti.

“Sorun ne?” Elimi kapının koluna attığımda sordum.

Başını hayır anlamında sağa sola salladı. “Hiç.” Ön camdan diğer arabaya bakarken gözlerini kısmıştı. Bu bakışı daha öncede görmüştüm.

“Jacob’ın düşüncelerini *dinlemiyorsun* değil mi?”
“Biri bağırırken görmezden gelmek çok da kolay olmuyor.”
“Ah.” Bunu bir süre düşündüm. “Ne diye bağırıyor?” Fısıldamıştım.

“Şundan kesinlikle eminim kendisi bundan bizzat bahsedecek,” Edward bunu alaycı bir tonda söylemişti.

Konunun üstüne gidecektim ki Jacob kornasına bastı – iki sabırsız korna sesi duyuldu.

“Bu çok kabaca,” diye homurdandı Edward.
“Jacob işte,” iç geçirdim ve Jacob Edward’ı daha fazla sinirlendirecek bir şey yapmadan önce hız arabadan indim.

Rabbit’e binmeden önce uzaktan Edward’a el salladım, bu korna işine oldukça bozulmuş gibiydi… ya da Jacob’ın düşündüğü her neyse ona. Fakat gözlerim her zaman zayıf olmuştu ve hep hata yaptığımdan yanlış görmüş de olabilirdim.

Edward’ın bana geri dönmesini istedim.İkisinin arabalarından çıkıp el sıkışmalarını ve arkadaş olmalarını istedim – *kurt adam* ve *vampir* kimliklerinin ötesinde Jacob ve Edward olarak. Sanki iki inatçı mıknatısı elimde tutuyor, doğaya karşı gelerek onları birleştirmeye çalışıp bunu denemekten vazgeçmiyordum…

İç geçirdim ve Jacob’ın arabasına bindim.

“Selam, Bells.” Jake’in ses tonu neşeliydi ama yorgundu da. O yola bakarken onun yüzünü inceledim, benden daha hızlı sürüyordu ama Edward’dan daha yavaştı.

Jacob farklı görünüyordu belki de hastaydı. Göz kapakları sarkmış ve yüzü de asıktı.Kabarık saçlarının her bir tutamı da farklı yönlere yatmıştı; neredeyse çene hızasına gelmişti saçları.

“İyi misin Jake?”
”Sadece yorgunum,” büyük bir esnemeyle ağzını araladı. Esnemesi bittiğinde sordu, “Bugün ne yapmak istersin?”

Ona bir dakika boyunca baktım. “Şimdilik senin yerinde takılalım,” diye önerdim. Bundan daha fazlasını yapabilecekmiş gibi görünmüyordu. “Sonra bisiklete binebiliriz.”
“Tabii, tabii,” dedi ve tekrar esnedi.

Jacob’ın evi boştu ve bu tuhaf hissettirmişti. Billy’nin her zaman oranın demirbaşı olduğunu düşündüğümü fark ettim.

“Baban nerede?”
“Clearwaterlar’da. Orada Harry öldüğünden beri çok zaman geçiriyor. Sue yalnızlık çekiyor.”

İki kişilik koltuktan büyük olmayan tek kişlik eski kanepeye oturdu ve bana yer açabilmek için kenara büzüştü.

“Ah. Bu çok hoş. Zavallı Sue.”

“Evet…biraz sorunları var…” Tereddüt etmişti. “Çocuklarıyla.”

“Mutlaka Seth ve Leah için babalarını kaybetmek zor olmuştur…”

“Ya,” diye kabul etti, düşüncelere dalmıştı. Kumandaya uzandı ve düşünmeden TV izlemeye başladı. Tekrar esnedi.

“Neyin var Jake? Zombiye benziyorsun.”
“Dün gece iki saat uyuyabildim ve evvelsi gece de dört saat,” dedi. Kollarını yavaça esnetti, o kollarını esnetirken eklemlerinden gelen sesi duyabiliyordum. Sol kolunu koltuğun üzerine, benim arkama koydu ve kafasını duvara yasladı. “Bitkinim.”

“Neden uyumuyorsun?” diye sordum.

Bana dönüp surat yaptı. “Sam zor durumda. Senin kan emicilere güvenmiyor. İki haftadır çifte vardiya yapıyorum, henüz kimseyle karşılaşmadım ama o gene de devam ettiriyor bunu. Şimdilik bununla tek başıma uğraşıyorum.”

“Çifte vardiya mı? Bunun nedeni bana bir şey olacak diye endişelenmen mi? Jake, bu çok yanlış! Uyumalısın. Ben iyi olacağım.”

“Sorun değil.” Gözleri aniden canlandı. “Odanda kimin olduğunu buldun mu? Yeni bir şeyler var mı?”

İkinci soruyu görmezden geldim. “Hayır, benim, şey, yani ziyaretçim hakkında hiçbir şey bulamadık.”

“Ben etrafta olacağım,” bunu derken gözleri kaydı.
“Jake…” diye inledim.

“Bak, en azından bunu yapabilirim – sana sonsuza kadar sürecek bir kölelik önerdim. Ömür boyunca senin kölen olacağım.”
“Bir köle istemiyorum!”

Gözlerini açmadı. “Ne *istiyorsun*, Bella?”
“Arkadaşım Jack’i istiyorum – ve onun yarı ölü olmasını ve kendisini yanlış yollara saptırarak acı çekmesini istemiyorum –”

Sözümü kesti. “Şu şekilde bak – bir vampiri takip edip öldürmeyi umuyorum, tamam mı?”
Cevap vermedim.Sonra bana baktı ve gizlice verdiğim tepkiyi tarttı.
“Şaka yapıyordum, Bella.”
TV’ye gözümü diktim.
“Pekala, haftaya özel bir planın var mı? Mezun oluyorsun. Bu çok önemli.” Sesi sıradan bir şekilde çıkmıştı ve yüzü asılmıştı, yorgun şekilde bakarken gözleri kapanıverdi – bu sefer yorgunluktan kapatmamıştı gözlerini. Her ne kadar bunu geciktirecek olsam mezuniyetten sonra bana olacaklar onun için hala zordu.

“*Özel* bir plan yok,” dedim dikkatlice, sözlerimin onu rahatlatmasını ve daha fazla detay istememesini umuyordum.Buna şu anda girmek istemiyordum. Bunun bir nedeni zorlu bir tartışmaya girebilecek gibi görünmemesiydi. Diğer nedeniyse sözlerimden kaygılarımı anlayabilecek olmasıydı. “Aslında, bir mezuniyet partisine gitmek zorundayım. Kendi mezuniyet partime.” Bunu iğrenerek söylemiştim. “Alice partileri *seviyor* ve tüm kasabayı partiye davet etti. Korkunç olacak.”

Ben konuşurken gözlerini açtı ve yüzünde beliren gülümseme yorgunluğunu az da olsa gölgeledi. “Davetiye almadım. Buna çok alındım,” diyerek dalga geçti.

“Kendini davet edilmiş say. Bu aslında *benim* partim, istediğim kişiyi davet edebilmeliyim.”

“Teşekkürler,” dedi alayla, gözlerini tekrar kapattı.

“Keşke sen de gelebilseydin,” çaresizce olmayacağını bile bile söylemiştim bunu. “Bu daha eğlenceli olurdu. Yani benim için.”

“Tabii, tabii,” diye mırıldandı. “Bu çok… akıllıca olurdu…” cümlesini tamamlayamamıştı.

Bir saniye sonra horlamaya başlamıştı.

Zavallı Jacob. Uyuyan yüzüne baktım ve gördüğüm şeyden hoşlandım. Uyurken yüzündeki tüm sıkıntı ve koruyucu tavır yok olmuştu ve aniden bu kurt adam olaylarından önce tanıdığım çocuğa dönüşmüştü. Daha genç görünüyordu. Benim Jacob’ıma daha çok benziyordu.

Koltuğa iyice yerleştim ve uyanmasını bekledim, bir süre uyumasını ve kaybettiği zamanı telafi etmesini umuyordum. Kanalları gezdim bende ama bir şey bulamadım. Bir yemek programını izlemeye başladım, izlerken biliyordum ki asla Charlie’ye böyle yemekler yapamayacaktım. Jacob horlamaya daha gürültülü şekilde devam etti. TV’nin sesini açtım.

Tuhaf şekilde rahatlamış, neredeyse uyuyacak hale gelmiştim ben de. Bu ev benimkinden daha güvenli gelmişti, muhtemelen bunun nedeni kimsenin beni burada aramak üzere gelmeyecek

olmasıydı. Koltuğa kıvrıldım ve ben de kestirmeyi düşündüm. Jacob bu kadar gürültülü olmasa bunu başarabilirdim aslında. Bu yüzden uyumak yerine ben de düşünmeye başladım.

Finaller sona ermişti ve çoğu da kolaydı. Matematik, ki kolay olmayan ders buydu, sonucu ne olursa olsun geride kalmıştı. Lise eğitimim sona ermişti. Ve bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. İnsan hayatım sona erdiğine odaklandığımdan bunun üzerinde tarafsızca düşünmemiştim.

Edward'ın "korktuğundan dolayı değil" sözünü kullanmayı ne kadar süredir planladığını merak ediyordum. Buna bir son vermeliydim.

Eğer mantıklı olursam mezun olduktan hemen sonra Carlisle'dan beni değiştirmesini istemek doğru olandı. Forks bir savaş alanı kadar tehlikeli olmaya başlamıştı. Hayır, Forks savaş alanının ta kendisiydi. Ayrıca… bu mezuniyet partisini kaçırmak için de güzel bir bahane olurdu. Değişmek için en önemsiz nedeni bulduğum için kendi kendime gülümsedim. Aptalcaydı… ama gene de zorlayıcıydı.

Fakat Edward haklıydı – hala hazır değildim.

Ve mantıklı olmak da istemiyordum. Onun yani beni dönüştürecek kişinin Edward olmasını istiyordum. Bu mantıklı bir tutku değildi. Şundan emindim ki biri beni ısırdıktan iki saniye sonra zehir damarlarımda yayılırken beni kimin ısırdığının bir önemi kalmayacaktı. Yani kimin yaptığının bir önemi olmayacaktı.

Bunu neden önemli olduğunu açıklaması, kendim için bile, zordu. Bunu yapacak kişinin o olması önemliydi. Çocukcaydı ama yine de hissedeceğim son şeyin *onun* dudakları olması fikrinden çok hoşlanmıştım. Hatta bundan fazlası, utanç verici ve bunu sesli söyleyemeyecek olsam da *onun* zehirinin beni dönüştürmesini istiyordum. Bu beni elle tutulur ve su götürmez bir şekilde onun yapacaktı.

Fakat onun evlilik planına zamk gibi yapışacağını biliyordum – çünkü geciktirmek onun peşinde olduğu şeydi ve bunda oldukça da iyiydi. Aileme bu yaz onunla evleneceğimi söylerken hayal ettim kendimi. Angela, Ben ve Mike'da girdi bu hayale. Yapamıyordum. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Onlara vampir olacağımı söylemek daha basit olurdu. En azından anneme – her şeyi detaylıca anlatırdım ona – vampir olacağımı söylemek evleniyor olmamdan daha az sorun çıkarırdı. Onun yüz ifadesini hayal ederken kendi kendime gülümsedim.

Sonra, bir anlığına, gene Edward'ı ve beni başka bir dünyadan gelmiş gibi görünen kıyafetlerle veranda da salınırken hayal ettim. Öyle bir dünyaydı ki parmağımda yüzük olması kimseyi şaşırtmayacaktı. Daha yalın bir yer, sevginin daha basit yollarla ifade edildiği bir yer. Bir artı birin iki ettiği bir yer…

Jacob büyük bir homurtuyla diğer tarafa döndü. Kollarını koltuğun arkasından sallandırmıştı ve beni kendine doğru çekmişti.

Bu çok tatlıydı ama o çok ağırdı! Ve *sıcaktı*. Sadece birkaç saniye sonra sıcaktan bunalmıştım.

Onu uyandırmadan kolunun altından çıkmaya çalıştım ama kolunu biraz hızlıca itmek zorunda kaldım ve kolu üzerimden düşerken gözlerini açtı. Ayağa fırladı ve endişeyle etrafına baktı.

"Ne? Ne?" diye sordu kafası karışmış şekilde.

"Bendim sadece, Jake. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Bana doğru dönüp baktı, kafası karışmış şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Bella?"

"Merhaba, uykucu."
"Ah, kahretesin. Uyuya mı kaldım? Üzgünüm! Ne kadar süre uyudum?"
"Emeril'ın birkaç yemek tarifini izleyecek kadar. Açıkçası sayısını unuttum."
Tekrar koltuğa yanıma oturdu. "Off. Bunun için üzgünüm, gerçekten."

Saçlarını okşadım, dağılmış olanları düzeltmeye çalışıyordum. "Bunun için kötü hissetme. Biraz uyuduğun için memnunum."

Esnedi ve gerindi. "Bugünlerde gerçekten işe yaramaz bir haldeyim. Billy'nin sürekli gitmesine şaşmamalı. Çok sıkıcıyım."

"İyisin," diyerek ikna etmeye çalıştım onu.

"Ah, hadi dışarı çıkalım. Biraz yürümeliyim yoksa gene kendimden geçeceğim."

"Jake, uyumaya devam et. Ben iyiyim. Beni alması için Edward'ı arayacağım." Konuşurken cebimi yokladım ve boş olduğunu fark ettim. "Kahretsin, senin telefonunu kullanmak zorundayım. Sanırım arabada unuttum." Toplanmaya başlamıştım.

"Hayır!" dedi Jacob, elimden tuttu. "Hayır, kal. Zaten çok nadir geliyorsun. Tüm zamanı böyle ziyan ettiğime inanamıyorum."

Konuşurken beni koltuktan kaldırdı ve kapıya doğru önden gitti, kapıdan geçerken başını eğdi. Jacob'ın uyuduğu zamandan daha serindi artık; hava nedensiz yere soğumuştu – dışarıda fırtına olmalıydı. Sanki Mayıs değil de Şubat ayıydı.

Soğuk hava Jacob'ı daha fazla endişelendirmişti. Evin önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı, beni de yanında sürüklüyordu.

"Ben bir salağım," kendi kendine mırıldandı.

"Ne oldu Jake? Sadece uykuya daldın." Omuz silktim.

"Seninle konuşmak istiyordum. Buna inanamıyorum."

"Konuş o zaman benimle," dedim.

Jacob gözlerime bir an baktı ve sonra hemen kaçırdı. Neredeyse kıpkırmızı olmuştu ama koyu renkli teninden dolayı bunu söylemek güçtü.

Aniden Edward'ın beni bırakırkenki söyledikleri geldi aklıma – Jacob bana her ne söyleyecekse kafasında haykırıyordu. Dudaklarımı kemirmeye başlamıştım.

"Bak," dedi Jacob. "Bunu daha farklı yapmayı planlıyordum." Güldü ama sanki kendi kendine gülüyordu. "Daha kolay olacaktı," diye ekledi. "Yetiştirmeye çalıştım ama" – ve bulutlara baktı, hava kararmak üzereydi – "işten zamanım kalmadı."

Asabi bir kahkaha attı. Hala yavaşça yürüyorduk.
"Neden bahsediyorsun?" İnatla sordum.

Derin bir nefes aldı. "Sana bir şeyler söylemek istiyorum. Ve bunu zaten biliyorsun…ama bunu sesli söylemek zorundayım. Böylece bu konuda hiçbir karışıklık olmasın."

Durdum ve o da durdu. Elimi ondan aldım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Aniden emin oldum ki söylemek için hazırlandığı her neyse bunu duymak istemiyordum.

Jacob'ın kaşları aşağıya düştü, gözlerini gölgeledi. Benimkilere dikilmiş olan gözleri kapkaraydı.

"Sana aşığım, Bella," dedi Jacob kendinden emin güçlü bir şekilde. "Bella, seni seviyorum. Ve onun yerine beni seçmeni istiyorum. Senin böyle hissetmediğini biliyorum ama başka seçeneklerinin de olduğunu bilmeni istiyorum. Aramızda bir yanlış anlamanın olmasını istemiyorum."

15. BAHİS

Bir dakika boyunca gözlerimi ondan ayırmadan baktım, nutkum tutulmuştu. Ona söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi seyrederken onun yüzüne bir ciddeyet hakim olmuştu.
“Tamam,” dedi, gülümseyerek. “Hepsi bu.”
“Jake –” boğazımda sanki büyük bir yumru varmış gibi hissettim. Boğazımı temizlemeye çalıştım. “Yapamam – yani yapmam…gitmeliyim.”

Arkamı döndüm, ama beni omuzlarımdan yakaladı ve etrafımda döndürdü.

“Hayır, bekle. *Biliyorum* Bella. Ama bak, bana cevap ver, tamam mı? Gitmemi ve bir daha seni görmememi mi istiyorsun? Dürüst ol.”

Sorduğu soruya konsantre olmam zordu, cevap vermem bir dakikamı aldı. “Hayır bunu istemiyorum,” diyebildim en sonunda.

Jacob tekrar gülümsedi. “Anlıyorum.”
“Fakat çevremde olmanı istememin sebebi seninkiyle aynı değil,” diye itiraz ettim.

“Neden çevrende olmamı istiyorsun anlat bana .”

Dikkatlice düşündüm. “Sen olmadığında seni özlüyorum. Sen mutlu olduğunda,” bunu dikkatlice söylemiştim, “ben de mutlu oluyorum. Ama aynı şeyleri Charlie için de söyleyebilirim, Jacob. Sen ailedensin. Seni seviyorum ama sana aşık değilim.”

Kaygısızca başını salladı. “Fakat benim etrafında olmamı istiyorsun.”
“Evet.” İç geçirdim. Cesaretinin kırılması imkansızdı.
“Öyleyse etrafında olmaya devam edeceğim.”
“Ulaşılması zor şeylerden hoşlanıyorsun,” diye mırıldandım.
“Evet.” Parmaklarının ucuyla sağ yanağıma bit fiske vurdu. Ben de uzaklaştırmak için eline vurdum.

“Davranışlarına biraz da olsa çeki düzen vermeyi düşünüyor musun?” diye sordum, rahatsız olmuştum.

“Hayır, düşünmüyorum. Sen karar ver, Bella. Beni olduğum gibi – kötü huylarımda dahil – kabul edersin ya da etmezsin.”

Ona dik dik baktım, yılmıştım. “Bu çok acımasızca.”
“Sen de öylesin.”

Beni çekti ve ben de gönülsüzce geri adım attım. Haklıydı. Bu kadar acımasız olmasaydım – ve açgözlü tabii – ona artık arkadaş olmak istemediğimi ve gitmesini söylerdim. Onun canının acıtacağını bile bile arkadaş olmaya devam etmem yanlıştı. Burada ne yaptığımı bilmiyordum ama aniden bunun doğru olmadığına emin oldum.

"Haklısın," diye fısıldadım.

Güldü. "Seni affediyordum. Sadece bana *çok* kızmamaya çalıştığın için. Çünkü vazgeçmemeye daha henüz karar verdim. Ümitsiz vakalarda karşı koyamadığım bir şeyler var."

"Jacob." Onun karanlık gözlerine sertçe baktım, beni ciddiye almasını sağlamaya çalışıyordum. "*Onu* seviyorum Jack. O benim tüm yaşamım."

"Beni de seviyorsun," diye hatırlattı. Karşı çıkmaya çalıştığımda elini kaldırdı. "Aynı şekilde değil, biliyorum. Ama o senin tüm yaşamın değil. Artık değil. Belki bir zamanlar öyleydi ama gitti. Ve şimdi yaptığı seçimin sonuçlarına katlanmak zorunda – yani *bana*."

Başımı hayretle salladım. "Katlanılmaz birisin."

Aniden ciddileşti. Çenemi avcunun arasına aldı, sıkıca tuttu böylece ondan kaçamayacaktım.

"Kalbin atmayana kadar, Bella," dedi. "Burada savaşmak için olacağım. Seçeneklerinin olduğunu unutma."

"Seçenekler istemiyorum," itiraz ettim, çenemi onun avcundan kurtarmaya çalıştıysam da olmadı. "Ve kalp atışlarım sayılı artık, Jacob. Zaman neredeyse doldu."

Gözlerini kıstı. "Her şeye rağmen savaşacağım – üstelik şimdi daha da güçlü savaşacağım," diye fısıldadı.

Hala çenemi tutuyordu – parmakları sımsıkı tutuyordu – ve gözlerinde bir şeylerin hareketkendiğini gördüm.

"Hay – " itiraz etmeyi denedim ama artık çok geçti.

Dudakları benimkilerine çarptı, itirazı yarıda kesilmişti. Beni öfkeyle, sertçe öptü. Beni öperken diğer eli kaçmamı imkansız hale getirmek için boynumu tutuyordu. Bütün gücümle onu itmeye çalıştıysam da fark etmedi bile. Öfkesine rağmen ağzı yumuşaktı, dudakları benimkilerini daha önce bilmediğim sıcak bir şekilde kavramıştı.

Yüzünü tutup itmeye çalıştım ama başarısız oldum gene. Bu defa fark etmiş gibi görünüyordu ama bu onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Dudakları benimkilerini zorla aralamaya çalışıyordu, onun sıcak nefesini hissedebiliyordum.

İçgüdülerimle hareket etmeye karar vermiştim, ellerimi indirdim ve karşı koymayı bıraktım. Gözlerimi açtım ve savaşmadım, hiçbir şey hissetmedim de… sadece durmasını bekledim.

İşe yaradı. Öfkesi yok olmuştu, bana doğru baktı. Dudaklarını benim dudaklarıma hafifçe bastırdı, bir kere, iki kere… üç kere. Bense heykel gibi durdum ve onu bekledim.

Sonunda yüzümü serbest bıraktı ve geriye çekildi.

“Bitti mi?” İfadesiz bir şekilde sordum.
“Evet,” dedi iç geçirerek. Gözlerini kapattı ve gülümsemeye başladı. Kolumu geriye doğru savurdum ve bütün gücümle ağzına bir yumruk geçirdim.

Çatırtıya benzeyen bir ses duyuldu.

“Ah! AAAH!” diyerek haykırdım, deli gibi yerimde zıpladım ve elimi göğsüme koyup eğildim. Kırılmıştı, bunu hissetmiştim.

Jacob hayretle bana bakıyordu. “İyi misin?”

“Hayır, lanet olsun! *Sen elimi kırdın!*”
“Bella, *sen* elini kırdın. Şimdi etrafımda dans etmeyi kes ve bakmama izin ver.”

“Dokunma bana! Eve gidiyorum ben!”
“Arabamı alayım,” dedi sakince. Filmlerdeki gibi çenesini sıvazlamamıştı bile. Nasıl sinir bir durumdu.

“Hayır, teşekkürler,” diyerek tısladım. “Yürümeyi tercih ederim.” Yola doğru döndüm. Sınırdan sadece birkaç mil uzaktaydım. Ondan uzaklaşır uzaklaşmaz Alice beni görürdü. Birini beni alması için yollardı o.

“Hadi seni eve bırakmama izin ver,” diye ısrar etti Jacob. İnanılır gibi değildi, hala kolunu belime atacak cesareti vardı.

Ondan uzaklaşmak için silkindim.

“Pekala!” Dedim homurdanarak. “Hadi bakalım! Edward’ın sana yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum! Umarım boynunu kırar, seni yüzsüz, iğrenç, gerizekalı KÖPEK!”

Jacob gözlerini devirdi. Arabasının kapısını açtı ve binmeme yardım etti. Sürücü koltuğuna geçtiğinde ıslık çalıyordu.

“Canını az da olsa acıtamadım değil mi?” Öfkeyle ve hayal kırıklığı içerisinde sormuştum.

“Şaka mı yapıyorsun? Eğer çığlık atmaya başlamasaydın, bana vurmaya çalıştığını anlamayacaktım bile. Taştan falan yapılmış değilim ama o kadar da *yumuşak* değilim.”

“Senden nefret ediyorum Jacob Black.”
“Bu iyi işte. Nefret tutku dolu bir duydudur.”
“Sana tutkuyu göstereceğim,” diye söylendim. “Tutku cinayetini neymiş göreceksin.”
“Ah, hadi ama,” dedi, neşeyle tekrar ıslık çalmaya başladı. “Bir kayayı öpmekten daha eğlenceli olmalı.”
“Yaklaşamadın bile,” dedim soğukça.
Dudaklarını ısırdı. “Bunu söyleyebilirdin.”
“Söylemezdim.”

Bir anlığına bu onu rahatsız etti ama sonra hemen canlandı. "Sadece kızgınsın. Bu tip şeylerde hiç deneyimim yok ama oldukça inanılmaz olduğumu düşündüm."

"Iyy," dedim inleyerek.
"Bu gece bunun hakkında düşüneceksin. O senin uyuduğunu sanarken sen seçeneklerin hakkında düşünüyor olacaksın."

"Eğer bu gece seni düşünürsem bunun nedeni *kabus* görüyor olacağımdandır."

Yavaşça arabayı durdurdu, bana doğru dönüp karanlık ve iyice açtığı gözleriyle bana ciddi bir bakış attı. "Sadece nasıl olabileceğini düşün, Bella" sesi ısrarcıydı ama yumuşaktı. "Benim için hiçbir şeyi değiştirmek zorunda kalmazdın. Hem biliyorsun Charlie de beni seçersen mutlu olurdu. Senin vampirin kadar iyi koruyabilirim seni – daha iyi bile koruyabilirim. Ve seni mutlu ederdim, Bella. Onun veremeyeceği pek çok şeye sahibim. Bahse girerim sana zarar vereceğinden seni böyle öpememiştir. Sana asla, asla zarar vermezdim, Bella."

Yaralı olan elimi havaya kaldırdım.

İç geçirdi. "Bu benim suçum değildi. Bunu bilmen gerekirdi."

"Jacob, onsuz mutlu olamam."
"Hiç denemedin," diye itiraz etti. "O gittiğinde tüm enerjini onu beklemeye harcadın. Seni bıraksa mutlu olabilirdin. Benimle mutlu olabilirsin."

"Onun dışında kimseyle mutlu olmak istemiyorum," dedim ısrarla.

"Bana güvendiğin kadar asla ona güvenemeyeceksin. Seni bir kere terk etti, bunu tekrar yapabilir."

"Hayır, yapmayacak," dedim dişlerimin arasından. Söylediklerinin hatırlattıkları canımı yaktı. Onun da canımı yakmak istedim. "Sen de beni terk ettin," diye hatırlattım ona buz gibi bir sesle, benden saklanarak geçirdiği haftaları düşünüyordum, ormanda bana söylediklerini…

"Asla yapmadım," diye heyecanla karşı çıktı. "Sana anlatamayacağımı söylemişlerdi – eğer birlikte olacaksak bu *senin için* güvenli olmazdı. Ama seni asla terk etmedim, asla! Geceleri evinin çevresinde dolaşıyordum – tıpkı şimdi olduğu gibi. İyi olduğundan emin olmak için."

Artık benim hissettiğim gibi kötü hissetmesini istemiyordum.

"Beni eve götür. Elim acıyor."

İç geçirdi ve yolu takip ederek normal hızda sürmeye başladı.

"Bunu sadece bir düşün Bella."

"Hayır," dedim inatla.
"Düşüneceksin. Bu gece. Ve sen beni düşünürken ben de seni düşüneceğim."
"Dediğim gibi, kabus."

Bana dönüp gülümsedi. “Sen de beni öptün.”

Hızla nefesimi verdim, düşünmeden ellerimi yumruk haline getirip sıkmaya çalıştığımda canım yandı ve inledim.

“İyi misin?” Diye sordu.
“Hayır, *öpmedim*.”
“Sanırım farkı söyleyebilirim.”
“Belli ki fark edemiyorsun – o bir karşılık veriş değildi, sadece seni başımdan savmaya çalışıyordum, seni *salak*.”

Genzinden gelen bir sesle güldü. “Huysuz. *Aşırı derecede* müdafacı olduğunu söyleyebilirim.”

Derin bir nefes aldım. Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu; söylediğim her şeyi çarpıtıyordu. Elime konsantre oldum, neresinin kırıldığından emin olmak için parmaklarımı açmaya çalışıyordum. Parmaklarımın eklem yerlerinde keskin bir acı hissettim. İnledim.

“Elin için gerçekten üzgünüm,” dedi Jacob, sesi içtendi. “Bir dahakine bana vurmak istediğinde beyzbol sopası ya da levye kullan, tamam mı?”

“Bunu unutacağımı sanma,” diye mırıldandım.

Evin sokağına gelene kadar nereye gittiğimizi fark etmemiştim.

“Neden beni buraya getirdin?”

Bana boş gözlerle baktı. “Senin eve gitmek istiyorum dediğini sanıyordum?”

“Ahh. Sanırım beni Edward’ın evine götüremezsin değil mi?” Bu sözleri ümitsizce söylemiştim.

Yüzünde bir acı ifadesi belirdi ve bunun onu o ana kadar söylediğim her şeyden daha fazla etkilediğini fark ettim.

“Bu senin evin, Bella,” dedi usulca.

“Evet, ama burada bir doktor yaşıyor mu?” Elimi havaya kaldırdım tekrar.

“Oh.” Bunun üzerinde bir dakika kadar düşündü. “Seni hastaneye götüreyim. Ya da Charlie götürsün istersen.”

“Hastaneye gitmek istemiyorum. Bu çok utanç verici ve gereksiz.”

Arabayı evin öünde yavaşlattı, yüzünde kendinden emin olmayan bir ifade vardı.Charlie’nin aracı garaj yolundaydı.

İç geçirdim. “Eve git, Jacob.”

Arabadan sarsakça indim ve eve doğru yürümeye başladım. Arabanın motoru sustu, Jacob'ı yanımda bulduğumda sinirlenmekten çok şaşırmıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Elime koymak için biraz buz alacağım ve sonra da Edward'ı arayıp beni Carlisle'a elimi tedavi etmesi için götürmesini isteyeceğim. O sırada hala burada olursan sana levye ile saldıracağım.

Cevap vermedi. Evin kapısını açtı ve benim için tuttu.

Sessizce Carlisle'ın uzandığı oturma odasının önünden geçtik.

"Merhaba çocuklar," dedi Charlie, oturmaya çalışarak. "*Seni* burada görmek çok güzel, Jake."

"Selam, Charlie," diye rahat şekilde selamladı Jacob ve duraksadı. Sessizce mutfağa doğru geçtim.

"Onun neyi var?" Merakla sordu Charlie.

"Elini kırdığını düşünüyor," dediğini duydum Jacob'ın. Dondurucunun kapağını açtım ve buz kalıbını tezgahın üzerine koydum.

"Bunu nasıl yaptı?" Babam olarak bu olayla daha az eğlenmeli ve daha düşünceli davranmasının gerektiğini düşünüyordum.

Jacob kahkaha attı. "Bana vurdu."

Charlie de güldü, ben lavabonun başında buzları kalıptan çıkarmak için kenara vururken kaşlarını çattım. Buz parçaları lavaboya saçıldı ve sağlam olan elimle bir avuç aldım ve kenarda asılı duran kurutma havlusunun içine koyup sardım.

"Neden sana vurdu?"
"Çünkü onu öptüm," dedi Jacob utanmazca.
"Aferim sana," Charlie onu tebrik etti.

Dişlerimi sıktım ve telefona uzandım. Edward'ın cep telefonunun numarasını çevirdim.

"Bella?" diye yanıtladı Edward daha ilk çalışta. Ses tonu rahatlamış geliyordu – hatta daha çok memnundu. Volvo'sundan gelen motoru sesini duyabiliyordum; çoktan arabaya binmişti – bu iyiydi işte. "Telefonunu bırakmışsın…Üzgünüm, Jacob seni eve mi bıraktı?"

"Evet," diye homurdandım. "Lütfen gelip beni alır mısın?"

"Yoldayım," dedi hemen. "Sorun ne?"

"Carlisle'ın elime bakmasını istiyordum. Sanırım elim kırıldı."

Oturma odasından gelen gürültüler sona ermişti, Jacob'ın ne zaman kaçıp gideceğini merak ediyordum. Merhametsizce gülümsedim, onun huzursuz olduğunu hayal ediyordum.

“Ne oldu?” ısrarla sordu Edward, ses tonu heyecansızdı.

“Jacob’a yumruk attım,” itiraf ettim.
“İyi,” dedi soğuk şekilde. “Yine de canın yandığı için üzgünüm.”

Birdenbire güldüm, çünkü onun tavrı da en az Charlie’nin ki kadar tatlıydı.

“Umarım onun da *canını yakarsın*.” Düş kırıklığı içerisinde iç çektim. “Ben hiç hasar veremedim çünkü.”

“Bunu halledebilirim,” dedi.
“Ben de bunu söylemeni umuyordum.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Bu pek senin söyleyeceğin türden bir şeye benzemiyor,” dedi, artık sesi ihtiyatlıydı. “O ne *yaptı*?”

“Beni öptü,” diye söylendim.

Telefonun diğer ucunda duyduğum tek şey otomobilinin hızlanan motoruydu.

Diğer odadaysa Charlie tekrar konuşmaya başladı. “Belki de gitsen iyi olur Jake,” diye öneride bulunmuştu.

“Mahsuru yoksa biraz burada takılacağım sanırım.”
“Kendi cenazende yani,” diye mırıldandı Charlie.

“Köpek hala oralarda mı?” Edward nihayet konuşmuştu.
“Evet.”
“Ben de köşeyi döndüm,” bunu ürkütücü bir şekilde söylemişti ve telefon kapandı.

Telefonu gülümseyerek kapattığım da onun arabasının sokağa girdiğini duydum. Evin önüne geldiğinde frenleri gürültüyle inledi. Kapıyı açmaya seyirttim.

“Elin nasıl?” Yanından geçerken Charlie sormuştu. Jacob ise onun yanında gülümsüyordu, kesinlikle çok sakindi.

Elimin üzerindeki buz torbasını kaldırdım. “Şişiyor.”

“Belki de kendi boyutlarında birini seçmeliydin,” önerisinde bulundu Charlie.

“Belki de,” diye kabul ettim. Kapıyı açmak için gittim. Edward bekliyordu.

“İzin ver bakayım,” diye mırıldandı.

Elimi nazikçe inceledi, canımın yanmaması için çok dikkatliydi. Elleri de en az buz kadar soğuktu ve tenime değmeleri iyi hissetiriyordu.

“Sanırım kırık konusunda haklısın,” dedi. “Seninle gurur duyuyorum. Bu hale getirmek için epey güç kullanmış olmalısın.”

“Elimden geldiğince.” İç geçirdim. “Görünen o ki yetmedi.”

Kibarca elimi öptü. “Ben ilgileneceğim,” diye söz verdi. Ve sonra da seslendi, “Jacob,” sesi hala sakindi.

“Hey, hey” diye uyardı Charlie.

Charlie’nin oturduğu yerden kalktığını duydum. Jacob sessizce odadan çıktı ve hole doğru yürüdü, Charlie onun arkasında çok da uzakta değildi. Jacob her şeye hazır görünüyordu ve istekliydi.

“Kavga istemiyorum, anladınız mı?” Charlie konuşurken sadece Edward’a bakıyordu. “Eğer rozetimi ortaya koyarsam olay benim isteğimle resmi bir hal alır.”

“Buna gerek olmayacak,” dedi Edward soğukkanlı bir biçimde.
“Neden beni tutuklamıyorsun, baba?” Öneride bulundum. “Yumruk atan kişi benim.”

Charlie tek kaşını havaya kaldırdı. “Jake’e dava açmamı mı istiyorsun?”

“Hayır,” Jacob gülümsedi, iflah olmazdı. “Karşılığı neyse çekerim.”

Edward gülümsedi.

“Baba odanda bir yerlerde beyzbol sopan yok mu? Bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?”

Charlie bana soğuk şekilde baktı. “Yeter, Bella.”

“Hadi geç olmadan Carlisle’ın eline bakması için seni götüreyim,” dedi Edward. Koluyla beni sardı ve beni kendine doğru çekti.

“Pekala,” dedim ve ona doğru dayandım. Artık kızgın değildim, çünkü Edward benimleydi. Avunmuş hissediyordum ve elim de o kadar rahatsız etmiyordu.

Yan yola doğru yürümeye başladığımızda arkamdan Charlie’nin endişeyle fısıldadığını duydum.

“Ne yapıyorsun? Delirdin mi?
“Bana bir dakika ver, Charlie,” diye yanıtladı Jacob. “Endişelenme, geri döneceğim.”

Arkama dönüp baktığımda Jacob’ın bizi takip ettiğini ve Charlie’nin endişeli biçimde kapıyı kaparken gördüm.

Edward önce onu görmezden geldi, beni arabaya kadar geçirdi. Binmeme yardım etti, kapıyı kapadı ve sonra da arkasını dönüp Jacob’la yüzyüze geldi.

Endişeyle açık olan camdan aşağıya sarktım. Charlie’nin silueti seçilebiliyordu, salonun perdeleri arasından bakıyordu.

Jacob’ın duruşu sıradandı, ellerini göğsünde birleştirmişti ama çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordum.

Edward’ın ses tonu sakindi ve yumuşaktı ama bu hali sözlerini tuhaf şekilde daha tehditkar yapıyordu. “Seni şimdi öldürmeyeceğim, çünkü bu Bella’yı üzerdi.”

“Hmm,” diye inledim.

Edward hızla bana doğru döndü ve gülümsedi. Yüzü hala sakindi. “Bu seni yarın rahatsız ederdi,” dedi, yanağımı parmaklarıyla okşadı.

Sonra Jacob’a doğru döndü. “Fakat eğer onu bir daha yaralı getirirsen – ve bunun kimin suçu olduğu umrumda değil; ayağının takılması ya da gökten bir meteorun düşüp onun kafasına isabet etmesi önemli değil – eğer onu benim sana bıraktığımdan daha az mükemmel bir şekilde teslim edersen kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçsan iyi olur. Bunu anladın mı kırma?”

Jacob gözlerini devirdi.

“Şimdi yapmaya ne dersin?”diye mırıldandım

Edward sanki beni duymamış gibi devam etti. “Ve eğer onu bir kez daha öpersen, senin çeneni kırarım,” sesi hala kadife gibi yumuşaktı ve ölümcüldü.

“Ya beni istiyorsa?” Jacob bunu yayarak ve küstah bir şekilde söyledi.

“Hah!” diye haykırdım.

“Eğer istediği buysa, o zaman itiraz etmem.” Edward tasasızca omuz silkti. “Vücut dilini yorumlamak yerine bunu *söyleyeceğini* beklemek isteyebilirsin – neticede bu senin çenen.”

Jacob gülümsedi.
“İstersen,” diye söylendim.
“Evet, ister,” diye mırıldandı Edward.
“Pekala, kafamda yaptığın araştırma sona erdiyse,” Jacob bunu içerlemiş bir şekilde söylemişti, “neden onun eline baktırmak için gitmiyorsun?”

“Bir şey daha var,” dedi Edward yavaşça. “Onun için de mücadele edeceğim. Bunu bilmelisin. Bu işi olmuş gibi görmüyorum ve onun için senden iki kat fazla mücadele edeceğim.”

“İyi,” diye homurdandı Jacob. “Baştan kaybetmiş birini yenmenin bir eğlencesi yok.”

“O benim.” Edward’ın sesi genzinden çıkmıştı, daha önceki gibi sakin değil son derece karanlıktı. “Onun için mücadele etmeyeceğim demedim.”
“Ben de.”
“İyi şanslar.”

“Jacob başını salladı. “Evet, *iyi* olan kazansın.”

“Haklısın… köpekcik.”

Jacob yüzünü buruşturdu, sonra eski sakin halini takınıp öne doğru eğildi ve bana gülümsedi. Ona öfkeyle baktım.

“Umarım elin yakında düzelir. Canını yaktığım için özür dilerim.”

Çocukça bir hareket yaparak yüzümü başka yöne çevirdim.

Edward arabanın çevresinde dolaşıp sürücü kısmına geçerken bir daha dönüp bakmadığımdan Jacob’ın eve mi gittiğini yoksa orada dikilip beni mi seyrettiğini bilmiyorum.

“Nasıl hissediyorsun?” Edward arabayı sürerken sordu.
“Öfkeli.”
Güldü. “Elini sormuştum.”
Omuz silktim. “Daha kötülerini de yaşadım.”
“Doğru,” onayladı ve kaşlarını çattı.

Edward arabayı garajlarına doğru sürdü. Emmett ve Rosalie de oradaydı, Rosalie’nin kot pantolonla sımsıkı sarılmış düzgün bacakları Emmet’ın devasa jipinin altından çıkmıştı. Emmett ise onun yanına oturmuştu ve bir eli jipin altından ona doğru uzanmıştı. Ne yaptığını anlamam biraz zamanımı aldı, Emmett kriko görevi görüyordu.

Edward beni arabadan dikkatlice indirirken Emmett merakla izledi. Gözleri göğsümde duran elime kilitlenmişti.

Emmett gülümsedi. “Gene mi düştün, Bella?”
Ona kızgın bir bakış attım. “Hayır, Emmett. Bir kurt adamın yüzüne yumruk attım.”

Emmett gözlerini kırpıştırdı, ve sonra da kahkahalara boğuldu.

Edward bana yardım ederken onların yanından geçtiğimiz sırada Rosalie arabanın altından konuşmaya başladı.

“Jasper bahsi kazanacak,” bunu kendini beğenmiş bir tavırla söylemişti.

Emmett gülmeyi bir anda kesti ve inceleyen gözlerle bana baktı.

“Ne iddası?” diye durup sordum.
“Hadi seni Carlisle’a götürelim,” dedi Edward aceleyle. Emmett’a gözlerini dikmişti. Neredeyse fark edilmeyecek biçimde başını salladı.

“*Ne iddası?*” Ona doğru dönüp ısrarla sordum.

“Teşekkürler, Rosalie,” diye mırıldandı kolunu belime doladı ve beni eve doğru çekiştirdi.
“Edward…” diye homurdandım.
“Bu çok çocukca,” dedi ve omuz silkti. “Emmett ve Jasper kumar oynamaktan hoşlanıyor.”

“Emmett bana söyler.” Dönmeye çalıştım ama kolu sanki çeliktenmiş gibi beni sarmıştı.

İç geçirdi. “Onlar senin ilk yılında kaç defa… hata yapacağın üzerine bahse girdiler.”

“Ya.” Yüzümü buruşturdum, ne demek istediğini anladığım an ortaya çıkan korkumu bastırmaya çalıştım. “Benim kaç insan öldüreceğim konusunda bahse mi girdiler?”

“Evet,” isteksizce kabul etti. “Rosalie öfkenin bahsi Jasper’ın lehine çevireceğini düşünüyor.”

Biraz tuhaf hissetmiştim. “Jasper’ın bahsi yüksek o zaman.”
“Kendini adapte etme sürecinde biraz sorun yaşarsan bu onu mutlu ederdi. Jesper gruptaki en zayıf halka olmaktan sıkıldı.”

“Kesinlikle. Elbette öyle, olur. Eğer Jasper’ı mutlu edecekse fazladan birkaç kişiyi sanırım öldürebilirim. Neden olmasın?” Bunları kendi kendime monoton bir ses tonuyla söylemiştim. Kafamdaysa gazete başlıklarını ve ölülerin listelerini canlandırıyordum…

Beni sardığı kolu iyice kavradı beni. “Bunun için şimdi endişelenmene gerek yok. Aslında eğer istemiyorsan bunun için hiç endişelenmek zorunda değilsin.”

İnledim ve Edward bunun nedeninin elimdeki acı olduğunu düşünerek eve götürmek için daha hızlı çekiştirdi beni.

Elim *kırılmıştı* ama ciddi bir hasar yoktu, sadece elimdeki bir eklemde çatlak vardı. Alçıya almasını istemedim ve Carlisle’da eğer elimi bandajda tutarsam daha iyi olacağını söyledi. Ben de bandajı açmayacağıma söz verdim.

Carlisle dikkatli şekilde elimi bandajlamak uğraşırken Edward bunu düşünmememi söylüyordu. Edward pek çok defa acı çektiğim için endişelendi ama her defasın öyle olmadığım konusunda onu ikna ettim.

Sanki endişelenecek bir başka şeye daha ihtiyacım varmış gibi.

Geçmişini anlattığından beri Jasper’ın yeni dönüşmüş vampirler hakkındaki hikayeleri aklımda dönüp duruyordu. Şimdi bu hikayelere bakışım Jasper ve Emmett’ın girdiği bahis sonucu daha keskin bir hal almıştı. Nesine iddiaya girdiklerini merak etmiştim. İnsanın her şeyi varken nasıl bir ödül isterdi ki?

Her zaman farklı olacağımı biliyordum. Umarım Edward’ın dediği kadar kuvvetli olurum. Güçlü ve hızlı, özellikle de, güzel. Edward’ın yanında durabilecek ve onun bana ait olduğunu belli edebilecek kadar.

Olabileceğim diğer şeyleri düşünmemeye çalışıyordum. Vahşi. Kana susamış.Belki de insanları öldürmek için kendimi tutamayacaktım. Bana asla zarar vermemiş olan yabancıları. Tıpkı Seattle’da artan, arkadaşları, aileleri ve bir zamanlar gelecekleri olan kurbanlar gibi. Bir zamanlar *yaşamı* olan insanlar. Ve ben bunları onlardan alan canavar olabilirdim.

Fakat, aslında, bu kısmını halledebilirdim – çünkü Edward’ın kesinlikle pişman olmayacağım bir şey yapmama izin vermeyeceğine tam anlamıyla güveniyordum. Eğer istersem beni

Antartika'ya penguen avlamaya götüreceğini biliyordum. Ve iyi bir insan olmak için ne gerekirse yapardım. İyi bir vampir.Eğer bu kadar endişelenmeseydim bu düşünce beni bir hayli güldürürdü.

Çünkü eğer gerçekten – Jasper'ın anlattıkları sonucu kafamda şekillenen, kabus gibi bir yenidoğan olursam - bu nasıl *ben* olabilirdim ki? Peki ya o zaman tek isteğim insanları öldürmek olursa, *şimdi* istediğim şeylere ne olacak?

Edward insanken hiçbir şeyi kaçırmamamı takıntı haline getirmişti. Genelde bu çok aptalca geliyordu. Kaçırdığıma üzüleceğim çok da fazla insani deneyim yoktu. Edward'la beraber olduğum sürece başka ne isteyebilirdim ki?

Carlisle'ın elimi tedavi etmesini seyrederken onun yüzüne baktım. Dünyada ondan fazla isteğim başka hiçbir şey yoktu. Bunun gerçekten *değişme ihtimali* var mıydı?

Bırakmak istemeyeceğim insani bir deneyim var mıydı?

16. DÖNEM

"Giyecek hiçbir şeyim yok!" kendi kendime sızlandım.

Sahip olduğum her kıyafeti yatağın üzerine sermiştim; çekmece ve dolaplarımı boşaltmıştım. Bir şeylerin çıkması muhtemel olan gizli yerlere bile bakmıştım.

Bej rengi eteğim sallanan sandalyenin arkasına asılı şekilde ona uygun giyecek bir şeyler bulmam için beni bekliyordu. Beni güzel ve yetişkin gösterecek bir şeyler. *Özel bir olay* için giyilebilecek bir şeyler. Elimde hiçbir şey yoktu.

Neredeyse gitme zamanı gelmişti ve ben hala en sevdiğim eski süveterimi giyiyordum. Daha iyi bir şey bulamazsam – şu anda pek de iyi göründüğümü sanmıyordum – bu kıyafetle mezuniyete gidecektim.

Yatağın üzerindeki kıyafet öbeğine kaşlarımı çattım.

Çalınan kırmızı bluzum eğer şu anda burada olsaydı onu giymek isteyeceğimi biliyordum. Sağlam olan elimle duvara bir yumruk attım.

"Gerizekalı, can sıkıcı, hırsız vampir!" Kendi kendime homurdandım.
"Ben ne yaptım?" diye sordu Alice.
Sanki tüm bu süre zarfında oradaymış gibi açık olan camın yanında yaslanmış duruyordu.

"Tak, tak," diye ekledi gülümseyerek.
"Gerçekten beni kapıda beklemek o kadar mı zor?"

Yatağımın üzerine beyaz bir kutu fırlattı. Sadece geçiyordum. Düşündüm de belki giyecek bir şeye ihtiyacın vardır."

Kıyafetlerimin üzerindeki büyük pakete baktım ve yüzümü buruşturdum.

"Kabul et," dedi Alice. "Ben bir kurtarıcıyım."
"Sen bir kurtarıcısın," diye mırıldandım. "Teşekkürler."

"Pekala, değişim için bir şeylerin olması güzel. Bunun ne kadar can sıkıcı olduğunu bilemezsin – bir şeyleri benim gibi kaybetmekten bahsediyorum. Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Çok… normal hissediyorum." Bu kelimeden dolayı korkuyla sindim.

"Böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum. Normal olmak mı? Iyy."
Güldü. "Neyse, en azından bu senin can sıkıcı hırsızının aldıklarını telafi eder – şimdi Seattle'da olanları neden göremediğimi anlamak zorundayım."

O bunları söylediğinde – bu iki olayı tek bir cümlede bir araya getirdiğinde – aniden bir şeyler dank etti. Tarif edilmesi zor bir şeyler beni günlerdir rahatsız ediyordu, bir türlü bir araya getiremediğim önemli bir bağlantı birdenbire ortaya çıkmıştı. Ona gözümü dikmiş bakıyordum, yüzümde şaşkın bir ifade vardı.

"Açmayacak mısın?" diye sordu. Hemen hareket etmediğimi görünce iç geçirdi ve üstteki kutuyu çekti. İçinden bir şey çıkardı ve havaya kaldırdı ama onun ne olduğuyla ilgilenemedim. "Çok tatlı, ne dersin? Mavi rengi seçtim çünkü Edward'ın senin üzerine en çok yakıştırdığı renk bu."

Onu dinlemiyordum.

"Aynı," diye fısıldadım.
"Nedir o?" diye sordu. "Bunun gibi bir şeyin yok. Sürekli bir eteğin olduğu için sızlanıp duruyordun!"

"Hayır, Alice! Boş ver elbiseyi, dinle!"

“Hoşlanmadın mı?” Alice’in yüzü hayal kırıklığı ile gölgelenmişti.

“Dinle, Alice, fark etmedin mi? *Aynı*! Eşyalarımı çalan kişi ve Seattle’daki yeni vampirler. Onlar beraber!”

Elbise parmaklarının arasından kaydı ve kutuya düştü.

Alice konsantre olmuştu, sesi aniden sert bir şekilde çıktı. “Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?”

“Edward’ın ne dediğini hatırlıyor musun?Senin yenidoğan vampirleri görü yeteneğindeki açıklar yüzünden görememen hakkındaki? Ve sen daha önce ne demiştin, zamanlamanının mükemmel olması hakkında – hırsızımın sanki seni tanıyormuşçasına bağlantı kurmamasından bahsediyorum. Sanırım haklıydın, Alice, bence o biliyordu. Sanırım yeteneğindeki bu açıkları kullanıyordu. Ve bu yeteneğini bilen *iki* farklı insanının aynı anda bir şeyler yapmaya karar vermelerinin ihtimali ne olabilir? İmkansız. Bunları yapan tek bir kişi. Aynı kişi. Kokumu çalanla orduyu kuran kişi aynı kişi.”

Alice şaşırtılmaya alışkın değildi. Donup kalmıştı ve onu beklerken uzun bir süre aklımdan saydım. İki dakika boyunca hareket etmedi. Sonra gözleri tekrar benim üzerimde yoğunlaştı.

“Haklısın,” dedi boğuk bir sesle. “Tabii ki haklısın. Ve bu şekilde düşününce…”

“Edward yanlış anladı,” diye fısılsadım. “Bu bir testti…işe yarayıp yaramadığını görmek için. Senin görebileceğin hiçbir şey yapmadığından güvenle girip çıkabilecekti. Yani beni öldürmek gibi… Ve eşyalarımı da beni bulduğunu göstermek için almadı. O benim kokumu çaldı… böylece *diğerleri* beni bulabilecekti.
Gözleri hayretle ardına kadar açıldı. Haklıydım ve onun bunu bildiğini de görebiliyordum.

“Ah, hayır,” dedi ve ağzı açık kaldı.

Duygularım artık bir anlam kazanmıştı. Birinin bir vampir ordusu kurmaya çalıştığını düşününce – bu ordu Seattle da onlarca insanı korkunç bir şekilde katletmişti – asıl amaçlarının beni öldürmek olduğunu anlamak bir rahatlama spazmı geçirmeme neden oldu.

Bunun bir kısmı önemli bir noktayı kaçırdığımı düşündüğüm için çektiğim rahatsızlık duygusunun ortadan kalkmasıydı.

Ama daha büyük olan diğer kısmı tamamen farklı bir nedenden dolayıydı.

“Neyse,” dedim fısıldayarak, “herkes rahatlayabilir. Kimse Cullen ailesini ortadan kaldırmanın peşinde değilmiş.”

“Eğer bir şeylerin değiştiğini sanıyorsan, tamamen yanılıyorsun,” Alice bunu dişlerinin arasından söylemişti. “Eğer birisi bizden birini istiyorsa hepimizi geçmek zorunda.”

“Teşekkürler Alice. Fakat en azından neyin peşinde olduklarını biliyoruz. Bu bize yardımcı olacaktır.”

“Belki,” diye mırıldandı. Odada yürümeye başlamıştı.

Pat, pat – bir yumruk odamın kapısına vurdu.

Yerimde zıplamıştım. Alice fark etmemişti bile.

“Hala hazır değil misin? Geç kalacağız!” Charlie şikayet ediyordu. Charlie de en az benim kadar bu tip organizasyonlardan nefret ederdi. Ayrıca, giyinmek konusunda da sorunları vardı.

“Neredeyse hazırım. Bana bir dakika ver,” dedim kısık bir sesle.

Bir süre sonra cevap verdi. “Ağlıyor musun?”

“Hayır. Sinirliyim. Git hadi.”

Merdivenlerden inerken çıkardığı sesleri duydum.

“Gitmeliyin,” diye fısıldadı Alice.

“Neden?”
“Edward geliyor. Eğer bunu duyarsa…”

“Git, git!”Aceleyle söyledim bunu. Eğer Edward bunu öğrenirse deliye dönerdi. Bunu ondan saklayamazdım ama mezuniyet töreni onun vereceği tepki için en iyi zaman değildi.

“Bunu giy,” dedi Alice pencereden aşağı inerken.

Dediğini yaptım, kıyafet göz kamaştırıcıydı.

Saçlarıma daha çarpıcı bir şeyler yapmayı planlamıştım ama zaman dolmuştu bu yüzden saçlarımı diğer günlerde yaptığım gibi sıradan biçimde açık bıraktım. Önemli değildi. Aynadaki görüntüm beni rahatsız etmemişti, Alice’in getirdiklerinin bu kadar yakışmış olmasına şaşırmıştım. O kadar da önemli değildi aslında. Polyesterden yapılmış çirkin sarı mezuniyet cüppesini koluma attım ve merdivenlerden aşağıya indim.

“Hoş görünüyorsun,” dedi Charlie, duygularını boğuk sesinin altında saklıyordu. “Yeni mi?”

“Evet,” diye mırıldandım, konsantre olmaya çalışıyordum. “Alice verdi. Teşekkürler.”

Edward kızkardeşi ayrıldıktan birkaç dakika sonra geldi. Yüzüme sakin bir ifade oturtacak vaktim olmamıştı. Fakat Charlie’nin arabasıyla gideceğimizden sorunun ne olduğunu soracak şansı hiç olmayacaktı.

Charlie geçen hafta mezuniyet törenine Edward’la gitmeye niyet ettiğimi öğrendiğinde oldukça aksi davranmıştı. Ve bunun nedenini de anlayabiliyordum – ebeveynlerin mezuniyet günü bazı hakları olmalıydı. Onunla gitme inceliğini gösterdim ve Edward da neşeyle hepimizin beraber gidebileceği önerisinde bulundu. Carlisle ve Esme’nin bununla bir sorunu yoktu, Charlie ise makul bir neden bulup itiraz edememiştim; çaresizce kabul etti bu öneriyi. Ve şimdi Edward

babamın polis arabasının arka koltuğunda, fiberglas paravanın arkasında gülümseyerek oturuyordu – muhtemelen bunun nedeni babamın yüzündeki keyifli ifadeydi, ve babam ne zaman aynadan Edward'ı kontrol etse yüzündeki gülümseme daha da genişliyordu. Muhtemelen onun başını belaya sokup bunun gerçek olmasının hayalini kuruyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Edward arabadan inmeme yardım ederken.

"Endişeliyim," diye yanıtladım ve bu pek de yalan sayılmazdı.
"Çok güzelsin," dedi.

Daha fazlasını da söylemek istiyor gibi görünüyordu ama Charlie kendini belli eden bir hareket yaparak, omuz silkti ve elini benim omzuma koydu.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu.
"Pek değil," dedim.

"Bella, bu önemli bir olay. Liseden mezun oluyorsun. Artık gerçek dünyaya giriyorsun. Üniversiteye. Kendi başına yaşayacaksın… artık benim küçük kızım olmayacaksın." Charlie konuşmasının sonunu getirememişti.

"Baba," diye inledim. "Tüm göz yaşlarını üzerime boşaltma."
"Kim ağlıyor?" diye homurdandı. "Pekala, sen neden şimdi heyecanlı değilsin?"

"Bilmiyorum, baba. Sanırım hala bir şeyleri tam olarak idrak edemedim."

"Alice'in senin için bu partiyi vermesi güzel. Seni neşelendirecek bir şeylere ihtiyacın var."

"Elbette. İhtiyacım olan şey kesinlikle bir parti."

Charlie ses tonuma güldü ve omzumu okşadı. Edward bulutlara baktı, yüzü düşünceliydi.
Babam bizi spor salonunun arka kapısında bıraktı ve diğer ailelerin salona girdiği gibi ana giriş kapısına doğru yöneldi.

Öğrenci işlerinden Bayan Cope ve matematik öğretmeni Bay Varner herkesi alfabetik olarak dizmeye çalışıyordu.

"Öne Bay Cullen," diye bağırdı Bay Varner, Edward'a.
"Selam, Bella!"
Kafamı kaldırdığımda Jessica Stanley'in sıranın sonundan yüzünde bir gülümsemeyle bana el salladığını gördüm.

Edward beni hızla öptü ve C harfinin olduğu yerde beklemeye gitti. Alice orada yoktu. Ne yapacaktı? Mezuniyete gelmeyecek miydi? Ne kadar da kötü bir zamanlamaydı benimki. Her şeyi bu hengame bittikten sonra çözmeliydim.

"Buraya gel, Bella!" Jessica tekrar bağırdı.

Sıranın sonuna Jessica’nın arkasına geçmek üzere yürüdüm, aniden neden bu kadar arkadaş canlısı olduğunu da merak ediyordum. Yaklaştıkça Jessica’nın beş kişi arkasında bulunan Angela’nın da aynı meraklı ifadeyle onu izlediğini gördüm.

Jess ben daha onun duyma menziline girmeden konuşmaya başlamıştı.

“…bu harika. Yani biz tanıştık ve şimdi de beraber mezun oluyoruz,” coşkuyla söylemişti bunu. “Bittiğine inanabiliyor musun? Çığlık atmak istiyorum!”

“Ben de öyle,” diye mırıldandım.

“Bu inanılmaz. Buradaki ilk gününü hatırlıyor musun? Sanki uzun yıllardır tanışıyormuşuz gibi arkadaş olmuştuk.Ve şimdi ben Kaliforniya’ya sen ise Alaska’ya gidiyorsun ve seni çok özleyeceğim! Bana söz ver tekrar birlikte zaman geçireceğiz! Bir parti verdiğin için çok mutluyum. Bu mükemmel. Çünkü biz son zamanlarda çok fazla vakit geçirmedik ve şimdi de ayrılıyoruz…”

Konuşmaya devam etti, durmak bilmiyordu ve arkadaşlığımızın bir anda tekrar eski haline gelmesinin sebebi mezuniyet nostaljisi ve partime davet edilmiş olmasıydı, kesinlikle yaptığım bir şeyle alakası yoktu.İlgimi elimden geldiğince vermeye çalışarak cüppemi omuzlarıma attım. Ve aniden Jessica ile olan arkadaşlığımızın böyle biteceği için memnun olduğumu fark ettim.

Çünkü bu bir sondu, Eric’in yapmasının bir önemi yoktu, bu veda konuşmasıydı. Törenin açılış konuşması “başlangıcı” ifade etse de sondu ve tüm bu basmakalıp şeyler önemsizdi. Hepimiz bazı şeyleri geride bırakacaktık ama ben diğerlerinden daha fazlasını bırakacağımdan bu benim için daha da önemliydi.

Her şey çok hızlı oldu. Sanki ileri sarma tuşuna basılmış gibiydi. Bu kadar hızlı mı ilerlememiz gerekiyordu? Ve sonra Eric hızla ne kadar endişeli olduğunu söyledi, kelimeler ve anlamları artık aynı değildi. Müdür Greene isimleri okumaya başladı, ardı arkasına yeterince boşluk vermeden yaptı bunu; spor salonunun ön kısmında insanlar bu hıza yetişmeye çalışıyordu. Zavallı Bayan Cope müdürün doğru diplomayı doğru öğrenciye vermesini sağlamaya çalıştığından tüm olayı o yönetmeye başlamıştı.

Alice’i izliyordum, aniden ortaya çıkmış ve sahnedeki yerini almıştı, yüzünde derin bir konsantrasyon vardi. Edward da onu takip etti yüzünde kafası karışmış bir ifade vardı ama kesinlikle canı sıkkın değildi. Sadece o ikisi üstlerindeki korkunç sarı rengi hakkını vererek taşıyorlardı. Diğerlerinden ayrı duruyorlardı, güzellikleri ve zerafetleri başka bir alemdendi. Merak ediyordum nasıl olmuştu da onların insan olduğu saçmalığına inanabilmiştim. Kanatları olan bir çift melek orada durmuş olsaydı eminim daha az kuşku uyandırıcı olurdu.

Bay Greene’nin adımı söylediğini duydum ve oturduğum yerden kalktım ve önümde ilerleyen sıraya girdim. Spor salonun arkasındaki heyecanın farkındaydım ve etrafıma bakınınca Jacob’ın Charlie’yi çekiştirdiğini gördüm, ikisi de heyecanla konuşuyorlardı. Billy’nin kafasının nasıl Jake’in dirseğine geldiğini anlamaya çalışıyordum. Onlara gülümsedim.

Bay Greene listedeki isimleri okumayı bitirdiğinde yüzünde mahçup bir gülümseyişle diplomalarımızı vermeye devam etti.

“Tebrikler, Bayan Stanley,” diye mırıldandı Jess’in diplomasını verirken.
“Tebrikler, Bayan Swan,” diye mırıldandı bana da, diplomamı sağlam olan elime tutuşturdu.
“Teşekkürler,” dedim sessizce.
Ve işte hepsi buydu.

Jessica’nın yanında diğer mezunlarla birlikte duruyordum. Jess’in gözleri kıpkırmızıydı ve yüzünü cüppesinin koluna siliyordu. Onun ağladığını anlamam zaman almıştı.

Bay Greene benim duymadığım bir şeyler söyledi ve çevremdeki herkes bağırıp çığlık attı. Sarı kepler yağmaya başladı. Gecikerek de olsa ben de kepimi attım ve yere düştü.

“Ah, Bella!” Jess aniden konuşmaya başladı. “Bitirdiğimize inanamıyorum.”
“Bittiğine inanamıyorum,” diye mırıldandım.

Kolunu boynuma doladı. “Görüşmeye devam edeceğimize söz ver.”

Onun bu isteğinden kaçınmaya çalışırken ona sarılmak tuhaftı. “Seni tanıdığım için memnunum Jessica. Güzel bir iki yıldı.”

“Öyleydi,” iç geçirdi ve burnunu çekti. Sonra da kollarını üzerimden çekti. “Lauren!” diye ciyakladı ve el salladı sonra da sarı cüppeler kalabalığının içine daldı. Topluluğun içerisinde aileler de vardı artık ve bu daha sıkışık olmasına neden olmuştu.

Angela ve Ben’i kalabalık arasında görebilmiştim, ikisi de aileleri tarafından ablukaya alınmıştı. Onları sonra tebrik edebilirdim.
Boynumu uzatıp, Alice’i arıyordum.

“Tebrikler,” kulağıma fısılsadı Edward, kollarını belime dolamıştı. Sesi sakindi; hiç acelesi yoktu, benim için önemli olan bu anı doyasıya yaşamamı istiyordu.

“Ah, teşekkürler.”
“Hala endişelerinden arınmış görünmüyorsun,” dedi.
“Daha değil.”
“Endişelenecek ne kaldı ki? Parti mi? O kadar da korkunç olmayacaktır.”
“Muhtemelen haklısın.”
“Kimi arıyorsun?”
Arayışım sandığım kadar gizli şekilde yapamamıştım. “Alice – nerede o?”

“Diplomasını alır almaz çıktı.”

Sesinde farklı bir ton vardı. Spor salonunun arka kapısına doğru bakarken yüzündeki kafası karışık ifadeye baktım ve içgüdüsel olarak bir karar verdim – bu ki kere düşünülmesi gereken bir şeydi ama bunu nadiren yapardım.

“Alice hakkında mı endişeleniyorsun?”
“Iıı…” Buna cevap vermek istememişti.
“Ne düşünüyordu bu arada? Yani seni aklından uzak tutmak için.”

Gözlerinde bir ışık belirdi ve kuşkuyla onları kıstı. "The Battle Hymn of the Republic şarkısının sözlerini Arapça'ya çeviriyordu aslında. Bunu bitirdiğinde Kore işaret diline geçmişti."
Asabi şekilde güldüm. "Sanırım bu onun aklını yeterince meşgul tutacaktı."
"Benden ne sakladığını biliyorsun," dedi.
"Tabii." Belli belirsiz gülümsedim. "Buna neden olan kişi benim."
Duraksadı, kafası karışmıştı.
Çevreme bakındım. Charlie muhtemelen kalabalığın içerisinde beni bulmaya çalışıyor olmalıydı.

"Alice'i bilirsin," diye fısıldadım, "seni muhtemelen partinin sonuna kadar bu işten uzak tutmaya çalışacaktır. Fakat partinin iptal olmasından yana olsam da – ne olursa olsun çılgına dönme, tamam mı? Mümkün olduğunca çok bilgiye sahip olmak her zaman iyidir. Bir şekilde bunun yardımı olacak."

"Neden bahsediyorsun?"

Charlie'nin kafasının diğerlerinin arasından ansızın çıktı, beni arıyordu. Beni gördü ve el salladı.

"Sadece sakin ol, tamam mı?"

Başını salladı, dudakları çizgi halini almıştı.

Hızla fısıltı halinde düşündüklerimi ona açıklamaya başladım.
"Bence bize her yönden geliyor olmaları konusunda yanılıyorsun. Sanırım bize tek bir yönden geliyorlar… ve sanırım sadece bana geliyorlar. Hepsi bağlantılı, öyle olmalı. Alice'in görü yeteneğiyle oynayan sadece bir kişi. Odamdaki kişi ise bir testti sadece, biri ondan habersiz hareket edebilirmi onu anlayabilmek içindi. Onun aklını karıştıran, yenidoğanlar ve eşyalarımı çalan aynı kişi olmalı – hepsi bağlantılı yani. Kokum onlar içindi yani."

Nihayet konuşmamı bitirdiğimde yüzü bembeyaz olmuştu.

"Fakat kimse sizin için gelmiyor, anlıyorsun değil mi? Bu iyi – Esme, Alice, Carlisle; kimse onları incitmek istemiyor!"

Gözleri irileşti, panik, korku ve dehşetle açıldı. Alice gibi o da haklı olduğumu görebiliyordu.

Elimi onun yanağına koydum. "Sakin ol," diye yalvardım.
"Bella!" Charlie sevinçle haykırdı, etrafı saran aileleri iterek geliyordu. Bana sarıldı, o bunu yaptığında Edward kenara çekildi.

"Teşekkürler," dedim mırıltı halinde, Edward'ın yüz ifadesinden dolayı kafam meşguldü. Hala kendini kontrol edecek durumda değildi. Ellerini belli belirsiz bana doğru uzatmıştı, sanki beni kapıp kaçacakmış gibiydi. Neyse ki ondan daha fazla kendime hakim olsam da kaçmak çok da kötü bir fikirmiş gibi gelmemişti bana.

"Jacob ve Billy gitmek zorunda kaldılar – buraya geldiklerini gördün değil mi?" diye sordu Charlie, geriye doğru adım atmıştı ama eli hala omzumdaydı. Sırtını Edward'a dönmüştü – muhtemelen onu dışlamaya çalışıyordu ama o anda bunu yapmasında hiçbir sorun yoktu. Edward'ın ağzı açık kalmıştı ve gözleri korku içerisindeydi.

“Evet,” diyerek inandırmaya çalıştım babamı, ilgimi ona vermeye çalışıyordum.
“Buraya gelmeleri ne kadar da hoş,” dedi Charlie.

“Hmm.”
Tamam, Edward’a söylemek çok kötü bir fikirdi. Alice düşüncelerini perdelemekte haklıydı. Bir yerlerde yalnız kalana kadar beklemeliydim, belki de tüm ailesiyle birlikteyken yapmalıydım bunu. Ve yakınlarda kırılabilecek şeyler de olmamalıydı – pencere…araba…okul binası gibi. Onun yüzü tüm korkularımı tekrar geri getirmişti. Yüzündeki korku ifadesinin yerini aslında öfkeye bırakmıştı.

“Yemek için nereye gitmek istersin?” diye sordu Charlie. “Neresi olursa.”
“Ben pişirebilirim.”
“Aptal olma. Lodge’a gitmek ister misin?” Bunu gülümseyerek, hevesle sormuştu.

Charlie’nin en sevdiği lokantada bugüne kadar pek de fazla eğlenmemiş olsam da, ne fark edecekti ki? Nereye gidersek gidelim yiyebileceğimi sanmıyordum.

“Elbette, Lodge, harika olur,” dedim.

Charlie’nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve sonra da iç geçirdi. Edward’a doğru şöyle bir döndü, aslında ona bakmıyordu bile.
“Sen de geliyor musun, Edward?”

Gözlerimi ona diktim, ona yalvarıyordum. Charlie neden cevap vermediğini anlamadığından bana döndüğü sırada Edward kendini topladı.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Edward kuru bir şekilde, yüzü sertti ve soğuktu.

“Ailenle planların mı var?” diye sordu Charlie, kızmıştı. Edward Charlie’ye karşı her zaman hak ettiğinden daha kibar davranmıştı; ve bu ani düşmanlık onu şaşırtmıştı.

“Evet. Müsade ederseniz…”Edward hemen arkasını döndü ve artık azalmış olan kalabalığın içerisine daldı. Her zamanki sergilediği dikkatli harketlerden farklı olarak biraz fazla hızlı hareket etmişti.

“Ben ne dedim şimdi?” Charlie suçlu bir ifadeyle sordu.
“Endişelenme, baba,” diye teselli ettim onu. “Sebebin sen olduğunu sanmıyorum.”

“Siz ikiniz gene mi kavga ettiniz?”
“Kimse kavga etmiyor. İşine bak.”
“Benim *işim* sensin.”
Gözlerimi devirdim. “Hadi yemeğe gidelim.”

Lodge oldukça kalabalıktı. Bana göre bu yer pahalı ve pejmürdeydi ama kasabaya yakın yegane nezih lokantaydı bu yüzden her zaman popülerdi. Charlie iyi pişmiş pirzolasını yerken ve sandalyesinin arkasından Tyler Crowley’in ailesiyle laflarken ben de suratsızca duvarda asılı duran doldurulmuş geyik başına bakıyordum. Gürültülüydü – herkes mezuniyetten gelmişti ve çoğu beklerken ya da Charlie gibi oturdukları yerden sağa sola laf yetiştiriyordu.

Sırtımı ön cama yasladım ve etrafıma baktım, üzerimdeki gözlerin sahibinin orada olup olmadığını kontrol etmek için kendimi zor tutuyordum. Hiçbir şey göremeyeceğimi biliyordum. Bir an olsun beni yalnız bırakmayacağını biliyordum. Özellikle de olanlardan sonra.

Yemek bitmek bilmiyordu. Charlie, etrafıyla konuşmakla meşguldü ve çok yavaş yiyordu. Charlie başka yöne baktığı sırada hamburgerimin parçalarını mendilimin içerisine boşalttım. Yemek çok fazla vakit almış gibi görünüyordu ama saatime bakmam – ki bunu gerektiğinden daha sık şekilde yapmıştım – hiçbir şeyi hızlandırmadı.

Nihayet Charlie paranın üstünü aldı ve masaya bahşiş bıraktı. Ayağa kalktım.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu.
"Alice'e yardım etmek istiyorum," dedim.
"Peki." Herkese iyi geceler demek için döndü. Arabanın yanında beklemek üzere lokantadan ayrıldım.

Arabanın kapısına yaslanmış Charlie'nin kendi partisinden ayrılmasını bekliyordum. Park yeri neredeyse kararmıştı, bulutlar öylesine yoğundu ki güneşin batıp batmadığına emin olamıyordum. Hava basıktı, neredeyse yağmur yağmak üzereydi.

Gölgeler arasında bir şeyin hareket ettiğini gördüm.
Edward'ın karanlığın ortasında belirdiğinde endişemin yerini rahatlama aldı.

Tek kelime etmeden beni göğsüne bastırdı. Soğuk bir el çenemi kavradı, yüzümü yukarı kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Çenesindeki gerilimi hissedebiliyordum.

"Nasılsın?" Nefes almama izin verdiği anda sordum bunu.
"Pek iyi değil," diye mırıldandı. "Fakat kendimi topladım. Seni öyle bıraktığım için üzgünüm."
"Benim hatam. Sana söylemek için beklemeliydim."
"Hayır," diye itiraz etti. "Bu bilmem gereken bir şeydi. Bunu anlayamadığıma inanamıyorum!"

"Kafanda bir sürü şey vardı."
"Senin yok muydu?"

Aniden beni tekrar öptü, cevap vermeme izin vermemişti. Geriye çekildi, "Charlie geliyor."
"Beni senin evine bırakmasını sağlayacağım."
"Sizi oraya kadar izleyeceğim."
"Bu gerçekten gerekli değil," demeye çalıştım ama o çoktan gitmişti bile.
"Bella?" Charlie lokantanın kapısında gözlerini kısmış karanlıkta etrafa bakıyordu.
"Buradayım."

Charlie sallanarak ve söylenerek arabaya bindi.

"Pekala, nasıl hissediyorsun?" diye sordu bana arabayı otoyolda kuzeye doğru sürerken. "Önemli bir gündü."

"İyi hissediyordum," diyerek yalan söyledim.

Güldü, yalan söylediğimi kolayca anladı. "Parti için mi endişeleniyorsun?" diye tahminde bulundu.

"Evet," tekrar yalan söyledim.

Bu defa fark etmedi. "Asla parti delisi kızlardan biri olmadın."

"Bu özelliğimi nereden aldım acaba," diye mırıldandım.

Charlie kıkırdadı. "Neyse, oldukça güzel görünüyorsun. Keşke senin için bir şeyler yapabilseydim. Üzgünüm."

"Saçmalama, baba."
"Saçmalamıyorum. Senin için her zaman doğru olanı yapmadığımı hissediyorum."

"Bu çok gülünç. Harika bir iş çıkarıyorsun. Dünyanın en iyi babasısın. Ve…" Charlie ile duygular hakkında konuşmak hiç kolay değildi ama azimle boğazımı temizledim. "Ve seninle yaşamaya geldiğim için memnunum, baba. Bugüne kadar verdiğim en iyi karardı. Bu yüzden sakın endişelenme – sadece mezuniyet sonrası kötümserlik seninki."

Güldü. "Belki. Ama yine de bazı yerlerde hata yaptığıma eminim. Yani, şu eline bir bak!"
Boş boş ellerime baktım. Sol elimi bandajın üzerinde hafifçe tutarken nadiren düşünüyordum onu. Kırılan eklemim de artık canımı yakmıyordu.

"Asla nasıl yumruk atmam gerektiğini öğretememe gerek olacağını aklıma getirmemiştim. Ve bunda yanıldım."
"Senin Jacob'ın tarafinda olduğunu sanıyordum?"

"Ne olursa olsun senin yanındayım, eğer biri seni iznin olmadan öpüyorsa kendine zarar vermeden hislerini nasıl ifade edeceğini bilmen lazım. Baş parmağını yumruk atarken yumruğunun içinde tutmadın değil mi?"

"Hayır, baba. Bu yaptığın garip ama yine de sevimli, lakin derslerin buna yardımcı olacağını hiç sanmıyorum. Jacob'ın kafası *gerçekten* çok sert."

Charlie bir kahkaha attı. "Bir dahakine onun karnına vur."
"Bir dahakine mi?" dedim inanmayarak.
"Off, o çocuğa bu kadar sert davranma. O çok genç."
"O iğrenç."
"Hala senin arkadaşın."
"Biliyorum." İç geçirdim. "Bu konuda neyin doğru olacağını bilmiyorum, baba."

Charlie başının yavaşça salladı. "Evet. Doğru olan her zaman apaçık ortada olmuyor. Bazen biri için doğru olan şey başkası için yanlış olabiliyor. Yani… bunu çözmede iyi şanslar."

"Teşekkürler," kuru bir şekilde mırıldandım.

Charlie tekrar güldü, ve sonra da kaşlarını çattı. "Eğer bu parti zıvanadan çıkarsa...," diye başladı.

“Bunun için endişelenme, baba. Carlisle ve Esme de orada olacak. İstersen sen de gelebilirsin, eminim.”
Charlie gözlerini kısmış ön camdan geceye doğru bakarken yüzünü buruşturdu. Charlie iyi bir partide en az benim kadar eğlenirdi.

“Çıkış nerede” diye sordu. “Onların yollarını gözle görülebilir hale getirmesi gerekirdi – bu karanlıkta bulmanın imkanı yok.”

“Bir sonraki virajdan sonra, sanırım.” Dudaklarımı büktüm.

“Bliyor musun, haklısın – bulmak imkansız. Alice davetiyeye bir harita ekleyeceğini söylemişti, yine de herkes kaybolacaktır.” Bu düşünce sebebiyle kendi kendime güldüm.
“Belki de,” dedi Charlie yol doğuya doğru kıvrılğında. “Belki de değil.”

Siyah kadifeden karanlık Cullenlar’ın evine giden yolla birlikte dağılmıştı. Birisi ağaçlara ışıl ışıl parlayan lambalar asmıştı, bunu kimsenin kaçırmasının imkanı yoktu.

“Alice,” dedim huysuzca.

“Vay,” dedi Charlie yola ulaştığında. O iki ağaç ışıklandırılmış tek yer değildi. Her yirmi adımda bir ağaçlara büyük beyaz evi işaret eden ışıklar asılmıştı. Tüm yol – yani üç mil boyunca bu devam ediyordu.

“Bir işi de yarım bırakmaz, değil mi?” Charlie bunu saygıyla söylemişti.

“Gelmek istemediğine emin misin?”
“Kesinlikle eminim. İyi eğlenceler, ufaklık.”
“Çok teşekkürler, baba.”

Arabadan inip kapıyı kapattığımda kendi kendine gülüyordu. Yol boyunca gidişini izledim, hala gülümsüyordu. İç çektim ve kendi partime tahammül etmek üzere merdivenlerden çıktım.

17. İTTİFAK

"Bella?"
Edward'ın yumuşak sesi arkamdan geldi. Verandanın merdivenlerinde aniden belirmişti, saçları koşmaktan darmadağınıktı. Hemen beni kolları arasına aldı, tıpkı park yerindeki gibi, ve beni tekrar öptü.

Bu öpücük beni çılgına çevirmişti. Çok fazla yoğundu, çok güçlüydü – sanki çok az zamanımızın kalmasından korkuyormuş gibiydi.

Bunu düşünmeye devam edemezdim. Sonraki birkaç saatte insanlarla iletişime geçeceksem bunun imkanı yoktu. Kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Hadi bu aptal partiyi bununla bitirelim," diye mırıldandım, onun gözlerine bakmamıştım.

Ellerini yüzümün iki yanına da koydu, ben ona bakana kadar bekledi.
"Sana bir şey olmasına izin vermem."
Sağlam olan elimle onun dudaklarına dokundum. "Kendim için o kadar da endişeli değilim."
"Neden buna o kadar da şaşırmadım?" diye mırıldandı kendi kendisine. Derin bir nefes aldı ve aniden gülümsedi. "Kutlamaya hazır mısın?" dedi.

İnledim.
Kapıyı benim için tuttu, elini korumacı bir tavırla belime doladı. Bir süreliğine dondum kaldım, sonra da başımı inanmaz bir tavırla sağa sola salladım.

"İnanılmaz."
Edward omuz silkti. "Alice her zaman Alice olacak."

Cullenlar'ın evinin girişi bir gece kulübünün girişine dönüştürülmüştü – sadece TV'de görülebilecek olanlardan.

"Edward!" diye bağırdı Alice kocaman bir sesle. "Önerine ihtiyacım var." Eliyle CD yığınını gösterdi. "Rahatlatıcı ve tanıdık bir şeyler mi dinletmeliyiz? Yoksa" – daha sonra başka bir yığını gösterdi – "onların müzik zevklerine yön mü vermeliyiz?"

"Rahatlatmaya devam edelim," diye önerdi Edward. "Onlara öneride bulunabilirsin ama baskı yapamazsın."

Alice ciddi bir tavırla başını salladı ve yön verici olan CD'leri bir kutuya doldurmaya başladı. Üzerine askılı, payetli bir bluz ve kırmızı deri pantolon giydiğini fark ettim. Çıplak teni ilginç şekilde kırmızı ve mor renklerini üzerinde titreştiriyordu.

"Sanırım partiye uygun giyinmedim."
"Mükemmelsin," diyerek itiraz etti Edward.

"Olacaksın," diyerek onu destekledi Alice.
"Teşekkürler." İç geçirdim. "Gerçekten insanların geleceğini düşünüyor musun?" Sesimdeki umutsuzluk fark edilmeyecek gibi değildi. Alice suratını astı.

"Herkes gelecek," diye yanıtladı Edward. "Herkes münzevi Cullenlar'ın gizemli evini görmek için ölüyor."

"Harika," diye homurdandım.

Yardım edebileceğim hiçbir şey yoktu. Uykuya ihtiyacım olmasa ve daha hızlı hareket etsem bile bu işi Alice'in yaptığı şekilde yapabileceğimi hiç sanmıyordum.

Edward bir an olsun beni yalnız bırakmadı, Jasper'ı ararken beni de yanında sürükledi ve sonra da Carlisle'a benim düşüncemi açıkladı. Onlar Seattle'daki orduya saldırmaktan bahsederken ben korku içerisinde onları dinliyordum. Jasper'ın sayıca az olmamızdan dolatı memnun olmadığını görebiliyordum ama Tanya'nın isteksiz ailesi dışında bağlantı kurabilecekleri kimse yoktu. Jasper Edward'ın aksine çaresizliğini saklama gereği duymadı. Bu kadar büyük riske girmek istemediğini anlamak hiç de zor değildi.

Onların eve geri dönmesini umarak geri planda bekleyemezdim. Yapamazdım. Deliye dönerdim.

Kapı çaldı.

Aniden hepsi inanılmaz biçimde normale döndüler. Carlisle'ın yüzündeki sıkıntının yerini sıcak ve içten, mükemmel bir gülümseme aldı. Alice müziğin sesini açtı ve sonra da dans etmeye başladı.

Gelen arkadaşlarım da kendi başlarına geldikleri için çok endişeliydi. Jessica yanında Mike ile gelen ilk kişiydi. Tyler, Conner, Austin, Lee, Samantha… hatta Lauren bile onların arkasında meraklı gözlerle bakıyordu. Hepsinde büyük merak vardı ve evin nasıl dekore edildiğini görünce hepsi büyük bir şaşkınlığa uğradı. Oda boş değildi; tüm Cullenlar da yerlerini almış ve

insani davranışlarını sergilemek üzere hazırlanmışlardı. Bu gece en az onlar kadar rol yapacağımı hissettim..Jess ve Mike'ı selamlamak üzere yanlarına gittim, sesimin doğru şekilde heyecanlı çıkmasını umuyordum.Başka birilerine daha hoş geldin diyemeden kapı bir kez daha çaldı. Angela ve Ben'i içeriye davet ettim, kapıyı açık bıraktım çünkü Eric ile Kate de merdivenlerden yukarıya doğru çıkıyordu.

Panik yapmaya bir daha şansım olmadı. Herkesle konuşmak zorundaydım, elimden geldiğince neşeli bir hostes olmaya çalışıyordum. Her ne kadar parti Alice, Edward ve benim için düzenlenmiş olsa da konukların yegane hedefi bendim. Belki parti ışıklarının altında Cullen ailesinin tuhaf görünmesindendi. Belki de bu ışıklar odayı gizemli ve karanlık gösterdiğindendi. Fakat bu atmosferden dolayı kimse Emmett gibi birinin yanında durmak istemiyordu. Emmett'ın yemek masasının yanından Mike'a gülümsediğini ve ışığın dişlerinden yansıdığını gördüm, bunu gören Mike hemen geriye doğru istemsiz şekilde adım atmıştı.

Muhtemelen Alice bunu bilerek yapmıştı, böylece beni ilginin merkezinde tutacaktı – böylece daha çok eğleneceğimi düşünmüş olmalıydı. Beni insanların olması gerektiğine inandığı hale getirmek için sonsuz bir gayretle çabalamaya devam ediyordu.

Parti Cullenlar'ın doğal olan gerginliğine rağmen su götürmez şekilde başarılı olmuştu - ya da bu halleri atmosfere gerilim katmıştı. Müzikler çarpıcıydı, ışıklar neredeyse hipnotize ediciydi. Yemek masasının ortadan kalkmasıyla sanki her şey daha da iyi hale gelmişti. Oda klostorofobik bir hale gelmeden kalabalıklaşmıştı. Tüm son sınıf görünüşe göre oradaydı daha alt sınıflardan da gelenler vardı. Bedenler sallanarak ayaklarının altındaki zemine vuruyordu, parti dansla devam edecek gibiydi.

Bunun böyle olacağını tahmin etmek benim için hiç de zor olamazdı. Alice'in fikrini kabul etmiş ve herkesle bir dakika da olsa sohbet etmişti. Hepsi mutlu görünüyorlardı. Bu partinin Forks'da bugüne kadar yapılmış en havalı şey olduğundan emindim. Alice keyiften deliye dönmüştü – kimsenin bu geceyi unutmayacağına emindim.

Tüm odayı dolaştıktan sonra Jessica'nın yanına geri geldim. Heyecanla konuşuyordu ve ona dikkatimi vermek zorunda değildim çünkü genelde cevap verilmesi gerekmeyen şeyler söylüyordu. Edward hala yanımdaydı ve beni bırakmıyordu. Bir elini sürekli belimde tutuyordu, hatta beni şimdi daha da yakınına çekmişti.

O yüzden aniden elini çektiğinde ve uzaklaştığında şüphelendim.
"Burada kal," kulağıma fısıldamıştı. "Hemen geleceğim."

Benim neden ayrılıyorsun dememe kalmadan insanlara mümkün olduğunca değmemeye çalışarak nazikçe aralarından geçti. Gözlerimi kısmış onun arkasından bakarken Jessica müziğe bağırarak eşlik etmeye başladı, dirseğimi tutarak farkında olmadan ilgimin dağılmasına neden olmuştu.

Mutfağın girişindeki karanlık gölgeye ulaşmasını izledim, ışıklar oraya belli belirsiz vuruyordu. Birine doğru eğilmiş konuşuyordu ama önümdeki kafalardan dolayı kim olduğunu göremiyordum.

Parmaklarımın ucunda havaya kalktım, boynumu ileriye doğru uzattım. Tam o anda kırmızı ışık onun sırtına vurdu ve kırmızı ışıklar Alice'in tişörtünde parıldadı. Işık onun yüzüne sadece bir anlığına gelmişti ama bu kadarı bile yeterliydi.

"Bana bir dakika izin ver, Jess," diye mırıldandım ve kolumu ondan kurtardım. Onun yüzünün ifadesine dikkat etmemiştim, hatta bu kabalığımın onu incitip incitmediği görmek için bile dönüp bakmadım geriye.

Kalabalığın arasından başımı kaldırdım, biraz sertçe itmeye başlamıştım insanları. Artık sadece birkaç insan dans ediyordu. Hemen mutfak kapısına doğru gittim.

Edward gitmişti ama Alice hala oradaydı ve yüzünde boş bir ifade vardı – yüzünde korkunç bir şeye tanıklık etmiş insanlarda görülebilecek türden bir ifade belirmişti. Bir elini kapının kenarına dayamıştı, sanki destek almak istercesine yapmıştı bunu.

"Ne oldu, Alice, ne oldu? Ne gördün?" Ellerimi önümde kenetlemiştim – yalvarıyordum.

Bana bakmadı, başka yöne bakıyordu. Onun bakışını takip ettim ve Edward'ı odada izlediğini gördüm. Onun yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Döndü ve merdiven altındaki gölgelerde kayboldu.

Kapının zili çaldı sonra, saatler sonra ilk defa, ve Alice yüzünde şaşkın bir ifadeyle konuşmak için döndü.

"Kurt adamı kim davet etti?" diye yakındı.
Kaşlarımı çattım. "Suçluyum."

Bu daveti iptal ettiğimi düşünmüştüm – her şeye rağmen Jacob'ın buraya geldiğini hayal etmediğimden değildi bu.

"Öyleyse sen ilgilen. Ben Carlisle ile konuşmalıyım."
"Hayır, Alice, bekle!" kolunu yakalamaya çalıştım ama o gitmişti bile elimi boşluğa savurdum.

"Kahretsin!" diye homurdandım.

Bunun o olduğunu biliyordum. Alice neyin yaklaştığını görmüştü ve orada durup kapıya bakabileceğimi sanmıyordum. Kapı zili tekrar çaldı, çok uzun çalmıştı, birisi durmaksızın basıyordu zile. Kararlı bir şekilde kapıya arkamı döndüm ve karanlık odada Alice'i aradım.

Hiçbir şey göremiyordum. Merdivenlere doğru gitmeye başladım.
"Selam, Bella!"

Müziğin tam da ara verdiği sırada Jacob'ın sesi yankılanmıştı ve adımı duyar duymaz dönüp baktım.

Suratım asılmıştı.

Sadece bir kurt adam yoktu, üç tane birden vardı. Jacob sadece kendi gelmemiş yanında Quil ve Embry' yi de getirmişti. İkisi de etrafa gergin şekilde bakıyordu, ikisi de gözlerini kısmış

sanki perili bir eve gelmiş gibi hızla etraftakileri tarıyordu. Embry kapıda endişeyle duruyordu, vücudu dönüp gitmek için belli belirsiz dönmüştü.

Jacob diğerlerinden daha sakindi, bana el salladı ve burnunu tiksintiyle buruşturdu. Ona el salladım – güle güle anlamında – ve dönüp Alice'i aramaya devam ettim. Lauren ve Conner'ın arasındaki boşluğa geçtim.

Aniden o geldi ve elini omzuma koyup beni mutfağın oradaki gölgelikten çekip çıkardı. O beni tutunca boyun eğdim ama bileğimden yakalayıp beni kalabalığın içerisine çekti.

"Sıcak bir parti," dedi.
Elimi ondan kurtardım ve ters ters ona baktım. "Burada ne *yapıyorsun*?"
"Beni sen davet ettin, hatırlıyorsun değil mi?"
"Yumruğum senin için hafif oldu ama, izin ver tercüme edeyim; bu seni davet*siz* yaptı."

"Bu kadar can sıkıcı olma. Sana mezuniyet hediyeni getirdim."
Elimi göğsümde birleştirdim. Jacob ile şu anda tartılmak istemiyordum. Alice'in ne gördüğünü, Edward ve Carlisle'ın bu konuda ne söylediğini bilmek istiyordum. Onları görebilmek için kafamı Jacob'dan başka yöne çevirdim.
"Aldığın yere geri iade et Jake. Yapmam gereken bir şeyler var…"
Bir adım ileri gelerek, ilgimi çekmeye çalıştı.
"Bunu geri alamam. Bir mağazadan almadım – kendim yaptım. Yapmam da uzun zaman aldı."

Tekrar çevreme bakındım ama Cullenlar'dan kimseyi göremedim. Nereye gitmişlerdi? Gözlerim karanlık odayı taradı.
"Ah, hadi ama, Bell. Sanki burada yokmuşum gibi davranma!"
"Öyle davranmıyorum." Onları hiçbir yerde göremiyordum. "Bak, Jake, şu anda kafamda bir sürü şey var."

Elini çenemin altına koydu ve yüzümü ona doğru çevirdi. "Birkaç saniyeliğine tüm ilgini bana vermeni isteyebilir miyim, Bayan Swan?"
Onun dokunuşundan kurtulmak için silkindim. "Ellerini benden uzak tut, Jacob," diye tısladım.

"Üzgünüm!" dedi birdenbire, ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Gerçekten üzgünüm. Diğer gün için de yani. Seni o şekilde öpmemeliydim. Bu yanlıştı. Sanırım…şey, sanırım kendimi beni istediğine inandırmıştım."
"İnandırmak – nasıl da doğru bir tanım!"
"Kibar ol. Özrümü kabul edebileceğini biliyorsun."
"Peki. Özrün kabul edildi. Şimdi, bana biraz zaman verirsen…"
"Peki," diye mırıldandı ve sesi öncekinde farklıydı, gözleri dikkatli bir şekilde bakıyordu. Yere gözlerini dikmişti, gözlerini saklamaya çalışıyordu. Alt dudağı da bir parça sarkmıştı.

"Sanırım *gerçek* arkadaşlarınla olmak istiyorsun," dedi aynı yılgın tonla. "Anladım."

İnledim. "Ah, Jake, biliyorsun bu yaptığın hiç adil değil."
"Öyle mi?"
"Adil olmalısın." Öne doğru eğildim ve dikkatlice yüzüne baktım, gözlerine bakmaya çalışıyordum. Sonra yukarı baktı, başımın üzerine, bakışlarımdan kaçmaya çalışıyordu.

“Jake?”
Bana bakmayı reddetti.
“Hey, benim için bir şey yaptığını söylemiştin değil mi? Sadece konuşuyor muydun yoksa? Hediyem nerede?” Benim sahte merakım içler acısıydı ama gene de işe yaramıştı. Gözlerini devirdi ve sonra da yüzünü buruşturdu.

Aynı acınası oyuna devam ettim, elimi öne doğru uzattım ve avcumu açtım. “Bekliyorum.”
“Tabii,” dedi alayla. Ama eliyle arka cebine de uzandı ve rengarenk kumaşlara kabaca sarılmış küçük bir kutu çıkardı ortaya. Deri iplerle bağlanmıştı kutu. Avcumun içine bıraktı.

“Hey, bu çok tatlı, Jake. Teşekkürler!”
İç geçirdi. “Hediye *içinde*, Bella.”
“Ya.”
Deri iplerle biraz sorun yaşadım. Tekrar iç geçirdi ve elimden aldı paketi, kolayca açtı bağı. Kutuyu bana uzattı ama ters çevirdi ve içinden gümüş bir şey avcuma düştü. Metal zincir şıngırdadı.

“Bilezik kısmını yapmadım,” dedi. “Sadece tılsım kısmını.”

Zincirin bir ucunda tahtadan bir oyma vardı. Onu parmaklarımın arasına aldım ve yakından baktım.Küçücük parça da öylesine detaylar vardı ki – minyatür boyutlardaki kurt son derece gerçekti. Kırmızıya çalan bir kahverengiye oyulduğundan tenime çok uygundu rengi.

“Bu çok güzel,” diye fısıldadım. “Bunu sen mi *yaptın*? Nasıl?”
Omuz silkti. “Billy’nin bana öğrettiği bir şeydi. O benden daha iyidir bu konuda.”

“Buna inanmak güç,” diye mırıldandım, minik kurdu parmaklarımın arasında çevirmeye devam ettim.

“Hoşlandın mı?”
“Evet!. Bu inanılmaz, Jake.”

Gülümsedi, mutluydu bu defa, fakat ifadesi aniden değişti. “Bunu beni hatırlayasın diye yaptım. Nasıl olduğunu bilirsin, gözden uzak olunca…”

Davranışını görmezden geldim. “Takmama yardım et.”
Sağ elim bandajda olduğundan sol bileğimi uzattım. Büyük parmakları için zor gibi görünse de kolayca taktı.

“Takıcak mısın?” diye sordu.
“Tabii ki.”
Bana gülümsedi – bu onda görmekten hoşlandığım mutlu bir gülümsemeydi.”

Bir anlığına döndüm, refleks olarak Edward ya da Alice odada mı diye endişeyle etrafa bakmaya başladım.
“İlgin neden bu kadar dağınık?” diye sordu Jacob merakla.
“Hiç,” diye yalan söyledim, konsantre olmaya çalışıyordum. “Hediye için teşekkürler, gerçekten. Çok sevdim.”
“Bella?” Kaşlarını çatmıştı, gözlerinde koyu gölgeler belirmişti “Bir şeyler oluyor değil mi?”

“Jake, ben… hayır, bir şey olmuyor.”
“Bana yalan söyleme, sürekli söylüyorsun. Bana neler olduğunu anlat. Bu şeyleri öğrenmek istiyoruz,” dedi, sondaki çoğul ekini sokuşturuvermişti bir anda.

Muhtemelen haklıydı; kurtlar da olan bitenle ilgililerdi. Tek şüphem bunun doğru zaman olup olmadığıydı. Alice’i bulana kadar da bilemeyecektim.

“Jacob, sana anlatacağım. Sadece bana neler olduğunu anlayana kadar müsaade et, tamam mı? Alice ile konuşmalıyım.”

Yüzünde şüpheci bir ifade belirdi. “Medyum olan bir şeyler gördü.”

“Evet, sen ortaya çıkmadan hemen önce.”

“Bu odandaki kan emiciyle mi ilgili?” diye mırıldandı, sesini müziğe uydurup alçakta tutmaya çalıştı.

“Onunla ilgili,” diye kabul ettim.

Yüzüme bakarken başını bir yana doğru eğdi. “Bir şey biliyorsun, bana söylemiyorsun… *büyük* bir şey.”

Yalan söylemenin ne gereği vardı ki? Beni benden daha iyi yanıyordu. “Evet.”

Jacob çok kısa bir süre gözlerini bana dikti ve sonra da girişte bekleyen sürüden arkadaşlarına dönüp tuhaf ve rahatsız bir şekilde baktı. Onun yüzündeki ifadeyi gördükleri anda hareket etmeye başladılar, ustalıklı bir şekilde parti yapanların arasına girdiler, sanki dans ediyor gibi görünüyorlardı. Yarım dakika içerisinde onlar da Jacob’ın yanında duruyorlardı.

“Şimdi. Açıkla,” dedi Jacob.

Embry ve Quil etrafa baktılar, kafaları karışmış ve temkinliydiler.

“Jacob, her şeyi bilmiyorum.” Odaya bakınmaya devam ettim, ama biri beni kurtarsın diye. Beni köşeye sıkıştırmışlardı, hem de her anlamda.

“Ne biliyorsun o zaman?”

Üçü de aynı anda ellerini göğsünde birleştirdi. Bu biraz gülünçtü ama aslında tehditkardı.

Ve sonra Alice’in merdivenlerden aşağıya indiğini gördüm, bembeyaz teni mor ışıkta parlıyordu.

“Alice!” diye ciyakladım, rahatlamıştım.

Müzik sesimi bastırmış olsa da adını söyler söylemez bana doğru döndü. Hevesle el salladım ve bana doğru eğilmiş üç kurt adamı gördüğü andaki yüz ifadesini izledim. Gözlerini kısmıştı.

Fakat tepki vermeden önce yüzünde büyük bir korku ve endişe vardı. Yanıma geldiğinde dudağımı ısırdım.

Jacob, Quil ve Embry, üçü de, geriye doğru çekilmişti ve yüzlerinde huzursuz bir ifade vardı. Alice kollarını belime doladı.

"Seninle konuşmalıyım," diye fısıldadı kulağıma.

"Iıı, Jake, sonra görüşürüz…" diye mırıldandım yanlarından uzaklaşırken.

Jacob uzun kolunu tam önümüze uzattı ve elini duvara dayadı. "Hey, bu kadar hızlı değil."

Alice ona hayretle bakıyordu. "Pardon?"

"Bize neler olduğunu anlat," diye kükredi.

Jasper aniden ortaya çıktı. Bir önce saniye Alice ve ben duvara yaslanmış yolumuz Jacob tarafından kesilmişti ve sonraki saniye Jasper Jake'in diğer tarafında belirmişti, yüzündeki ifade korkunçtu.

Jacob yavaşça kolunu geri çekti. Bu en iyi hareket gibi görünüyordu, en olumlu ihtimalle kolunu tek parça tutmak istemişti.

"Bilmeye hakkımız var," diye mırıldandı Jacob, hala Alice'e gözlerini dikmiş bakıyordu.

Jasper onların arasında duruyordu ve üç kurt adam da hazırlanmıştı.

"Hey, hey," diyerek araya girdim, histerik bir gülüş de ekledim. "Partideyiz, hatırlıyorsunuz değil mi?"

Kimsenin ilgisini çekememiştim. Jacob Alice'e gözlerini dikmiş bakarken Jasper da Jacob'dan gözlerini ayırmıyordu. Alice'in yüzü birdenbire düşünceli bir hal almıştı.

"Tamam, Jasper. Aslında haklı."

Jasper pozisyonunu değiştirmedi.

Bu belirsizlik anı beni deli edecekti. "Ne gördün Alice?"
Bir anlığına Jacoba'a baktı ve sonra da bana döndü, açıkça onların da duymasını istiyordu.
"Karar verildi."
"Seattle'a mı gideceksiniz?"
"Hayır."
Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. Midem bulanmıştı. "Buraya geliyorlar," nefesim kesilmişti.

Quileute gençleri sessizce izlediler, yüzlerimizde beliren her ifadeyi izliyorlardı. Yerlerine çakılıp kalmışlardı ama tam anlamıyla sakin oldukları söylenemezdi. Üçünün de elleri titriyordu.

“Evet.”
“Forks’a,” diye fısıldadım.
“Evet.”
“Ne için?”
Başını salladı, sorumu anlamıştı. “Biri senin kırmızı tişörtünü taşıyor.”
Yutkunmaya çalıştım.

Jasper’ın bakışı tenkit edercesineydi. Bunun kurt adamların önünde tartışılmasından hoşlanmadığının farkındaydım ama bir şeyler söylemek istedi. “Buna izin veremeyiz. Kasabayı koruyacak kadar kalabalık değiliz.”

“Biliyorum,” dedi Alice, yüzü aniden solmuştu. “Fakat onları nerede durdurduğumuzun bir önemi yok. Sayımız yetmez, bazıları mutlaka aramak için buraya gelecek.”

“Hayır!” diye fısıldadım.
Benim bu karşı çıkışımı partinin gürültüsü bastırmıştı. Etrafımızda arkadaşlarım, komşularım, dostlarım ve düşmanlarım vardı; gülüyorlar ve dans ediyorlardı. Ne büyük bir dehşet ve korkuyla karşı karşıya olduklarından habersizlerdi. Nedeni benim olan bir tehlikenin.

“Alice,” dedim zorlukla. “Gitmek zorundayım, buradan gitmek zorundayım.”

“Bunun yardımı olmaz. İz sürücüleri halletsek de onlar gene de buraya gelecekler.”

“Öyleyse onlarla karşı karşıya gelmeliyim!” Eğer sesim boğuk ve gergin olmasaydı haykırma gibi çıkadı. “Belki ne aradıklarını bulurlarsa, kimseye zarar vermeden giderler!”
“Bella!” Alice itiraz etti.

“Dur bakalım,” dedi Jacob amirane bir şekilde. “*Ne* geliyor?”

Alice ona buz gibi bir bakışla baktı. “Bizim türümüzden. Çok daha fazlası.”
“Neden?”
“Bella için. Tek bildiğimiz bu.”
“Senin için mi geliyor hepsi?” diye sordu.
Jasper öfkesini belli etti. “Bazı avantajlarımız var köpekcik. Bir dövüş bile olabilir.”
“Hayır,” dedi Jacob ve tuhaf bir gülümseme yüzüne yayıldı. “*Bileden* fazlası olacak.”
“Mükemmel!” diye tısladı Alice.

Donmuş bir şekilde Alice’in yüzünde beliren ifadeye bakıyordum. Yüzü sevinçle canlanmıştı, kusursuz yüzündeki bütün umutsuzluk silinmişti.

Jacob’a gülümsedi ve Jacob da Alice’e gülümsedi.

“Her şeyi değiştirir bu tabii ki,” dedi Alice kendinden memnun bir biçimde. “Bu uygunsuz ama her şeyi hesaba katarsak, kabul ediyorum.”

“Birlikte hareket emeliyiz,” dedi Jacob. “Bu bizim için kolay olmayacak. Fakat bu sizin değil daha çok bizim işimiz.”

“O kadar ileri gitmezdim ama yardıma ihtiyacımız var. Seçici olmayacağız.”

“Dur, dur,dur,dur,” diye aralarına girdim.

Alice parmak uçlarındaydı, Jacob ona doğru eğilmişti, ikisinin yüzü de keyifliydi, ve elbette ikisi de kokularından dolayı burnunu kırıştırmıştı. Sabırsızca bana baktılar.

“Birlikte mi?” bu kelimeyi dişlerimin arasından söyledim.

“Ciddi ciddi bizi bu işten uzak tutabileceğini mi düşündün, gerçekten?” dedi Jacob.
“Bu işe karışmıyorsunuz!”
“Senin medyum öyle düşünmüyor.”
“Alice – onlara hayır de!” diye ısrar ettim. “Öldürülecekler!” Jacob, Quil ve Embry kahkahalarla güldüler buna.
“Bella,” dedi Alice teskin edici bir şekilde, “ayrı olursak öldürülebiliriz. Birlik olursak – ”
“Sorun olmayacaktır,” diye cümleyi tamamladı Jacob. Quil gene kahkahayla güldü.
“Kaç kişiler?” diye hevesle sordu Quil.
“Hayır!” diye bağırdım.

Alice dönüp bana bakmadı bile. “Değişir – yirmi bir kişiler bugün ama sayıları azalıyor.”
“Neden?” diye sordu Jacob merakla.

“Uzun hikaye,” dedi Alice, aniden odaya bakmaya başlamıştı. “ Ve burası bu konuşma için doğru yer değil.”

“Bu gece nasıl?” diye ısrar etti Jacob.
“Evet,” diye yanıtladı Jasper. “Zaten bir toplantı planlamıştık… strateji için. Eğer bizimle yan yana dövüşecekseniz biraz eğitime ihtiyacınız olacak.”

Cümlenin son kısmından dolayı tüm kurtların yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi
“Hayır!” diye inledim.
“Bu biraz tuhaf olacak” dedi Jasper düşünceli bir şekilde. “Asla beraber çalışabileceğimizi düşünmemiştim. Bu ilk olmalı.”
“Bundan şüphen olmasın,” diye onayladı Jacob. Şimdi acelesi vardı. “Biz Sam’in yanına dönmeliyiz. Ne zaman buluşacağız?”

“Sizin için çok geç nedir?”
Üçü de gözlerini devirdi. “Ne zaman buluşacağız?” diye tekrar etti sorusunu Jacob.

“Üç?”
“Nerede?”
“Hoh Forest korucu merkezinin on mil kuzeyinde. Batıdan gelin, kokumuzu izleyerek yolu bulabilirsiniz.”

“Orada olacağız.”
Gitmek üzere arkalarını döndüler.

“Bekle, Jake!” diye bağırdım arkasından. “*Lütfen*! Bunu yapma!”

Duraksadı, yüzünde bir gülümsemeyle geriye döndüğünde Embry ve Quil kapıya doğru sabırsızca gidiyordu. “Komik olma, Bells. Bana sana verdiğimden çok daha iyi bir hediye veriyorsun.”
“Hayır!” diye bağırdım. Elektro gitar haykırışımın duyulmasına engel olmuştu.
Cevap vermedi; çoktan gitmiş olan arkadaşlarını yakalamak için hızlandı. Jacob’ın gidişini çaresizce izledim.

18. EĞİTİM

“Bu dünya tarihindeki en uzun parti olmalı,” diye şikayet ettim eve doğru giderken.

Edward buna katılıyormuş gibi görünmüyordu. “Bitti ama,” dedi, kolumu beni yatıştırmak istercesine okşadı.

Çünkü yatıştırılmaya ihtiyacı olan tek kişiydim. Edward iyiydi artık – Tüm Cullenlar iyiydiler.

Hepsi beni rahatlatmaya çalıştılar; ben ayrılırken Alice kafamı okşadı, kan akışım normale dönene kadar Jasper gözlerini benden ayırmadı, Esme alnımdan öptü ve her şeyin yolunda gideceğine söz verdi, Emmett ise gürültüyle güldü ve neden kurt adamlarla dövüşmesine izni olan tek kişinin ben olduğumu sordu… Jacob’ın çözümü hepsini rahatlatmıştı, hatta haftalar süren gerilimden sonra mutlu bile sayılırlardı. Şüphenin yerini güven almıştı. Parti gerçek bir kutlamayla sona ermişti.

Benim için öyle olmamıştı.

Cullenlar’ın benim için savaşması yeterince kötü değildi sanki. Buna izin vermek bile yeterince zordu. Bu kaldırabileceğimden çok daha fazla gibiydi.

Jacob için öyle değildi ama. Onun aptal ve hevesli kardeşleri için de – çoğu benden bile gençti. Onlar sadece büyük beden, aşırı gelişkin çocuklardı ve bu olaya sahildeki bir piknik gözüyle bakıyorlardı. Onları da tehliye atamazdım. Ne kadar süre çığlık atmamak için kendimi zor tuttuğumu bilmiyordum.

Artık fısıldıyordum ve sesimi kontrol etmeye çalışıyordum.
“Bu gece beni de yanında götüreceksin.”
“Bella, çok yoruldun.”
“Sence uyuyabilir miyim?”
Kaşlarını çattı. “Bu bir deneme. Hiçbirimiz için bunun mümkün olduğunu sanmıyorum… yani işbirliğinin. Bunun ortasında kalmanı istemiyorum.”

Sanki tüm bunlar gitmem için endişelenmeme yol açmıyordu. “Eğer beni götürmezsen ben de Jacob’ı ararım.”

Gözlerini kıstı. Yaptığım yanlıştı ve bunu biliyordum. Fakat arkada bırakılmamak için yapabileceğim başka bir şey yoktu.
Cevap vermedi; artık Charlie’nin evine gelmiştik. Oturma odasının ışığı yanıyordu.
“Üst katta görüşürüz,” diye mırıldandım.

Parmaklarımın ucunda kapıdan girdim. Charlie televizyonun karşısındaki minicik koltukta uyuyordu, o kadar gürültülü horluyordu ki yanında top patlatsam duymayacağından emindim.

Omzunu kuvvetli bir şekilde sarstım.
“Baba! Charlie!”
Homurdandı, gözleri hala kapalıydı.
“Eve geldim – burada yatmaya devam edersen sırtını inciteceksin. Kalk hadi.”

Onu birkaç kez daha salladım, gözlerini tam olarak açmasa da koltuktan kaldırmayı başardım. Yatağa gitmesine yardım ettim, kıyafetleri üzerinde yatağın üzerine kendini attı ve tekrar horlamaya başladı.

Uzun bir süre beni merak edecekmiş gibi görünmüyordu.

Yüzümü yıkayıp üzerime kot pantolonumla bluzumu giyerken Edward odamda beni bekliyordu. Üzerinde Alice’in bana verdiği kıyafetin asılı olduğu sallanan koltukta oturmuş beni seyrederken hiç de mutlu görünmüyordu.

“Gel buraya,” dedim, elini tuttum ve onu yatağa çektim.

Onu yatağa yatırdım ve onun göğsüne kıvrıldım. Belki haklıydı ve uyuyabilecek kadar yorgundum. Bensiz gitmesine izin vermeyecektim.

Yorganımı üzerime örttü ve bana iyice sarıldı.

“Lütfen rahatla.”
“Tabii.”
“Bu işe yarayacak, Bella. Bunu hissediyorum.”
Dişlerimi sımsıkı kenetledim.

Hala rahatmış gibi davranıyordu. Benim dışımda kimsenin yaralanacağı konusunda endişesi yoktu. Jacob ve arkadaşları için bile, hatta özellikle onlar için endişelenmiyordu.

Bir türlü anlayamadığımdan yakındı. “Dinle beni, Bella. Bu çok *kolay* olacak. Yenidoğanlar tamamen şoka girecek. Kurt adamların var oldukları hakkında en ufak bir fikirleri yok. Onları sürü halinde hareket ederken gördüm, Jasper’ın hatırladığı şekilde yani. Kurtların avlanma tekniklerinin onlar üzerinde kusursuz bir şekilde işleyeceğine kesinlikle inanıyorum. Ve onları ayırıp kafalarını karıştırabiliriz, ki bu bizim için hiç de kolay olmayacak. Bu yüzden biri arkasına yaslanıp beklese iyi olacak,” diye dalga geçti.

“Çok basit,” diye mırıldandım duygusuzca göğsünde uzanmış yatarken.

“Şşş,” diye hafifçe okşadı çenemi. “Görüyorsun ya, endişelenme artık.”

Ninnisine başlamıştı ama birden bunun beni sakinleştirmediğini fark ettim.

İnsanlar – yani kurt adamlar ve vampirler aslında – ve sevdiğim insanlar zarar görecekti. Benim yüzümden. Gene. Kötü şansımın biraz daha bana odaklanmış olmasını diledim. Gökyüzüne doğru bağırmak istedim: *İstediğin benim – tam buradayım! Sadece ben!*
Kötü şansım için bir yol bulmaya çalıştım – benim dışımda kimseye zarar vermemesi için. Bu kolay olamazdı. Beklemeli ve dayanmalıydım…

Uykuya dalmadım. Dakikalar beni şaşkınlığa düşürecek şekilde hızla geçti ve Edward kalkmak için doğrulduğunda hala gergindim.

“Kalıp uyumak istemediğine emin misin?”
Ona tatsız bir bakış attım.

İç geçirdi ve camdan atlamadan evvel beni kollarıyla sıkıca sardı.

Beni sırtına alıp hızla karanlık ve sessiz ormana doğru koşmaya başladı, öylesine hızlı gidiyorduk ki onun koşmasındaki coşkuyu hissedebiliyordum. Tüm yolu koştu, bunu biraz da eğlenmek için, rüzgarı saçlarında hissetmek için yapmıştı. Bunun gibi şeyler, daha az endişe verici zamanlarda, beni mutlu edebilirdi.

Büyük düzlüğe vardığımızda ailesi oradaydı, rahatlardı, havadan sudan konuşuyorlardı. Emmett’ın kahkahası geniş boşlukta yankılandı. Edward beni yere indirdi ve el ele onlara doğru yürüdük.

Ay bulutların arkasına saklandığından çok karanlıktı bu yüzden bu yerin beyzbol oynadıkları açıklık olduğunu fark etmem biraz zaman aldı. Burası bundan bir yıl kadar önce James ve onun topluluğunun Cullenlar’ı rahatsız ettikleri yerdi. Tekrar burada olmak tuhaf hissettirmişti – sanki James, Laurent ve Victoria olmadan ekip tamamlanmayacak gibiydi. Fakat James ve Laurent asla geri dönmeyeceklerdi. Yani bu olay bir daha tekrarlanmayacaktı. Belki de her şey bozulmuştu.

Evet, biri her şeyi bozmuştu. Volturi’nin bu eşitlikteki değişken olma ihtimali neydi acaba?

Bundan şüpheleniyordum.

Victoria her zaman bana karşı sanki bir doğal afet gibi gelmişti – sanki bir sahile doğru dümdüz gelen bir hortum gibiydi – kaçınılmaz, acımasız ama bir şekilde tahmin edilebilir. Belki de onu böyle sınırlamak yanlıştı. Adapte olmakta hiç sorun çekmiyor olmalıydı.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” diye sordum Edward’a.
Güldü. “Hayır.”
Gülümsemeye çalıştım.
“Ne düşünüyorsun?”
“Bence *hepsi* birbiriyle bağlantılı. Sadece ikisi değil, üçü de.”
“Anlamadım.”

“Buraya geri geldiğinden beri üç tane kötü şey oldu.” Parmaklarımla saydım. “Seattle’daki yenidoğanlar. Odamdaki yabancı. Ve – hepsinden önce – Victoria beni aramaya geldi.”

Söylediklerim üzerinde düşünerek gözlerini kıstı. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü Jasper’a katılıyorum – Volturi’nin kurallarını sevdiği konusunda. Onlar her şekilde ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardır.” Ve aklımdan ekledim; eğer beni ölü istiyorlarsa öleceğim. “Victoria’yı geçen yıl takip ettiğini hatırlıyorsun değil mi?”

“Evet,” dedi kaşlarını çatıp. “Bunda çok iyi değildim.”
“Alice bana Teksas’da olduğunu söyledi. Onu orada takip ettin mi?”
“Evet. Hmm…”
“Görüyorsun ya – oraya gitmesinin bir nedeni olabilir. Fakat o ne yaptığını bilmiyor, bu yüzden yenidoğanlar kontrolden çıktı.”

Başını sallamaya başladı. “Sadece Aro Alice’in görü yeteneğinin nasıl çalıştığını biliyor.”

“Aro *her şeyi* biliyor, ama Tanya, İrina ve Denali’deki diğer arkadaşların da bundan *yeterince* haberdar değil mi? Laurent onlarla yeterince uzun süre birlikte yaşadı. Ve eğer ona iyilik yapacak kadar arkadaşsa neden bildiklerini ona anlatmamış olsun ki?”

Edward kaşlarını çattı. “Senin odandaki Victoria değildi.”
“Yeni arkadaşlar edinmiş olamaz mı? Düşünsene, Edward. Eğer Victoria Seattle’da bunları yapabiliyorsa, bir sürü yeni arkadaş *yapmış* olabilir.Onları yaratmıştır.”

Düşünürken alnı kırışmıştı.

“Hmm,” dedi en sonunda. “Bu mümkün. Hala Volturi’nin buna dahil olduğunu düşünüyorum… Fakat senin teorin – onda mantıklı bir şeyler var. Victoria’nın kişiliği. Teorin onun kişiliğine tamamen uygun. En başından beri kendini saklama konusunda inanılmaz bir yetenek sergiledi – belki de onun yeneği de budur. Her koşulda, bu senaryo onu bizden gelecek tehlikeye karşı koruyor, o sadece oturup bekleyecek ve onun yenidoğanları burayı kasıp kavuracak. Belki de sadece birazcık Volturi’den zarar görecek. Ya da sonunda kazanmak için bize güveniyor olabilir, ne olursa olsun büyük kayıplar vermemizi bekliyor. Fakat onun küçük ordusunda tanıklık yapacak kimse kalmayacak geriye. Aslında,” düşünceli bir şekilde devam etti. “ eğer hayatta kalan olursa, bahse girerim bizzat kendisi onları yok edecektir…Hmm. Fakat yine de hala bir arkadaşı var olmalı, doğal yollardan edindiği elbette. Yenidoğan bir vampir senin babanı sağ bırakmazdı…”

Bir süre kaşlarını çattı ve aniden bana dönüp gülümsedi, dalgınlığından sıyrılmıştı. “Kesinlikle olası. Ne olursa olsun her şeye sonuna kadar hazırlıklı olmalıyız. Bugün sezgilerin oldukça kuvvetli,” diye ekledi. “Etkileyici.”

İç çektim. “Belki de sadece bu yere tepki veriyorum. Burası sanki onun bana yaklaştığını… beni şu anda izliyormuş gibi hissettiriyor.”

Bu düşünce çenesindeki kasların gerilmesine neden olmuştu. “Sana asla dokunamayacak, Bella,” dedi.

Sözlerine rağmen, gözleri karanlık ormandaki ağaçları taradı. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle gölgeleri tarıyordu. Dudakları geriye doğru sıyrılmış, dişleri ve gözleri ay ışığında tekinsizce parlıyordu – umut, vahşet ve korku; hepsi bir aradaydı.

"Fakat, onun bu kadar yaklaşmasına izin vermezdim," diye mırıldandı. "Victoria ya da aklında sana zarar vermeyi geçiren kimse. Buna kendim son veririm. Kendi ellerimle."

Sesindeki acımasız arzu ürpermeme neden olmuştu. Elinii sımsıkı tuttum, onun kadar güçlü olup ellerimizi sonsuza kadar böyle tutabilmeyi diledim.

Neredeyse ailesinin yanına varmıştık ve ilk defa o an Alice'in diğerleri gibi iyimser olmadığını fark ettim. Onlardan uzakta durmuş, Jasper'ın egzersiz öncesi kollarını gererek ısınmasını alt dudağını sarkıtmış izliyordu.

"Alice'in canı mı sıkkın?" diye fısılsadım.

Edward güldü, gene. "Kurt adamlar yolda, neler olacağını göremiyor. Kör olmak onu rahatsız ediyor."

Alice bizden en uzakta bulunan kişi olsa da Edward'ın kısık sesini duydu. Başını kaldırdı ve dil çıkardı ona. Edward tekrar güldü.

"Selam, Edward," dedi Emmett. "Selam, Bella. Senin de idman yapmana izin verecek mi?"

Edward kardeşine homurdandı. "Lütfen, Emmett, ona böyle bir fikir verme."

"Misafirlerimiz ne zaman gelecek?" Carlisle Edward'a sordu.

Edward bir süreliğine konsantre oldu ve sonra da iç geçirdi.
"Bir buçuk dakika kadar sonra. Fakat gidip bunu çözmek zorundayım. Aramıza insan formunda katılacak kadar bize güvenmiyorlar."

Carlisle başını anlayışla salladı. "Bu onlar için oldukça zorlayıcı. Geldikleri için minnettarım."

Edward'a gözlerimi dikmiştim. "Kurt olarak mı geliyorlar?"

Dikkatli şekilde verdiğim tepkiye baktı ve başını salladı. Yutkundum, Jacob'ı kurt halinde iki defa görmüştüm – ilk seferinde Laurent ile çayırlıktaydım, ikinci seferindeyse ormandaki patikadaydık ve Paul bana kızmıştı… İkisi de korku dolu anılardı.

Edward'ın gözlerinde acayip bir ışık belirdi, tahmin ettiğim gibi ona bir şey olmuştu, tam anlamıyla nahoş bir şey değildi bu. Hemen arkasını döndü, ben daha ne olduğunu göremeden Carlisle ve diğerlerine dönmüştü.

"Hazırlanın – fikirlerini değiştirmeye niyetleri yok."
"Bu da ne demek?" diye sordu Alice.

"Şşş," diye uyardı Edward ve karanlığa doğru gözünü dikip bakmaya başladı.

Cullenlar'ın çemberi bozulmuş, aile üyeleri Jasper ve Emmett'ın ilerde durduğu düz bir çizgi halinde yan yana dizilmişlerdi. Edward da onlarların da yanın da durmak istediğinde bana doğru döndü ve öne doğru eğildi. Elini sıkıca tuttum.

Gözlerimi kısmış ormana bakıyordum, ama hiçbir şey göremiyordum.

"*Kahretsin*," diye mırıldandı Emmett sessizce. "Daha önce böyle bir şey görmüş müydünüz?"

Esme ve Rosalie birbirlerine endişeyle baktı.

"Ne o?" dedim elimden geldiğince sessiz konuşarak. "Göremiyorum."

"Sürü büyümüş," diye mırıldandı Edward kulağıma.
Quil'in sürüye katıldığını söylememiş miydim? Zorlukla altı kurdun belirdiğini gördüm. Nihayet karanlıkta bir şey parlamıştı – gözleri olması gereken yerden daha yüksekte konumlanmıştı. Kurtların ne kadar uzun olduklarını unutmuştum. Kürklerinin dışından atlarınkine benzeyen belirgin kaslar göze çarpardı – ve bıçak gibi dişleri görmezden gelmek imkansızdı.

Sadece gözlerini görebiliyordum. Ve daha fazlasını görmek için çabaladığım da altı çiftle gözle daha yüzyüze geldim. Çabucak kafamdan her bir çifti iki defa saydım.

Olardan on tane vardı.
"Etkileyici," diye mırıldandı Edward duyulması neredeyse imkansız bir şekilde.
Carlisle ağırdan aldı, temkinli bir şekilde öne çıktı. Bu dikkatli olunması gereken bir andı, güven tazelenmesi gerekiyordu.

"Merhaba," diye selamladı görünmez kurtları.

"Teşekkürler," Edward bunu tuhaf, yalın bir tonda söylemişti ve aniden fark ettim ki bu kelimeler Sam'dan çıkmıştı. Sıranın ortasında ve en yüksekte bulunan gözlere baktım. Karanlıkta onu siyah bir kurttan ayırmak neredeyse imkansızdı.

Edward tekrar aynı ayrıksı tonda konuşmaya ve Sam'in sözlerini aktarmaya devam etti. "İzlemeye ve dinlemeye geldik, daha fazlası olmayacak. Kendimizi en fazla bu kadar kontrol altında tutabiliriz."
"Bu yeter de artar bile," yanıtladı Carlisle. "Oğlum Jasper" – yanında duran Jasper'ı gösterdi, tetikte ve gergin görünüyordu o da – "bu konuda deneyime sahip. Nasıl dövüşeciğimiz ve onları nasıl yeneceğimiz konusunda bizi eğitecek.Eminim siz de kendi avlanma tarzınıza bunu uygulayabilirsiniz."

"Onlar sizden farklı mı?" diye sordu Sam Edward'ın ağzından.

Carlisle evet dercesine başını salladı. "Onlar tamamen yeni – en fazla bir aydır yaşıyorlar. Bir şekilde çocuklar diyebiliriz. Ne yetenekleri ne de stratejileri var, sadece vahşi bir kuvvete sahipler. Bu gece sayıları yirmiye ulaştı. On bize, on da size – çok zor olmasa gerek. Sayıları daha az olabilir. Yeni olanlar kendi aralarında da savaşıyor."

Kurtların bulunduğu sırada bir homurtu yükseldi, bir şekilde coşkulu seslerdi bunlar.

“Eğer gerekli olursa payımıza düşenden fazlasını almaya hevesliyiz,” diye tercüme etti Edward, ses tonu bu defa daha az farklıydı.

Carlisle gülümsedi. “Nasıl olacağını göreceğiz.”
“Nasıl ve ne zaman geleceklerini biliyor musun?”
“Dört gün içerisinde sabah vakti dağları geçecekler. Yaklaştıklarında Alice yollarımızı kesiştirmek için yardım edecek.”

“Bilgi için teşekkürler. Bekleyeceğiz.”

Bir iç geçirme sesiyle gözler birden yere doğru döndü.

İki kalp atımı boyunca bir sessizlik oldu ve sonra Jasper vampirler ve kurt adamlar arasındaki boşluğa geçti. Onu görmek benim için zor değildi – teni tıpkı kurtların gözleri gibi karanlıkta parlıyordu. Jasper Edward’a doğru ihtiyatlı bir şekilde baktı, Edward başıyla onay verdikten sonra Jasper sırtını kurt adamlara doğru döndü. İç geçirdi, rahatsız olduğu her halinden belliydi.

“Carlisle haklı.” Jasper sadece bizimle konuşuyordu; arkasında bulunan seyircileri görmezden geliyordu. “Çocuklar gibi savaşacaklar. Hatırlamanız gereken iki çok önemli şey olacak; ilki, çevrenizi sarmalarına izin vermeyin, ikincisi ise asla onları öldürmek için açık bir şekilde saldırmayın. Tek yapmanız gereken bunlar. Onlara doğru yaklaştıkça ve takip etmeye devam ettikçe onların aklı karışacak ve tepki vermekte zorlanacaklar. Emmett?”

Emmett kocaman bir gülümsemeyle ileri doğru çıktı.

Jasper geri geri gitti, iki grup arasındaki boşluğun en kuzey ucunda durdu. Emmett’e doğru el salladı.

“Tamam, Emmett önce sen. O bir yenidoğanın saldırısı için en iyi örnek,” diye mırıldandı.
Emmett gözlerini kıstı. “Hiçbir şeyi kırmamayı *deneyeceğim*.”

Jasper gülümsedi “Emmett’in gücüne güvenmesi kastediyordum. Saldırı konusunda oldukça basit. Yenidoğanlar da saldırırken basit düşünecekler. Sadece git ve öldür, Emmett.”

Jasper birkaç adım daha geriye gitti, bedeni gergin görünüyordu.

“Pekala, Emmett – hadi beni yakalamayı dene.”

Ve bir daha Jasper’ı göremedim – Emmett ona bir ayı gibi saldırıp, dişlerini sıkarak hırladığında bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Emmett de inanılmaz bir hızla saldırıyordu ama Jasper gibi değildi. Sanki Jasper bir hayaletten başka bir şey değildi – bir ara Emmett’in devasa elini onun üzerinde gördüğüme emindim ama parmakları hava dışında bir şeye uzanamamıştı. Yanımda bulunan Edward da ileri doğru eğilmiş, gözleri bu mücadeleye kilitlenmişti. Sonra Emmett birden dondu.

Jasper onu arkasından yakalamıştı, dişleri boğazından sadece birkaç santimetre kala durmuştu.

Emmett küfretti.

Bunu izleyen kurtların tarafından da takdire benzeyen bir uğultu duyuldu.

“Bir daha,” dedi Emmett, bu defa yüzünde gülümseme yoktu.

“Benim sıram,” diye itiraz etti Edward. Parmaklarım onunkilere daha sıkı sarıldı.

“Bir dakika,” Jasper gülümsedi, geriye doğru adım attı. “Önce Bella’ya bir şey göstermek istiyorum.”

Alice’e elle işaret verip öne çıkarmasını endişeli gözlerle izledim.
“Onun için endişelendiğini biliyorum,” dedi Jasper ortada keyifle yerinde duramayan Alice’i ima ederek. “Neden endişelenmemen gerektiğini sana göstereyim.”

Jasper’ın asla Alice’in zarar görmesine izin vermeyeceğini bilsem de, Jasper’ın onunla karşılaşmak için arkasında eğildiğini görmek benim için zordu. Alice hareketsizce duruyor, Emmett’ın ardından küçük bir bebek gibi görünüyordu, ve kendi kendine gülümsüyordu. Jasper hızla hamle yaptı, aniden onun sol tarafında belirmişti.
Alice gözlerini kapadı.

Jasper onun daha önce durduğu yerde bitince kalbim aniden hızla çarptı.

Jasper sıçradı, ortadan kaybolmuştu. Birdenbire Alice’in diğer tarafında ortaya çıktı. Alice hareket etmedi.

Jasper döndü ve ona doğru fırladı, artık ilk seferinde olduğu gibi onun arkasında eğilmiş duruyordu; tüm bunlar olurken Alice öylece durmuş gözleri kapalı şekilde gülümsüyordu.

Artık Alice’i daha dikkatli izliyordum.

Artık *o* da hareket ediyordu – Jasper’ın saldırılarında dolayı ilgim dağılmıştı ve gözden kaçırmıştım. Küçük bir adım atarak Jasper’ın daha önce olduğu yere doğru hareket etti. Bir adım daha attı, bu arada Jasper onun bileğini yakalamaya çalıştı ama bunu başaramadı.

Jasper yaklaştı ve Alice daha da hızlı hareket etmeye başladı. Dans ediyordu – dönüyor, bükülüyor ve kendi çevresinde dolanıyordu. Jasper onun ortağıydı, saldırıyor, ona ulaşmayı deniyor ama bunu asla başaramıyordu, sanki her hareket önceden tasarlanmış bir dans figürü gibiydi. Nihayet, Alice gülmeye başladı.

Jasper’ın tam arkasında belirmiş, omuzları üstünden uzanmış, dudakları onun boynunda duruyordu.

“Yakaladım,” dedi ve onu boynundan öptü.

Jasper kıkırdadı, ve başını salladı. “Sen gerçekten korkunç küçük bir canavarsın.”

Kurtlar tekrar uğuldamaya başladılar. Bu defa sesleri daha ihtiyatlı çıkmıştı.

“Biraz saygı duymayı öğrenmeleri iyi,” Edward bunu eğlenerek mırıldanmıştı. Sonra yüksek sesle konuştu. “Benim sıram.”

Gitmeden önce elimi sıktı.

Alice yanıma gelip onun yerini aldı. “Fena değil, ha?” diye sordu sırıtarak.

“Hiç fena değil,” dedim, gözlerimi süzülerek Jasper’a doğru yürüyen Edward’dan ayırmadım.Hareketleri sanki vahşi bir kedi gibi kıvrak ve uyanıktı.

“Gözüm üzerinde, Bella,” diye fısıldadı aniden Alice, dudakları kulağımın hemen yanında olmasına rağmen sesi öylesine alçaktı ki zorlukla duymuştum.

Yüzüne merakla baktım ve hemen tekrar Edward’a geri döndüm. Edward Jasper’a saldırıyordu, birbirlerine yaklaştıkça sanki vuruyormuş gibi yapıyorlardı.

Alice’in yüzünde kınayan bir ifade vardı.

“Eğer bunu gerçekten planlıyorsan onu uyarırım,” diye tehdit etti aynı mırıldayan tonda. “Kendini tehlikeye atmanın hiçbir yararı olmaz. Sen ölürsen o ikisinin pes edeceğini mi sanıyorsun? Savaşmaya devam ederler, biz de öyle. Hiçbir şeyi değiştiremezsin, bu yüzden iyi ol, tamam mı?”

Suratımı buruşturdum, onu görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Gözüm üzerinde,” diye tekrar etti.

Edward bu defa Jasper’a yaklaşmıştı, bu dövüş diğerlerinkine oranla daha zorluydu. Jasper’a yüzyılların deneyimi rehberlik ediyordu ve elinden geldiğince içgüdüleri doğrultusunda davranmaya çalışıyordu ama düşünceleri onu ele verdiğinden o hareket etmeden Edward harekete geçiyordu. Edward oldukça hızlıydı ama Jasper’ın manevraları onun için sıra dışıydı. Tekrar tekrar karşı karşıya geldiler ama ikisi de birbirlerine üstünlük sağlayamadılar, homurtuları içgüdüsel olarak yükselmişti. İzlemesi zordu ama görmezden çalışmak da bir o kadar zordu. Ne yaptıklarını anlayamayacağım kadar hızlı hareket ediyorlardı. Aniden kurtların keskin gözleri ilgimi çekti. İçimden bir ses kurtların benden daha fazla bundan sıkıldıklarını söylüyordu.

Sonunda Carlisle boğazını temizledi.

Jasper güldü ve geriye doğru bir adım attı. Edward doğruldu ve ona gülümsedi.

“İşe dönme zamanı,” Jasper razı olarak. “Berabere diyebiliriz.”

Herkes sırayla yapmaya başladı, Carlisle, sonra Rosalie, Esme ve gene Emmett. Jasper Esme’ye saldırdığında korkuyla geri çekildim ve kirpiklerimin arasından izlemeye çalıştım. Bu izlemesi en zor olandı. Sonra Jasper yavaşladı, hala onun hareketlerini tam olarak anlayacağım kadar değildi, ve daha fazla talimat verdi.

“Ne yaptığımı görüyorsunuz değil mi?” diye sordu. “Evet, aynen böyle,” diyerek cesaretlendirdi. “Yanlarınıza odaklanın. Hedefinizin nerede olacağını unutmayın. Hareket etmeye devam edin.”

Edward sürekli konsantrasyonu yüksek halde diğerlerinin göremediklerini görmeye çalışıp izliyordu.

Gözlerim ağırlaşmaya başladığından izlemesi daha da zor bir hal almıştı benim için. Son zamanlarda zaten iyi uyuyamıyordum ve en son yirmi dört saat önce uyumuştum. Edward’a yaslandım ve göz kapaklarımın düşmesine izin verdim.

“Bitirdik,” diye fısıldadı.

Jasper da bunu doğruladı, ilk defa kurtlara doğru döndü, yüzünde rahatsız bir ifade vardı. “Yarın da pratik yapacağız. Lütfen kendinizi davetli olarak görün ve tekrar gelin.”

“Evet,” diye yanıtladı Sam Edward’ın ağzından. “Burada olacağız.”

Sonra Edward iç geçirdi, omzumu okşadı ve benden bir adım uzaklaştı. Ailesine doğru döndü.

“Sürü birbirimizin kokusuna aşina olursak bunun yardımı olacağını düşünüyor – böylece hata yapmayacaklar. Eğer sakince durursak bu onlar için daha kolay olur.”

“Kesinlikle,” dedi Carlisle Sam’e. “Ne gerekiyorsa.”
Sürü ayağa kalktığında hepsinden ürkütücü ve genizden gelen bir uğultu yükseldi.

Yorgunluğumu unutarak gözlerimi merakla açtım.

Gecenin koyu karanlığı solmaya başlamıştı – güneş bulutların arasından belli belirsiz aydınlatıyordu ama dağların ötelerinde henüz ufukta doğmamıştı. Onlar yaklaştıkça aniden… renklerini fark ettim.

Sam tabii ki liderleri olandı. İnanılmaz büyüktü, gece gibi siyahtı, kabuslardan fırlamış bir canavardı – harfi harfine; onları çayırda gördüğüm o zamandan sonra pek çok defa kabuslarıma girmişlerdi.

Şimdi onların hepsini görebiliyordum, gözlerin ait olduğu bedenler karşımdaydı, görünüşe göre ondan fazlaydılar. Sürü tam anlamıyla karşı konulamazdı.

Gözümün kenarından Edward’ın beni izlediğini gördüm, benim tepkimi dikkatlice izliyordu.

Sam Carlisle’ın durduğu yerin önüne geldiğinde tüm sürü onun arkasında sıra oldu. Jasper taş kesilmişti ama Emmett, Carlisle’ın diğer tarafında rahattı ve gülümsüyordu.

Sam Carlisle’ı kokladı, yaptığı şey yüzünden irkilmiş görünüyordu. Sam daha sonra Koklamak için Jasper’a geçti.

Gözlerim kurtların tedbirli hareketlerini izliyordu. Sürüye eklenen birkaç yeni kişiyi ayırt edebileceğimden emindim. Diğerlerinden daha ufak gri bir kurt vardı, sırtındaki tüyler

hoşnutsuzlukla dikilmişti. Bir tane daha vardı, kum rengindeydi ve uzundu, diğerlerinin yanında sürüden ayrı gibi görünüyordu. Sam kum rengi kurdu Jasper ve Carlisle'ın ortasından sola doğru çektiğinde bir inleme duyuldu.

Sam'in tam arkasındaki kurda bakıyordum. Onun tüyleri kırmızıya çalan kahverengindeydi ve tüyleri diğerlerinden daha uzun ve kabarıktı. Neredeyse Sam kadar vardı boyu, sürüdeki ikinci en uzun oydu. Duruşu kayıtsızdı, bir şekilde umursamaz tavrı diğerlerine oranla daha belirgindi.

Rengi kırmızıya çalan kahverengindeki kurt bakışlarımı fark etmiş gibiydi, gözlerini bana dikti. Siyah gözleri bana tanıdık gelmişti.

Ona baktım ben de, zaten bildiğim şeye inanmaya çalışıyordum. Yüzümde büyülenmiş gibi bir ifade olduğunu tahmin ediyordum.

Kurt ağzını açtı, dişlerini ortaya çıkardı. Eğer ağzından sarkan dili olmasa bu ürkütücü olabilirdi, fakat şu anda sanki kurtlara özgü bir şekilde gülümsüyordu.

Kıkırdadım.

Jacob'ın gülümseyişi daha da büyüdü ve keskin dişleri iyice ortaya çıktı. Sürüsündekilerin ona meraklı bakmasına aldırmadan sıradaki yerini terk etti. Aceleyle hemen yanıbaşımda duran Alice'i ve Edward'ı geçip benden iki adımdan daha yakın bir yerde durdu. Orada öylece dururken Edward'ın yüzündeki ifadeyi de kontrol ediyordu.

Edward hareketsizce bir heykel gibi durup benim davranışımı anlamaya çalışıyordu.

Jacob ön ayakları üzerine eğildi ve başını eğdi böylece benle aynı boyda olmuştu. Gözlerini bana dikmiş bakarken o da tıpkı Edward gibi verdiğim reaksiyonu ölçüyordu.

"Jacob?" dedim bir solukta.

Göğsünden gelen bir sesle yanıtladı, sanki gülmüştü.

Elimi ona uzattım, parmaklarım titriyordu ve onun yüzünün yanındaki kızıl kahve tüylere dokundum.

Siyah gözlerini kapadı ve kocaman kafasını elimin içerisinde rahat bıraktı. Düzenli bir mırıldanma boğazından duyulmaya başlandı.

Kürkü hem sert hem yumuşaktı ve benim tenime kıyasla sıcaktı. Parmaklarımı merakla tüyleri arasında gezdirdim, yapısını anlamaya çalışıyordum, renklerin koyulaştığı boynunu okşadım. Ona ne kadar yaklaştığımın farkında değildim; birdenbire Jacob yüzümü boydan boya yaladı.

"Iyy, İğrençsin, Jake!" diyerek inledim, geriye doğru sıçradım ve o sanki bir insanmışçasına ona vurdum. Yana doğru sıçradı ve dişlerinin arasından öksürürcesine havladı, belli ki bu bir kahkahaydı.

Kendimi gülmemek için zor tutarak yüzümü buluzumun kenarına sildim.

İşte o an hem Cullenlar'ın hem de kurt adamların bizi izlediğini fark ettim – Cullenlar'ın kafası karışmıştı ve yüzlerinde bir şekilde iğrenmiş bir ifade vardı. Kurtların yüz ifadelerini anlamak zordu. Sam'in pek mutlu olmadığını düşündüm.

Ve sonra Edward da oradaydı, sinirlenmişti ve açık şekilde hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Benden daha farklı bir tepki beklediğini fark ettim. Çığlık atıp kaçmamı bekliyor gibiydi.
Jacob tekrar güldüğünü gösteren o sesi çıkardı.

Diğer kurtlar artık gidiyorlardı, gözlerini bir an olsun Cullenlar'dan ayırmıyorlardı. Jacob onların gidişini izleyerek yanımda duruyordu. Kısa süre içerisinde karanlık ormanın içerisinde gözden kayboldular. Sadece içlerinden iki tanesi tereddütle bekleyip, Jacob'ı izliyordu, duruşlarında bir endişenin olduğunu fark edilebiliyordu.

Edward iç geçirdi ve – Jacob'ı görmezden gelerek – diğer tarafima geçip elimi tuttu.

"Gitmek için hazır mısın?" diye sordu.

Ben cevap vermeden önce Jacob'a doğru baktı.

"Henüz tüm detaylar üzerinde çalışmadım," diye cevap verdi Jacob'ın düşüncelerine.

Jacob bu sefer huzursuzca homurdandı.

"Bu daha da karmaşık," dedi Edward. "Bunu düşünme; güvende olmasını sağlayacağım."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Sadece strateji üzerinde tartışıyoruz," dedi Edward.

Jacob yüzlerimize bakarak başını ileri geri salladı. Sonra da aniden ormana doğru koştu. İlk defa o zaman arka bacağının sarılmış olduğunu fark ettim.

"Bekle," diye bağırdım, bir elim kendiliğinden onu yakalamak istercesine arkasından uzandı. Fakat saniyeler içerisinde ağaçların arasında kaybolmuş, diğer kurtlar da onun arkasından gitmişti.

"Neden gitti?" diye sordum acıyla.

"Geri geliyor," dedi Edward. İç geçirdi. "Kendisi konuşmak istiyor."

Gözden kaybolduğu yere baktım, tekrar Edward'a yaslandım. Neredeyse kendimden geçmek üzereydim ama bununla mücadele ediyordum.

Jacob koşarak tekrar görüş alanına girdi, bu defa iki ayağı üzerindeydi. Geniş göğsü çıplaktı, saçları ise karmakarışıktı. Üzerinde sadece ıslak bir pantolon vardı, çıplak ayakları soğuk zemine basıyordu. Artık yalnızdı, ama arkadaşları ağaçların arasından saklanıp, görünmez halde olduklarına emindim.

Kendi aralarında sessizce konuşan Cullen topluluğuna aldırmadan hızla geldi.

“Pekala, kan emici,” dedi Jacob bizden birkaç adım uzaktayken, kaçırdığım konuşmaya devam ediyorlardı. “Bu kadar karmaşık olan da ne?”

“Her ihtimali düşünmeliyim,” dedi Edward sıradan bir şekilde. “Ya biri seni geçerse?”

Jacob bu fikre sadece güldü. “Öyleyse onu bizim bölgede bırak. Collin ve Brady’i arkada bırakacağız. Orada güvende olacaktır.”

Somurttum. “Benden mi bahsediyorsunuz?”

“Sadece dövüş esnasında seni ne yapacağını bilmek istiyorum,” diye açıkladı Jacob.

“Beni ne mi *yapacak*?”

“Forks’da kalamazsın, Bella.” Edward’ın sesi teskin ediciydi. “Seni nerede arayacaklarını biliyorlar. Ya içlerinden biri bizi geçerse?”

Kanın yüzümden çekildiğini hissedebiliyordum. “Charlie?” diye inledim.

“O Billy ile birlikte olacak,” diye teselli etti Jacob beni. “Babam onu getirmek için cinayet işlemek zorunda kalsa bile bunu yapacak. Muhtemelen bu kadar uğraştırmaz. Bu Cumartesi değil mi? Evet bir maç var.”

“Bu Cumartesi mi?” diye sordum, başım dönüyordu. Aklıma gelen tuhaf düşünceleri başımdan savamayacak kadar sersemlemiştim. Edward’ a dönüp kaşlarımı çattım. “Şey, bu berbat! Senin mezuniyet hediyen o gündü.”

Edward güldü. “Düşündüğün şey buysa,” dedi “Biletleti başkasına verebilirsin.”

Aniden bu fikir çok mantıklı geldi. “Angela ve Ben,” dedim. “En azından kasabadan çıkmış olurlar.”

Yanağıma dokundu. “Herkesi kasabadan çıkaramazsın,” dedi tatlı bir sesle. “Seni saklamak bir önlem. Sana demiştim – şu anda hiçbir sorunumuz yok. Bizi eğlendirecek kadar kalabalık olmayacaklar.”

“Peki ya onu La Push’da tutmaya ne dersin?” diye araya girdi Jacob sabırsızca.

“O etrafta çok fazla gezindi,” dedi Edward. “İzlerini her yere bıraktı. Alice sadece genç vampirlerin geldiğini gördü ama birinin onları yarattığı aşikar. Onların arkasında onlardan daha deneyimli biri var. Her kimse bu kişi” – Edward bu kısımda duraksadı ve bana baktı – “erkek ya da kadın, bu sadece dikkat dağıtmak için olabilir. Bu kişi eğer kendisini düşünürse Alice onu görebilecek ama bu arada bizler çok meşgul olabiliriz. Belki de biri bunun olacağına güveniyor olabilir. Onu çok sık gittiği bir yerde bırakamam. Bulunması zor bir yerde saklanmalı. Bu önemli bir şey ve bunu şansa bırakamam.”
O bunları açıklarken alnımı kırıştırmış onu dinliyordum. Omzumu okşadı.

“Sadece aşırı tedbirliyim,” dedi.

Jacob solumuzda kalan ormanları, Olympic Mountains’a kadar uzanan düzlüğü gösterdi.

“Öyleyse orada sakla,” diye önerdi. “Bir milyon ihtimal var – içimizden birinin ihtiyaç duyulursa birkaç dakika içerisinde olabileceği yerlerden bahsediyorum.”

Edward başını salladı. “Onun kokusu çok güçlü ve benimkiyle birleştiğinde daha da ayrıksı oluyor. Onu yanımda götürsem bile arkasında iz bırakacaktır. *Bizim* izlerimiz her yerde ama Bella’nın kokusuyla birleşince bu onların ilgisini çekebilir. Hangi yoldan geleceklerini bilmiyoruz çünkü *onlar* da hala bilmiyor.Bizi bulmadan önce onun kokusuyla karşılaşırlarsa şayet…”

İkisi de aynı anda yüzünü buruşturdu, kaşlarını çattı.

“Zorlukları görüyorsun.”

“Bir yol olmalı mutlaka,” Jacob mırıldandı. Dudaklarımı büktüm ve ormana doğru baktı.

Ayaklarım üzerinde zorlukla duruyordum. Edward kolunu benim belime koyup beni daha da yakınına çekti ve bana destek oldu.

“Seni eve götürsem iyi olacak – bitkin haldesin. Hem Charlie de yakında uyanır…”

“Bir dakika,” dedi Jacob, bizi geri çevirmişti, gözlerinde bir ışık belirmişti. “Kokum senin mideni bulandırıyor değil mi?”

“Hmm, hiç de fena değil.”Edward iki adım ilerledi. “Bu olabilir.” Ailesine doğru döndü. “Jasper?” dedi.

Jasper merakla baktı. Alice ile birlikte hemen arkasında durdu. Yüzünde gene hoşnutsuz bir ifade vardı.

“Peki, Jacob.” Edward başıyla oynayladı.

Jacob bana doğru yüzünde karmaşık duygularla döndü. Bu yeni plan her neyse belli ki onu heyecanlandırmıştı ama yine de eski düşmanları, yeni müttefikleri olan Cullenlar’a yaklaşmak onu tedirgin etmişti. Ve kollarını açıp bana doğru geldiğinde tedirgin olma sırası bendeydi.

Edward derin bir nefes aldı.

“Kafalarını karıştırabileceğimiz kadar senin kokunu saklayabilecekmiyiz göreceğiz,” diye açıkladı Jacob.
Açık olan kollarına kuşkuyla baktım.

“Seni taşımasına izin ver, Bella,” dedi Edward. Sesi sakindi ama yine de bastırmaya çalıştığı nefretini hissetmiştim.

Kaşlarımı çattım.

Jacob sabırsızca gözlerini devirdi ve sonra da bir hamlede beni kollarıyla kaldırdı.

"Bebek gibi davranma," diye mırıldandı.

Fakat onun gözleri de tıpkı benimki gibi Edward'ın üzerindeydi. Edward'ın yüzü sakin ve durağandı. Jasper ile konuştu.

"Bella'nın kokusu benim için çok güçlü – sanırım başka biri denerse daha doğru olur."

Jacob onlara arkasını döndü ve ormana doğru gitti. Karanlık etrafımızı sardığında hiçbir şey söyleyemedim. Jacob'ın kollarının arasında somurtmuş duruyordum. Fazla yakın olduğumuzu hissetmiştim – bu kadar *sıkıca* sarılmasına gerek yoktu – elimden bir şey gelmiyordu ama onun da böyle hissedip hisetmediğini merak ediyordum. Bu bana La Push'daki son öğleden sonramı anımsatmıştı ve bunun hakkında düşünmek istemiyordum. Kollarımı göğsümde birleştirdim, bu anı elimdeki bandajı öfkeyle hatırlamama neden olmuştu.

Çok uzağa gitmedik; geniş bir yay çizmişti ve sonra da farklı bir yöne doğru gitmişti, belki de başlangıç noktamız olan açıklıktan sadece yarım futbol sahası kadar uzaklaşmıştık. Edward orada yalnızdı ve Jacob ona doğru gitti.

"Beni aşağa bırakabilirsin."
"Hiçbir şeyi şansa bırakıp deneyi mahvetmek istemiyorum." Yürümesi yavaşladı ve kolları beni daha da sıkı sardı.
"*Çok* sinir bozucusun," diye mırıldandım.
"Teşekkürler."

Aniden Jasper ve Alice Edward'ın yanında belirdi. Jacob bir adım daha attı ve beni Edward'tan on adım kadar uzakta yere indirdi. Jacob'a dönüp bakmadan Edward'a doğru yürüdüm ve onun elini tuttum.

"Eee?" dedim.

"Hiçbir şeye dokunmadığın sürece, Bella, birinin senin kokunu takip edebileceğini hayal dahi edemiyorum.," dedi Jasper yüzünü buruşturarak. "Neredeyse tamamen kokun kaybolmuştu."

"Tam bir başarı," diye onayladı Alice, burnunu kırıştırmıştı.
"Ve bu benim aklıma bir fikir getirdi."
"İşe yarayacak türden," diye hevesle ekledi Alice.
"Zekice," diye onayladı Edward.

"Buna nasıl *dayanacaksın*?" diye mırıldandı Jacob bana.

Edward Jacob'ı görmezden geldi ve açıklamak için bana baktı. "Biz – aslında sen – ormandaki düzlüğe doğru arkanda sahte bir iz bırakacaksın, Bella. Yenidoğanlar peşine düştüklerinden bu koku onları deli edecek ve kolayca bizim istediğimiz yoldan gelecekler. Alice çoktan bu planın işe yarayacağını gördü. *Bizim* kokumuzu aldıklarındaysa ikiye ayrılıp peşimize düşecekler. Yarısı ormana gidecek, bu kısımda Alice'in görü yeteneği aniden işe yaramıyor…"

“İşte bu!” diye tısladı Jacob coşkuyla.

Edward ona gülümsedi, gerçekten arkadaşcanlısı bir gülümsemeydi.

Ben ise kendimi kötü hissetmiştim. Nasıl olur da böyle bir şey için bu kadar istekli olabilirlerdi. İkisinin de tehlikede olmasına nasıl katlanırdım? Buna dayanamazdım.
Yapamazdım.
“Aklından bile geçirme,” dedi Edward aniden, sesinde iğrenme vardı. Bu beni yerimden zıplatmıştı, bir şekilde benim çözüm yolumu fark etmiş olduğunu düşünerek endişelendim ama onun gözleri Jasper’daydı.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Jasper hemen. “Sadece aklımdan geçti, gerçekten.”

Alice onun ayağına bastı.
“Eğer Bella gerçekten o açıklık durursa,” diye açıklamaya çalıştı Jasper ona, “bu onları deli eder. Onun dışında hiçbir şeye konsantre olamazlar. Bu sayede kolayca onları…”

Edward’ın bakışı Jasper’ın fikrini değiştirmişti.

“Tabii ki bu onun için çok tehlikeli olur. Sadece yanlış bir düşünceydi,” dedi hemen. Fakat gözünün ucuyla bana bakıyordu ve bu bakış oldukça istekliydi.

“Hayır,” dedi Edward. Sesi son noktayı koymuştu.
“Haklısın,” dedi Jasper. Alice’in elini tuttu ve diğerlerine doğru döndü. “İkiye karşı üç?” tekrar pratik yapmak için diğerlerine sorduğunu duydum.

Jacob onun arkasından hoşnutsuz bir şekilde baktı.

“Jasper bu olaya askeri bir açıdan bakıyor,” diye kardeşini savundu Edward. “Tüm seçenekleri gözden geçiriyor – bu duyarsızlık değil, sadece her ihtimali düşünme.”
Jacob küçümsercesine güldü.

Bilinçli olma halinin neredeyse son raddesine ulaşmıştı Jacob. Edward’dan sadece üç adım uzakta, diğerlerinin tam ortasında duruyordu, havadaki gerilimi hissedebiliyordum. Bu sanki manyetik alan gibiydi, rahatsız edici bir yoğunluk vardı.

Edward tekrar konuya geri döndü. “Sahte iz bırakması için onu Cuma öğleden sonra getireceğim. Ondan sonra bizle buluşabilirsin ve onu bildiğim bir yere taşırsın. Tamamen yoldan uzak ve savunmaya açık olan ve onların erişmesi zor olan bir yere. Oraya başka bir yoldan ulaşacağım.”

“Ve sonra ne? Onu bir cep telefonuyla mı bırakacaksın?” diye sordu Jacob ciddi olarak.

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Jacob aniden gülümsedi. “Aslında var.”

“Ah… gene mi, hiç de fena değilsin köpek.”

Jacob hızla bana doğru döndü, sanki beni de konuşmaya dahil etmeye çalışan iyi bir çocuk gibiydi. "Seth'le genç olanlardan ikisiyle kalması için konuşmayı denedik. Hala çok genç ama çok inatçı. Bu yüzden onun için yeni bir görevim var – cep telefonu olarak."

Anlıyormuş gibi bakmayı denedim. Kimseyi kandıramamıştım.

"Seth Clearwater kurt halinde kaldığı sürece sürüyle bağlantıda kalacak," dedi Edward. "Uzaklık sorun değil mi?" diye ekledi Jacob'a dönerek.

"Hayır."
"Üç yüz mil bile mi?" diye sordu Edward. "Bu şaşırtıcı."

Jacob tekrar iyi çocuk oldu. "Bu denediğimiz en uzak mesafe," dedi bana. "Yine de kristal kadar berrak."

Dalgın bir şekilde başımı salladım; Seth Clearwater'ın da kurt adam olduğu haberini sindirmeye çalışırken konsantire olmam oldukça zor oldu. Onun ışıl ışıl gülümsemesini hayal edebiliyordum, Jacob'ın gençliği gibiydi; eğer öyleyse on beş yaşından büyük olamazdı.Konsülün şölen ateşi çevresinde toplandığı sıradaki hevesi artık yeni bir anlam kazanmıştı…

"Bu iyi bir fikir." Edward bunu kabul etmeye istekli gibi görünüyordu. "Orada Seth ile birlikte olursa anında bağlantı kurma olayı olmasa bile daha iyi hissederim. Bella'yı nasıl yalnız bırakırım bilmiyordum. Buraya kadar geldik demek sonunda! Kurt adamlara güvenmek!"

"Vampirlere karşı savaşmak yerine onlarla *birlikte* savaşmak!" Edward'ın sevimsiz ses tonunu taklit etti Jacob.
"Yine de onlardan bazılarına karşı dövüşeceksin," dedi Edward.
Jacob gülümsedi. "Burada bulunmamızın sebebi de bu zaten."

19. BENCİL

Edward artık daha fazla dayanamayacağımı düşünerek beni eve taşıdı. Yolda uyuyakalmış olmalıydım.

Uyandığımda yatağımdaydım ve kasvetli ışık penceremden içeri tuhaf bir açıyla kırılarak giriyordu. Neredeyse öğleden sonra gibiydi.

Esnedim ve gerindim, parmaklarım onu aradı ama bulamadı.

"Edward?" diye mırıldandım.
Arayan parmaklarım soğuk ve düz bir şeye rastladı. Eliydi.
"Bu saatte gerçekten uyanık mısın?" diye homurdandı.
"Mmm" diye içimi çekerek onayladım. "Çok yanlış alarm oldu mu?"
"Çok hareketliydin – bütün gün konuştun."
"Bütün *gün*?" gözlerimi kırpıştırdım ve tekrar camdan dışarı baktım.
"Uzun bir gece geçirdin," dedi rahatlatıcı bir şekilde. "Yatakta bir gün geçirmeyi hak ettin."

Kalkıp oturdum ve başım döndü. Işık camdan içeri gerçekten de batıdan doğru giriyordu. "Vay canına."

"Aç mısın?" diye tahminde bulundu. "Yatakta kahvaltı yapmak ister misin?"

"Ben hallederim," diye inledim tekrar esneyerek. "Kalkıp hareket etmem gerek."

Mutfağa giderken sanki düşecekmişim gibi beni dikkatlice izlerken elimden tuttu. Belki de benim uykumda yürüdüğümü sanıyordu.

Basit bir şeyler yaptım, tost makinesine birkaç turta attım. Yansıtıcı krom yüzeyinde kendimi gördüm.
"Ah, berbat haldeyim."

“Uzun bir geceydi,” diye tekrarladı. “Burada kalıp uyumalıydın.”

“Doğru! Ve *her şeyi* kaçırdım. Biliyorsun, artık ailenin bir parçası olduğum gerçeğini kabul etmeye başlamalısın.”

Gülümsedi. “Sanırım bu fikre alışabilirim.”

Kahvaltımla birlikte oturdum, o da yanıma oturdu. İlk ısırığımı almak için turtamı kaldırdığımda, elime baktığını fark ettim. Aşağı doğru baktım ve hala Jacob'ın bana partide vermiş olduğu hediyeyi taktığımı gördüm.

“İzin verir misin?” diye sordu minik tahtadan oyulmuş kurda doğru uzanarak.

Gürültülü bir şekilde yutkundum. “Ah, tabii.”

Elini tılsımlı bileziğin altına doğru götürdü ve küçük figürü buz gibi avuç içinde tuttu. Bir an için, korktum. Parmaklarının küçücük bir hareketi, bileziği paramparça edebilirdi.
Ama tabii ki Edward böyle bir şey yapmazdı. Bunu düşündüğüm için bile utanç duydum. Kurdu avucunda sadece bir dakika tuttu ve bıraktı. Bilezik bileğimde hafifçe sallandı.

Gözlerindeki ifadeyi okumaya çalıştım. Tüm görebildiğim şey dalgınlıktı; geri kalan her şeyi saklamıştı – eğer başka bir şey varsa.

“Jacob Black sana hediyeler verebiliyor.”

Bu bir soru da değildi, bir suçlama da. Sadece gerçeğin bir beyanıydı. Ama ben geçen doğum günüme ve hediyeler yüzünden tepemin atmasına gönderme yaptığını biliyordum. Hiçbirini istemememiştim. Özellikle Edward'dan. Tamamiyle mantıklı değildi ve elbette herkes bu fikrimi görmezden gelmişti zaten...

“Bana hediyeler verdin,” diye hatırlattım ona. “Evde yapılmış olanları sevdiğimi biliyorsun.”

Birkaç saniyeliğine dudaklarını büktü. “Peki ya elden düşmeler? Onlar da kabul edilebilir mi?”

“Ne demek istiyorsun?

“Bu bilezik.” Parmağını bileğimin çevresine sürdü. “Bunu çok takacak mısın?”
Omuz silktim.

“Çünkü onun duygularını incitmek istemezsin.” dedi kurnazlıkla.

“Tabii, sanırım öyle.”

“O zaman sence de adil olmaz mıydı,” diye sordu, konuşurken elime bakarak. Avucum yukarı gelecek şekilde elimi çevirdi ve parmağını bileğimdeki damarlarda dolaştırdı. “küçük bir simge koysaydım?”

“Simge?”

“Bir tılsım – *beni* aklına getirecek bir şey.”

“Sahip olduğum tüm düşüncelerde sen varsın. Hatırlatıcılara ihtiyacım yok.”

“Peki, sana bir şey verseydim, takar mıydın?” diye üsteledi.

“Elden düşme bir şey mi?”

“Evet, bir süredir elimde olan bir şey.” Meleğimsi gülümsemesini kondurmuştu yüzüne.
Eğer bu Jacob'ın hediyesine tek tepkisi olacaksa, seve seve kabul edebilirdim. “Seni ne mutlu edecekse.”

“Eşitsizliği fark ettin mi?” diye sordu, ses tonu suçlamaya dönmüştü. “Çünkü ben kesinlikle fark ettim.”

“Ne eşitsizliği?”

Gözleri kısıldı. “Başka herkes sana bir şeyler verebiliyor. Benim dışımda herkes. Sana bir mezuniyet hediyesi almak beni çok mutlu ederdi, ama almadım. Bunun seni başka birisinin hediye vermesinden daha fazla üzeceğini biliyordum. Bu son derece haksızlık. Bunu nasıl açıklıyorsun?”

“Kolay.” Omuz silktim. “Sen herkesten daha önemlisin. Ve sen bana *seni* verdin. Bu zaten hak ettiğimden çok daha fazlası ve vereceğin herhangi bir şey dengeyi bozardı.”
Bunu bir an için düşündü ve sonra gözlerini devirdi. “Beni dikkate alış şeklin gülünç.”
Sakince kahvaltımı çiğnedim. Tamamıyla tersini anladığını söylediğimde dinlemeyeceğini biliyordum.

Edward'ın telefonu çaldı.

Açmadan önce numaraya baktı. “Ne oldu, Alice?”
Dinledi ve tepkisini bekledim, birden tedirgin oldum. Ama ne söylediyse onu şaşırtmadı. Birkaç kere içini çekti.
“O kadarını ben de tahmin etmiştim,” dedi gözlerimin içine bakıyordu, kaşına onaylamaz bir kavis vermişti. “Uykusunda konuşuyordu.”

Kızardım. Ne demiştim şimdi?

“Ben hallederim.” diye söz verdi.
Telefonu kapatırken bana dik dik baktı. “Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?”
Bir an düşündüm. Alice'in dün geceki uyarısını göz önüne alırsak, neden aradığını tahmin edebilirdim. Ve gün içinde uyurken gördüğüm kabusları – Jasper'ı kovaladığım, onu takip

etmeye çalıştığım ve labirent gibi ormanlıktaki açıklığı bulduğum ve Edward'ı ve beni öldürmeye çalışan canavarları orada bulacağımı bildiğim ama çoktan kararımı vermiş olduğum için onları umursamadığım kabusları – hatırladıkça Edward'ın ben uyurken neler duyduğunu da tahmin edebilirdim.

Bir anlığına dudaklarımı büktüm, bakışlarına karşılık veremiyordum. Bekledi.

“Jasper'ın fikrini sevdim,” dedim sonunda.

İnledi.

“Yardım etmek istiyorum. *Bir şeyler* yapmak istiyorum.” diye ısrar ettim.

“Tehlikede olman yardımcı olmaz.”

“Jasper olacağını düşünüyor. Bu onun uzmanlık alanı.”

Edward bana ters ters baktı.

“Beni uzak tutamazsın,” diye tehdit ettim. “Sen benim için bütün riskleri alırken ben ormanda saklanmayacağım.”

Birdenbire gülümsemesini zor tutmaya başladı. “Alice seni açıklıkta görmüyor, Bella. Seni ormanlıkta kaybolmuş bir şekilde sendelerken görüyor. Bizi bulmayı başaramayacaksın; sadece daha sonrasında seni bulmam için bana daha çok zaman kaybettireceksin.”

Onun gibi sakin kalmaya çalıştım. “Bunun sebebi Alice'in Seth Clearwater'ı hesaba katmamış olması,” dedim kibarca. “Eğer katmış olsaydı, elbette hiçbir şey göremiyor olacaktı zaten. Ama Seth de en az benim kadar orada olmak istiyor gibi görünüyor. Bana yol göstermesi için onu ikna etmek çok da zor olmasa gerek.”

Öfkesi yüzüne yansıdı ve sonra derin bir nefes alıp kendini topladı. “İşe yarayabilirdi... eğer bana söylemeseydin. Şimdi tek yapmam gereken Sam'den Seth'e kesin emirler vermesini istemem. Her ne kadar yapmak istese de Seth öyle bir emre karşı gelemez.”

Tatlı tatlı gülümsedim. “Ama neden Sam o emirleri versin ki? Benim orada bulunmamın ne kadar yardımcı olacağını söylesem? Bahse varım ki Sam sendense bana bir iyilik yapmayı tercih eder.”

Tekrar kendini toparlamak zorunda kaldı. “Belki de haklısın. Ama eminim Jacob bu emirleri vermek için fazlasıyla istekli olacaktır.”
Kaşlarımı çattım. “Jacob?”

“Jacob komutada ikinci. Sana hiç söylememiş miydim? Onun emirlerinin de dinlenmesi gerekiyor.”

Beni alt etmişti. Gülüşünden bunu onun da bildiği belliydi. Alnım kırıştı. Jacob onun tarafındaydı – sadece bu örnekte – bundan emindim. Ve Jacob bana bunu hiç söylememişti.

Edward bu anlık sersemleyişimden faydalandı ve sakin ve yumuşak bir sesle devam etti.
“Dün akşam sürüdekilerin zihinlerine muhteşem bir bakış attım. Pembe diziden de iyiydi. Bu kadar geniş bir sürüdeki dinamiğin bu kadar karmaşık olabileceği hayatta aklıma gelmezdi. Bireysel çekime karşı çoğunluk psikolojisi... Kesinlikle büyüleyici.”
Besbelli dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Ona dik dik baktım.

“Jacob fazlasıyla sır saklıyor.” Dedi sırıtarak.

Cevap vermedim, sadece düşüncemi savunmaya devam edip bir açık bekleyerek dik dik bakmaya devam ettim.

“Örneğin, dün gece oradaki daha küçük gri kurdu fark ettin mi?”

Başımla katı bir şekilde onayladım.

Kıkırdadı. “Onlar bütün efsanelerini çok ciddiye alırlar. Ama meğer hiçbir hikayelerinin onları hazırlayamayacağı şeyler varmış.”

İçimi çektim. “Tamam, pes ediyorum. Neden bahsediyorsun?”

“Her zaman hiçbir şüphe duymaksızın, dönüşüm geçirme gücüne sahip olan kişinin sadece orijinal kurdun öz torunu olabildiğini kabul etmişlerdi.”

“Yani, öz torun olmayan biri mi dönüşüm geçirmiş?”

“Hayır. Kız gerçekten de öz torunu.”

Gözlerimi kırpıştırdım ve gözlerim açıldı. “*Kız*?”

Başını salladı. “Seni tanıyor. Adı Leah Clearwater.”

“Leah bir kurt adam mı!” diye haykırdım. “Ne? Ne zamandır? Jacob neden bana söylemedi?”

“Paylaşmaya izni olmadığı şeyler vardı – sayıları, mesela. Daha önce de söylediğim gibi, Sam bir emir verdiği zaman, sürü basitçe bu emri yok sayamıyor. Jacob benim yanımdayken başka şeyler düşünecek kadar dikkatliydi. Tabii dün geceden sonra, hepsi uçtu gitti.”

“Buna inanamıyorum. Leah Clearwater!” Birdenbire, Jacob’ın Leah ve Sam’den bahsettikten sonra çok fazla şey söylemiş gibi davrandığını hatırladım. Sam’in bütün sözlerini bozduğunu bilerek *her gün* Leah’nın gözlerinin içine bakmak zorunda oluşu hakkında söyledikleri... Yaşlı Quil içindekileri söyleyerek üzerindeki yükü atıp Quileute *oğullarının* paylaştıklarını feda ederken, yanağında bir gözyaşı parlayan, uçurumun kenarındaki Leah... Ve çocuklarıyla sorun yaşadığı için Sue ile vakit geçiren Billy... ve aslında sorun her ikisinin de kurt adam olmasıymış!

Daha önce Leah Clearwater’ı pek düşünmemiştim. Sadece Harry ölünce onun kaybı için üzülmüş, sonrasında da Jacob, Sam ve kuzeni Emily arasındaki tuhaf mühürlenmenin nasıl Leah’nın kalbini kırdığı hakkındaki hikayeyi anlattığında acımıştım.

Ama şimdi Sam'in sürüsünün bir parçasıydı, onun düşüncelerini okuyabiliyordu... ve kendi düşüncelerini saklamaktan da acizdi.

Bu kısımdan gerçekten nefret ediyorum, demişti Jacob. *Utanç duyduğun her şey, herkesin görebilmesi için ortalığa serilmiş durumda*.

"Zavallı Leah," diye fısıldadım.

Edward homurdandı. "Diğerleri için hayatı ondan beklenmeyecek şekilde nahoş yapıyor. Senin sempatini hak ettiğinden emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün düşüncelerini başkalarıyla paylaşmak onlar için yeterince zor. Çoğu iş birliği yapmaya, daha kolaylaştırmaya çalışıyor. Tek bir üyeleri bile bilerek kötü niyetli oluyorsa, bu durum her biri için acı verici oluyor."

"Yeterince sebebi var." Hala onun tarafını tutarak mırıldandım.

"Ah, biliyorum," dedi. "Mühürlenme dayatması hayatımda tanık olduğum en tuhaf şeylerden birisi ve ben gerçekten tuhaf şeyler gördüm." Dedi ve kafasını hayretle salladı. "Sam'in Emily'sine bağlı oluş şekli tarif edilemez – ya da *onun Sam'i* demeliyim. Sam'in gerçekten başka çaresi yoktu. Bana perilerin aşk efsunlarının yol açtığı bütün o kaosu anlatan *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı hatırlatıyor... sihir gibi." diyerek gülümsedi. "Neredeyse benim sana hissettiğim kadar güçlü bir duygu."

"Zavallı Leah," dedim tekrar. "Ama kötü niyetli derken ne demek istiyorsun?"

"Sürekli diğerlerinin hatırlamak istemediği şeyleri düşünüp duruyor," diye açıkladı. "Örneğin, Embry."

"Embry'nin nesi var?" diye sordum şaşırarak.

"On yedi yıl önce annesi ona hamileyken, Makah arazisinden taşınmıştı. Quileute değildi. Herkes babanın Makah'lardan olduğunu düşündü. Ama sonra sürüye katıldı."

"Sonra?"

"Babası için baş aday var Quil Ateara Sr., Joshua Uley ya da Billy Black'di, ama tabii o zamanlar hepsi de evliydi."

"Hayır!" diye haykırdım. Edward haklıydı – bu tamamen bir pembe dizi gibiydi.

"Şimdi Sam, Jacob ve Quil'in üçü de hangisinin bir üvey kardeşi var merak ediyorlar. Hepsi Sam olmasını istiyorlar, çünkü onun babası hiçbir zaman baba gibi olmamıştı ona karşı. Ama tabii şüphe her zaman ortada. Jacob hiçbir zaman Billy'ye bu konu hakkında soru soramamış."

"Vay canına. Bir gecede bütün bunların hepsini nasıl anladın?"

“Sürünün zihni büyüleyici. Hepsi birlikte ve sonra aynı zamanda ama ayrı ayrı düşünüyorlar. Okuyacak o kadar çok şey var ki!”

Sesi hafif pişman geliyordu, sanki tam en önemli noktasında bir kitabı okumayı bırakmış birisi gibi. Güldüm.

“Sürü oldukça etkileyici.” Diyerek ona katıldım. “Neredeyse senin benim dikkatimi dağıtmaya çalıştığın zamanlardaki kadar etkileyici.”

İfadesi yine kibarlaştı – mükemmel bir poker yüzüydü.

“O açıklıkta olmalıyım, Edward.”

“Hayır,” dedi konuyu kapatırcasına.

O anda kesin bir yol aklıma geldi.

O açıklıkta bulunmam o kadar da zorunlu değildi. Sadece Edward neredeyse orada olmam gerekiyordu.

Zalimce, diye suçladım kendimi. *Bencil, bencil, bencil! Yapma bunu!*
İç sesimi duymazlıktan geldim. Yine de konuşurken ona bakamıyordum. Suçluluk hissi, gözlerimi masaya yapıştırmıştı.

“Tamam, bak, Edward,” diye fısıldadım. “Şöyle bir şey var... daha önce bir kere delirdim. Sınırlarımı biliyorum. Ve beni tekrar terk edersen buna katlanamam.”

Çektirdiğim acının ne kadar olduğunu bilmekten korktuğum için bakışlarımı kaldırıp tepkisine bakmadım. Aniden nefes alışını ve sonrasında onu takip eden sessizliği duydum. Sözlerimi geri alabilmeyi dileyerek koyu renkli tahta masaya bakmaya devam ettim. Ama tabii alamayacağımı biliyordum. İşe de yaramazdı.

Birdenbire, kollarıyla beni sarmıştı, elleri yüzümü ve kollarımı okşuyordu. O, beni teselli ediyordu. Suçluluk sarmal bir hale geçip bütün vücudumu sardı. Ama yaşama içgüdüsü daha güçlüydü. Benim hayatta kalmam için o, şüphesiz, en önemli etkendi.

“Durumun öyle olmadığını biliyorsun, Bella” diye mırıldandı. “Çok uzakta olmayacağım ve hemen bitecek.”

“Buna katlanamam,” diye üsteledim, hala aşağıya bakıyordum. “Geri dönüp dönmeyeceğini bilmemek, Ne kadar çabuk biterse bitsin, buna nasıl katlanırım?”
İçini çekti. “Kolay olacak, Bella. Korkuların anlamsız.”

“Hepsi mi?”

“Hepsi.”

“Ve herkes iyi olacak mı?”

“Herkes,” diye söz verdi.

“Benim açıklıkta olmam için hiçbir sebep yok mu?”

“Tabii ki yok. Alice az önce on dokuz kişi olduklarını söyledi. Çok kolay halledeceğiz.”

“Doğru – o kadar kolay ki biri gitmese de olur demiştin” dedim dün geceki sözlerini tekrarlayarak.

“Evet.”

Çok kolaydı – bunu görmüş olması gerekirdi.

“O kadar kolay ki sen de gitmesen olur?”

Uzun bir sessizlikten sonra, sonunda başımı kaldırıp tepkisine bakabildim.

Poker yüzü geri gelmişti.

Derin bir nefes aldım. “Öyleyse biri ya da öteki. Ya benim bilmemi istediğinden çok daha fazla tehlikesi var ki bu durumda edebileceğim her yardımı edebilmek için benim de orada olmam doğru olur. Ya da... o kadar kolay ki sensiz de halledebilirler. Hangisi?”

Konuşmadı.
Ne düşündüğünü biliyordum – benim düşündüğümün aynısı. Carlisle. Esme. Emmett. Rosalie. Jasper. Ve... bu son ismi düşünmemek için kendimi zorladım. Ve Alice.
Bir canavar olup olmadığımı merak ettim. Onun olduğunu düşündüğü türde bir canavar değil, gerçek türde. İnsanları kıran türde. Söz konusu istediği şeyler olunca sınırları olmayan türde.

Benim istediğim onu güvende tutmak, benimle birlikte güvende. Neler yapabileceğime dair bir sınırım var mıydı, bunun için neleri feda ederdim? Emin değildim.

“Benden benim yardımım olmadan dövüşmelerine izin vermemi mi istiyorsun?” dedi alçak sesle.

“Evet.” İçimden o kadar rezil hissederken, sesimi o kadar düzgün tutabildiğime şaşırdım. “Ya da bırak ben de geleyim. Her iki türlü de birlikte olacağız.”

Derin bir nefes aldı ve yavaş bir şekilde nefesini verdi. Ellerini yüzümün her iki tarafına da yerleştirdi ve bakışlarına karşılık vermem için zorladı. Gözlerimin içine uzun uzun baktı. Ne aradığını merak ettim, ya da ne bulduğunu. Suçluluk duygusu yüzümde de – beni hasta eden – midemdeki kadar ağır mıydı?

Gözleri okuyamadığım bir duyguyla kısıldı ve bir elini telefonunu çıkarmak için indirdi.
“Alice,” dedi içini çekerek. “Gelip de bir süreliğine Bella’ya bakabilir misin?” tek kaşını kaldırdı, sözüne karşılık vereceğimi bekleyerek. “Jasper’la konuşmalıyım.”

Besbelli kabul etmişti. Telefonu kaldırdı ve yüzüme dik dik bakmaya devam etti.

“Jasper’a ne diyeceksin?” dedim fısıldayarak.

“Onunla bir konuda tartışacağım... onlarla gitmemem konusunda.”
Bu sözlerin onun için ne kadar zor olduğunu yüzünden okuması zor değildi.

“Üzgünüm.”

Üzgündüm. Bunu yaptırmaktan nefret ediyordum. Ama sahte bir gülümsemeyle bensiz gitmesini söyleyecek kadar değil. Kesinlikle o kadar değil.

“Özür dileme,” dedi biraz gülümseyerek. “Nasıl hissettiğini bana söylemekten asla korkma, Bella. Eğer ihtiyacın olan şey buysa...” omuz silkti. “Sen benim ilk önceliğimsin.”

“O açıdan söylememiştim – sanki ailen yerine beni seçmeliymişsin gibi.”
“Bunu biliyorum. Ayrıca bu istediğin şey değildi. Sen bana katlanabileceğin iki seçenek sundun ben de kendi katlanabileceğimi seçtim. Uzlaşmanın böyle işlemesi gerekiyor.”

Öne eğildim ve alnımı göğsüne yasladım. “Teşekkür ederim.” Diye fısıldadım.

“Her zaman,” diye cevap verdi saçlarımı öperek. “Ne olursa.”

Bir süre hareket etmedik. Yüzümü gömleğine bastırarak saklı tuttum. İçimde iki ses mücadele etti. Biri iyi ve cesur olmamı isteyen, diğeri de iyi olanına çenesini kapamasını söyleyen.

“Üçüncü eş kim?” diye sordu birden.

“Ha?” dedim oyalanarak. O rüyayı tekrar gördüğümü hatırlamıyordum.

“Dün gece ‘üçüncü eş’ hakkında bir şeyler mırıldanıyordun. Geri kalanlar biraz anlam ifade etti ama beni onda kaybettin.”

“Ah. Hmm, evet. O gece ateşin çevresinde dinlediğim hikayelerden biri sadece.” Omuz silktim. “Sanırım beynime kazınmış.”

Edward benden uzaklaştı ve kafasını yana doğru yatırdı. Muhtemelen sesimdeki rahatsızlık yüzünden kafası karışmıştı.

O soramadan, Alice mutfak kapısının önünde huysuz bir ifadeyle belirdi.

“Bütün eğlenceyi kaçıracaksın” diye homurdandı.

“Merhaba, Alice,” diyerek karşıladı onu. Bir parmağını çenemin altına koydu ve veda öpücüğü verebilmek için yüzümü hafifçe kaldırdı.

“Gece geç gelirim,” dedi. “Bu konuyu diğerleriyle de konuşmam, işleri ayarlamam gerek.”

“Tamam.”

“Ayarlanacak bir şey yok,” dedi Alice. “Onlara söyledim bile. Emmett memnun oldu.”

Edward içini çekti. “Elbette memnun olur.”

Beni Alice’le yüzleşmek üzere bırakarak kapıdan çıktı.

Alice ters bir bakış attı.

“Üzgünüm,” diye tekrar özür dilerim. “Sence bu durum, seni daha fazla tehlikeye sokar mı?”

Homurdandı. “Çok fazla endişeleniyorsun, Bella. Saçların erken beyazlayacak.”

“Neden mutsuzsun o zaman?”

“Edward işler onun istediği gibi gitmediği zaman fazlasıyla dırdırcı birine dönüşür. Sadece önümüzdeki birkaç ay onunla birlikte yaşayacağımı tahmin ediyorum.” Surat yaptı. “Sanırım, seni aklı başında tutacaksa, buna değer. Ama keşke bu karamsarlığını kontrol edebilsen, Bella. Çok gereksiz.”

“Jasper’ın sensiz gitmesine izin verir miydin?” diye ısrar ettim.

Alice yüzünü buruşturdu. “O farklı.”

“Öyle tabii ki.”

“Git kendini temizle biraz,” diye emretti. “Charlie on beş dakika içinde evde olacak, eğer böyle perişan görünürsen bir daha senin dışarı çıkmana izin vermez.”
Vay canına, gerçekten bütün günü kaybetmişim. Büyük bir kayıp gibi hissettirdi. Her zaman vaktimi uyuyarak harcamayacağıma memnundum.

Charlie eve geldiğinde tamamıyla insan içine çıkabilecek haldeydim – tamamen giyinik, saçlar düzgün ve mutfakta akşam yemeğini masaya koyuyordum. Alice Edward’ın her zamanki yerine oturdu ve bu da Charlie’yi mutlu etmeye yetti.

“Selam, Alice! Nasılsın, canım?”

“İyiyim, Charlie, teşekkürler.”

“Görüyorum ki sonunda yataktan çıkabilmişsin, uykucu.” Dedi bana onun yanına otururken, tekrar Alice’e dönmeden önce. “Herkes dün ailenin verdiği partiden bahsediyor. Bahse girerim önünde esaslı bir temizlik işi vardır.”
Alice omuz silkti. Onu tanıyordum, işi çoktan bitirmişti.

“Buna değdi.” dedi. “Harika bir partiydi.”

“Edward nerede?” diye sordu Charlie biraz gönülsüzce. “Temizliğe yardım ediyor mu?”

Alice içini çekti ve suratı acıklı bir hal aldı. Muhtemelen bir roldü bu ama benim pozitif kalabilmem için fazla mükemmeldi. “Hayır. Hafta sonunu Emmett ve Carlisle ile birlikte geçirme planları yapmakta.”

“Yürüyüş mü yine?”

Alice başını salladı, yüzü üzgün bir hale geldi. “Evet. Benim dışımda, hepsi gidiyor. Her okul yılının sonunda sırt çantalarımızı alıp gezeriz, bir çeşit kutlama olarak, ama bu sene yürüyüşe gitmek yerine alışveriş yapmayı tercih ettiğime karar verdim ve hiçbirisi de benimle birlikte kalmayacak. Terk edildim.”

Yüzü buruştu ve ifadesi öyle yıkılmış bir hal aldı ki Charlie otomatik olarak öne doğru eğilip yardım edebilmek ümidiyle bir elini uzattı. Ona şüphelenerek dik dik baktım. Ne yapıyordu?

“Alice, hayatım, neden gelip bizimle kalmıyorsun?” diye önerdi Charlie. “O büyük evde yapayalnız kalacağını düşünmek beni üzer.”

İçini çekti. Masanın altından bir şey ayağımı ezdi.

“Ay!” diye haykırdım.

Charlie bana döndü. “Ne?”

Alice bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. Bu gece her şeyi çok yavaş anladığımı düşündüğünü söyleyebilirdim.

“Ayağımı çarptım.” Diye mırıldandım.

“Ah.” Tekrar Alice’e döndü. “O zaman, ne dersin?”

Tekrar ayağıma bastı, bu sefer o kadar sert değildi.

“Ee, Baba, biliyorsun burada yatacak çok da iyi bir yer sağladığımız söylenemez. Eminim Alice yerde yatmak istemiyordur...”

Charlie dudaklarını büzdü. Alice tekrar o yıkılmış ifadesini takındı.

“Belki de Bella seninle birlikte orada kalmalı,” diye önerdi. “Sadece ailen geri dönünceye kadar.”

“Ah bunu yapar mısın, Bella?” Alice bana ışıl ışıl parlayan bir şekilde gülümsedi. “Benimle alışveriş yapmakta bir sakınca görmezsin, değil mi?”

“Elbette,” diye onayladım. “Alışveriş. Tamam.”

“Ne zaman ayrılıyorlar?” diye sordu Charlie.

Alice yine surat yaptı. “Yarın.”

“Beni ne zaman istersin?” diye sordum.

“Akşam yemeğinden sonra sanırım.” Dedi, sonra bir parmağını çenesine koydu, düşünceliydi. “Cumartesi meşgul değilsin, değil mi? Alışveriş için şehir dışına çıkmayı istiyorum ve tam günlük bir şey olacak.”

“Seattle olmaz.” Dedi birden Charlie lafa karışarak, kaşlarını çatmıştı.

“Tabii ki olmaz.” Diye onayladı hemen Alice, ama ikimiz de biliyorduk ki Seattle Cumartesi günü fazlasıyla güvenli olacaktı. “Ben Olympia olur diye düşünüyordum, belki....”

“Bu hoşuna giderdi, Bella.” Charlie’de rahatlamanın verdiği neşe vardı. “Git de şehrin tadını çıkar.”

“Evet, baba. Harika olacak.”

Kolay bir sohbet ile Alice dövüş için programımı boşaltmıştı.

Edward fazla geç olmadan döndü. Charlie’nin iyi yolculuklar dileklerini şaşırmaksızın kabul etti. Sabah erkenden ayrılacaklarını iddia etti ve her zamankinden daha önce iyi geceler dedi. Alice de onunla gitti.

Onlar ayrıldıktan kısa bir süre sonra ben de izin istedim.

“Yorgun olamazsın.” diye itiraz etti Charlie.

“Birazcık.” Yalan söyledim.

“Partileri kaçırmaktan hoşlanman çok daha şaşırtıcı değil,” diye mırıldandı. “Kendine gelmen zaman alıyor.”

Yukarıda, Edward yatağımda boylu boyunca yatıyordu.

“Kurtlarla ne zaman buluşuyoruz?” diye mırıldandım ona katılmak üzere giderken.

“Bir saat içinde.”

“Bu iyi. Jake ve arkadaşlarının biraz uykuya ihtiyaçları var.”

“Senin kadar değil,” diye işaret etti.

Benim evde kalmamı sağlamaya çalışacağını düşünerek konuyu değiştirdim. “Alice sana beni yine kaçırmayı düşündüğünden bahsetti mi?”

Sırıttı. “Aslında, kaçırmıyor.”

Şaşkınlıkla ona dik dik baktım ve o da sessizce surat ifademe güldü.

“Seni rehin tutma yetkisi olan bir tek ben varım, unuttun mu?” dedi. “Alice diğerleriyle birlikte ava gidecek.” İçini çekti. “Sanırım artık onu yapmama gerek kalmadı.”

“Beni sen mi kaçırıyorsun?”

Başını onaylarcasına salladı.

Kısaca üzerinde düşündüm. Aşağıda dinleyen ve sürekli kapıya gelip kontrol etmeyen bir Charlie yok. Ve bir ev dolusu tamamen uyanık, insanın işine burnunu sokabilecek kadar hassas duyma yetileri olan vampirler de yok... Sadece o ve ben – gerçekten yalnız.

“Senin için bir sakıncası var mı?” diye sordu, sessizliğim onu endişelendirmişti.

“Şey... yok tabii ki, ama bir şey dışında.”

“Ne?” Gözleri kaygılıydı. Bu akıl almaz bir şeydi, ama yine de bir benimle olmaktan huzursuz gibi görünüyordu. Belki de daha çık olmalıydım.

“Alice neden Charlie’ye bu *gece* ayrıldığını söylemedi?” diye sordum.

Rahatlamış bir şekilde güldü.

Açıklığa giderkenki yolculuktan dün gecekinden daha çok zevk aldım. Hala suçlu hissediyordum, hala korkuyordum ama artık dehşete düşmüş değildim. İşe yarayabiliyordum. Gelecek olanın ötesini görebiliyordum ve *neredeyse* her şeyin iyi olacağına inanabiliyordum. Edward dövüşü kaçırma fikriyle bir sorun yaşamıyor gibi görünüyordu... ve bu da dövüşün kolay olacağını söylemesine inanmamayı güçleştiriyordu. Buna kendisi de inanmasa ailesini terk etmezdi. Belki Alice haklıydı, fazla endişeleniyordum.

Açıklığa en son biz vardık.

Vardığımızda Jasper ve Emmett güreşiyorlardı – kahkahalarıyla ısınıyorlardı. Alice ve Rosalie sert yere uzanmışlar, onları seyrediyorlardı. Esme ve Carlisle, hiçbir şeye dikkat etmeyerek, baş başa verip, parmakları kenetlenmiş şekilde birkaç metre ilerde konuşuyorlardı.

Bu gece çok daha aydınlıktı, ay ince bulutların arasından parlıyordu ve ben farklı açılardan izlemek üzere antrenman alanının kenarında, birbirlerinden uzak oturmuş üç kurdu kolaylıkla görebiliyordum.

Jacob’ı tanımak da kolaydı; başını kaldırıp geldiğimiz yöne doğru bakmadan bile onu bir bakışta tanıyabilirdim.

“Kurtların geri kalanı nerede?” diye merak ettim.

“Hepsinin burada olmasına gerek yok. Teki kişi halledebilir, ama Sam Jacob istekli bile olsa sadece onu gönderebilecek kadar bize güvenmedi. Quil ve Embry onun her zamanki... Sanırım o ikisine onun yoldaşları diyebiliriz.

“Jacob sana güveniyor.”

Başıyla onayladı. “Onu öldürmeye çalışmayacağımıza güveniyor. Sadece bu kadar gerçi.”

“Bu gece katılacak mısın onlara?” tereddütle sordum. Bunun eğer geride kalsaydım benim için ne kadar zor olacaktıysa onun için de neredeyse o kadar zor olacağını biliyordum. Belki de daha zor.

“İhtiyacı olduğunda Jasper’a yardım edeceğim. Eşit sayıda olmayan gruplaşmayı deneyip birden fazla saldırganla baş etmeyi öğretmeyi istiyor.”

Omuz silkti.

Ve taze bir panik dalgası kendime güven duygumu paramparça etti.

Sayıları hala daha azdı. İşleri daha kötü hale getiriyordum.

Tepkimi saklamaya çalışarak sahaya baktım.

Kendime yalan söylerken, her şeyin benim ihtiyacım olduğu şekilde yoluna gireceğine kendimi inandırmaya çalışırken bakmak için yanlış bir yerdi. Çünkü gözlerimi Cullenlar’dan uzaklaştırdığımda – şimdilik oyun gibi olan bu dövüşlerin birkaç gün içinde gerçek ve ölümcül hale geleceğini aklımdan uzaklaştırdığımda – Jacob bakışlarımı yakaladı ve gülümsedi.Daha önceki kurtsu sırıtışın aynısıydı, gözleri insanken kısıldığı şekilde kısılıyordu.

Çok da uzun olmayan bir süre önce kurt adamları korkutucu bulduğuma inanması güçtü. Öyle ki onlarla ilgili kabus görmekten uyuyamıyordum.

Sormadan, diğerlerinden hangisinin Embry hangisinin Quil olduğunu biliyordum. Çünkü Embry, gözle görülür bir şekilde daha zayıf, sırtında siyah benekler olan, oturmuş sabırla diğerlerini izleyen gri kurttu. O sırada Quil ise – koyu çikolata kahvesi, suratına doğru daha açık renkli olan – sabit bir şekilde kasılmış, bu sahte dövüşe katılmak için ölüyormuş gibi görünüyordu. Böyleyken bile canavar değildiler. Arkadaştılar.

Ay ışığı granit sertliğindeki tenlerinde parlarken, kobra yılanının saldırılarından bile hızlı hareket eden Emmett ve Jasper’ın yenilmez görünüşünün yanından bile geçmeyecek şekilde arkadaşlardı. Bulaştıkları tehlikeyi anlamadıkları anlaşılan arkadaşlardı onlar. Bir şekilde hala fani olan arkadaşlar. Kanayabilen, ölebilen arkadaşlar...

Edward’ın kendine güveni insanın endişelerini gideriyordu, çünkü ailesi için gerçekten endişelenmediği açıktı. Ama kurtlara bir şey olması onu üzer miydi? Eğer bu ihtimal onu rahatsız etmiyorsa, kaygılı olması için bir sebep var mıydı? Edward’ın kendine güveni sadece tek bir korkum için işliyordu.

Boğazımdaki yumruya rağmen zorlukla yutkunarak, Jacob’ın gülümseyişine karşılık verdim. Doğru anlıyormuş gibi gözükmüyordum.

Jacob hafifçe ayağa sıçradı, bütün kütlesiyle ters orantılı bir çeviklikle, Edward ve benim kenarda dikildiğimiz yere doğru koştu.

“Jacob,” Edward kibarca onu karşıladı.

Jacob, kara gözleri benim üzerimde olmak üzere, onu görmezden geldi. Dün yaptığı gibi, başını bir tarafına doğru eğerek benim seviyeme indirdi. Hayvansı burnundan hafif bir inilti çıktı.

“Ben iyiyim.” Diye cevap verdim, Edward’ın yapmak üzere olduğu çeviriye ihtiyaç duymadan. “Sadece endişeliyim, biliyorsun.”

Jacob bana bakmaya devam etti.

“Nedenini bilmek istiyor.” Diye mırıldandı Edward.

Jacob hırladı – tehdit edici değil, sinir olmuş bir sesle – ve Edward’ın dudakları seyirdi.

“Ne?” diye sordum.

“Benim çevirimin eksik olduğunu düşünüyor. Asıl düşündüğü şey, ‘Bu çok aptalca. Endişelenecek ne var ki?’ idi. Çevirirken düzenledim, çünkü kaba olduğunu düşündüm.”
Hafifçe gülümsedim, bunu komik bulamayacak kadar kaygılıydım. “Endişelenecek çok şey var.” dedim Jacob’a. “Bir takım gerçekten aptal kurdun kendi kendilerinin zarar görmesine sebep olması gibi.”

Jacob öksürüğe benzeyen bir havlamayla güldü.

Edward içini çekti. “Jasper’ın yardıma ihtiyacı var. Çevirmen olmadan sorun yaşar mısın?”

“Başarabilirim.”

Edward bana bir anlığına hasret dolu bir bakış attı, ifadesini anlamak güçtü, sonra arkasını döndü ve Jasper’ın beklediği yere doğru hızla yürüdü.
Olduğum yerde oturdum. Yer soğuk ve rahatsızdı.

Jacob öne doğru bir adım attı, sonra bana baktı ve boğazından alçak sesli bir inilti çıktı. Tekrar yarım bir adım daha attı.

“Bensiz git,” dedim. “İzlemek istemiyorum.”

Jacob başını tekrar yana eğdi ve sonra gürültülü bir iç çekmeyle yerde yanımda kıvrıldı.

“Gerçekten, gidebilirsin.” diye onu temin ettim. Cevap vermedi, sadece başını patilerinin üstüne koydu.

Başımı kaldırıp, parlak gümüş renkli bulutlara baktım, dövüşü görmek istemiyordum. Hayalgücüm fazlasıyla iyi çalışıyordu. Açıklığa doğru bir meltem esti ve ürperdim.
Jacob, sıcak kürkünü sol tarafına bastırarak bana biraz daha yanaştı.

“Ee, teşekkürler.” diye mırıldandım.

Birkaç dakika sonra, geniş omzuna yaslandım. O şekilde çok daha rahattı.

Bulutlar gök yüzünde yavaşça ilerliyordu, kalın parçalar ayın üzerinde hareket ettikçe havayı karartıp aydınlatıyordu.

Dalgınlıkla, boynunun etrafındaki kürkü okşamaya başladım. Dün gece çıkarttığı tuhaf inleme sesini yine çıkarmaya başladı. Evi hatırlatan bir sesti. Daha sertti, kedi mırıltısından daha vahşiceydi, ama aynı memnuniyet duygusunu taşıyordu.

"Biliyor musun, hiç köpeğim olmadı." Diye dalga geçtim. "Her zaman bir tane istiyordum, ama Renée'in alerjisi var."

Jacob güldü, bedeni altımda titredi.

"Cumartesi için hiç mi endişeli değilsin?" diye sordum.

Devasa kafasını bana çevirdi, böylece gözlerini devirdiğini görebildim.

"Keşke ben de öyle olumlu olabilseydim."

Başını bacaklarıma yasladı ve tekrar inlemeye başladı. Bu da beni biraz da olsa iyi hissettirmeye yetti.

"Öyleyse yapmamız gereken bir yürüyüş var, sanırım."
Mırıldandı, sesi heyecanlıydı.

"*Uzun* bir yürüyüş olabilir." diye uyardım. "Edward uzaklıkları normal bir insan gibi yargılamıyor."

Jacob yine havlamaya benzer bir kahkaha attı.Ilık kürkünün biraz daha derinlerine yerleştim, başımı boynuna yasladım.

Garipti. Bu tuhaf biçimde olmasına rağmen, Jake'le benim bir zamanlar olduğumuz gibi hissettirdi – nefes alıp vermek kadar doğal, kolay, gayretsiz bir arkadaşlık – Jacob insanken onunla olduğum son birkaç zamandan farklı olarak. Bunu burada tekrar bulmam garipti, tüm bu kurt durumunun Jake'le olan arkadaşlığımızın kaybının sebebi olduğu düşünülürse.

Öldürme oyunları açıklıkta devam etti ve ben de puslu ayı seyrettim.

20. UZLAŞMA

Her şey hazırdı.
"Alice"le iki günlük yolculuğum için toplanmıştım ve çantam kamyonetimin yolcu koltuğunda beni bekliyordu. Konser biletlerini Angela, Ben ve Mike'a vermiştim. Mike Angela'yı alacaktı ki bu da tam da umduğum gibiydi.

Billy, Yaşlı Quil Ateara'nın teknesini ödünç almış ve öğleden sonraki oyunlar başlamadan önce, açık denizde balık avlamak üzere Charlie'yi davet etmişti. Colin ve Brady en genç iki kurt adamdı ve henüz birer çocuk olmalarına, yalnızca on üç yaşlarındaydılar, La Push'u korumak üzere geride kalmışlardı. Yine de, Charlie Forks'ta kalan herhangi birindan daha güvende olacaktı.

Yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Bunu kabul edip, kontrolüm dışındaki şeyleri kafamdan atmaya çalıştım – bu gecelik en azından. Öyle ya da böyle, her şey kırk sekiz saat içinde sona erecekti. Düşüncesi rahatlatıcıydı.

Edward gevşememi istemişti ve ben de elimden geleni yapacaktım.

"Bu gece için, sadece sen ve benim dışımdaki her şeyi unutabilir miyiz?" diye yalvardı gözlerinin gücünün tamamını üstüme salarak. "Bu şekilde hiç zamanım olmuyormuş gibi görünüyor. Seninle olmaya ihtiyacım var. Sadece seninle."

Katılması güç bir istek değildi, korkularımı unutmanın zor olduğunu bilmeme rağmen. Şimdi kafamda başka meseleler vardı, bu gece yalnız kalacağımızı bilmek gibi, ve bu da unutmama yardımcı olabilirdi.

Değişen bir şeyler vardı.

Örneğin, hazırdım.

Ailesine ve dünyasına katılmaya hazırdım. Hissetiğim korku, suçluluk ve keder bana bu kadarını öğretmişti. Bunun üzerinde yoğunlaşmak için bir şansım vardı – bulutların arasındaki ayı seyredip bir kurt adama yaslanırken – ve bir daha paniklemeyeceğimi biliyordum. Bir daha başımıza bir şey geldiğinde, hazır olacaktım. Yük değil, yardımcı olacaktım. Bir daha asla benimle ailesi arasında bir seçim yapmak zorunda kalmayacaktı. Ortak olacaktık, Alice ve Jasper gibi. Bir dahaki sefer, payıma düşeni yapacaktım.

Ölüm tehlikesinin tamamen ortadan kalkmış olmasını isterdim, böylece Edward tatmin olurdu. Ama buna gerek yoktu. Hazırdım.
Sadece tek bir eksik parça vardı.

Tek parça, çünkü *değişmeyen* şeyler vardı ve onu umutsuzca sevdiğim gerçeği buna dahildi. Jasper ve Emmett'in girdiği bahsin sonuçlarını düşünmek için fazlasıyla vaktim olmuştu – insanlığımla birlikte kaybetmeye razı olduğum ve razı olmadığım şeyleri düşünmek için. İnsanlıktan çıkmadan önce hangi insan tecrübesini yaşamak için ısrar edeceğimi biliyordum.

Bu yüzden, bu gece çözmemiz gerekenler vardı. Geçtiğimiz iki yıl içerisinde gördüklerimden sonra, *imkansız* sözcüğüne artık inanmıyordum. Beni durdurmak için bundan daha fazlası gerekecekti.

Tamam, şey, dürüst olmaz gerekirse, muhtemelen bundan daha karmaşık olacaktı. Ama deneyecektim.

Ne kadar kararlı olsam da, evine giden uzun yolda arabayı sürerken hala gergin hissetmeme şaşırmamıştım – yapmaya çalıştığım şeyi nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu da beni aşırı sinirli yapıyordu. Yolcu koltuğunda oturuyordu, benim düşük hızda araba sürüşüme gülmemeye çalışıyordu. Direksiyona geçmek için ısrar etmemesine çok şaşırmıştım ama bu gece benim hızımda gitmekten memnun görünüyordu.

Eve vardığımızda karanlık olmuştu. Buna rağmen çayır, evin her penceresinden parlayan ışıkla aydınlanmıştı.

Motoru kapatır kapatmaz, kapımın yanında belirdi ve onu benim için açtı. Bir koluyla beni kaldırdı, diğer koluyla da çantamı bagajdan alıp omzunun üstüne attı. Arkamdan kamyonetin kapısını bir tekmeyle kapattığında, dudakları benimkileri bulmuştu.
Öpüşmeye ara vermeden, kollarından kurtulmamam için beni kucakladı ve eve kadar taşıdı.

Ön kapı açık mıydı? Bilmiyordum. İçerdeydik ama ve başım dönüyordu. Nefes almayı kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Bu öpüşme beni korkutmamıştı. Kontrolünden çıkan, korku ve paniği hissedebildiğim o önceki zamanlar gibi değildi. Dudakları tedirgin değil, istekliydi artık – bu geceyi birlikte olmaya yoğunlaşmak üzere ayırdığımız için en az benim kadar heyecanlı görünüyordu. Beni birkaç kez daha öptü. Girişte dikilirken, normalden daha az ihtiyatlı görünüyordu. Dudakları soğuk ve ısrarcıydı.

Tedbirli bir şekilde iyimser hissetmeye başladım. Belki de istediğimi almak, beklediğim kadar da zor olmayacaktı.

Hayır, tabii ki aynen o kadar zor olacaktı.

Hafif bir kıkırdamayla, beni kendinden uzaklaştırarak aramıza bir kol uzunluğunda mesafe koydu.

“Eve hoşgeldin” dedi, gözleri parlak ve sıcaktı.
“Kulağa hoş geliyor” dedim, nefesim kesilmişti.

Beni nazikçe yere indirdi. İki kolumu da çevresine sarmıştım, aramızda olabilecek en ufak bir boşluğa bile izin vermeyi reddediyordum.

“Sana bir şey vereceğim” dedi sohbet edercesine.
“Aa?”
“Elden düşmen, hatırladın mı? İzin verilebilir olduğunu söylemiştin.”
“Ah, doğru. Sanırım öyle demiştim.”

İsteksizliğime güldü.

“Yukarda odamda. Gidip getireyim mi?”
Odasında? “Tabii,” Parmaklarımı onunkilere sararken sinsice hissederek onu onayladım.
“Hadi gidelim.”

Benim hediyemi – olmayan hediyemi vermek için fazla istekli olmalıydı ki, insan hızı onun için yeterince hızlı değildi. Beni tekrar kucakladı ve odasına kadar neredeyse uçarak götürdü. Kapıda beni yere indirdi ve dolabına doğru fırladı.
Bir adım atamadan tekrar geri dönmüştü ama ben onu görmezden gelip geniş altın renkli yatağa doğru gittim, kenarına oturdum ve sonra ortasına doğru kaydım. Bir top gibi kıvrıldım ve kollarımı dizlerimin etrafına sardım.

“Tamam,” diye mızmızlandım. Artık olmayı istediğim yerde olduğumdan biraz tereddütü hak ediyordum.

Edward güldü.

Yanıma oturmak için yatağa tırmandı ve kalbim hızlı bir şekilde atmaya başladı. Umarım bu tepkimimin birazını bana hediye verdiği için vereceğim tepkiye sayar diye düşündüm.

“Bir elden düşme” diye hatırlattı yavaşça. Bileklerimi bacaklarımdan çekti, ve bir anlığına gümüş bileziğe dokundu. Sonra kolumu bıraktı.

Dikkatli bir şekilde inceledim. Zincirdeki kurdun tam karşısında, harikulade bir kalp şeklinde kristal asılıydı. Taşın kesilmiş milyonlarca yüzeyi vardı, bu nedenle de lambadan gelen çok az ışıkta bile parıldıyordu. Nefesim kesildi.

“Annemindi.” Dedi, onaylamaz bir şekilde omuz silkti. “Böyle birkaç süs eşyası daha miras kaldı. Bazılarını Esme’yle Alice’e verdim. Bu nedenle, açıkçası çok da önemli değil.”

İkna etme çabasına gülümsedim.

“Ama bence iyi bir sembol.” diye devam ettim. “Katı ve soğuk.” diye güldü. “Ve güneşli havada gök kuşağı çıkartıyor.”

“Ama en önemli benzerliği unuttun,” diye mırıldandım. “Çok güzel.”

“Kalbim de onun kadar sessiz.” Dedi düşünceli bir şekilde. “Ve o da senin.”
Bileğimi oynattım böylece kalp parıldadı. “Teşekkür ederim. Her ikisi için de.”

“Hayır, ben sana teşekkür ederim. Hediyeyi bu kadar kolay kabul etmen içimi rahatlattı. Senin için de iyi bir alıştırma.” Dişlerini göstererek sırıttı.

Ona yaslandım, kafamı kollarının altına sakladım ve ona sokuldum. Michelangelo’nun *Davut* heykeline sarılmışım gibi hissettirmişti ama bu muhteşem mermer yaratık kollarını etrafıma dolayıp beni yanına çekmişti.

Başlamak için iyi bir zaman gibi göründü.

“Bir şey tartışabilir miyiz? Açık fikirli *olarak* başlayabilirsen müteşekkir olurum.”

Bir dakikalığına tereddüt etti. “Elimden geleni yapacağım.” diye onayladı, daha dikkatliydi şimdi.

“Herhangi bir kuralı ihlal etmiyorum” diye söz verdim. “Bu kesinlikle seninle benim hakkımda.” Boğazımı temizledim. “Şey.. Geçen gece nasıl da iyi uzlaşabildiğimizden etkilendim. Düşünüyordum da acaba aynı prensibi farklı bir duruma uygulayabilir miyiz.” Neden böyle resmi olduğumu merak ettim. Gergin olmamdan dolayı olmalıydı.

“Ne konuda uzlaşmak istiyordun?” diye sordu, sesinde neşe vardı.
Konuyu açmak için doğru kelimeleri bulmak için çabaladım.

“Kalbinin atışına da bak.” diye mırıldandı. ““Bir sinek kuşunun kanatlarıymışçasına çarpıyor. İyi misin?”

“Harikayım.”

“Lütfen devam et, o zaman.” diye cesaret verdi.

“Şey, sanırım, ilk önce seninle şu gülünç evlilik şartı şeyini tartışmak istiyordum.”

“Sadece senin için gülünç. Ne olmuş ona?”

“Merak ediyordum da... o *konu* tartışmaya açık mı?”

Edward kaşlarını çattı, ciddiydi artık. “Şimdiye kadar verilmiş en büyük tavizlerden birini verdim – senin yaşamını benimkinin önüne koymayı kabul ettim. Ve bu bana senin tarafından yapılacak birkaç fedakarlığı hak ettirmeli.”

“Hayır.” Kafamı salladım, kendime hakim olmaya çalışıyordum. “O kısımda anlaştık. Şu anda benim... yeniliklerimi tartışmıyoruz. Sadece birkaç detaya şekil vermek istiyorum.”

Şüpheli biçimde baktı. “Hangi detaylardan bahsediyorsun tam olarak?”

Tereddüt ettim. “Önce senin önşartlarına açıklık getirelim.”

“Ne istediğimi biliyorsun.”

“*Evlilik*.” Ayıp bir kelimeymiş gibi söyledim.

“Evet.”Geniş bir gülümseme yüzüne yayıldı. “Başlangıç olarak.”

Yaşadığım şok, özenle kendine hakim olmuş ifademi bozdu. “Dahası mı var?”

“Şey,” dedi yüzünden hesap yapıyormuş gibi görünüyordu. “Eğer karımsan, o zaman benim malım senin malın olacak ... okul parası gibi. O yüzden Dartmouth ile ilgili herhangi bir problem olmayacak.”

“Başka? Hazır absürd olmaya başlamışken?”

“Biraz *zamana* hayır demezdim.”

“Hayır. Zaman yok. Anlaşmamızı bozar o.”

Uzunca bir iç geçirdi. “Sadece bir ya da iki yıl?”

Kafamı salladım, dudaklarımı inatçı bir şekilde büzdüm. “Diğerine geçelim.”

“O kadar. tabii arabalardan bahsetmek istemiyorsan...”

Ben yüzümü buruşturunca sırıttı, sonra da elimi tutup parmaklarımla oynamaya başladı.

“Bir canavara dönüşmekten başka bir istediğin olduğunu fark etmemiştim. Aşırı derecede merak ediyorum.” Sesi alçak ve yumuşaktı. Eğer onu tanımasaydım, sesindeki o küçük soğukluğu fark etmek zor olurdu.

Ellerimin üzerindeki ellerine bakarak durakladım. Hala nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Gözlerinin beni izlediğini hissettim ve başımı kaldırıp bakmaya korktum. Kan yüzümü yakmaya başlamıştı.

Serin parmakları yanağımı okşadı. “Kızarıyor musun?” diye sordu şaşırmış halde. Gözlerimi aşağıda tuttum. “Lütfen, Bella, söyleyeceklerini geciktirmen acı veriyor.”

Dudaklarımı ısırdım.

“Bella.” Ses tonu sitem doluydu ve bana düşüncelerimi kendime sakladığımda onun için nasıl zor olduğunu hatırlatıyordu.

“Şey, ben biraz endişeliyim... sonrası için.” Diye itiraf ettim, sonunda ona bakanilmiştim.

Bedeninin gerildiğini hissettim, ama sesi nazik ve kadifemsiydi. “Seni endişelendiren ne?”

“Hepinizin *öylesine* emin olduğu bir şey var ki o da sonrasında tek yapmak isteyeceğim şeyin kentte kıyım yapmak olacağı.” Diye itiraf ettim, seçtiğim kelimeler yüzünden yüzünü buruşturmuştu. “Ve tüm o kargaşayla çok meşgul olacağımdan ondan sonra bir daha kendim olamayacağımdan.... ve bir daha seni... bir daha seni şimdi istediğim şekilde istemeyeceğimden korkuyorum.”

“Bella, o kısım sonsuza dek sürmüyor,” diye bana güvence verdi.

Söylemek istediğimi anlamamıştı.

“Edward,” dedim gergin bir şekilde, bileğimdeki bir noktaya gözlerimi dikerek. “İnsanlıktan çıkmadan önce yapmak istediğim bir şey var.”

Devam etmemi bekledi. Etmedim. Yüzüm yanıyordu.

“Sen ne istersen.” diye cesaret verdi, endişeli ama ne demek istediğimi hala anlamamış bir şekilde.

“Söz verir misin?” diye mırıldandım. Kendi sözleriyle onu köşeye sıkıştırma girişiminin bir işe yaramayacağını biliyordum ama karşı koyamamıştım.

“Evet,” dedi. Başımı kaldırıp gözlerine baktım, ciddi ve şaşkındı. “Ne istediğini söyle ve senin olsun.”

Ne kadar beceriksiz ve salak hissettiğime inanamıyordum. Çok fazla masumdum – ki bu da, tabii ki, tartışmanın merkeziydi. Nasıl baştan çıkarıcı olunacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. Hevesli ve utangaç olmakla idare etmek zorundaydım.

“Seni.” diye mırıldandım neredeyse tutarsızca.

“Ben seninim.” Gülümsedi, hala habersizdi, ben bakışlarımı kaçırırken gözlerime bakmaya çalışıyordu.

Derin bir nefes aldım ve öne doğru hareket edip yatakta dizlerimin üzerinde durdum. Sonra kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm.

O da beni öptü, şaşkın ama istekliydi. Dudaklarıma değen dudakları nazikti, ve kafasının başka yerde olduğunu anlayabiliyordum – *aklımda* ne var onu anlamaya çalışıyordu. Bir ipucuya ihtiyacı olduğuna karar verdim.

Kollarımı boynundan geri çekerkenellerim titriyordu. Parmaklarım boynundan gömleğinin yakasına kaydı. Beni durduramadan düğmeleri çözmeye çalışırken titreme pek de yardımcı olmadı.

Dudakları dondu, ve neredeyse sözlerimin ve hareketlerimin anlamını çözdüğüne dair kafasındaki o klik sesini duyabiliyordum.

Hemen beni itti, yüzünde fazlasıyla onaylamaz bir ifade belirmişti.

“Mantıklı ol, Bella.”

“Söz verdin – ne istersem.” Ümitle ona hatırlattım.

“Bunu tartışmayacağız.” Açmayı becerebildiğim iki düğmeyi hızla iliklerken bana dik dik baktı.

Dişlerimi sıkmıştım.

“Ben tartışacağız diyorum.” diye hırladım. Ellerimi bluzume yöneltip, üst düğmeyi çekerek açtım.

“Ben de tartışmayacağız diyorum.” dedi sıradan bir tonda.
Birbirimize ters ters baktık.

"Bilmek istedin." diye belirttim.

"Biraz gerçekçi olursun diye düşünmüştüm."

"Yani sen benden her türlü aptalca ve gülünç şeyi isteyebilirsin – *evlenmek* gibi – ama ben *tartışmaya* bile izinli değilim –"

Ben bağırırken, ellerimi birleştirip tek eliyle tuttu ve ötekiyle de ağzımı kapattı.

"Hayır." Yüzü sertti.

Sakinleşmek içn derin bir nefes aldım. Ve, sinirim geçmeye başladıkça, başka bir şey hissettim.

Neden tekrar aşağı baktığımı ve kızarmanın geri döndüğünü anlamam bir dakika almıştı – neden midem huzursuz, neden gözlerim bu kadar ıslaktı, neden birdenbire odadan koşarak uzaklaşmayı istemiştim.

Reddedilme tüm vücudumu sardı, içgüdüseldi ve güçlüydü.

Mantıksız olduğunu biliyordum. Diğer her şeyde benim güvenliğimin tek etken olduğunu kanıtlamıştı ve bu konuda oldukça netti. Ancak daha önce ben hiç kendimi bu kadar savunmamız kılmamıştım. Gözlerinin rengiyle uyumlu altın yorgana gözlerimi diktim ve istenmediğimi ve istenemez olduğumu söyleyen ters tepkiyi kafamdan atmaya çalıştım.

Edward içini çekti. Ağzımın üstündeki elini çenemin altına indirdi ve ona bakabilmem için başımı kaldırdı.

"Yine ne var?"

"Hiçbir şey." diye mırıldandım.

Ben başarısız bir şekilde bakışlarından kaçmaya çalışırken, o uzun bir süre yüzümü inceledi. Kaşları kalktı ve dehşete düşmüş bir ifade takındı.

"Duygularını mı incittim?" diye sordu şok olmuş vaziyette.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Nasıl olduğundan bile emin olmadığım kadar kısa sürede, kollarındaydım ve baş parmağı yanağımı beni rahatlatırcasına okşarken yüzüm omzu ve eli arasındaydı.

"Neden hayır dediğimi biliyorsun," diye mırıldandı. "Benim de seni istediğimi biliyorsun."

"İstiyor musun?" diye fısıldadım, sesim şüphe doluydu.

"Tabii ki istiyorum, seni aptal, güzel ve fazla hassas kız." Bir kahkaha attı ve sonra sesi soğuk bir hal aldı. "Herkes istemiyor mu? Arkamda bir sıra varmış gibi hissediyorum, sürekli öne geçmeye çalışan, büyük bir hata yapmamı bekleyenlerle dolu.... Sen çok fazla arzu ediliyorsun."

"Şimdi kim aptal oluyor peki?" birinin kitabında beceriksizlik, utangaçlık ve sakarlık toplandığında bunun *arzu edilene* eşit olabileceğinden şüpheliydim.

"Seni inandırabilmem için imza mı toplamam gerekiyor? O listenin tepesinde hangi isimler olduğunu söylemeli miyim? Birkaçını biliyorsun ama bazıları seni şaşırtabilir."
Göğsüne yaslanmış başımı salladım, kaşlarımı çatarak. "Sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun. Konuya geri dönelim."

İçini çekti.

"Ne yanlış yaptım söyle." Tarafsız bir ses kullanmaya çalışmıştım. "Senin taleplerin evlilik" – o kelimeyi yüzümü buruşturmadan söyleyemedim – "okul paramı ödemek, biraz daha zaman, ve arabamın biraz daha hızlı gitmesi." Kaşlarımı kaldırdım. "Unuttuğum bir şey var mı? Oldukça uzun bir liste."

"Sadece ilki bir talep." Surat ifadesini ciddi tutabilmek için çaba harcıyor gibi duruyordu. "Diğerleri yalnızca rica."

"Benim küçük, bir tanecik, tek talebimse – "

"Talep?"

"Evet, talep."

Gözleri kısıldı.

"Evlenmek benim normalde asla yapamayacağım bir şey. Karşılığında bir şey almadan niyetimden vazgeçmeyeceğim."

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Hayır" diye mırıdandı ipeksi bir ses tonuyla. "Şu an mümkün değil. Daha sonra, daha az kırılgan olduğunda. Sabırlı ol, Bella."
Sesimi kararlı ve mantıklı tutmaya çalıştım. "Ama sorun da o. Daha az kırılgan olduğumda aynı olmayacak. Ben aynı olmayacağım! O zaman kim olacağım bilmiyorum."

"Sen hala Bella olacaksın" diye söz verdi.

Kaşlarımı çattım. "Charlie'yi öldürmek isteyebilecek kadar kendimden uzaklaşırsam – fırsatım olursa Jacob'ın ya da Angela'nın kanını içecek kadar – bu nasıl gerçek olabilir?
"Geçecek. Ve bir köpeğin kanını içmek isteyeceğinden şüpheliyim." Bu düşünce onu ürpertmiş gibi yaptı. "Bir yenidoğan olarak bile, ondan daha iyi bir zevke sahip olacaksın."

Konuyu değiştirme çabasını duymazdan geldim. "Ama o her zaman en çok istediğim olacak, değil mi?" diye meydan okudum. "Kan, kan, daha fazla kan!"

"Hala yaşıyor olman bile bunun doğru olmadığını kanıtlıyor." diye öne sürdü.

“Seksen yıl sonra,” diye hatırlattım. “*Fiziksel* olarak bahsettim, gerçi. Zihinsel olarak, kendim olabileceğimi biliyorum ... belli bir zaman sonra. Ama sadece sadece fiziksel olarak – her zaman susayacağım, hem de her şeyden çok.”

Cevap vermedi.

“O yüzden farklı olacağım.” diye tamamladım karşı çıkılmamış olarak. “Çünkü şu an, fiziksel olarak, senden çok istediğim başka hiçbir şey yok. Yemekten, sudan, oksijenden daha fazla istiyorum. Zihinsel olarak, önceliklerim biraz daha mantıklı bir sırada. Ama fiziksel olarak...”

Avcunun içini öpebilmek için başımı çevirdim.

Derin bir nefes aldı. Sesi titrek çıktığı için şaşırdım.

“Bella, seni öldürebilirim.” diye fısıldadı.

“Yapabileceğini sanmıyorum.”

Edward’ın gözleri kısıldı. Elini yüzümden çekti ve çabucak arkasında göremediğim bir şeye uzandı. Boğuk bir parçalanma sesi çıktı ve yatak altımızda titredi.
Elinde koyu renkli bir şey tutuyordu, inceleyebilmem için kaldırdı. Metal bir çiçekti, yatağının demirden başlarına ve tentesine işlenmiş güllerden biriydi. Kısa bir saniye için elini kapattı, parmaklarını nazikçe sıktı ve sonra tekrar açtı.

Bir şey söylemeden, ezilmiş, siyah metal yığınını gösterdi. Elinin içinin şeklindeydi, sanki bir çocuğun yumruğunun içinde sıkılmış bir parça oyun hamuru gibi. Yarım saniye geçti ve o yığın avcında siyah kuma döndü.

Ters ters baktım. “Bahsettiğim o değildi. Ne kadar güçlü olduğunu zaten biliyorum. Mobilyayı kırmana gerek yoktu.”

“Neden bahsettin o zaman?” diye sordu karanlık bir sesle, elindeki duvara çarptığında yağmur gibi ses çıkaran metal kumları odanın köşesine atarken.

Anlatmaya çalışırken yüzüme dikilmiş gözleri dikkatliydi.

“İstesen bana fiziksel zarar veremeyeceğinden değil... Onun ötesinde, bana o kadar zarar vermek istemezsin ki... hiçbir zaman zarar verebileceğini düşünmüyorum.”

Daha bitirmeden kafasını iki yana sallamaya başladı.

“O şekilde işlemeyebilir, Bella.”

“İşlemeyebilir.” dedim alaylı bir şekilde, “Sen de neden bahsettiğini, en az benim kadar bilmiyorsun.”

“Kesinlikle. Seni böyle bir riske sokabileceğimi düşünebiliyor musun?”

Uzun bir süre gözlerine baktım. Herhangi bir uzlaşma işareti, kararsızlık belirtisi yoktu.

“Lütfen,” diye fısıldadım sonunda ümitsizce. “Tek istediğim bu. Lütfen” Yenilgiyle kapattım gözlerimi, son ve çabuk bir hayır bekleyerek.

Ama hemen cevaplamadı. İnanamadım ve nefesinin yine düzensiz olduğunu duyunca şok oldum.

Gözlerimi açtım, ve yüzünde tereddüt vardı.

“Lütfen?” diye fısıldadım, kalp atışlarım hızlanırken. Gözlerindeki ani kararsızlıklıktan faydalanmak için acele ederken sözlerim birbirine karıştı. “Bana herhhangi bir garanti vermene gerek yok. Eğer işler iyiye gitmezse, şey, o zaman bırakırız. Sadece lütfen *deneyelim*... yalnızca deneyelim. Ve ben de istediğin her şeyi vereceğim.” diye söz verdim aceleyle. “Seninle evlenirim. Dartmouth’ın parasını ödemene izin veririm, hatta girmem için rüşvet vermene şikayet etmem. Eğer seni mutlu edecekse daha hızlı bir araba almana bile izin veririm! Sadece... *lütfen*.”

Buz gibi kolları beni sardı, dudakları kulaklarımdaydı ve soğuk nefesi ürpermeme sebep oldu. “Bu dayanılmaz. Sana vermek istediğim onca şey var – ve talep ettiğin şey bu. Sen bana bu şekilde yalvarırken reddetmeye çalışmanın ne kadar acı verdiği hakkında bir fikrin var mı?”

“O zaman reddetme” diye önerdim nefessiz kalmış biçimde.

Cevap vermedi.

“Lütfen,” diye denedim tekrar.

“Bella...” Yavaşça kafasını salladı ama yüzü, dudakları boynumda ileri geri hareket ederken hissettirdiği bir reddediş değildi. Daha çok teslim olma gibiydi. Zaten çok hızlı çarpan kalbim artık çılgıncasına atmaya başlamışdı.

Bir kez daha elde edebileceğim şeye uzandım. Kararsızlığının küçük bir hareketiyle yüzü benimkine doğru döndüğünde, dudaklarım onunkileri buluncaya kadar kollarında hızla kıvrıldım. Elleri yüzümü kavradı ve beni tekrar iteceğini düşündüm.

Yanılmıştım.

Dudakları nazik değildi. Dudaklarının hareketinde yepyeni bir çelişki ve umutsuzluk vardı. Kollarımı boynunun etrafına doladım ve birdenbire aşırı ısınmış bedenime değen bedeni hiç olmadığı kadar soğuk geldi. Titredim, ama üşüdüğüm için değildi.

Beni öpmeyi kesmedi. Nefes almak için kendini çekmek zorunda kalan ben oldum. O zaman bile dudakları tenimden ayrılmadı, sadece boynuma doğru hareket etti. Zafer heyecanı garip bile şekilde fazlaydı, bu beni güçlü hissettiriyordu. Cesur. Ellerim artık sarsak değildi, gömleğindeki düğmeleri bu kez kolayca açtım ve parmaklarım buz gibi göğsünün mükemmel yüzeyini okşadı. Çok fazla güzeldi. Az önce kullandığı kelime neydi? Dayanılmaz – işte buydu. Güzelliği dayanılcak gibi değildi...

Dudaklarını tekrar benimkilerin üstüne çektim, en az benim kadar istekli görünüyordu. Ellerinden biri hala yüzümü okşarken, diğeri belime daha da sıkıca sarılmıştı. Bu beni gömleğinin önüne uzanmamı biraz zorlaştırdı, ama imkansız değildi.
Soğuk, demir zincirler bileklerimin etrafını sardı ve ellerimi birdenbire bir yastığın üzerinde olan başımın üstüne çekti.

Dudakları yine kulaklarımdaydı. “Bella.” diye mırıldandı, sesi sıcak ve kadifemsiydi. “Lütfen giysilerini çıkarmaya çalışmayı keser misin?”

“O kısmı sen mi yapmak istiyorsun?” diye sordum şaşkın bir şekilde.

“Bu gece değil.” diye sordu yumuşak bir şekilde. Yanağımdaki ve çenemdeki dudakları artık daha yavaştı, tüm o aciliyet gitmişti.

“Edward, yapma – “ diye itiraz etmeye başladım.

“Hayır demiyorum.” diye güvence verdi. “Sadece bu gece değil diyorum.”

Nefesim yavaşlarken üzerinde düşündüm.

“Bu gecenin diğer geceler kadar iyi olmamaması için bana tek bir iyi sebep söyle.” Hala nefes nefeseydim; bu da sesimdeki hüsranı daha az etkileyici kılıyordu.

“Ben dün doğmadım.” diye kıkırdadı kulağıma. “İkimizden hangisi sence diğerinin istediğini vermeye daha az istekli? Az önce bana henüz değişim geçirmeden evlenme sözü verdin, ama bu gece sana teslim olursam, sabah Carlisle’a koşa koşa gitmeyeceğinin ne gibi bir garantisini verebilirsin? Ben – açık bir şekilde – istediğini vermeye daha az gönülsüzüm. Öyleyse... önce sen.”

Öfkeyle burnumdan soludum. “Önce seninle evlenmem mi lazım?” diye sordum inanamaz bir şekilde.

“Anlaşma bu – işine gelirse. Uzlaşma, unuttun mu?”

Kolları etrafımı sardı ve yasalara aykırı olması gereken bir şekilde beni öpmeye başladı. Fazla ikna edici – zorlayıcı, baskıcıydı. Aklıma hakim olmaya çalıştım ... ama çabucak ve tamamen başarısız oldum.

“Bence bu gerçekten kötü bir fikir.” diye soludum nefes almama izin verdiğinde.

“Bu şekilde hissetmene şaşırmadım” diye sırıttı. “Tek yöne çalışan bir aklın var.”

“Bu nasıl oldu?” diye homurdandım. “Bu gece ipleri elimde tutuyordum sanıyordum –bir keresinde– ve şimdi, birdenbire –”
“Nişanlısın.”“ diye bitirdi.
“Iyy! *Lütfen* o kelimeyi sesli söyleme.”

“Sözünden dönecek misin?” diye ısrar etti. Yüzümü okumak için geri çekildi. Yüz ifadesi keyifliydi. Eğleniyordu.

Gülümseyişinin kalbimin atışlarını hızlandırmasını yok sayarak dik dik baktım.

"Dönecek misin?" diye üsteledi.
"Ah!" diye inledim. "Hayır. Dönmeyeceğim. Mutlu musun şimdi?"
Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Son derece."

Yine inledim.

"Sen hiç mi mutlu değilsin?"

Ben cevap veremeden yine öptü. Bir başka fazla ikna edici öpücüktü.

"Birazcık." diye itiraf ettim konuşabildiğimde. "Ama evlilik için değil."
Yine öptü. "Her şeyin tam tersi olduğu hissine kapılmıyor musun?" diyerek kulağıma doğru güldü. "Geleneksel olarak, senin benim tarafımda, benim de senin tarafında olmam gerekmez miydi?"

"Sen ve benimle alakalı geleneksel hiçbir şey yok."

"Doğru."

Beni yine öptü ve kalbim çok hızlı atmaya başlayıncaya ve tenim kızarana kadar devam etti.

"Bak, Edward." diye mırıldandım tatlılıkla o avcumun içini öpmek için durunca. "Seninle evleneceğimi söyledim ve evleneceğim. Söz veriyorum. Yemin ediyorum. Eğer istersen, kanımla bir anlaşma bile imzalarım."

"Komik değil." diye mırıldandı.

"Söylemeye çalıştığım şey şu – seni kandırmaya falan çalışmayacağım. Beni tanıyorsun. O yüzden beklemeye çok da gerek yok. Tamamen yalnızız – bu ne kadar sık oluyor ki? – ve senin de bu geniş, rahat yatağın var..."

"Bu gece değil." dedi yine.

"Bana güvenmiyor musun?"

"Tabii ki güveniyorum."

Hala öpmekte olduğu elimi kullanarak yüzünü, ifadesini görebileceğim şekilde kaldırdım.

"O zaman sorun ne? Sonunda kazanacağını bilmiyordun sanki." Kaşlarımı çattım ve mırıldandım, "Sen her zaman kazanırsın."

"Her iki tarafı da mutlu etmeye çalışıyorum." dedi sakince.

“Başka bir şey de var” diye tahmin ettim, gözlerim kısıldı. Yüzünde savunucu bir taraf vardı, kayıtsız tavrının arkasına sakladığı gizli niyete dair bir ipucuydu bu. “Peki *sen* sözünden dönmeyi planlıyor musun?”

“Hayır.” diye söz verdi ciddi bir şekilde. “Sana yemin ediyorum, deneyeceğiz. Evlendikten sonra.”

Kafamı salladım ve acı bir şekilde güldüm. “Bir melodramdaki kötü karakter gibi hissettiriyorsun bana – zavallı bir kızın iffetini çalmaya çalışırken bıyıklarıyla oynayan karakter gibiyim.”

Gözleri yüzüme çevrildiğinde ihtiyatlı görünüyordu, sonra çabucak kafasını indirdi ve köprücük kemiğime dudaklarını bastırdı.

“Durum bu, değil mi?” Dudaklarımdan kaçan kısa kahkaha, eğlenmişten çok şok olmuş bir kahkahaydı. “Sen iffetini korumak istiyorsun!” Arkasından gelen kıkırdamayı bastırmak için ellerimle ağzımı kapadım. Kelimeler çok... eski modaydı.

“Hayır, aptal kız.” diye mırıldandı omzuma doğru. “Ben *seninkini* korumak istiyorum. Ve bunu şok edici bir şekilde zorlaştırıyorsun.”

“Söylediğin tüm o gülünç şeylerin içinde – “

“Sana bir şey sorayım.” diye sözümü kesti. “Bu tartışmayı daha önce yaptık, ama eğlendir beni. Bu odanın içinde kaç kişinin ruhu var? Cennette bir şansı, ya da bu hayattan sonra ne geliyorsa orada?”

“İki.” dedim hemen, sesim kendimden emin şekilde çıkmıştı.

“Pekala. Belki doğrudur. Şimdi, bu konuda çok tartışmalar var ama büyük bir çoğunluk izlenmesi gereken kurallar olduğunu düşünüyor.”

“Vampir kuralları senin için yeterli değil mi? İnsanlar için olanlar hakkında da endişelenmek mi istiyorsun?”

“Zarar vermez.” diye omuz silkti. “Her ihtimale karşı.”
Kısılmış gözlerimle ona dik dik baktım.

“Bu saatten sonra, tabii ki, benim için çok geç, ruhum konusunda haklı olsan bile.”
“Hayır, değil.” diye karşı çıktım kızgın bir şekilde.

“‘Öldürmeyeceksin’ çoğu büyük inanç sistemleri tarafından kabul edilen bir emir. Ve ben çok insan öldürdüm, Bella.”

“Sadece kötü olanları.”

Omuz silkti. “Belki o sayılıyordur belki sayılmıyordur. Ama sen kimseyi öldürmedin –”

“*Senin* bildiğin kadarıyla.” diye mırıldandım.

Gülümsedi ama onun dışında sözünü kesmemi yok saydı. “Ve ben de seni şeytana uymaktan elimden geldiğince uzak tutacağım.”

“Tamam. Ama biz cinayet işlemek yüzünden kavga etmiyoruz.” diye hatırlattım.

“Aynı prensip işliyor – tek fark bu alan benim de en az senin kadar lekesiz olduğum tek alan. Tek bir kuralı ihlal edilmemiş bırakabilir miyim?”

“Tek?”

“Biliyorsun çaldım, yalan söyledim, göz diktim... iffetim kalan tek şeyim.” Çarpık bir şekilde sırıttı.

“Ben hep yalan söylerim.”

“Evet, ama o kadar kötü bir yalancısın ki o sayılmaz. Kimse sana inanmıyor.”

“Umarım o konuda yanılıyorsundur – çünkü aksi takdirde Charlie dolu bir silahla şu kapıyı kırıp içeri girmek üzeredir.”

“Charlie hikayelerini yutmuş gibi davrandığında daha mutlu. Daha yakından bakmaktansa kendine yalan söylemeyi yeğler.” Bana gülümsedi.

“Ama sen neye göz diktin?” diye sordum şüphe içinde. “Her şeyin var.”

“Sana göz diktim.” Gülümseyişi karanlıklaştı. “Seni istemeye hiç hakkım yoktu – ama uzandım ve seni aldım yine de. Ve bak ne hale geldin! Bir vampiri baştan çıkarmaya kalkıyorsun.” Başını sahte bir dehşet ile salladı.

“Zaten senin olan bir şeye gözünü dikebilirsin.” diye itiraz ettim. “Ayrıca ben endişelendiğimiz şeyin benim iffetim olduğunu sanıyordum.”

“Öyle. Eğer benim için çok geçse... Şey, seni cennete almamalarına neden olursam, lanet olsun bana – mecaz anlamda yani.”

“Senin olmayacağın bir yere gitmemi isteyemezsin.” diye yemin ettim. “O benim için cehennem olur. Her neyse, bunun için kolay bir çözümüm var: hiç ölmeyelim, olur mu?”

“Yeterince basit görünüyor. Neden ben daha önce düşünemedim?”
Ben sinirli bir *offf* sesiyle pes edene kadar gülümsedi. “O zamam durum bu. *Evlenene* kadar benimle yatmayacaksın.”

“Teknik olarak, seninle zaten *yatamam*.”

Gözlerimi devirdim. “Çok olgunca, Edward.”

“Ama o detay dışında, evet, doğru anlamışsın.”

"Bence gizli bir amacın var."

Gözlerini masumca açtı. "Başka bir amaç mı?"

"Bunun işleri hızlandıracağını biliyorsun," diye suçladım.

Gülmemeye çalıştı. "Hızlandırmak istediğim yalnızca tek bir şey var, ve gerisi de sonsuza dek bekleyebilir... ama o konuda haklısın, senin sabırsız insan hormonların şu noktada benim en güçlü müttefikim."

"Sana uyduğuma inanamıyorum. Charlie'yi düşündükçe... Ve Renée'yi! Angela'nın ne düşünceğini hayal edebiliyor musun?" Ya da Jessica'nın? Ah. Dedikoduları şimdiden duyabilyorum."

Tek kaşını kaldırdı ve sebebini biliyordum. Yakında ayrılıp bir daha geri dönmeyeceksem insanların benim için söylediklerinin ne önemi vardı? Gerçekten o kadar mı hassastım da birkaç hafta sürecek yan bakmalar ve imalı sorulara katlanamayacaktım?

Eğer bir başkası bu yaz evlenseydi benim de en az diğerleri kadar küçümseyici şeyler söyleyeceğimi bilmeseydim, belki beni bu kadar rahatsız olmazdım.

Ah. Bu yaz evlenmek! Ürperdim.

Eğer evlilik düşüncesinin ürpertici bir şey olduğu düşüncesiyle büyütülmeseydim, belki beni yine o kadar rahatsız etmezdi.

Edward, huysuzlanmamı böldü. "Öyle büyük bir yapım olmasına gerek yok. Trampetli girişlere falan da gerek yok. Kimseye söylemek ya da herhangi bir değişiklik yapmak zorunda değilsin. Vegas'a gider – sen eski kotunu giyersin ve arabaya servisi olan bir şapele gideriz. Senin başka *hiç kimseye* değil de bana ait olmanın sadece resmi olmasını istiyorum."

"Şimdi olduğundan daha resmi olamaz" diye homurdandım. Ama yaptığı tarif kulağa çok da kötü gelmiyordu. Sadece Alice hayal kırıklığına uğrardı.

"Onu göreceğiz." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Sanırım yüzüğünü şimdi istemezsin?"

Konuşmadan önce yutkunmam gerekti. "Kesinlikle doğru sanıyorsun."

İfademe güldü. "İyi. Yakında parmağına takmış olurum."

Dik dik baktım. "Sanki hali hazırda elinde varmış gibi konuşuyorsun."

"Var." dedi, yüzsüz bir şekilde. " En ufak bir zayıflık gösterdiğinde sana zorla takılmak üzere hazır."

"İnanılmazsın."

“Görmek istiyor musun?” diye sordu. Akışkan, kehribar gözleri birden heyecanla parlamaya başladı.

“Hayır!” diye neredeyse bağırdım, istemsiz bir tepkiydi. Anında pişman oldum. Bariz bir şekilde bozuldu. “Ama gerçekten göstermek istiyorsan, göster.” diye telafi etmeye çalıştım. Mantıksız dehşetimi bastırmak için dişlerimi sıktım.

“Önemli değil. Bekleyebilir.”

İçimi çektim. “Şu kahrolası yüzüğü göster, Edward.”

Kafasını salladı. “Hayır.”

Uzun bir süre ifadesini inceledim.

“Lütfen?” diye sordum sessizce, yeni keşfettiğim silahımı deneyerek. Parmaklarımın ucuyla yüzüne yavaşça dokundum. “Lütfen görebilir miyim?”

Gözleri kısıldı. “Karşılaştığım en tehlikeli yaratıksın.” diye mırıldandı. Ama kalktı ve doğal bir zerafetle hareket edip küçük komodinin yanında diz çöktü. Anında tekrar yatakta benimleydi, bir kolu omuzlarıma atılmış şekilde yanımda oturuyordu. Diğer elinde küçük siyah bir kutu vardı. Sol dizimde dengeledi.

“Hadi bak, o zaman.” dedi sert bir şekilde.

Küçük, zararsız kutuyu açmak olması gerekenden daha zordu, ama onu yine kırmak istemedim, böylece ellerimi titretmemeye çalıştım. Yüzeyi siyah saten ile dümdüzdü. Parmaklarımla okşadım, tereddüt ederek.

“*Çok* fazla para harcamadın, değil mi? Eğer harcadıysan da yalan söyle.”

“Hiç para vermedim.” diye güvence verdi. “Başka bir elden düşme sadece. Bu babamın anneme verdiği yüzük.”

“Ah.” Şaşkınlık sesimde yankılandı. Başparmağım ve işaret parmağımla kapağı tuttum ama açmadım.

“Sanırım biraz demode.” Sesinde şakacı bir özür dileme vardı. “Eski moda, tıpkı benim gibi. Sana daha modern bir şey alabilirim. Tiffany’s’den bir şey belki?”

“Eski moda şeyleri severim.” diye mırıldandım ve tereddütle kapağı açtım.
Siyah satenin içinde, Elizabeth Masen’ın yüzüğü loş ışıkta parladı. Önü uzun, ovaldi ve ışıldayan yuvarlak taştan sıra onu çevrelemişti. Birleşim yeri altındandı – narin ve inceydi. Altın, elmasların çevresinde kırılgan bir ağ oluşturmuştu. Onun gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

Düşünmeden, ışıldayan daşlara dokundum.

“Çok hoş.” diye mırıldandım kendi kendime, şaşırmıştım.

“Sevdin mi?”

“Güzel.” Omuz silktim, ilgisiz taklidi yaparak. “Sevilmeyecek ne var?”

Kıkırdadı. “Bak bakalım olacak mı.”

Sol elim yumruk şeklini aldı.

“Bella.”dedi ve içini çekti. “Parmağına lehimlemeyeceğim. Sadece dene ki ölçüsünün ayarlanması gerekiyor mu görelim. Sonra çıkarabilirsin.”

“İyi.” Homurdandım.

Yüzüğe uzandım, ama uzun parmakları benden hızlı davrandı. Sol elimi aldı ve üçüncü parmağıma taktı. Elimi uzattı ve ikimiz de tenimde parlatan oval şekli inceleyebildik. Orada bulunması, korktuğum kadar da berbat değildi.

“Tam uydu.” dedi ilgisizce. “Bu iyi – mücevherciye yapılacak bir ziyaretten kurtardı.”

Sesinin kayıtsız tonu altında yanan o aynı güçlü duyguyu duyabiliyordum. Başımı kaldırdım. Gözlerinde de vardı; ifadesinin tüm umursamazlığına rağmen görülebiliyordu.

“Hoşuna gitti, değil mi?” diye sordum şüpheyle parmaklarımı sallayarak ve daha önce *sol* elimi kırmamış olmamın gerçekten çok kötü olduğunu düşünerek.

Omuz silkti. “Tabii,” dedi, hala kayıtsızdı. “Çok yakıştı sana.”

Görünenin derinliklerinde hangi duygu yanıp tutuşuyordu anlayabilmek için gözlerine iyice baktım. O da bana bakarken, kayıtsız tavrı aniden bozuldu. Işıldıyordu – meleksi yüzü sevinç ve zaferle göz alıcı bir hal almıştı. O kadar görkemliydi ki nefesimi kesti.
Nefes alışım tekrar düzelemeden beni öpmeye başladı, dudakları çoşkuluydu. Dudaklarını kulağıma fısıldamak için çektiğinde başım döndü – ama nefes alışı aynı benimki gibi kesik kesikti.

“Evet, hoşuma gitti. Tahmin bile *edemezsin*.”

Güldüm, biraz güçlükle soluyarak. “İnanıyorum sana.”

Bir şey yapsam sorun olur mu?” diye mırıldandı, kolları beni daha da sıktı.

“Ne istersen.”

Ama beni bıraktı ve uzaklaştı.

“Bunun dışında her şey.” diye homurdandım.
Beni duymazdan geldi, ellerimi tuttu ve yataktan da kaldırdı. Önümde dikildi, elleri omuzlarımda, yüzü ciddiydi.

"Şimdi, bunu doğru yapmak istiyorum. Lütfen, *lütfen*, bunu düşün, zaten kabul ettin ve bunu benim için mahvetme."

"Ah, hayır." O tek dizinin üztüne çökerken ben güçlükle nefes aldım.

"İyi davran." diye mırıldandı.

"Isabella Swan?" İnanılmaz derecede uzun kirpikleri arasından bana baktı, altın gözleri yumuşaktı ama yine de bir şekilde yakıcıydı. "Seni sonsuza dek sevmeye söz veriyorum – sonsuzluğun her bir gününde. Benimle evlenir misin?"

Söylemek istediğim çok şey vardı, bazıları nazik bile değildi, bazılarıyla muhtemelen söyleyebileceğimi hayal bile edemeyeceği derecede, tiksindirici bir şekilde aşırı duygusal ve romantikti. Kendimi utandırmak yerine, fısıldadım: "Evet."

"Teşekkür ederim." dedi basitçe. Sol elimi aldı ve artık benim olan yüzüğü öpmeden önce her bir parmak ucumu öptü.

21. İZLER

Bu gecenin tek bir anını bile uyumakla harcamaktan nefret ediyordum ama bu kaçınılmazdı. Uyandığımda pencerenin dışındaki güneş, gökyüzünde hızla hareket ederek küçük bulutların arasında parlıyordu. Rüzgar ağaç öbeklerini öyle sallıyordu ki bütün ormanın yarısı kopup gidecek gibiydi.

Giyinmem için beni yalnız bıraktı, ben de düşünme fırsatı bulduğum için memnun oldum. Bir şekilde dün gece için planladıklarım korkunç derecede ters gitmişti ve ben sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştım. Her ne kadar onun duygularını incitmeden elimden geldiğince hızla elden düşme yüzüğü geri vermiş olsam da; sol elimde hala ağırlığını hissedebiliyordum, sanki görünmezdi ama oradaydı.

Bu beni rahatsız etmemeli, diyerek mantıklı olmaya çalıştım. Vegas'a yapılcak bir yolculuk çok da büyük olmazdı. Eski kotlarımdan daha iyi olanını giyerdim – eski eşofmanlarımı giyerdim. Tören de çok fazla uzun süremezdi; en fazla on beş dakika, değil mi? Buna katlanabilirdim.

Ve sonra, her şey sona erdiğinde, pazarlığın onun tarafını tamamlamış olurdum. Ona odaklanıp gerisini unuturdum.

Kimseye söylemek zorunda olmadığımu söylemişti ve ben de bu sözünü tutmasını sağlayacaktım. Elbette Alice'i düşünmemiş olmam benim aptallığımdı.

Öğlen civarında Cullenlar eve geldi. Havalarında yeni, işten anlayan bir his vardı, bu da bana gelmekte olan şeyin kötülüğünü hatırlattı.

Alice, garip bir şekilde kötü bir ruh halindeydi. Normal hissetmenin onda yarattığı hayal kırıklığına yordum, çünkü Edward'a söyledikleri ilk söz kurtlarla çalışmayla ilgili şikayetler oldu.

"*Bence*" – bu kesinliği olmayan kelimeyi kullandığında yüzünü buruşturdu Alice – "havanın soğuk olacağı düşüncesiyle çantanı hazırlamak isteyeceksindir, Edward. Senin tam olarak nerede olduğunu göremiyorum çünkü öğleden sonra o *köpekle* yola çıkacaksın. Ama yaklaşmakta olan fırtına, o bölgede özellikle kötü görünüyordu."

Edward başıyla onayladı.

"Dağlarda kar yağacak." diye uyardı onu.
"Iyy, kar." diye mırıldandım kendi kendime. Haziran ayındaydık, tanrı aşkına.
"Bir mont giy." dedi Alice bana. Sesi düşmancaydı, beni şaşırttı. Surat ifadesini okumaya çalıştım ama arkasını döndü.

Edward'a baktım, gülümsüyordu; Alice'i sinir eden her neyse onu eğlendiriyordu.
Edward'ın içinden seçecek oldukça fazla kamp eşyası vardı – insani görünümlerini destekleyecek kadar; Cullenlar Newton's mağazasının iyi müşterileriydi. Bir uyku tulumu, küçük bir çadır ve ben yüzümü buruşturduğumda sırıttığı birkaç paket kurutulmuş yemek kaptı ve hepsini bir sırt çantasına doldurdu.

Alice, biz oradaykan, garajda hiçbir söz söylemeden Edward'ın hazırlıklarını izleyerek dolandı. Edward onu görmezden geldi.

Hazırlığı bittiğinde, Edward telefonu bana uzattı. "Neden Jacob'ı arayıp ona bir saat içerisinde hazır olacağımızı söylemiyorsun? Bizimle nerede buluşacağını biliyor."
Jacob evde değildi, ama Billy haberleri iletecek uygun bir kurt adam bulduğunda bizi arayacağına söz vermişti.

"Charlie için endişelenme, Bella." dedi Billy. "Bu konuda kendi payımı kontol altına almış durumdayım."

"Evet, Charlie iyi olacak biliyorum." Oğlunun güvenliğinden o kadar emin değildim, ama bunu söylemedim.

"Keşke yarın diğerleriyle birlikte olabilsem." dedi Billy pişman bir halde kıkırdayarak. "Yaşlı bir adam olmak zor iş, Bella."

Savaşma arzusu Y kromozomunu tanımlayan bir özellik olsa gerek. Hepsi aynıydı.

"Charlie'yle iyi eğlenceler."
"Bol şans, Bella." diye cevap verdi. "Ve... bunu benim için, şey, Cullenar'a da ilet."

"İletirim." Dedim, bu jestine şaşırarak.

Telefonu Edward'a geri verirken, Alice ve Edward'ı bir çeşit sessiz bir tartışma içinde buldum. Alice gözleriyle yalvararak ona bakıyordu. Edward da kaşlarını çatıyordu, istediği her neyse ondan dolayı mutsuzdu.

“Billy size ‘bol şans’ dememi istedi.”

“Ne kadar da cömert.” dedi Edward, ondan uzaklaşarak.

“Bella, seninle yalnız konuşabilir miyim?” dedi Alice çabucak.

“Hayatımı ihtiyacım olduğundan daha da zorlaştırmak üzeresin, Alice.” diye uyardı Edward sıkılmış dişleri arasından. “Yapmamanı tercih ederdim.”

“Bunun seninle ilgisi yok, Edward.” diye yanıtladı.

Güldü. Cevabındaki bir şey ona komik gelmişti.

“Değil.” diye üsteledi Alice. “Bu kadınsal bir şey.”

Kaşlarını çattı.

“Bırak konuşsun.” dedim. Meraklanmışdım.

“Sen istedin.” diye mırıldandı. Yine güldü – yarı kızgın, yarı eğlenmiş – ve garajdan dışarı çıktı.

Alice’e döndüm, endişeliydim artık, ama o bana bakmadı. Kötü ruh hali geçmemişti hala.

Porsche’nun kaputuna oturdu, yüzü kederliydi. Onun yanına gidip, tampona yaslandım.

“Bella?” diye sordu hüzünlü bir sesle,ileri kayıp yanım kıvrıladı. Sesi öyle perişan geliyordu ki ona sarıldım.

“Sorun ne, Alice?”
“Beni sevmiyor musun?” diye sordu aynı üzgün tonla.

“Tabii ki seviyorum. Bunu biliyorsun.”
“O zaman neden beni davet bile etmeden gizlice Vegas’a kaçıp evlendiğini görüyorum?”

“Ah” diye mırıldandım yanaklarım kızarırken. Onun duygularını incittiğimi görebiliyordum ve hemen kendimi savundum “Her şeyi mahvetmekten nasıl nefret ettiğimi biliyorsun. Bu arada bu Edward’ın fikriydi.”

“Bunu bana nasıl *yaparsın*? Böyle bir şeyi *Edward*’dan beklerdim ama senden beklemezdim. Seni ben kardeşimmişçesine seviyorum.”

“Benim, için Alice, zaten *kardeşimsin*.”

“Sözler!” diye homurdandı.

“İyi, gelebilirsin. Görülecek fazla bir şey olmayacak.”
Hala yüzünü buruşturuyordu.

“Ne?” diye sordum.

“Beni *ne kadar* seviyorsun, Bella?”

“Neden?”

Bana yalvaran gözlerle baktı, uzun siyah kirpiklerini kırpıştırıyor, dudaklarının kenarlarını titretiyordu. Kalp kırıcı bir bakıştı.

“Lütfen, lütfen, lütfen,” diye fısıldadı. “Lütfen, Bella, lütfen – eğer beni gerçekten seviyorsan... lütfen izin ver düğününü ben yapayım.”

“Ay, Alice!” diye inledim, kendimi ondan çekip uzaklaşırken. “Hayır! Bunu bana yapma!”

“Eğer beni gerçekten, içtenlikle seviyorsan, Bella.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Bu *hiç* adil değil. Ayrıca Edward o bahaneyi kullandı bile.”

“Bahse girerim bu işi geleneksel şekilde yapsan Edward’ın daha çok hoşuna gidecektir, sana asla itiraf etmese bile. Ve Esme – bu onun için ne ifade eder bir düşün!”
İnledim. “Yenidoğanlarla tek başıma karşı karşıya gelirim daha iyi.”

“Sana on yıl borçlu olurum.”

“Bana bir asır borçlu olursun!”

Gözleri parladı. “Bu bir evet mi?”

“Hayır! Bunu yapmak istemiyorum!”

Birkaç metre yürümekten ve rahibin söylediklerini tekrarlamaktan başka bir şey yapmayacaksın.”

“Iyy! Iyy, ıyy!”

“Lütfen?” olduğu yerde zıplamaya başladı. “Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen?”

“Seni bunun için asla ve asla hiçbir zaman affetmeyeceğim, Alice.”

“Yaşasın!” diye ciyakladı ellerini çırparak.

“Bu bir evet *değil*!”

“Ama olacak.” dedi şarkı söylercesine.

“Edward!” diye haykırdım, garajın dışına doğru. “Dinlediğini biliyorum. Gel buraya.” Alice tam arkamdaydı, hala el çırpıyordum.

“Çok teşekkür ederim, Alice.” dedi arkamdan gelen huysuz bir sesle. Ağzının payını vermek için arkamı döndüm ama ifadesi öyle endişeli ve üzgündü ki şikayetlerimi dile getirmedim. Onun yerine kollarımı ona dolayıp gözlerimdeki sinirden yaşarmasını ağlıyorum sanmasınlar diye yüzümü sakladım.

“Vegas.” diye söz verdi Edward kulağıma.

“Hayatta olmaz.” dedi zevkle Alice. “Bella bunu bana asla yapmaz. Biliyorsun Edward, bir kardeş olarak bazen bir hayal kırıklığısın.”

“Acımasız olma” diye yakındım. “Senin aksine beni mutlu etmeye çalıyışıyor.”

“Ben de seni mutlu etmeye çalışıyorum, Bella. Sadece ben... uzun vadede senin neyin mutlu edeceğini daha iyi biliyorum. Bana teşekkür edeceksin. Belki bir elli yıl için değil ama kesinlikle bir gün edeceksin.”

“Sana karşı bahse gireceğim bir günün geleceğini hayatta tahmin edemezdim, Alice, ama o gün geldi.”

O berrak kahkahalarından birini attı. “O zaman, bana yüzüğünü gösterecek misin?”

O çabucak sol elimi tutup yine aynı hızla bırakırken korkuyla yüzümü buruşturdum.

“Hah. Sana takarken gördüm... Bir şey mi kaçırdım?” diye sordu. Kendi sorularını kendi cevaplamadan önce, yarım saniye boyunca konsantre oldu, alnı kırıştı. “Hayır. Düğün hala gerçekleşecek.”

“Bella’nın mücevheratla problemleri var.” diye açıkladı Edward.

“Bir elmastan daha ne çıkar? Şey, sanırım yüzüğün birden fazla elması var, ama demek istediğim zaten bir tanesini –”

“Yeter, Alice!” diye sözünü kesti Edward aniden. Ona bakışı... yine vampir gibiydi. “Acelemiz var.”

“Anlamıyorum. Elmaslarla ilgili olan şey ne?” diye sordum.

“Sonra konuşuruz.” dedi Alice. “Edward haklı – gitsek iyi olacak. Fırtına başlamadan önce tuzak kurup kamp kurmalısın.” Kaşlarını çattı, ifadesi kaygılıydı, neredeyse endişeliydi. “Montunu almayı unutma, Bella. Hava... mevsimle alakasız bir şekilde soğuk.”

“Ben aldım bile.” diye onu telkin etti Edward.

“İyi geceler.” dedi veda ederken.

Açıklığa gitmek iki katı uzun sürdü; Edward, kokumun daha sonra Jacob'ın saklanacağı izin yakınında bile olmaması için dolambaçlı yollardan gitmişti. Beni kollarında taşıdı, ağır sırt çantam her zamanki yerindeydi.

Açıklığın en uzak köşesinde durdu ve beni yere indirdi.

"Pekala. Dokunabildiğin her şeye dokunarak, sadece kuzeye doğru yürü. Alice gidecekleri yolun kafamda belirgin bir şekilde canlanmasını sağladı, yollarını kesmemiz uzun sürmez."

"Kuzey?"

Gülümsedi ve doğru yönü işaret etti.

Açıklıkta, arkamda tuhaf bir şekilde güneşli günün parlak sarı ışığını bırakarak ormanlığın içinde dolandım. Belki de Alice'in bulanık görüsü kar hakkında yanılmıştı. Öyle umdum. Gökyüzü çoğunlukla açıktı, ama rüzgar açık yerlere doğru kızgın kırbaç darbeleri savuruyordu. Ağaçların içi daha serindi ama Haziran ayı için çok daha fazla soğuktu – uzun kollu gömleğimin üstüne giydiğim kalın kazakla bile kollarımdaki tüylerim ürperiyordu. Dokunabileceğim kadar yakın olan her şeye – sert ağaç kabuğu, ıslak eğrelti otu, yosun kaplı kayalar – parmaklarımı sürerek yavaşça yürüdüm.
Edward, benden yirmi metre civarında bir uzaklıkta paralel yürüyerek, benimle kaldı.

"Doğru yapıyor muyum?" diye bağırdım.

"Mükemmel bir şekilde."

Aklıma bir fikir geldi. "Bu işe yarar mı?" diye sordum parmaklarımı saçımda gezdirip sonunda birkaç kopmuş teli çekerek. Eğrelti otlarının oralara attım.

"Evet, o izi güçlendirir. Ama saçlarını koparmana gerek yok, Bella. Diğerleri yeterli."

"Fazladan birkaç yedek saçım var."

Ağaçların altı kasvetliydi ve Edward'a daha yakın olup onun elini tutarak yürüyebilmeyi diledim.

Yolumun önüne çıkan bir kırık dala bir başka saç telimi sıkıştırdım.

"Alice'in istediğini almasına izin vermene gerek yok, biliyorsun." dedi Edward.

"Endişenme, Edward. Ne olursa olsun, seni mihrapta terk etmeyeceğim." İçimde Alice'in istediğini alacağı konusunda kötü bir his vardı, çoğunlukla çünkü Alice istediği bir şey söz konusu olduğunda acımasız birine dönüşüyordu, ve aynı zamanda ben suçlu hissettirildiğimde hemen kanıyordum.

"Endişlendiğim şey bu değil. Bunun senin istediğin şekilde olmasını istiyorum."
İçimi çekme hissimi bastırdım. Doğruyu söylersem – önemli değildi çünkü, her biri farklı korkunçluk seviyelerine sahip değişik yöntemlerdi zaten – bunun onun duygularını inciteceğini biliyordum.

“Şey, istediğini elde etse bile, düğünü küçük tutabiliriz. Sadece biz oluruz. Emmett internetten rahiplik lisansı alabilir.”

Kıkırdadım. “Kulağa daha hoş geliyor.” Yeminleri *Emmett* okusaydı, o kadar resmi de gelmezdi ki bu da bir artıydı. Ama gülmeden durabilmek için çaba harcamam gerekirdi.
“Bak,” dedi gülümseyerek. “Her zaman bir uzlaşma yolu bulunur.”

Yenidoğanların benim izimle karşılaşmaları kesin olan yere varmam biraz zaman aldı, Ama Edward hızım yüzünden hiç sabırsızlık belirtisi göstermedi. Dönerken, aynı yolda kalayım diye önderlik etmek zorunda kaldı. Bana yollar aynı gelmişti.

Tam açıklığa varırken, düştüm. Önümdeki geniş açıklığı görebiliyordum ki bu da muhtemelen neden birdenbire fazlaca heveslendiğimin ve yürüdüğüm yere dikkat etmeyi unuttuğumun sebebiydi. Başımı en yakın ağaca geçirmeden kendimi toparladım ama sol elimin altında küçük bir dal parçası kırıldı ve avcumu deldi.

“Ay! Ah, muhteşem.” diye mırıldandım.

“İyi misin?”

“İyiyim. Olduğun yerde kal. Kanıyor. Bir dakika içinde geçer.”

Beni duymazdan geldi. Cümlemi bitiremeden yanımdaydı.

“İlk yardım çantam var.” dedi sırt çantasını açarken. “İhtiyacım olabileceğini hissetmiştim.”

“Kötü değil. Ben icabına bakarım – senin rahatsız olmana gerek yok.”

“Rahatsız değilim.” dedi sakince. “Gel – temizleyeyim.”

“Bir dakika, başka bir fikrim var.”

Kana bakmadan, midem harekete geçmesin diye de ağzımdan nefes alarak, elimi en yakınımdaki kayaya bastırdım.

“Ne yapıyorsun?”

“Jasper buna *bayılacak*.” diye mırıldandım kendi kendime. Tekrar açıklığa doğru yürümeye başladım avcumu yolumun üzerindeki her şeye bastırarak.
Edward içini çekti.

“Nefesini tut.” dedim.

“Ben iyiyim. Sadece abarttığını düşünüyorum.”

“Tek yapabildiğim bu. İyi bir iş çıkarmak istiyorum.”

Konuşurken, son ağaçları geçtik. Yaralı elimi eğrelti otlarına sürdüm.

“Ve çıkarttın da.” diye güvence verdi. “Yenidoğanlar çılgına dönecek, ve Jasper bağlılığından çok etkilenecek. Şimdi izin ver yarana bakayım – kesiği kirlettin.”

“Ben yapayım, lütfen.”

Elimi aldı ve incelerken gülümsedi. “Bu beni artık rahatsız etmiyor.”

Yarayı temizlerken, her hangi bir sıkıntıya dair bir iz arayarak onu dikkatlice izledim. Dudaklarının kenarındaki gülümsemeyi korudu ve düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye devam etti.

“Neden?” diye sordum sonunde o avcumun üstündeki bandajı düzeltirken.

Omuz silkti. “Atlattım.”

“Sen… *atlattın*? Ne zaman? Nasıl?” Benim çevremde en son en zaman nefesini tuttuğunu hatırlamaya çalıştım. Tek düşünebildiğim geçen Eylül ayındaki berbat doğumgünü partimdi.

Edward dudaklarını ıslattı, uygun kelimeleri arıyordu. “Koca bir yirmi dört saat boyunca senin ölü olduğunu düşünerek yaşadım, Bella. O, bakış açımı değiştirdi.”

“Sana nasıl koktuğumu değiştirdi mi?”

“Hiç de değil. Ama... seni kaybetmenin nasıl hissettirdiğini anlamak... tepkilerimi değiştirdi. O tarz bir acıya sebep olacak her türlü şeyden deli gibi korkuyorum.

Diyecek bir şey bulamadım.

İfademe gülümsedi. “Sanırım buna oldukça eğitici bir deneyim diyebiliriz.”
Sonra rüzgar, saçlarımı yüzümün etrafında savurup ve beni titreterek, açıklığa esti.

“Tamam,” dedi çantasına uzanarak. “Sen payına düşeni yaptın.” Kalın kışlık montumu çıkarıp, kollarımı geçirmem için tuttu. “Şimdi iş artık bizden çıktı. Hadi kamp yapmaya gidelim!”

Sesindeki yapmacık heyecana güldüm.

Sargıda olan elimi tuttu – diğeri daha kötü durumdaydı, hala bandajlıydı – ve açıklığın öteki tarafına doğru yürümeye başladı.

“Jacob’la nerede buluşacağız?” diye sordum.

“Burada.” diyerek önümüzdeki ağaçları gösterdi. Tam o sırada Jacob ağaçların gölgeleri arasında belirdi.

Onu insan şekliyle görmek beni şaşırtmamalıydı. Neden büyük kızıl– kahve kurdu beklediğimden emin değildim.

Jacob yine daha iri gibi geldi bana – şüphesiz beklentilerimin bir sonucuydu bu; herhalde bilinçsiz bir şekilde aklımdaki o daha küçük Jacob'ı – her şeyi o kadar zorlaştırmamış o rahat arkadaşımı – görmeyi umuyordum. Kollarını çıplak göğsünde birleştirmişti, bir yumruğuyla da kabanını tutuyordu. Bizi izlerken yüzü ifadesizdi.
Edward dudaklarını buruşturdu. "Bunu yapmak için daha iyi bir yol olmalıydı."

"Artık çok geç." diye mırıldandım suratsız bir şekilde.

İçini çekti.

"Selam, Jake." diye karşıladım onu yaklaştıkça.
"Selam, Bella."
"Merhaba, Jacob." dedi Edward.

Jacob nezaketini görmezden geldi, tamamen işe odaklanmış bir şekilde. "Onu nereye götürüyorum?"

Çantanın yan ceplerinden bir harita çıkardı ve ona verdi. Jacob haritayı açtı.

"Şu anda buradayız." dedi Edward, doğru noktaya dokunabilmek için uzandı. Jacob onun elinden irkildi ama sonra kendini toparladı. Edward fark etmemiş gibi yaptı.

"Ve onu buraya götüreceksin." diye devam etti Edward, kağıttaki yılan biçimli deseni parmağıyla takip ederek. "Aşağı yukarı dokuz mil."

Jacob başıyla onayladı.

"Bir mil kadar uzaklaştığınızda, yollarımız kesişmeli. Bu size yolu gösterir. Haritaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkürler. Bu bölgeyi oldukça iyi biliyorum. Sanırım nereye gittiğimi biliyorum."

Jacob ses tonunu kibar tutmak için Edward'dan daha fazla çaba harcıyor gibi görünüyordu.

"Ben daha uzun bir yoldan gideceğim." dedi Edward. "Ve sizle birkaç saat içinde görüşürüz."

Edward bana mutsuz bir şekilde baktı. Planın bu kısmını sevmemişti.

"Görüşürüz." diye mırıldandım.

Edward ters yöne doğru giderek, ağaçların içinde kayboldu.

O gider gitmez, Jacob neşelendi.

"N'aber, Bella?" diye sordu yüzünde kocaman bir sırıtışla.

Gözlerimi devirdim. "Her zamanki şeyler işte."

"Evet." diye onayladı. "Birkaç vampir, seni öldrümeye çalışıyor. Klasik."

“Klasik.”

“Şey,” dedi kabanını koluna atarak. “Hadi gidelim.”

Surat asarak, ona doğru küçük bir adım attım.

Eğildi ve kolunu dizlerimin arkasına savurdu, arkaya doğru düştüm. Diğer kolu ise kafam yere çarpmadan beni tuttu.

“Pislik,” diye mırıldandım.

Jacob ağaçların içine doğru koşarken kıkırdadı. Normal bir hızda koştu, sağlam bir insanın ayak uydurabileceği bir hızdaydı... aynı seviyede... tabii onun gibi elli kilonun üstünde yük taşıyor olmasaydı.

“Koşmak zorunda değilsin. Yorulacaksın.”

“Koşmak beni yormuyor.” dedi. Nefes alış verişi düzenliydi – bir maratoncunun değişmeyen temposu gibi. “Ayrıca, yakında hava soğuyacak. Umarım biz oraya varmadan kampı kurmuş olur.”

Kabanının kalın kol kısmına parmaklarımla hafifçe vurdum. “Artık senin üşümediğini sanıyordum.”

“Üşümüyorum. Bunu senin için getirmiştim, eğer hazırlıklı gelmediysen diye.” Montuma baktı, sanki neredeyse benim kadar hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Bu havanın hissettirdiklerini sevmiyorum. Beni gergin yapıyor. Hiçbir hayvana rastlamadığımızı fark ettin mi?”

“Hmm, pek sayılmaz.”

“Fark etmeyeceğini tahmin etmiştim. Duyuların fazla kör.”

Duymazdan geldim. “Alice de fırtınadan endişeleniyordu.”

“Ormanı bu derece susturmak zor iştir. Kamp yolculuğu için harika bir gece seçmişsin.”

“Bu tamamen benim fikrim değildi.”

Üzerinde gittiği patikasız yol gittikçe daha da dik olmaya başladı, ama bu onu yavaşlatmadı. Kolaylıkla bir kayadan ötekine atladı, ellerine hiç ihtiyaç duymuyor gibi görünüyordu. Mükemmel dengesi bana bir dağ keçisini anımsattı.

“Bileziğindeki o yeni ekleme de neyin nesi?”

Başımı eğdim ve kristal kalbin bileğimin üst kısmında olduğunu fark ettim.

Suçlu bir şekilde omuz silktim. “Bir başka mezuniyet hediyesi.”

Burnundan soludu. “Bir taş. Çok şaşırtıcı.”

Bir taş? Birdenbire garajın dışındayken Alice'in bitiremediği cümlesi aklıma geldi. Parlak beyaz kristale baktım ve Alice'in söylediği şeyi hatırlamaya çalıştım... elmaslarla ilgili. Demek istediği şey '*zaten bir tanesini takmışsın bile'* olabilir mi? Yani zaten Edward'ın verdiği elmaslardan birini takıyorum demek istercesine? Hayır, bu mümkün olamaz. O zaman o taşın beş karat ya da onun gibi çılgın bir şey olması lazım! Edward yapamazdı –

"Uzun zamandır La Push'a gelmiyorsun." dedi Jacob, benim rahatsız edici tahminlerimi bölerek.

"Meşguldüm." dedim. "Ve... zaten muhtemelen ziyaret de etmezdim."

Suratını astı. "Ben senin bağışlayıcı kişi olduğunu sanıyordum, kin tutan bendim."

Omuz silktim.

"O son zamanla ilgili sık sık düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Güldü. "Ya yalan söylüyorsun, ya da yaşayan en inatçı kişisin."

"İkincisi için bir şey diyemem ama yalan söylemiyorum."

Şu an içinde bulunduğumuz şartlar altında – yani sıcak kolları sıkıca beni sarmışken ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yokken – bu konuda konuşmak istemiyordum. Yüzü istediğimden de yakındı. Bir adım geriye gidebilmeyi diledim.

"Akıllı kişi verdiği kararları her yönüyle düşünür."

"Ben düşündüm." diye karşılık verdim
"Eğer bize son gelişinde yaptığımız... ee, konuşma hakkında hiç düşünmediysen, o zaman bu doğru değil."
"O konuşmanın benim *kararımla* bir ilgisi yok."
"Bazı insanlar kendilerini kandırabilmek için her şeyi yaparlar."
"Fark ettiğime göre özellikle kurt adamlar bu yanlışa en sık düşenler – sence genetik bir şey olabilir mi?"

"Bu onun benden daha iyi öpüştüğü anlamına mı geliyor?" diye sordu Jacob birden hüzünlü bir şekilde.

"Buna net bir cevap veremem, Jake. Edward hayatımda öpüştüğüm tek kişi."
"Benim dışımda."
"Ama onu öpücükten saymıyorum, Jacob. Daha çok bir saldırı olarak görüyorum."
"Ah! Bu çok acımasızcaydı."

Omuz silktim. Sözümü geri almayacaktım.

"Onun için özür diledim." diye hatırlattı.

“Ve ben de affettim... çoğunlukla. Ama bu olayı nasıl anımsadığımı değiştirmiyor.”

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Sonra bir süre sessizlik oldu; sadece düzenli nefesinin ve üstümüzdeki ağaç tepelerinde esen rüzgarın sesi duyuluyordu. Dik bir tepe önümüzde belirdi; çıplak, sarp gri bir taş. O ormanda yukarı doğru kıvrılırken, biz tepenin alt kısmını takip ettik.

“Hala bunun oldukça sorumsuzca olduğunu düşünüyorum.” Dedi Jacob ansızın.

“Her ne hakkında konuşuyorsan, yanılıyorsun.”

“Düşün, Bella. Sen sadece bir kişiyi öptün – ki insan bile değil o – tüm hayatın boyunca o kadarla yetinip her şeyi bırakacak mısın? İstediğinin bu olduğunu nereden biliyorsun? Sence de biraz daha deneyim yaşaman gerekmiyor mu?

Sesimi sakin tutmaya çalıştım. “Ne istediğimi çok iyi biliyorum.”

“O zaman tekrar kontrol etmenin bir sakıncası yok. Belki başka birini daha öpmeyi denemelisin – sadece karşılaştırma yapmak için... o gün olanlar sayılmadığına göre. Beni öpebilirsin, mesela. Beni kobay olarak kullanmanı aldırmam.”
Beni göğsünde daha da sıkı tuttu, böylece yüzüm onunkisine daha da yaklaştı. Kendi şakasına gülümsüyordu, ama ben işi şansa bırakamazdım.

“Benimle uğraşma, Jake. Yemin ederim eğer çeneni kırmak isterse onu durdurmam.”
Sesimdeki panik gülümsemesini daha da genişletti. “Eğer benden seni öpmemi istersen, sinirlenmesi için bir sebep olmaz. Onun için sorun olmayacağını söylemişti.”

“Hiç nefesini tutma, Jake – hayır, bekle, fikrimi değiştirdim. Devam et. Ben senden beni öpmeni isteyene kadar nefesini tut.”

“Bugün çok huysuzsun.”

“Neden acaba?”

“Bazen beni kurtken daha çok sevdiğini düşünüyorum.”

“Bazen bu doğru. Senin o durumdayken *konuşamamanla* alakalı olsa gerek.”

Düşünceli bir şekilde geniş dudaklarını büzdü. “Hayır, bence sorun o değil. Bence ben insan değilken benim yanımda olmak senin için daha kolay, çünkü o zaman senin için benden etkilenmiyormuş gibi davranmak daha kolay.”

Ufak bir hayret nidasıyla ağzım açık kaldı. Hemen ağzımı kapattım ve dişlerimi sıktım.
Bunu duydu. Ağzı zafer dolu bir gülümsemeyle kulaklarına vardı.

Konuşmadan önce yavaş bir şekilde nefes aldım. “Hayır. Konuşamadığın için olduğundan eminim.”

İçini çekti. “Kendine yalan söylemekten yorulmuyor musun? Benim varlığımın ne kadar farkında olduğunu bilmelisin. Fiziksel olarak yani.”

“Bir insan fiziksel olarak nasıl senin farkında olmayabilir, Jacob?” diye üsteledim. “İnsanların özel hayatına saygı duymayı reddeden kocaman bir canavarsın.”

“Seni tedirgin ediyorum. Ama sadece insanken. Ben kurtken, çevremde daha rahatsın.”

“Tedirginlik ile sinirlilik aynı şey değil.”

Uzun bir süre bana baktı, yürümesini yavaşlattı, keyfi kaçmıştı. Gözleri kısıldı, kaşlarının gölgesi üzerlerine düşmüştü artık kapkara görünüyorlardı. Koşarken o kadar düzenli olan nefes alışı birden hızlandı. Yavaşça, yüzünü bana yaklaştırdı.

Ne yapmaya çalıştığını çok iyi bilerek, ona baktım.

“Yüz senin yüzün.” diye hatırlattım ona.

Kahkaha attı ve tekrar koşmaya başladı. “Senin vampirinle gerçekten kavga etmek istemiyorum bu gece – yani diğer geceler, fark etmez. Ama ikimizin de yarın işi var, ve Cullenlar’ı bir kişi eksik bırakmak istemem.

Ani ve beklenmedik bir utanç dalgası ifademi bozdu.

“Biliyorum, biliyorum.” diye cevap verdi, anlamamıştı. “Beni yeneceğini düşünüyorsun.”

Konuşamadım. Onları bir kişi eksik bırakıyordum. Ya ben çok zayıf olduğum için birisine zarar gelirse? Ama ya ben cesur davransaydım ve Edward... düşünemiyordum bile.

“Senin sorunun ne, Bella?” Büründüğü şakacı kabadayı tavrı kaybolmuş, altından benim Jacob’ımı, sanki maskesini çıkarırcasına göstermişti. “Eğer söylediğim bir şey seni üzdüyse, biliyorsun sadece şaka yapıyordum. Ben öyle demek istemedim – hey, iyi misin? Ağlama, Bella” diye yalvardı.

Kendime hakim olmaya çalıştım. “Ağlamayacağım.”

“Ne dedim?”

“Sen bir şey söylemedin. Sadece, şey, sorun benim. Ben bir şey yaptım... kötü bir şey.”
Gözleri şaşkınlıkla açılarak bana baktı.

“Edward yarın savaşmayacak.” diye fısıldadım açıklamamı. “Benimle kalmasını sağladım. Koca bir korkağım.”

Kaşlarını çattı. “Bunun işe yaramayacağını mı düşünüyorsun? Seni burada bulmalarının? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?”

“Hayır, hayır. Ben ondan korkmuyorum. Sadece.. onun gönderemem. Eğer geri gelmezse...” Ürperdim ve bu düşünceyi kafamdan atmak için gözlerimi kapattım.

Jacob sessizdi.

Gözlerim kapalı fısıldamayı sürdürdüm. “Eğer biri incinirse, her zaman benim suçum olacak. Ve eğer hiç kimse incinmese bile... korkunçtum. Olmak zorundaydım, benimle kalsın diye ikna edebilmek için. O suçumu yüzüme vurmayacak ama ben her zaman neler yapabileceğimi bileceğim.” Bunu içimden atarak birazcık daha iyi hissetmiştim.. Sadece Jacob’a itiraf edebilsem bile öyleydi.

Homurdandı. Yavaşça gözlerimi açtım, ve sert maskesinin geri dönmüş olduğuna üzüldüm.

“Onu gitmekten vazgeçirebildiğine inanamıyorum. Ben bunu ne olursa olsun kaçırmazdım.”

İçimi çektim. “Biliyorum.”

“Bu herhangi bir anlama gelmiyor, gerçi.” Birden geri gitmeye başladı. “Bu onun seni benden daha çok sevdiği anlamına gelmiyor.”

“Ama *sen* yalvarsam bile benimle kalmazdın.”

Bir süre dudaklarını büktü ve bunu inkar edip etmeyeceğini merak ettim. İkimiz de gerçeği biliyorduk. “Bu sadece seni daha iyi tanıdığım için,” dedi en sonunda. “Her şey sorunsuz bir şekilde gidecek. Bana sorsan ve ben hayır bile desem, sonrasında bana kızgın olmazdın.”

“Her şey gerçekten de sorunsuz ilerlese, muhtemelen haklı olurdun. Kızmazdım. Ama yokluğunun her dakikasında endişeden hasta olacağım, Jake. Çılgına döneceğim.”
“Neden?” diye sordu ters ters. “ Eğer bana bir şey olursa seni niye ilgilendirsin ki?”

“Öyle deme. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Senin istediğin şekilde olmadığı için üzgünüm ama durum bu. Benim en iyi arkadaşımsın. En azından, öyleydin. Ve hala bazen öylesin... daha rahat olduğun zamanlarda.”

O sevdiğim eski gülümsemesiyle bana gülümsedi. “Ben her zaman öyle olacağım.” diye söz verdi. “Davranmam gerektiği gibi... davranmadığım zamanlarda bile. Derinlerde bir yerlerde, ben hep buradayım.”

“Biliyorum. yoksa neden bütün o saçmalıklarına katlanayım.”
Kahkaha attı, ama gözleri mutsuzdu. “*Ne zaman* senin de bana aşık olduğunu fark edeceksin?”

“Yaşanan anı bozmak için senden iyisi yok.”

“Onu sevmediğini söylemiyorum. Aptal değilim. Ama aynı anda birden fazla insanı sevmek mümkün, Bella. Canlı örneğini gördüm.”

“Tuhaf bir kurt adam değilim ben, Jacob.”

Burnunu kırıştırdı, ve ben de bu son lafım için özür dileyecektim ama konuyu değiştirdi.

“Yolumuz az kaldı, onun kokusunu alabiliyorum.”

Rahatlamış bir şekilde içimi çektim.

İç çekmemi yanlış yorumladı. “Yavaşlamaktan çok mutlu olurdum, Bella, ama *bu* başlamadan sığınakta olmak isteyeceksin.”

İkimiz de gökyüzüne baktık.

Mor – siyah bulutlardan oluşan bir duvar altındaki ormanı karartarak batıdan doğru hızla geliyordu.

“Vay canına.” diye mırıldandım. “Acele etsek iyi olur, Jake. O bulutlar buraya varmadan eve gitsen iyi edersin.”

“Eve gitmeyeceğim.”

Ters ters baktım, öfkelendim. “Bizimle kamp yapmayacaksın.”

“Teknik olarak, yapmayacağım – yani sizin çadırınızda falan kalmayacağım. Kokudansa fırtınayı tercih ederim. Ama eminim senin kan emicin işbirliği açısından sürüyle bağlantıda kalmak isteyecektir ve ben de bu hizmeti mutlulukla sağlayacağım.”

“O Seth’in işi sanıyordum.”

“Yarın savaş sırasında yerime geçecek.”

Hatırladım ve birkaç saniye sessiz kaldım. Aniden şiddetli bir şekilde endişelenerek ona baktım.

“Sanırım hazır buradayken senin de kalmanı sağlayacak herhangi bir yol yoktur?” diye sordum. “Yalvarsam bile? Ya da hayatım boyunca sadık hizmetkarın olacağımı falan söylesem bile?”

“Cezbedici, ama hayır. Gerçi, yalvarmanı görmek ilginç olabilir. İstersen bir dene.”

“Gerçekten söyleyebileceğim hiçbir şey ama tek bir şey bile yok mu?”

“Hayır. Bana daha iyi bir dövüş söz vermeyeceğin sürece olmaz. Her neyse, kararları veren Sam, ben değil.”

Bu bir şey hatırlattı.

“Geçen gün Edward bir şey söyledi... senin hakkında.”

Öfkelendi. “Muhtemelen yalandır.”

“Ah, gerçekten mi? Sürünün komutasında ikinci değilsin, o zaman?”

Gözlerini kırpıştırdı, yüzü şaşkınlıkla ifadesizleşti. “Ah. Şu.”

“Neden bana hiç söylemedin?”

“Niye söyleyeyim ki? Büyük bir şey değil.”

“Bilemiyorum. Neden olmasın? İlginç. Peki, nasıl işliyor bu? Nasıl oldu da Sam Alfa oldu da sen... Beta oldun?”

Jacob uydurduğum terimlere güldü. “Sam ilki olanımız, en eskimiz. Lider olması mantıklı.”

Kaşlarımı çattım. “Ama o zaman ikinci olması gereken Jared ya da Paul, değil mi? Sam’den sonra dönüşenler onlardı.”

“Şey.. açıklaması zor.” dedi Jacob geçiştirerek.

“Dene.”

İçini çekti. “Daha çok neslinle alakası var, anlıyor musun? Biraz muhafazakarca. Büyükbabanın kim olduğu neden önemli olsun, değil mi?”

Jacob’ın bana uzun zaman önce söylediği bir şeyi hatırladım, ikimizin de kurt adamlarla ilgili bir şey bilmediği zamanlarda.

“Ephraim Black’in Quileuteler’in en sonuncu şefi olduğunu söylememiş miydin?”

“Evet, bu doğru. Çünkü o Alfa’ydı. Biliyor musun şu anda, teknik olarak, bütün kabilenin şefi Sam.” Güldü. “Çılgın gelenekler.”

Bir süre üzerinde düşündüm, parçaları yerine oturtmaya çalışıyordum. “Ama sen aynı zaman da demiştin ki insanlar babanı Ephraim’in torunu olduğu için konseydeki herkesten daha çok dinlerler?”

“Ne olmuş ona?”

“Şey, madem nesille alakalı... şef olması gereken sen değil misin, o zaman?”
Jacob cevap vermedi. Kararan ormana baktı, nereye gitttiğine konsantre olması gerekiyormuşçasına.

“Jake.”

“Hayır. O Sam’in işi.” Gözlerini patikasız yolumuzdan ayırmadı.

“Neden? Büyük büyükbabası Levi Uley’di, değil mi? Levi de Alfa mı?”

“Sadece bir Alfa olur.” diye cevapladı otomatik olarak.

“O zaman Levi neydi?”

“Bir çeşit Beta, sanırım.” Benim terimimi küçümseyerek. “Benim gibi.”

“Hiç mantıklı değil.”

“Önemli değil.”

“Sadece anlamak istiyorum.”

Jacob en sonunda benim şaşkın bakışlarıma karşılık verdi ve sonra içini çekti. “Evet, Alfa olması gereken bendim.”

Kaşlarımı çattım. “Sam yerinden vazgeçmek istemedi mi?”

“Pek sayılmaz. Ben öne çıkmak istemedim.”

“Neden?”

Kaşlarını çattı, sorularımdan rahatsız olarak. Eh, artık rahatsız olma sırası ondaydı.

“Hiçbirini istemedim, Bella. Hiçbir şeyin değişmesini istemedim. Efsanevi bir şef olmak istemedim. Bir kurt adam sürüsünün bir parçası bile olmak istemedim, bırak onların lideri olmayı. Sam önerse bile kabul etmezdim.”

Uzunca bir süre düşündüm. Jacob düşüncelerimi bölmedi. Tekrar ormana baktı.

“Ama senin mutlu olduğunu sanıyordum. Bu durumla bir problemin olmadığını.” diye fısıldadım sonunda.

Jacob bana güvence verircesine gülümsedi. “Evet. Çok da kötü değli. Bazen heyecanlı, bu yarınki şey gibi. Ama ilk başlarda, var olduğunu bile bilmediğin bir savaşa sürüklenmek gibi hissettirmişti. hiçbir seçeneğin yoktu, anlıyor musun? Ve çok da kesindi.” Omuz silkti. “Her neyse, sanırım artık memnunum. Yapılması gerekiyor, ve işi doğru yapması için bir başkasına güvenebilir miyim? Kendim bundan emin olmam daha iyi.”

Ona baktım, arkadaşım beklenmedik türde bir huşu içindeydi. Daha önce olduğunu düşündüğümden çok daha yetişkindi. O gece şölen ateşinde Billy ile olduğu gibi, olmasını hiç düşünmediğim bir görkem vardı.

“Şef Jacob.” diye fısıldadım, kelimelerin kulağa geliş şekline gülümseyerek.

Gözlerini devirdi.

Hemen sonra, rüzgar çevremizdeki ağaçlar arasında çok daha şiddetli bir şekilde esti, ve sanki bir buz kütlesine çarpmış gibi hissettirdi. Tahta kırılmasının keskin sesi dağlarda yankılandı. Tüyler ürpertici bulutlar gök yüzünü kaplarken ışık yok olsa da, yine de titreşen küçük beyaz benekleri görebiliyordum.

Jacob hızını arttırdı, artık çok hızlı gittiğinden gözlerini yerden ayırmıyordu. Ben de kardan korunmak için göğsüne daha sıkı bir şekilde tutundum.

Dakikalar sonra, taşlı tepenin kuytu köşesine doğru hızla ilerlerken, tepenin korunaklı kenarına kurulmuş küçük çadırı görebildik. Kar hala yağıyordu, ama rüzgar karın tutmasına izin vermeyecek kadar şiddetliydi.

"Bella!" diye bağırdı Edward ani bir rahatlamayla. Onu küçük açık alanda volta atarken yakalamıştık.

Hemen yanımda belirdi, o çevik hareketleri net görülmüyordu. Jacob sindi ve beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Edward onun tepkisini görmezden geldi ve bana sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim." dedi Edward başımın üzerinden. Ses tonu yanlış anlaşılmayacak şekilde samimiydi. "Beklediğimden çabuk geldiniz, gerçekten takdir ettim."

Jacob'ın cevabını görebilmek için döndüm.

Jacob sadece omuz silkti, tüm o arkadaş canlısı tavru silinip gitmişti. "İçeri götür onu. Bu fırtına kötü olacak – saçlarım kafa derimde diken diken oldu. O çadır güvenli mi?"

"Tamamını kayaya sabitledim."

"İyi."

Jacob gökyüzüne baktı – artık fırtına ile kararmıştı, döne döne inen kar taneleri etrafa serpişmişti. Burun delikleri genişledi.

"Dönüşeceğim." dedi. "Evde neler oluyor bilmek istiyorum."

Kabanını kısa, kalın bir dala astı, ve arkasına bile bakmadan karanlık ormana daldı.

22. ATEŞ VE BUZ

Rüzgar gene çadırı salladı ve ben de onunla birlikte sallandım. Sıcaklık düşüyordu. Bunu uyku tulumuna rağmen ve montuma rağmen hissedebiliyordum. Tamamen giyiniktim, yürüyüş botlarım hala ayağımdaydı. Bir şey fark ettirmiyordu. Nasıl bu kadar soğuk olabilirdi? Nasıl daha da soğumaya *devam* ederdi? Bir yerde durması gerekiyordu, değil mi?

"S– s– s– s– s– s– saat k– k– k– k– kaç?" Takırdayan dişlerimin arasından kendimi konuşmaya zorladım.

"İki." Diye cevapladı Edward.

Edward dar alanda elinden geldiğince benden uzakta oturmaya çalıştı, ben zaten o kadar üşümüşken benim üzerime doğru nefes almaya bile korkuyordu. Yüzünü görebilmek için fazla karanlıktı, ama sesi endişe, kararsızlık ve hüsranla hiddetlenmişti.
"Belki..."

"Hayır, ben i– i– i– y– y– yiyim, g– g– g– gercekten. Dışarı ç– ç– ç– ç– çıkmak i– istemiyorum."

Şimdiye kadar en azından bir on kere beni dışarda koşmam için ikna etmeye çalışmıştı, ama ben sığınağımı terketmeye korkuyordum. Tüm o şiddetli rüzgardan korunaklı olmasına rağmen içerisi böylesine soğuksa, o rüzgarda koşmanın ne kadar kötü olacağını tahmin edebiliyordum.

Ve öğleden sonraki tüm çabalarımız da boşa gitmişti. Fırtına bittikten sonra kendimizi yeniden hazırlamak için yeteri kadar zamanımız olacak mıydı? Ya fırtına sona ermeseydi? Şu anda hareket etmenin hiçbir anlamı yoktu. Bir geceyi titreyerek geçirebilirdim.

Endişelendiğim şey, bıraktığım izlerin kaybolmasıydı ama Edward yine de gelmekte olan canavarlar için yeterince açık olacağına söz verdi.

"Ne yapabilirim?" Neredeyse yalvarıyordu.

Başımı salladım.

Karların dışından, Jacob keyifsizce sızlandım.

"G– g– g– g– git b– b– b– buradan." Diye emrettim, yine.

"Sadece senin için endişeleniyor." diye tercüme etti Edward. "O iyi. *Onun* bedeni bu havayla başa çıkmak için donanımlı."

"H– h– h– h– h– h." Yine de ayrılması gerektiğini söylemek istedim, ama dişlerim izin vermedi.. Denerken neredeyse dilimi ısırıyordum. En azından Jacob gerçekten de kar için donanımlı görünüyordu, daha kalın, uzun ve kabarık kızıl– kahve kürküyle sürüsündeki diğerlerinden daha bile iyiydi. Bunun nedenini merak ettim.

Tiz, kulak tırmalayıcı bir şikayet sesiyle inledi.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye homurdandı Edward, artık kibarlıkla uğraşmayacak kadar tedirgindi. "*Bu* fırtınanın içinden onu taşıyarak geçeyim mi? Seninde herhangi bir faydanı göremiyorum. Neden gidip bir soba falan kapıp gelmiyorsun?"

"Ben iy– y– y– y– y– y– y– yim," diye itiraz ettim. Edward'ın iniltisine ve çadırın dışındaki anlaşılmayan homurtuya bakılırsa, kimseyi ikna edememiştim. Rüzgar çadırı sertçe salladı, ve ben de onunla uyumlu bir şekilde titredim.

Ani bir kükreme rüzgarın gümbürtüsünü böldü ve ben kulaklarımı kapadım. Edward kaşlarını çattı.

“Buna hiç gerek yoktu,” diye mırıldandı. “Ve ayrıca duyduğum en kötü fikir.” Diye bağırdı daha yüksek sesle.

“Senin aklına gelenlerden daha iyi.” Diye yanıtladı Jacob, insan sesi beni irkiltti. “*Git de bir soba kap’* mış.” Diyerek homurdandı. “St. Bernard köpeği değilim.”
Çadır kapısının fermuarının çabucak açıldığını duydum.

Jacob, buz gibi bir havayı da kendisiyle içeri alarak sığabildiği en ufak aralıktan içeri girdi. Birkaç kar tanesi çadırın tabanına düştü. O kadar çok titredim ki sarsıldım.
“Bunu sevmedim.” Diye tısladı Edward, Jake çadır kapısının fermuarını kapatırken. “Sadece montu verip dışarı çık.”

Gözlerim şekilleri seçecek kadar alışmıştı – Jacob çadırın yanındaki ağaca asılı olan parkayı taşıyordu.

Neden bahsettiklerini sormaya çalıştım, ama titreme beni kontrol edilemez şekilde kekelettiği için ağzımdan çıkan tek şey; “N– n– n– n– n– n– n– n” oldu.

“Parka yarın için – onu kendi kendine ısıtabilmek için fazla üşümüş. Parka donmuş.” Kapının oraya bıraktı. “Bir sobaya ihtiyacı olduğunu söylemiştim, ve işte buradayım.” Jacob çadır izin verdiğince kollarını açtı. Her zamanki gibi, ortalıkta kurt olarak dolandığı için, sadece temel ihtiyaçları üzerine almıştı – bir eşofman altı. Üst kısmı ve ayakları çıplaktı.

“J– J– J– J– Jake, d– d– d– d– donacaks– s– sın.” Şikayet etmeye çalıştım.

“Ben donmam.” dedi neşeli bir şekilde. “Son günlerde sıcacık kırk iki dereceyle yaşıyorum. Kısa zamanda terletirim seni.”
Edward homurdandı, ama Jacob ona bakmadı bile. Onun yerinde emekleyerek yanıma geldi ve uyku tulumumun fermuarını açmaya başladı.

Birdenbire Edward, elini Jacob’ı zaptetmek amacıyla onun omzuna koydu. Karbeyaz rengine karşılık koyu ten. Jacob’ın çenesi kasıldı, burun delikleri genişledi, bedeni soğuk temasla irkildi. Kolundaki uzun kaslar otomatik olarak gerildi.

“Ellerini üzerimden çek,” dişlerini sıkarak hırladı.

“Ellerini ondan uzak tut.” Edward kızgınca yanıtladı.

“K– k– k– kavga et– t– t– tmeyin,” diye yalvardım. Başka bir titreme bütün bedenimi salladı. Dişlerim o kadar sert çarpıyordu ki kırılacaklarını sandım.

“Eminim ayak parmakları iyice morarıp düştüğünde sana bunun için teşekkür eder.” Diye karşı çıktı Jacob.

Edward tereddüt etti, sonra elini çekti ve köşedeki eski yerine gitti.

Sesi düz ve korkutucuydu. “Kendine dikkat et.”

Jacob kıkırdadı.

“Yana kay, Bella.” Dedi uyku tulumunu daha da açarak.

Büyük bir öfkeyle ona baktım. Edward’ın neden böyle tepki verdiğine şaşmamak gerekti.

“H– h– h– h– h” diye karşı çıkmaya çalıştım.

“Aptal olma,” dedi sinirli bir şekilde. “On adet ayak parmağına sahip olmayı sevmiyor musun?”

Tulumun içindeki olmayan yere bedenini sığdırdı ve fermuarı arkasından zorla kapattı.

Ve sonra itiraz edemedim – etmek istemedim artık. O kadar sıcaktı ki. Kollarını bana doladı, beni çıplak göğsüne sıkıca bastırdı. Sıcaklık karşı konulamazdı, sanki suyun altında çok kalıp yüzeye çıktıktan sonra solunan hava gibiydi. Hevesli bir şekilde buz tutmuş parmaklarımı tenine bastırdığımda büzüldü.

“Tanrım, donuyorsun, Bella,” diye şikayet etti.

“Ü– ü– ü– üzgünüm,” diye kekeledim.

“Rahatlamaya çalış,” diye önerdi başka bir ürperti bütün vücudumu şiddetle sarsarken. “Birazdan ısınacaksın. Elbette, üstündekileri çıkarsaydın daha çabuk ısınırdın.”

Edward sinirli bir şekilde hırladı.

“Bu sadece basit bir gerçek.” Diye kendini savundu Jacob. “Hayatta kalma ders bir.”
“K– k– k– kes ş– şunu, Jake,” dedim sinirli bir şekilde, ama bedenim ondan uzaklaşmaya yanaşmıyordu bile. “K– k– k– kimse gerçekten on ayak p– p– p– parmağına ihtiyaç d– d– duymaz.”

“Kan emici için endişelenme.” Dedi Jacob, kendinden memnun bir ses tonuyla. “Sadece kıskanıyor.”

“Tabii ki kıskanıyorum.” Edward’ın sesi kadifemsiydi yine, kontrol altında, karanlıktaki bir müzikal mırıltı gibi. “Şu anda senin onun için yaptığını kendim yapabilmeyi ne kadar istediğime dair en ufak bir fikrin yok, kırma.”

“Onlar kötü tarafları,” dedi Jacob neşeyle, ama sonra ses tonu bozuldu.” En azından benim yerimde sen olmanı dilediğini biliyorsun.”
“Doğru.” diye onayladı Edward.

Onlar ağız dalaşı yaparken, titreme yavaşladı ve katlanılır oldu.

“İşte,” dedi Jacob hoşnutça. “Daha iyi hissediyor musun?”
Sonunda net olarak konuşabiliyordum. “Evet.”
“Dudakların hala mavi.” Dedi düşünceli bir şekilde. “Onları da senin için ısıtmamı ister misin? İstemen yeterli.”

Edward sert bir şekilde içini çekti.

“Düzgün davran,” diye mırıldandım yüzümü omzuna bastırırken. Soğuk tenim onunkine değince yine irkildi ama ben gözle görülür, kinci bir tatminle gülümsedim.
Tulumun içi sıcak ve rahattı. Jacob’ın beden sıcaklığı her taraftan yansıyor gibiydi – belki her tarafı kapladığı içindi. Botlarımı tekmeleyerek çıkardım ve ayaklarımı bacaklarına bastırdım. Bariz bir şekilde zıpladı ve sonra başını eğip, sıcak yanağını uyuşmuş kulağıma yapıştırdı.

Jacob’ın teninin odunsu, misk kokulu olduğunu fark ettim – buraya, ormanın ortasındaki bu ortama uyuyordu. Hoştu. Cullenlar’ın ve Quileuteler’in tüm o koku meselesini önyargıları yüzünden mi bu kadar sorun haline getirip getirmediklerini merak ettim. Bana herkesin kokusu iyi geliyordu.

Fırtına çadıra saldıran bir hayvanmışçasına kükrüyordu ama artık bu beni endişelendirmiyordu. Jacob soğuk değildi, ve ben de değildim. Hem açıkçası herhangi bir şey için endişelenmek için fazla yorgundum – bu kadar geç saate kadar uyanık olduğum için yorgundum ve kaslarım kasılmaktan ağrıyordu. Donmuş her parçam birer birer çözüldükçe bedenim yavaşça rahatlamaya başladı sonra da iyice gevşedim.

“Jake?” diye mırıldandım uykulu bir şekilde. “Sana bir şey sorabilir miyim? Pisliğin teki gibi davranmaya çalışmıyorum ama, gerçekten merak ediyorum.” Mutfağımdayken kullandığı kelimelerin aynısıydı... ne kadar süre önceydi o?

“Elbette,” diye kıkırdadı hatırlayarak.

“Sen neden arkadaşlarından daha tüylüsün? Eğer kabalaşıyorsam sorumu cevaplamak zorunda değilsin.” Kurt adam kültürünün görgü kurallarını pek bilmiyordum.

“Çünkü saçlarım daha uzun.” Dedi eğlenmiş bir şekilde – en azından sorum onu gücendirmemişti. Kafasını salladı böylece dağınık saçları – çenesine kadar uzamıştı artık – yanaklarımı gıdıkladı.

“Ah.” Şaşırmıştım ama mantıklı gelmişti. Demek hepsinin baştan, sürüye ilk katıldıklarında saçlarını kısacık kesmelerinin sebebi buymuş. “Peki sen niye kesmedin? Kıllı olmayı seviyor musun?”

Bu sefer hemen cevap vermedi ve Edward bıyık altından güldü.

“Üzgünüm,” dedim, esnemek için durdum. “Burnumu sokmak istemedim. Söylemek zorunda değilsin.”

Sinirlenmiş bir ses çıkardı. “Ah, nasıl olsa sana söyleyecek, o yüzden ben söyleyeyim bari... Saçlarımı uzatıyordum çünkü... sen uzunken daha çok seviyor gibisin.”
“Ah.” Tuhaf hissetmiştim. “Ben, şey, iki türlü de seviyorum, Jake. Zahmet çekmek... zorunda değilsin.”

Omuz silkti. “Bu gece oldukça faydalı olduğunu gördük, o yüzden canını sıkma.”
Söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Sessizlik uzadıkça, göz kapaklarım düştü ve kapandı, nefes alışım daha da yavaşladı.

“İşte böyle, canım, uyu.” Jacob fısıldadı.

İç geçirdim, memnun bir şekilde, yarı bilinçsizdim zaten.

“Seth burada.” Diye Edward Jacob’a mırıldandı, ve birden kükremenin anlamını çözdüm.

“Mükemmel. Ben senin için kız arkadaşınla ilgilenirken artık sen geri kalan her şey ile ilgilenirsin.”

Edward cevap vermedi, ama ben halsizce inledim. “Keş şunu.”Diye mırıldandım.

Sonra yine sessizlik oldu, içeride en azından. Dışarıda, rüzgar ağaçların arasında delicesine feryat ediyordu. Çadırın şiddetle titremesi uyumayı güçleştiriyordu. Direkler, tam uyuyakalmak üzereyken her defasında beni bilinçsizliğin kıyısından çekerek, aniden silkelenip sarsılıyordu. Kurt için yani dışarıda karın ortasında kalmış oğlan için çok üzüldüm.

Uykumun gelmesini beklerken aklım amaçsızca savruldu. Bu küçük sıcak alan, Jacob’la geçirdiğimiz eski günleri düşündürttü ve eskiden nasıl onun benim güneş yerine kullandığım şey olduğunu, nasıl boş hayatımı yaşanılabilir kılan sıcaklık olduğunu hatırlattı. Jake’i o şekilde düşünmemin üzerinden zaman geçmişti, ama işte buradaydı, beni yine ısıtıyordu.

“*Lütfen!*” Edward tısladı. “*Dikkat* etsene!”

“Ne?” Jacob fısıldayarak cevap verdi, ses tonu şaşkındı.

“Düşüncelerini en azından kontrol etmeye *teşebbüs* eder misin?” Edward’ın alçak fısıltısı sinirliydi.

“Kimse dinlemen gerektiğini söylemedi.” Diye mırıldandı Jacob, meydan okuyarak ama yine de biraz utanmışdı. “Kafamdan çık.”

“*Keşke* çıkabilsem. Küçük fantazilerinin ne kadar gürültülü olduğunu tahmin edemezsin. Sanki bana bağırarak anlatıyormuşsun gibi.”

“Sessiz olmaya çalışırım.” Diye fısıldadı Jacob alay ederek.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Evet.” Edward söylenmemiş bir düşünceye öyle kısık sesli bir mırıltıyla cevap verdi ki zorla çıkardım. “Onu da kıskanıyorum.”

“O şekilde olduğunu anlamıştım.” Diye fısıldadı Jacob kendini beğenmişçe. “Sahayı biraz eşitliyor gibi, öyle değil mi?”

Edward kıkırdadı. “Sadece rüyanda.”

“Biliyorsun, hala fikrini değiştirebilir.” Diye Jacob sataştı ona. “Onunla senin yapamayacağın ama benim yapabileceğim her şeyi *düşünürsek*. En azından onu öldürmeden, tabii.”

“Uyu, Jacob.” Diye mırıldandı Edward. “Sinirime dokunmaya başlıyorsun.”

“Sanırım uyuyacağım. Gerçekten çok rahatım.”

Edward cevap vermedi.

Sanki ben orada değilmişim gibi konuşmayı kesmelerini söyleyebilmek için fazla baygındım. Konuşma benim için rüya gibi bir boyutta gerçekleşmişti, ve gerçekten uyanık olduğumdan emin değildim.

“Belki yaparım.” Dedi Edward birkaç dakika sonra duymadığım bir soruya cevap vererek.

“Ama dürüst olur musun?”

“Her zaman sorup görebilirsin.” Edward’ın ses tonu bir espriyi kaçırmışım gibi hissettirdi.

“Peki, sen benim kafamın içini görebiliyorsun – bu gece benim de seninkinin içini görmeme izin ver, en adili bu.” dedi Jacob.

“Kafan sorularla dolu. Hangisini yanıtlamamı istiyorsun?”

“Kıskançlık... İçin içini yiyor *olmalı*. Göründüğün kadar kendinden emin olamazsın. Tabii hiçbir duygu barındırmıyorsan.”

“Tabii ki yiyor,” diye onayladı Edward, artık eğleniyor gibi değildi. “Şu anda o kadar kötü ki, sesimi zar zor kontrol edebiliyorum. Elbette, benden uzakta senin yanındayken ve onu göremezken çok daha kötü.”

“Her an onu düşünüyor musun?” diye fısıldadı Jacob. “Seninle değilken konsantre olmak zor oluyor mu?”

“Evet ve hayır,” dedi Edward; soruyu dürüstçe yanıtlamaya kararlı gibiydi. “Benim aklım seninkiyle aynı şekilde çalışmıyor. Aynı anda bir çok şeyi düşünebilirim. Tabii ki ben *her zaman* onu düşünüyorum, sessiz ve düşünceli olduğunda acaba aklı nerede diye merak ediyorum.”

İkisi de bir süre sessiz kaldı.

“Evet, ara ara seni düşündüğünü tahmin ediyorum.” Jacob’ın düşüncelerine mırıltıyla cevap verdi. “İsteyebileceğimden daha sık. Mutsuz olmandan endişeleniyor. Bunu bilmediğinden değil. Bunu kullanmadığından değil.”

“Elimde ne varsa kullanmak zorundayım,” diye mırıldandı Jacob. “Senin sahip olduğun avantajlara sahip değilim – sana aşık olduğunu bilmek gibi avantajlar.”

“Evet o kısım yardımcı oluyor,” diye onayladı Edward yumuşak bir tonla.

Jacob meydan okudu. “Bana da aşık, biliyorsun.”

Edward cevap vermedi.

Jacob içini çekti. “Ama o bunu *bilmiyor*.”

“Haklı mısın bilemiyorum.”

“Bu seni rahatsız ediyor mu? Onun da ne düşündüğünü görebilmeyi diler miydin?”

“Evet... ve hayır yine. Böyle olmasını daha çok seviyor, ve her ne kadar arada beni çıldırtsa da, mutlu olmasını tercih ederim.”

Rüzgar çadırın etrafını deprem olmuşçasına sallayarak yardı. Jacob bana sardığı kollarını koruyucu bir şekilde daha da sıktı.

“Teşekkür ederim.” diye fısıldadı Edward. “Kulağa tuhaf gelebilir, ama sanırım burada olmandan memnunun, Jacob.”

“Yani ‘her ne kadar seni öldürmek istesem de, onu sıcak tuttuğun için memnunum’ demek istiyorsun, yanılıyor muyum?”

“Rahatsız edici bir ateşkes, değil mi?”

Jacob’ın fısıltısı birden kendini beğenmiş bir tona büründü. “Senin de en az benim kadar delicesine kıskanç olduğunu biliyordum.”

“Bunu senin gibi alnıma yazarak dolaşacak kadar da aptal değilim. Senin davana da yardımı dokunmuyor, biliyorsun.”

“Sen benden daha sabırlısın.”

“Öyle olmalıyım. Bunu kazanmak için bir yüz yılım oldu. *Onu* bekleyerek geçen bir yüz yıl.”

“Peki... hangi noktada pek sabırlı iyi adam rolünü oynamaya karar verdin?”

“Onu seçmeye zorlamanın ona ne kadar acı çektirdiğini gördüğümde. Normalde kontrol etmesi bu kadar zor değil. Çoğu zaman oldukça kolay bir şekilde içime atabiliyorum... yani senin için beslediğim o daha az medeni hisleri. Bazen içimi görebiliyor gibi duruyor, ama emin olamıyorum.

“Bence sen eğer onu gerçekten seçmeye zorlarsan seni seçmeyebilir diye endişeleniyordun.”

Edward hemen cevap vermedi. “Bir parçası öyleydi.” diye itiraf etti sonunda. “Ama sadece küçük bir parçası. Hepimizin şüphelendiği zamanlar olur. Çoğu zaman endişelendiğim şey seni görmek için gizlice kaçtığında kendini incitmesiydi. Sonunda seninleyken öyle ya da böyle güvenli olduğunu – Bella ne kadar güvenli olabilirse tabii – kabul ettikten sonra en iyisinin onu uç noktalara itmeyi kesmek olduğunu gördüm.

Jacob içini çekti. “Tüm bunları ona anlatırdım, ama bana asla inanmazdı.”

“Biliyorum.” Edward’ın sesi gülümsüyor gibi çıkmıştı.

“Her şeyi bildiğini sanıyorsun,” diye mırıldandı Jacob.

“Geleceği bilmiyorum.” dedi Edward, birden sesi kendinden emin halini kaybetti.

Uzun bir duraklama oldu.

“Eğer fikrini değiştirse ne yapardın?” diye sordu Jacob.

“Onu da bilmiyorum.”

Jacob sessizce kıkırdadı. “Beni öldürmeye çalışır mıydın?” Yine alaycıydı, Edward’ın bunu yapabileceğinden şüphe duyarmış gibi.

“Hayır.”

“Neden?” Jacob’ın ses tonu hala eğleniyormuş gibiydi.

“Gerçekten onu bu şekilde üzebileceğimi düşünüyor musun?”

Jacob bir saniye tereddüt etti, ama sonra içini çekti. “Evet, haklısın. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama bazen...”

“Bazen bu ilgi çekici bir fikir.”

“Jacob kahkasını bastırabilmek için yüzünü uyku tulumuna gömdü. “Aynen öyle,” diye sonunda ona katıldı.

Ne kadar tuhaf bir rüyaydı bu. Acaba tüm bu fısıltıları bu acımasız rüzgar mı hayal etmeme sebep oldu diye merak ettim. Gerçi rüzgar fısıldamaktansa çığlık atıyordu...
“Nasıl bir şey? Onu kaybetmek?” diye sordu Jacob uzunca bir süre sonra, ve birdenbire boğuk çıkan sesinde hiçbir alay belirtisi yoktu. “Ne zaman onu sonsuza dek kaybettiğini düşündün? Bununla nasıl... başa çıktın?”

“Bu konuda konuşmak benim için çok zor.”

Jacob bekledi.

“Bunu düşündüğüm iki zaman oldu.” Edward her kelimeyi normalden daha yavaş dile getirdi. “İlkinde, onu terk edebileceğimi düşündüğümde... bu... neredeyse katlanılabilirdi. Çünkü beni unutabileceğini düşündüm ve böylece onun hayatına hiç dokunmamışım gibi olacaktım. Altı ay boyunca uzak durmayı, bir daha asla hayatına karışmayacağıma dair sözümü tutmayı başardım. Yaklaşıyordu – savaşıyordum ama kazanamayacağımı biliyordum: dönecektim... ama sadece onu kontrol etmek için. En azından kendi kendime söylediğim şey buydu. Ve eğer onu makul derecede mutlu olarak bulursam... tekrar uzaklaşabileceğimi düşünmekten memnunum.

“Ama mutlu değildi. Ve kaldım. Elbette, beni yarın onunla kalmam için de aynı bu şekilde ikna etti. Daha önce merak ediyordun bunu, beni neyin motive edebildiğini... onun gereksiz bir

şekilde suçlu hissettiği şeydi bu. Onu terk ettiğimde o zamanlar bunun ona neler hissettirdiğini – hala onu terk edersem neler hissettirebileceğini – hatırlattı bana. Bu konuyu açmak onu korkunç hissettiriyor ama haklı. Onu terk etmemi hiçbir zaman telafi edemeyeceğim ama ben yine de denemekten vazgeçmeyeceğim."
Jacob bir süre cevap vermedi. Fırtınayı dinliyor ya da az önce duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu, hangisi olduğunu bilmiyordum.

"Ve öteki zaman – onun öldüğünü sandığın zaman?" Jacob kabaca sordu.

"Evet." Edward farklı bir soruya cevap verdi. "Muhtemelen sana da öyle hissettirecek, öyle değil mi? Bizi algılayış şekline bakarsak, onu bir daha *Bella* olarak göremeyeceksin. Ama olacağı kişi o."

"Sorduğum o değildi."

Edward'ın cevabı hızlı ver sertti. "Nasıl hissettirdiğini sana anlatamam. Uygun kelime yok."

Jacob'ın etrafımdaki elleri esnedi.

"Ama onu terk ettin çünkü onu bir kan emici yapmak istemedin. Onun insan olmasını *istiyorsun*."

Edward yavaşça konuştu. "Jacob, ona aşık olduğumu fark ettiğim saniye, sadece dört ihtimal olduğunu biliyordum. İlk alternatif, Bella için en iyisi olan, benim için bu kadar güçlü duygular beslememesi – beni unutabilmesi ve hayatına devam edebilmesiydi. Benim ona karşı hissettiklerimi asla değiştiremese de, bunu kabul edebilirdim. Sen beni bir... yaşayan bir taş – sert ve soğuk – olarak düşünüyorsun. Bu doğru. Bizler başından beri hep aynı, olduğumuz gibiyizdir ve gerçek bir değişim yaşamamız bizim için çok nadirdir. Ve yaşadığımızda da, Bella'nın hayatıma girmesi gibi, bu kalıcı bir değişimdir. Geri dönüş yoktur...

"İkinci alternatif, en başında seçtiğim, onun insan yaşamı boyunca yanında kalmaktı. Onun için iyi bir seçenek değildi, onunla beraber insan olamayacak biriyle hayatını harcamak, ama bu en kolay yüzleşebildiğim alternatifti. O öldüğünde benim de ölmek için bir yol bulacağımı başından beri biliyordum. Altmış yıl, yetmiş yıl – bana çok ama çok kısa bir zaman gibi gelmişti... Ama sonra, benim dünyama bu kadar yakın bir mesafede yaşamasının onun için çok tehlikeli olduğu anlaşıldı. Yanlış gidebilecek her şey yanlış gitti. Ya da her şey üstümüzdeydi... yanlış gitmeyi bekliyordu. O insanken onun yanında kalırsam o altmış yıla da sahip olamayacağımdan korktum.

"Böylece üçüncü seçeneği seçtim. Ki bu da bildiğin gibi, çok uzun hayatımda yaptığım en kötü yanlış olduğu ortaya çıktı. Onu birinci alternatife zorlayarak onun dünyasından kendimi çıkarmayı seçtim. İşe yaramadı ve neredeyse ikimiz de ölüyorduk.

"Dördüncü alternatiften başka elimde ne kaldı? İstediği bu – en azından, istediğini düşünüyor. Sürekli ertelemeye çalıştım, fikrini değiştirmek için sebep bulabilmesi için zaman tanıdım, ama o çok.. inatçı. *Bunu* biliyorsun.Birkaç ay daha uzatabilirsem şanslı olurum. yaşlanma korkusu var ve doğum günü Eylül ayında..."

"İlk seçeneği sevdim." Jacob mırıldandı.

Edward cevap vermedi.

“*Aslında* bunu kabul etmekten ne kadar nefret ettiğimi çok iyi biliyorsun,” diye fısıldadı Jacob yavaşça. “ama görüyorum ki onu gerçekten seviyorsun… kendine göre. Artık bu konuda seninle tartışamam.

“Bunu göz önüne alırsak, bence henüz birinci alternatiften vazeçmemelisin. Bence çok büyük ihtimalle iyi olacaktır. Zaman geçtikçe. Biliyor musun, eğer Mart ayında o yamaçtan atlamasaydı... ve onu kontrol etmek için bir altı ay daha bekleseydin... Şey, onu makul derecede mutlu bulabilirdin. Bir planım vardı.”

Edward kıkırdadı. “Belki işe yarayabilirdi. İyi düşünülmüş bir plandı.”

“Evet.” Jake içini çekti. “Ama...,” birdenbire öyle hızlı fısıldamaya başladı ki kelimeler birbirine dolandı. “Bana bir yıl ver, kan – Edward. Onu mutlu edebileceğime gerçekten inanıyorum. İnatçı, bunu kimse benden daha iyi bilemez, ama iyileşme yetisine sahip. Daha önce de iyileşebilirdi. Ve insan olabilir, Charlie ve Renée ile birlikte, ve yaşlanabilir, çocukları olabilir ve... Bella olabilir.

“Bu planın avantajlarını görecek kadar seviyorsun onu. Senin oldukça özverili olduğunu düşünüyor... gerçekten öyle misin? Benim onun için senden daha iyi olabileceğim fikrini düşünebilir misin?”

“*Düşündüm*,” Edward alçak sesle yanıtladı. “Bazı yönlerden, sen onun için başka insanlardan daha uygunsun. Bella’ya ona bakabilecek biri lazım, ve sen de onu kendisinden ve ona karşı komplo kuran her şeye karşı koruyabilecek kadar güçlüsün. Daha önce de yaptın, ve sana bunun için yaşadığım sürece – sonsuza dek – borçlu olacağım, hangisi önce gelirse...

“Hatta bunu Alice’e bile sordum – seninle mi daha mutlu olur baktırdım. Göremedi, tabii ki. Seni göremiyor, hem sonra Bella kendi izlediği yoldan emin, şimdilik.

“Ama ben de daha önce yaptığım yanlışların aynısını yapacak kadar aptal değilim, Jacob. Onu tekrar birinci alternatifi seçsin diye zorlamayacağım. Beni istediği sürece buradayım.

“Ve eğer beni istediğine kadar verirse?” Jacob meydan okudu. “Tamam, uzak bir ihtimal, itiraf ediyorum.”

“Gitmesine izin verirdim.”

“Sadece o kadar?”

“Bunun benim için ne kadar zor olduğunu hiçbir zaman göstermeme şartıyla, evet. Ama yakından takip ederdim. Görüyorsun Jacob, *onu* bir gün terk edebilirsin. Sam ve Emily gibi, başka bir seçeneğin olmazdı. Ben de her zaman hemen dışarda bekleyip, öyle bir şeyin olmasını umardım.”

Jacob sessizce homurdandı. “Şey, beklediğimden daha dürüst oldun... Edward. Kafanın içine girmeme izin verdiğin için teşekkürler.”

“Dediğim gibi, bu gece buradaki varlığın için tuhaf bir şekilde minnettarım. En azından bunu yapmalıydım... Biliyor musun, Jacob, eğer doğal düşmanlar olmamız gibi bir gerçek söz konusu olmasaydı ve aynı zamanda varoluş sebebimi elimden almaya çalışıyor olmasaydın, seni aslında sevebilirdim.”

“Belki... eğer sen, sevdiğim kızın yaşamını emme planları yapan iğrenç bir vampir olmasaydın... şey, hayır, o zaman bile olmaz.”

Edward kıkırdadı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordu Edward bir süre sonra.

“Neden sormak zorundasın ki?”

“Sadece eğer onu düşünürsen duyabilirim. Sadece, geçen gün Bella’nın bana anlatmaya gönülsüz olduğu bir hikaye hakkında. Üçüncü eş ile ilgili bir şey...?”

“Ne olmuş ona?”

Edward cevap vermedi, hikayeyi Jacob’ın kafasından dinliyordu. Karanlıkta alçak sesli tıslamasını duydum.
“Ne?” Jacob yine ısrar etti.
“Tabii ki.” Edward köpürdü. “Tabii ki! Yaşlılarınızın *o hikayeyi* kendilerine saklamalarını tercih ederdim, Jacob.”
“Sülüklerin kötü adam olarak resmedilmesini sevmiyor musun?” diye alay etti Jacob. “Biliyorsun ki *öyleler*. O zaman da öyleydiler *ve* şimdi de.”
“O kısım umurumda bile değil. Bella’nın kendisini hangi karakterle özdeşleştirdiğini tahmin edemiyor musun?”

Jacob bir süre düşündü. “Ah. Iyy. Üçüncü eş. Tamam, demek istediğini anladım.”

“Açıklıkta, orada olmak istiyor. Yapabileceği ne varsa yapmak, onun da dediği gibi.” İçini çekti. “Yarın onunla birliklte kalmam için ikinci sebep de o. İstediği bir şey söz konusu olduğunda oldukça yaratıcı.”

“Biliyor musun, ona bu fikri veren hikaye olduğu kadar senin asker kardeşindi.”

“İki tarafında kötü niyeti yoktu.” Edward fısıldadı, artık uzlaşmacıydı.

“Ve *bu* küçük ateşkes ne zaman sona eriyor?” diye sordu Jacob. “İlk ışıkla mı? Ya da savaştan sonraya kadar bekleyecek miyiz?”

İkisinin de bunu gözden geçirdiği bir duraklama oldu.

“İlk ışıkla,” diye fısıldadılar birlikte, sonra sessizce güldüler.

“İyi uykular, Jacob.” Edward mırıldandı. “Bu anın tadını çıkar.”

Sonra tekrar sessizlik oldu, ve çadır birkaç dakika sakin durdu. Rüzgar bizi dümdüz etmemeye karar vermiş gibiydi ve savaşmaktan vazgeçiyordu.

Edward yavaşça inledi. "O kadar da kelime anlamıyla tadını çıkar demek istememiştim."

"Üzgünüm." Jacob fısıldadı. "Çıkabilirsin, biliyorsun – bizi biraz yalnız bırakabilirsin."

"Uyumana *yardım* etmemi ister misin, Jacob?" diye önerdi Edward.

"Deneyebilirsin," dedi Jacob, tasasızca. "Kimin çekip gideceğini görmek ilginç olurdu, değil mi?"

"Beni fazla tahrik etme, kurt. Sabrım o kadar sınırsız değil."

Jacob fısıltıyla güldü. "Şu anda hareket etmemeyi tercih ederim, kusura bakmazsan."
Edward kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladı, normalden daha yüksek sesle – Jacob'ın düşüncelerini bastırmaya çalışıyordu. Ama mırıldandığı benim ninnimdi, ve bu fısıltılı rüyaya karşı duyduğum giderek büyüyen rahatsızlığıma karşın, bilinçsizliğe doğru yavaş yavaş kaydım... daha mantıklı gelen rüyalara doğru...

23. CANAVAR

Sabah uyandığımda oldukça aydınlıktı – çadırın içinde bile güneş ışığı gözlerimi acıtıyordu. Ve Jacob'ın da tahmin ettiği gibi, *terliyordum*. Jacob kulağıma doğru yavaşça horluyordu, kolları hala bana sarılydı.

Ateş gibi sıcak olan göğsünden başımı kaldırdım ve sabah soğuğunun nemli yanağımı yaktığını hissettim. Jacob uykusunda iç geçirdi; bilinçsiz olarak kolları sıkıca sardı.

Kolarını gevşetmeyi başaramayınca, görmeye yatecek kadar başımı kaldırmaya çalışarak kıvrandım...

Bakışlarımız birbirini aynı anda buldu. İfadesi sakindi, ama gözlerindeki acı gizli değildi.
"Dışarısı biraz daha sıcak mı?" diye fısıldadım.
"Evet. Bugün sobanın gerekli olacağını sanmıyorum."

Fermuara uzanmaya çalıştım ama kollarımı serbest bırakamadım. Jacob'ın hareketsiz gücüyle savaşarak esnemeye çalıştım. Jacob mırıldandı, hala derin uykudaydı kollarını tekrar sıktı.

"Biraz yardım etsen?" diye sordum sessizce.

Edward gülümsedi. "Kollarını tamamen kaldırıp atmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, teşekkürler. Sadece beni serbest bırak. Sıcak çarpması geçireceğim yoksa."

Edward çabuk ve ani bir hareketle uyku tulumunun fermuarını açtı. Jacob geriye doğru düştü, çıplak sırtı çadırın buz gibi zeminine çarptı.

"Hey!" diye şikayet etti gözleri aniden açılarak. İçgüdüsel olarak, soğuktan kaçınmak için üstüme yuvarlandı. Üstümdeki ağırlığı beni nefessiz bıraktı.

Sonra tüm ağırlık gitti. Jacob'ın çadırın direklerinden birine doğru uçmasından sonra çıkan çarpma sesini duydum ve çadır titredi.

Kükreme her tarafta duyuldu. Edward önümde eğiliyordu ve yüzünü göremiyordum, ama hırlama sesi göğsünden hiddetli bir şekilde çıkıyordu. Jacob da yarı eğilmişti, kükreme sıkılmış dişleri arasından gürlerken, tüm bedeni titriyordu. Çadırın dışında, Seth Clearwater'ın hayvani hırlamaları kayalıklarda yankı yapıyordu.

İkisinin arasına girebilmek için tuhaf bir şekilde sürünerek "Kesin şunu, kesin!" diye bağırdım. Alan çok dardı ve ellerimi her ikisinin göğsüne koymak için uzatmak zorunda kalmamıştım. Edward elini belime doladı, beni yoldan çekmeye hazırdı.

"Kes şunu, hemen," diye uyardım onu.

Dokunuşumla birlikte Jacob sakinleşmeye başladı. Sarsılması yavaşladı, ama hala dişlerini gösteriyordu ve gözleri hiddetle Edward'a odaklanmıştı. Seth gürlemeye devam etti, uzun ve kesintisiz bir ses ile çadırdaki ani sessizliğe şiddetli bir arka plan oluşturuyordu.

"Jacob?" diye sordum. Edward'a dik dik bakmayı kesip bakışlarını bana çevirene kadar bekledim. "Yaralandın mı?"

"Tabii ki hayır!" diye tısladı.

Edward'a döndüm. Bana bakıyordu. Yüz ifadesi sert ve kızgındı. "Yaptığın hoş değildi. Özür dilemelisin."

Gözleri tiksintiyle genişledi. "Şaka yapıyor olmalısın – seni eziyordu!"

"Çünkü onu yere attın! Bilerek yapmadı ve beni de incitmedi."

Edward iğrenerek inledi. Yavaşça, düşmanca bakışlarını Jacob'a çevirdi. "Özür dilerim, köpek."

"Sorun değil," dedi Jacob, ses tonunun alaycı bir yanı vardı.

Geceki kadar olmasa da hala soğuktu. Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Al," dedi Edward, yine sakinleşmişdi. Yerdeki kabanı aldı ve benim montumun üstüne sardı.

"Bu Jacob'ın," diye itiraz ettim.

"Jacob'ın kürk postu var," dedi Edward.

“Kusura bakmazsanız, uyku tulumunu tekrar kullanacağım ben.” Dedi Jacob onu yok sayarak ve etrafımızda sürünüp uyku tulumunun içine kaydırdı kendini. “Uyanmaya tam da hazır değildim. En iyi uyuduğum geceydi diyemem.”

“Senin fikrindi,” dedi Edward kayıtsızlıkla.

Jacob kıvrılmıştı, gözleri neredeyse kapanmıştı. Esnedi. “Geçirdiğim en iyi gece değildi demedim. Sadece fazla uyuyamadım. Bella hiç susmayacak sandım.”

Uykumda ağzımdan ne çıkmış olabileceğini merak ederek ürktüm. İhtimaller korkutucuydu.

“Keyif aldığına sevindim,” diye mırıldandı Edward.

Jacob’ın kara gözleri titreyerek açıldı. “Peki sen iyi bir gece geçirmedin mi, o zaman?” diye sordu küstahça.

“Hayatımın en kötü gecesi değildi.”

“İlk ona girer mi?” diye sordu Jacob sapkın bir zevkle.

“Muhtemelen.”

Jacob gülümsedi ve gözlerini kapadı.

“Ama,” diye devam etti Edward, “Dün gece senin yerini alabilseydim, hayatımda yaşadığım *en iyi on* geceden biri olmazdı. Bunu rüyanda gör.”

Jacob’ın gözleri sert bir bakışla açıldı. Dimdik oturdu, omuzları gergindi.

“Biliyor musunuz? Bence burası çok kalabalık.”

“Kesinlikle katılıyorum.”

Edward’ın kaburgalarına dirsek attım – muhtemelen dirseğimi morartarak.

“Sanırım uykuma sonra devam edeceğim, o zaman,” Jacob surat astı. “Sam’le konuşmam gerek zaten.”

Dizleri üzerinde süründü ve kapının fermuarını tuttu.

Birdenbire bunun onu son görüşüm olabileceğini fark ettim ve acı sırtımdan başlayarak mideme kadar gitti. Sam’e, sonra da kana susamış yenidoğan sürüsüyle savaşmaya gidecekti.

“Jake, bekle –” diyerek arkasından uzandım ve elimi kolunda kaydırdım.
Parmaklarım tam olarak kavrayamadan kolunu çekti.

“Lütfen, Jake? Kalamaz mısın?”

“Hayır.”

Sözcük sert ve soğuktu. Yüzümün çektiğim acıyı yansıttığını anladım, çünkü nefes verdi ve yarım yamalak bir gülümsemeyle ifadesini yumuşattı.

“Benim için endişeleneyim deme, Bells. İyi olacağım ben, her zaman olduğum gibi.” Zorla güldü. “Ayrıca, sen Seth’in benim yerime gitmesine – tüm eğlenceyi ve görkemi çalmasına – izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ne demezsin.” Diye homurdandı.

“Dikkatli o – “

Ben bitiremeden, çadırdan hızla kendini dışarı attı.

“Rahat bırak, Bella,” diye mırıldandığını duydum kapının fermuarını kapatırken.
Geri geldiğine dair ayak seslerini duymaya çalışarak bekledim, ama tam bir sükunet vardı. Rüzgar da yoktu artık. Uzaktaki dağlarda kuşların şakıdığını duyuyordum ama başka bir şey yoktu. Jacob sessizce hareket ediyordu artık.

Paltolarımın içinde büzüştüm ve Edward’ın omzuna yaslandım. Uzun bir süre sessizdik.
“Daha ne kadar var?” diye sordum.

“Alice Sam’e bir saat civarında olur demiş.” Dedi Edward, yumuşak ve kasvetli bir şekilde.

“Birlikte kalacağız. Ne olursa olsun.”

“Ne olursa olsun,” diye onayladı, gözleri kısılmıştı.
“Biliyorum,” dedim. “Onlar için ben de korkuyorum.”

“Kendi başlarının çarelerine bakmayı bilirler.” diye güvence verdi Edward, sesini bilerek umursamaz tutmuştu. “Ben sadece tüm eğlenceği kaçırmaktan nefret ediyorum.”
Yine şu *eğlence* lafı. Burun deliklerim genişledi.

Kolunu omzuma sardı. “Endişelenme,” diye ısrar etti ve sonra alnımı öptü.
Sanki endişelenmemenin bir yolu vardı. “Tabii, tabii.”

“Dikkatini dağıtmamı ister misin?” dedi fısıldayarak soğuk parmaklarını elmacık kemiklerimde gezdirmişti.

İstemsiz olarak ürperdim; sabah hala buz gibiydi.

“Belki şimdi değil,” diye yanıtladı kendisini ve elini çekti.
“Dikkatimi dağıtmak için başka yöntemler de var.”

“Ne istersin?”
“En iyi on gecenden bahsedebilirsin,” diye önerdim. “Merak ediyorum.”
Güldü. “Tahmin etmeye çalış.”

Kafamı salladım. “Ne olduğunu bilmediğim çok fazla gece var. Koca bir asır.”

“Senin için seçeneklerini azaltayım. En iyi tüm gecelerim seninle tanıştıktan sonra oldu.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten – ve oldukça da açık ara farkla.”

Bir süre düşündüm. “Sadece benimkiler aklıma geliyor,” diye itiraf ettim.

“Aynı geceler olabilirler,” dedi cesaret vererek.
“Şey, ilk gece var. Kaldığın gece yani.”

“Evet, benimkilerden bir tanesi o da. Elbette, sen benim en sevdiğim bölümümde bilinçsizdin.”
“Bu doğru.” Diye hatırladım. “O gece de konuşuyordum.”
“Evet,” diye onayladı.

Jacob’ın kollarında uyurken neler demiş olabileceğimi merak ederken yüzüm kızardı. Neyin rüyasını gördüğümü ya da herhangi bir rüya görüp görmediğimi hatırlayamıyordum, o yüzden bu da yardımcı olmuyordu.

“Dün gece neler söyledim?” diye fısıldadım öncekilerden daha sessiz bir şekilde.
Cevap vermek yerine omuz silkti ve ürktüm.

“O kadar kötü mü?”
“Çok korkunç değil,” diye iç geçirdi.
“Lütfen söyle.”
“Çoğunlukla benim adımı söyledin, her zamanki gibi.”
“O kadar da kötü değil,” diye katıldım ihtiyatla.

“Sonlara doğru gerçi, bir takım saçmalıklar gevelemeye başladın ‘Jacob, benim Jacob’ım’ diye.” Sesindeki acıyı duyabiliyordum, fısıltı bile olsa. “Senin Jacob’ının *bu* oldukça hoşuna gitti.”

Boynumu dikleştirdim, dudaklarımı çenesinin kenarına doğru uzattım. Gözlerini göremiyordum. Çadırın çatısına gözlerini dikmiş bakıyordu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Bu sadece ayırt etme yöntemim.”
“Ayırt etme?”

“Dr. Jekyll ve Bay Hyde’ı. Sevdiğim Jacob ile beni fazlasıyla sinir eden diğerini,” diye açıkladım.

“Mantıklı.” Ses tonu açıkça yumuşamıştı. “Diğer favori geceni söyle.”

“İtalya’dan eve dönüş.”
Kaşlarını çattı.

“Senin de değil mi?” dedim merak ederek.

“Hayır, aslında benim favorilerimdem birisi ama senin listende olmasına şaşırdım. Sen benim suçluluk duygusu yüzünden hareket ettiğim ve uçak kapıları açılır açılmaz kaçacağım şeklindeki gülünç bir izlenime kapılmamış mıydın?”

“Evet,” gülümsedim. “Ama yine de, sen yanımdaydın.”

Saçlarımı öptü. “Beni hak ettiğimden fazla seviyorsun.”

Fikrin imkansızlığını düşünerek kahkaha attım. “Diğer gece, İtalya’dan sonraki gece,” diye devam ettim.

“Evet, o da listede. Çok komiktin.”

“Komik?” diye merakla sordum.

“Rüyalarının o kadar canlı olduğu konusunda hiç bir fikrim yoktu. Uyanık olduğuna dair seni ikna etmek sonsuzluk gibi geldi.”

“Hala emin eğilim.” diye mırıldandım. “Sen her zaman gerçekten ziyade rüya gibi geliyorsun. Şimdi sen seninkileeden birini söyle. İlk sıradakini tahmin ettim mi?”

“Hayır – ilk sıradaki iki gece önce oluyor, sen en sonunda benimle evlenmeyi kabul ettiğinde.”

Suratımı astım.

“O senin listende değil mi?”

Beni nasıl öptüğünü ve kazandığım imtiyazları düşündüm ve fikrimi değiştirdim. “Evet... listemde. Ama kuşkularımla birlikte. Bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Sen zaten sonsuza dek bana sahipsin.”

“Bundan bir yüz yıl sonra, verdiğim cevabı gerçekten takdir edebilecek kadar bakış açın genişlediğinde, sana açıklayacağım.”

“Sana bunu hatırlatacağım – yüz yıl sonra.”

“Yeterince ısındın mı?” diye sordu birden.

“Ben iyiyim,” diye temin ettim. “Neden?”

Daha cevap veremeden, çadırın dışındaki sessizlik birdenbire sağır edici, acı içindeki bir uluma ile parçalandı. Ses, dağın çıplak kayalıklarında sekerek tüm havayı doldurdu böylece bütün yönlerden yankılanmış oldu.

Uluma aklımı bir hortum gibi darmadağın etti, hem bildik hem de yabancı bir sesti. Yabancıydı, çünkü hayatımda hiç o kadar işkence çeken bir çığlık duymamıştım. Bildikti, çünkü sesi duyar duymaz ne olduğunu biliyordum – sesi tanımıştım ve manasını sanki o ulumayı ben dile getirmiş kadar iyi anlamıştım. Çığlık attığında Jacob’ın insan olmaması benim için bir şey fark ettirmiyordu. Çeviriye ihtiyacım yoktu.

Jacob yakındaydı. Jacob söylediğimiz her sözcüğü duymuştu. Jacob ıstırap çekiyordu.

Uluma tuhaf bir hıçkıra hıçkıra ağlamaya dönüştü, ve sonra yine sessizdi.

Onun sessizce kaçışını duymamıştım, ama hissedebiliyordum – daha önce yanlış bir şekilde varsaydığım yokluğunu, arkasında bıraktığı boş alanı artık hissedebiliyordum.
"Çünkü soban limitine ulaştı." diye yanıtladı Edward sessizce. "Ateşkes bitti." diye öyle alçak bir sesle ekledi ki bunu söylediğine çok da emin olamadım.

"Jacob dinliyordu." diye fısıldadım. Bir soru değildi.

"Evet."

"Sen de biliyordun."

"Evet."

Hiçbir şey görmeyerek boşluğa doğru baktım.

"Hiçbir zaman adil bir savaş sözü vermedim," diye hatırlattı yavaşça. "Ve bilmeyi hak ediyor."

Başım ellerime düştü.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Sana değil," diye fısıldadım. "*Kendim* beni dehşete düşürdü."

"Kendine eziyet etme." Diye yalvardı.

"Evet," diye onayladım acı bir sesle. "Bütün enerjimi Jacob'a biraz daha eziyet etmek için saklamalıyım. Zarar görmemiş her hangi bir parçasının kalmasını istemem."

"Ne yaptığını biliyordu."

"Sence bu önemli mi?" Göz yaşlarımı tutmaya zorluyordum ve bu da sesimden çok kolay anlaşılıyordu. "Sence adil olması ya da yeterli derecede ikaz edilmiş olması benim umurumda mı? Onu *incitiyorum*. Ne zaman arkamı dönsem, onu yine incitiyorum." Sesim giderek yükseliyor ve histerik bir hal alıyordu. "İğrenç bir insanım."

Kollarıyla beni sıkıca sardı. "Hayır, değilsin."

"Öyleyim! Benim sorunum ne?" Ellerinden kurtulmaya çalıştım, o da izin verdi. "Gidip onu bulmalıyım."

"Bella, çoktan millerce uzağa gitmiştir ve hava soğuk."

"Umurumda değil. Burada öylece *oturamam*." Jacob'ın kabanını attım, ayaklarımı botlarıma geçirdim ve çabucak kapıya doğru emekledim, ayaklarım uyuşmuştu. "Ben – ben..." cümleyi

nasıl bitireceğimi bilmiyordum, yapabileceğim ne vardı bilmiyordum ama yine de kapının fermuarını açtım ve parlak, buz gibi sabaha çıktım.

Dün geceki fırtınanın hiddetini düşündüğümde tahmin ettiğimden daha az kar vardı etrafta. Muhtemelen güney doğu yönünden cansız bir ışıkla parlayan, kalan karları geçerek ve alışmamış gözlerimi alan güneşte erimektense rüzgarla uçup gitmişlerdi. Hava hala ısırıyordu, ama ölüm sakinliği vardı ve güneş yavaşça yükselmeye başladığında mevsim tekrar normale döndü.

Seth Clearwater kalın bir alaçamın gölgesi altında kuru çam iğnesi öbeğinin üzerinde, başı pençeleri arasında kıvrılmış yatıyordu. Kum rengi kürkü ölü iğnelerin üzerinde görünmez gibiydi, ama açık gözlerinden yansıyan parlak karı görebiliyordum. Suçlama olduğunu tahmin ettiğim bir bakışla gözlerini bana dikmişti.

Ağaçlara doğru sendeleyerek yürürken Edward'ın beni takip ettiğini biliyordum. Onu duyamıyordum ama güneş teninde önümde dans eden gökkuşağı misali yansıyordu. Ormanın gölgelerinin içine doğru birkaç adım atana kadar uzanıp beni durdurmadı.
Eli sol bileğimi yakaladı. Elimi kurtarmaya çalışmamı görmezden geldi.

"Peşinden gidemezsin. Bugün olmaz. Neredeyse vakit geldi. Ne olursa olsun, ormanda kaybolman kimsenin işine yaramaz."

Bileğimi kıvırdım, yararsızca çekiştirmeye çalıştırdım.

"Üzgünüm, Bella," diye fısıldadı. "Yaptığım için üzgünüm."

"Sen bir şey yapmadın. Bu benim hatam. Benim yüzümden oldu. Her şeyi yanlış yaptım. Diyebilirdim… O dediğinde… Yapmamalıydım… Ben… Ben…" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

"Bella, Bella."

Kollarını etrafima sardı, gözyaşlarım gömleğini ıslattı.

"Ben – anlatmalıydım – ben – demeliydim ki," ne? Bunu ne düzeltebilirdi? "O bu şekilde – öğrenmemeliydi."

"Onu geri getirebilir miyim diye gidip bakmamı ister misin, böylece sen de onunla konuşabilirsin? Hala biraz zaman var."

Göğsüne doğru başımla onayladım, yüzüne bakmaya korkuyordum.

"Çadırın yanında kal. Hemen dönerim."

Beni saran kolları yok oldu. O kadar hızlı gitmişti ki başımı kaldırırken geçen o bir saniyede, çoktan gitmişti. Yalnızdım.

Yeniden hıçkırıklara boğuldum. Bugün herkesi incitiyordum. Dokunup da mahvetmediğim tek bir şey var mıydı?

Bunun beni neden bu kadar kötü etkilediğini bilmiyordum. Başından beri böyle bir şeyin olacağını tahmin etmesem neyse. Ama Jacob daha önce hiç bu kadar çok sert tepki vermemişti – kendine olan güvenini yitirmiş ve acısının yoğunluğunu göstermişti. Istırabının sesi hala kalbimin derinliklerinde bir yerde acı veriyordu. Tam onun yanında başka bir acı vardı. Jacob için acı çekmenin acısı. Ve Edward'ı da incitmenin acısı. Jacob'ın huzurla gidişini seyredememenin, bunun yapılması gereken şey ve tek yolu olduğunu bilmenin acısı.

Bencildim, kırıcıydım. Sevdiklerime eziyet ediyordum.

Uğultulu Tepeler romanındaki Cathy gibiydim, sadece benim seçeneklerim onunkinden daha iyiydi ve ne habisti ne de zayıf. Ve burada oturmuş olanları düzeltmek için hiçbir şey yapmadığım için ağlıyordum. Aynı Cathy gibi.

Artık *beni* inciten şeylerin verdiğim kararları etkilemesine izin veremezdim. Fazlasıyla geç kalmıştım ama doğru olanı yapmak zorundaydım artık. Belki de yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Belki Edward onu geri getiremeyecekti. Ama o zaman bunu kabul eder ve hayatıma devam ederdim. Edward beni Jacob Black için tek bir gözyaşı dahi dökerken görmezdi. Daha fazla gözyaşı olmazdı. Soğuk parmaklarımla son gözyaşlarımı da sildim.

Ama Edward gerçekten de Jacob'la birlikte dönerse, o zaman yapacak tek bir şey vardı. Ona gitmesini bir bir daha asla geri dönmemesini söylemeliydim.

Bu neden bu kadar zordu? Neden diğer arkadaşlarıma; Angela'ya, Mike'a elveda demekten çok ama çok daha zordu? Neden bu *acıtıyordu*? Doğru değildi. Beni bu kadar incitmemesi gerekirdi. İstediğim olmuştu. İkisine de sahip olmamın imkanı yoktu, çünkü Jacob sadece arkadaşım olamazdı. Bunu dilemekten vazgeçmenin zamanı gelmişti. Bir insan nasıl bu kadar gülünç bir şekilde açgözlü olabilirdi?

Jacob'ın benim hayatımda bir yeri olduğuna dair mantıksız hissi atlatmalıydım. Ben bir başkasına aitken, o bana ait olamazdı ve *benim* Jacob'ım da olamazdı.

Yavaşça, ayaklarımı sürüyerek küçük açıklığa doğru geri yürüdüm. Küçük alana girip keskin ışık karşısında gözlerimi kırpıştırırken, Seth'e doğru hızlı bir bakış attım – çam iğneleri yatağından ayrılmamıştı – ve sonra başka tarafa bakıp gözlerine bakmamaya çalıştım.

Seth'ten Jacob geri gelirse havlamasını ya da başka bir sinyal vermesini rica etmeyi istiyordum ama kendimi durdurdum. Jacob'ın geri gelmesi fark etmezdi. Geri dönmese daha kolay olabilirdi. Edward'ı aramanın bir yolu olmasını diledim.

O dakikada Seth inledi ve ayağa kalktı.

"Ne oldu?" diye sordum aptalca.

Beni duymazdan geldi ve hafifçe havladı sonra burnunu tetikte olarak batıya doğru çevirdi. Kulaklarını geriye yatırdı ve yine inledi.

"Diğerleri mi, Seth?" diye sordum. "Düzlüktekiler?"

Neden bu kadar aptaldım? Edward'ı yollarken aklımdan ne geçiyordu? Neler olduğunu nerden bilebilirdim? Kurtça bilmiyordum.

Soğuk bir korku damlası beni ürpertti. Ya zaman geldiyse? Ya Jacob ve Edward fazla yaklaştılarsa? Ya Edward da savaşa katılmaya karar verdiyse?

Buz gibi korku kanımı dondurdu. Ya Seth'in sıkıntısının açıklıkla bir alakası yoksa ve havlaması bir yalanlamaysa? Ya Jacob ve Edward ormanda çok uzakta bir yerlerde birbirleriyle savaşıyorlarsa? Bunu yapmazlardı, değil mi?

Ani ve dondurucu bir kesinlikle yapabileceklerini fark ettim – eğer yanlış kelimeler kullanıldıysa. Sabahki çadırda geçen gergin olayı düşündüm ve acaba bu soğukluğun kavgaya dönüşmeye ne kadar yakın olduğu ihtimalini küçümsemiş miydim merak ettim.
Eğer bir şekilde ikisini birden kaybedersem bunu hak etmiş olurdum.

Buz gibi bir sızı kalbimi sıkıştırdı.

Korkuyla düşüp bayılmadan önce, Seth göğsünün derinlerinden gelen bir sesle hafifçe homurdandı ve sonra gözetlediği yere arkasını dönüp dinlenme yerine geri gitti. Bu beni rahatlattı ama aynı zamanda sinirlendirdi. Toprağa bir mesaj falan karalasaydı ne olurdu sanki?

Volta atmak tüm katmanlarımda terlememe sebep olmaya başlamıştı, montumu çadırın içine attım ve ağaçların arasındaki küçük aralığın ortasında gidip gelmeye devam ettim.
Birdenbire Seth tekrar ayağa fırladı. Boynunun arkasındaki tüyler dikilmişti. Etrafıma baktım ama bir şey göremedim. Eğer Seth şöyle yapmayı kesmezse, kafasına kozalak fırlatacaktım.

Kısık bir uyarı sesiyle inledi, açıklığın batıdaki kenarına doğru yavaşça yürüdü ve ben de sabırsızlığımı tekrar gözden geçirdim.

"Sadece biziz, Seth," diye bağırdı Jacob uzaktan.

Onun sesini duyduğumda neden kalbimin dördüncü vitese geçtiğini kendime açıklamaya çalıştım. Sadece birazdan yapmak zorunda olduğum şeyin korkusuydu, o kadar. Döndüğü için rahatlamama izin veremezdim. Bu yardımcı olmanın tam tersi olurdu.
Görüş alanına ilk Edward girdi, yüzü boş ve düzdü. Gölgelerden dışarı çıktığında güneş tıpkı karda parladığı gibi Edward'ın teninde parladı. Seth dikkatlice gözlerine bakarak karşılamaya gitti. Edward yavaşça başıyla onayladı ve endişeyle alnı kırıştı.

"Evet, bütün ihtiyacımız bu," diye mırıldandı kendi kendine büyük kurda seslenmeden önce. "Sanırım şaşırmamalıyız. Ama zamanlama çok yakın olacak. Lütfen Sam'in Alice'ten programı almasını hatırluzat böylece her şeyi garantiye almış oluruz."

Seth bir kere başını indirdi, ve ben uluyabilmeyi diledim. Tabii, *şimdi* onaylayabiliyordu. Sinirli bir şekilde başımı çevirdim ve Jacob'ın orada olduğunu fark ettim.

Bana sırtı dönüktü, geldiği yola bakıyordu. Dikkatle arkasını dönmesini bekledim.

“Bella,” diye mırıldandı Edward, birden yanıma gelmişti. Bana gözlerinde sadece endişeyle uzun uzun baktı. Cömertliğinin sonu yoktu. Şu anda her zaman olduğumdan çok daha az hak ediyordum onu.

“Ufak bir sorun var,” dedi, sesini endişesiz çıkarmaya dikkat ederek. “Seth’i biraz uzağa götürüp çözmeye çalışacağım. Çok uzağa gitmeyeceğim ama dinlemeyeceğim de. Seyirci istemediğini biliyorum hangi yoldan gitmeyi tercih edersen et.”

Sadece cümlenin en sonunda çektiği acı sesine yansıdı.

Onu bir daha asla incitmemek zorundaydım. Bu hayattaki görevim olacaktı. Bir daha asla gözlerindeki bu bakışın sebebi ben olmayacaktım.

Yeni problemin ne olduğunu dahi soramayacak kadar üzgündüm. Şu anda başka şeye daha ihtiyacım yoktu.

“Çabuk dön,” diye fısıldadım.
Dudaklarımdan hafifçe öptü, ve sonra yanında Seth’le ormanın derinliklerinde kayboldu.
Jacob hala ağaçların gölgesindeydi, ifadesini net olarak göremiyordum.

“Acelem var, Bella,” dedi duygusuz bir sesle. “Ne söyleyeceksen hemen söyle.”

Yutkundum, boğazım aniden öyle kurumuşdu ki ses konuşabileceğimden emin olamadım.

“Sadece sözcükleri söyle ve bitir.”

Derin bir nefes aldım.

“Bu kadar rezil bir insan olduğum için üzgünüm,” diye fısıldadım. “Bu kadar bencil olduğum için üzgünüm. Keşke seninle hiç tanışmasaydık da seni böylesine incitmeseydim. Bir daha yapmayacağım, söz veriyorum. Senden çok uzak duracağım. Eyalet dışına taşınacağım. Bana bir daha bakmak zorunda kalmayacaksın.”

“Bu çok da özür sayılmaz,” dedi acı acı.

Fısıltıdan daha yüksek bir ses çıkaramadım. “Doğrusunun nasıl olacağını anlat.”

“Ya uzağa gitmeni istemiyorsam. Bencil ya da değil, ya kalmanı istiyorsam? Eğer benimle aranı düzeltmek istiyorsan, bu konuda benim hiç söz hakkım yok mu?”

“Bu hiçbir şeye yardımcı olmaz, Jake. Çok farklı şeyler isterken birlikte kalmamız yanlıştı. Ve daha da iyiye gitmeyecek. Seni sürekli incitiyor olacağım. Seni daha fazla incitmek istemiyorum. Bundan nefret ediyorum.” Sesim çatlamışdı.

İçini çekti. “Sus. Başka bir şey söylemek zorunda değilsin. Anlıyorum.”

Onu ne kadar özleyeceğimi söylemek istedim, ama dilimi ısırdım. Bu da hiçbir şeye yardımcı olmazdı.

Bir süre sessizce dikildi ve yere baktı, ben de yanına gidip ona sarılıp teselli etme arzuma karşı koydum.

Ve sonra başını hızlıca kaldırdı.

“İyi de, fedakârlık yapabilecek tek kişi sen değilsin,” dedi, sesi daha güçlüydü. “Bu oyunu iki kişi oynayabilir.”

“Ne?”

“Kendim de oldukça kötü davrandım. Bunu senin için ihtiyacın olduğundan daha zor bir hale getirdim. En başından çekilmek nezaketini göstermeliydim. Ama seni de incittim.”

“Bu benim hatam.”

“Bütün suçu üzerine almana izin veremem, Bella. Ya da bütün görkemi… Ben bedelimi nasıl ödeyeceğimi biliyorum.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye ısrar ettim. Gözlerindeki ani ve çılgın ışık beni korkuttu.

Başını kaldırıp güneşe baktı ve sonra bana gülümsedi. “Aşağılarda oldukça ciddi bir savaş hazırlanıyor. Kendimi bu resimden çıkarmanın o kadar da zor olacağını sanmıyorum.”

Kelimeleri beynimde yankılandı, yavaşça, tek tek, ve nefes alamadım. Jacob’ı yaşamından kesip atacağıma dair tüm kararlarıma rağmen, bugüne kadar kesip atmak için bıçağın ne kadar derinlere girmesi gerektiğini hiç fark etmemiştim.

“Ah, hayır, Jake! Hayır, hayır, hayır, hayır,” Korkuyla boğuldum. “Hayır, Jake, hayır. Lütfen, Hayır.” Dizlerim titremeye başladı.

“Ne fark eder, Bella? Bu durum herkesin işine yarayacak. Taşınmak zorunda bile kalmayacaksın.”

“Hayır!” Sesim daha da yükseldi. “Hayır, Jacob! Sana izin vermem!”

“Beni nasıl durduracaksın?” dedi hafif bir alayla, sesindeki acı tonu hafifletmek için gülümsüyordu.

“Jacob, sana yalvarıyorum. Benimle kal.” Hareket edebilseydim, dizlerime çökerdim.

“On beş dakika için iyi bir dövüşümü kaçırayım? Benim tekrar güvende olduğumu düşünür düşünmez benden kaçasın diye mi? Şaka yapıyor olmalısın.”

“Kaçmayacağım. Fikrimi değiştirdim. Yolunu bulacağız, Jacob. Her zaman bir uzlaşma yolu bulunur. Gitme!”

“Yalan söylüyorsun!”

"Söylemiyorum. Ne denli kötü bir yalancı olduğumu biliyorsun. Gözlerime bak. Eğer kalırsan ben de kalırım."

Yüzü sertleşti. "Ve düğününde senin sağdıcın olabilir miyim?"

Konuşmadan önce duraksamak zorunda kaldım ama yine de verebildiğim tek cavep "Lütfen." oldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi, yüzü tekrar sakinleşti ve ama gözlerine sert bir ışık geldi. "Seni seviyorum, Bella," diye mırıldandı.

"Seni seviyorum, Jacob," diye fısıldadım kesik kesik.

Gülümsedi. "Bunu senden daha iyi biliyorum."

Gitmek için arkasını döndü.

"Ne istersen," diye bağırdım arkasından boğuk bir sesle. "Ne istersen yaparım, Jacob. Yeter ki yapma bunu!"

Durdu, yavaşça döndü.

"Onu içinden gelerek söylediğini düşünmüyorum."

"Kal," diye yalvardım.

Kafasını salladı. "Hayır, gidiyorum," duraksadı, sanki bir şeye karar vermeye çalışıyordu. "Ama işi kadere bırakabilirim."

"Ne demek istiyorsun?" dedim nefes nefese.

"Özellikle herhangi bir şey yapmak zorunda değilim – sadece sürüm için en iyisini yapabilir, sonra da ne olacaksa olmasına izin verebilirim." Omuz silkti. "Eğer gerçekten kalmamı istediğine ikna edebilirsen – başkalarını düşünen biri gibi davranmak istediğin için değil."

"Nasıl?" diye sordum.
"İsteyebilirsin," diye önerdi.

"Geri dön." diye fısıldadım. İçimden geldiğinden nasıl şüphe duyabilirdi?

Başını salladı, yine gülümsüyordu. "Bahsettiğim o değil."

Ne söylediğini kavramam birkaç saniyemi aldı, ve tüm bu sürede de Jacob bana kibirli bir ifadeyle bakıyordu – tepkimden çok emindi. Yine de farkına varır varmaz, sözcükleri bedelini hesaplamak için durmadan pat diye söyledim.

"Beni öper misin, Jacob?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra şüpheyle kısıldı. "Blöf yapıyorsun."

“Öp beni, Jacob. Öp beni, ve sonra geri dön.”

Gölgeler içinde tereddüt etti, kendi kendiyle savaşıyordu. Bedenini benden uzağa çevirerek batıya doğru şöyle bir döndü ama ayakları olduğu yerde kaldı. Hala başka yere bakarak, benim tarafıma doğru güvensizce bir adım attı, ve sonra bir adım daha attı. Bana bakmak için kafasını çevirdi, gözleri kuşkuluydu.

Ben de ona baktım. Yüzümde nasıl bir ifade olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Topukları üzerinde ileri geri sallandı ve sonra ileri atılıp aramızdaki mesafeyi üç uzun adımda katetti.

Durumdan faydalancağını biliyordum. Bekliyordum. Olduğum yerde hareketsiz durdum – gözlerim kapalı, parmaklarım yumruk şeklinde yanlarımdaydı. Elleri yüzümü yakaladı ve dudakları şiddetli sayılabilecek bir hevesle benimkileri buldu.

Dudakları benim pasif direnişimi keşfettiğindeki sinirini hissedebiliyordum. Bir eli enseme doğru hareket edip saçlarımın diplerinde bir yumruk şeklinde kıvrıldı. Diğer eli kabaca omzumu yakaladı, beni salladı ve kendine çekti. Eli kolumdan aşağı indi, bileğimi buldu ve kolumu kendi boynuna doladı. Elim hala yumruk şeklinde, kolumu koyduğu yerde bıraktım, onu hayatta tutma çaresizliğiyle daha ne kadar ileri gidebilirdim emin değildim. Bu arada şaşırtıcı derecede yumuşak ve sıcak olan dudakları, benimkilerden bir cevap alabilmek için uğraşıyordu.

Kolumu indirmeyeceğimden emin olur olmaz, bileğimi bıraktı ve elleriyle belimi okşamaya başladı. Yakan elleri sırtımdaki küçük bir alanda tenimi buldu ve beni hızla öne çekti, bedenim onunkine doğru kıvrıldı.
Dudakları bir anlığına dudaklarımdan çekildi ama işinin bitmediğini biliyordum. Dudakları çenemin çizgisini takip etti ve sonra boynumda dolaştı. Saçlarımı bıraktı, diğer koluma uzanıp ilki gibi yine boynuna doladı.

Sonra iki koluda belimi sardı, ve dudakları kulaklarımı buldu.

“Bundan daha iyisini yapabilirsin, Bella,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Fazla düşünüyorsun.”

Dişleri kulak mememe sürtünürken titredim.

“İşte böyle,” diye mırıldandı. “Bir kereliğine de olsa, hissetttiğin şeyleri serbest bırak.”
O tekrar bir eliyle saçlarımı sarıp beni durdururana kadar başımı mekanik olarak salladım.

Sesi ekşi bir tona büründü. “Geri dönmemi istediğine emin misin? Ya da gerçekten ölmemi mi istiyorsun?”

Öfke bedenimi sert bir içkiden sonra gelen o sarsıcı duygu misali salladı. Bu çok fazlaydı – adil oynamıyordu.

Kollarım zaten boynundaydı, o yüzden ben de iki avuç dolusu saçını kavradım – sağ elimdeki keskin acıyı görmezden geldim – ve yüzümü onunkinden uzaklaştırmaya çalıştım.

Ve Jacob yanlış anladı.

Ona acı vermek için saçlarını köklerinden koparmaya çalışan ellerimi algılayamayacak kadar güçlüydü. Öfkeyi tutku sandı. En sonunda ona karşılık verdiğimi düşündü.
Vahşi bir solukla, dudaklarını benimkilere yapıştırdı, belimi coşkulu bir şekilde kavradı.
Öfkenin şoku, zaten sağlam olmayan kendime hakimiyetimin dengesini bozmuştu; onun bu beklenmedik, kendinden geçmiş tepkisi ise tamamen parçalamıştı. Eğer sadece zafer olsaydı tepkisinde, ona direnebilirdim. Ama ani sevincindeki savunmasızlık kararlılığımı çatlatmış, etkisiz hale getirmişti. Beynimin bedenimle bağlantısı koptu, ve öpücüğüne karşılık vermeye başladım. Tüm sağduyuma rağmen, dudaklarım onunkisiyle birlikte hiç etmedikleri kadar değişik ve şaşırtıcı şekillerde hareket ediyorlardı – çünkü Jacob'la birlikteyken dikkatli olmama gerek yoktu ve kesinlikle onun da dikkatli olmasına gerek yoktu.

Parmaklarım saçlarını daha da sıktı, ama şimdi onu kendime çekiyordum.

O her yerdeydi. Delici gün ışığı göz kapaklarımı yakıyordu, ve rengi buna uyum sağlıyordu. Sıcaklık her yerdeydi. Jacob olmayan hiçbir şeyi göremiyor, duyamıyor ve hissedemiyordum.

Beynimin hala aklı başında olan küçücük parçası bana haykırarak sorular soruyordu.
Neden durdurmuyordum? Daha da kötüsü, neden kendimde durdurmayı isteme arzusunu bile bulamıyordum? Onu durdurmayı istememem ne anlama geliyordu? Ellerimin omuzlarına sıkıca sarılması ve omuzlarının geniş ve güçlü olmasının hoşuma gitmesi? Elleri bedenimi bedenine her ne kadar sıkıca bastırırsa bastırsın, bana yine de yeterince sıkı gelmemesi ne anlama geliyordu?

Sorular aptalcaydı, çünkü cevabı biliyordum: kendime yalan söylüyordum.

Jacob haklıydı. Başından beri haklıydı. O sadece bir arkadaştan çok daha fazlasıydı. O yüzde ona elveda demesi o kadar imkansızdı – çünkü ona aşıktım. Ona da. Onu sevmem gerekenden çok daha fazla seviyordum, ama yine de yeterince değildi. Ona aşıktım, ama tine de bir şeylerin değişmesine sebep olacak kadar değildi; sadece ikimizi de incitmeye yetiyordu. Onu hiç incitmediğim kadar incitmeye.

Bundan başkasıyla ilgilenmiyordum – onun acısından başka. Bu durumun bende yarattığı azabı fazlasıyla hak ediyordum. Umarım kötü olur. Umarım gerçekten çok acı çekerim diye diledim.

Bu dakikada, sanki tek kişiymiş gibiydik. Acısı hep acım olmuş, ve her zaman acım olacaktı – şimdi de sevinci sevincimdi. Sevinç de hissediyordum ama yine de onun mutluluğu bir şekilde acı veriyordu. Neredeyse somuttu – tenimi bir asitmişçesine yakıyordu, yavaş bir işkenceydi.

Kısa, hiç bitmeyen bir saniye için, tamamiyle farklı bir yol yaşlarla ıslanmış göz kapaklarımın arkasında uzandı. Sanki Jacob'ın düşüncelerine bakıyor gibiydim, tam olarak nelerden vazgeçeceğimi ve bu yeni keşfimin beni neleri kaybetmekten kurtaracağını görebiliyordum. Charlie ve Renée'yi, Billy, Sam ve La Push'la karışmış değişik bir kolaj içinde görebiliyordum. Yılların geçtiğini, ve yıllar geçerken bu durumun benim için önemli olduğunu ve beni de değiştirdiğini görebiliyordum. Aşık olduğum devasa kızıl – kahve kurdu, ne zaman ihtiyacım olsa yanımda beni koruduğunu görebiliyordum. O saniyenin ufacık bir parçasında, iki küçük

siyah saçlı kafa gördüm, tanıdık bir ormana doğru benden kaçıyorlardı. Onlar kaybolduğunda, tüm bu görüntüleri de yanlarında götürdüler.

Ve sonra daha kalbimdeki küçük çatlağın genişleyerek bütün kalbimin ikiye ayrıldığını hissettim.

Jacob'ın dudakları benimkinden önce durdu. Gözlerimi açtım ve bana merak ve sevinçle baktığını gördüm.

"Gitmem gerek." diye fısıldadı.

"Hayır."

Gülümsedi, cevabımdan memnundu. "Uzun sürmeyecek," diye söz verdi. "Ama önce..."
Yine öpmek için uzandu, ve direnmek için hiçbir sebebim yoktu. Ne gereği vardı?
Bu sefer daha farklıydı. Yüzümdeki elleri yumuşak, sıcak dudakları nazik ve beklenmedik şekilde tereddütlüydü. Kısaydı ve çok ama çok tatlıydı.
Kolları etrafımda kıvrıldı ve kulağıma fısıldarken sımsıkı sarıldı.

"İlk öpücüğümüz *bu* olmalıydı. Hiç olmayacağına geç olsun daha iyi."

Göremediği yüzüm göğsüne yaslı bir haldeydi ve göz yaşlarım süzülüyordu.

24. ANİ KARAR

Uyku tulumunda yüz üstü yatarak, adaletin gelip beni bulmasını bekledim. Belki bir çığ düşer de beni buraya gömerdi. Keşke yapsaydı. Bir daha asla yüzümü aynada görmek zorunda kalmak istemiyordum.

Beni uyaran hiçbir ses yoktu. Birdenbire Edward'ın soğuk eli taranmamış saçlarımı okşadı. Dokunuşuyla birlikte suçluluk hissederek titredim.

"İyi misin?" diye mırıldandı, sesi endişeliydi.

"Hayır. Ölmek istiyorum."

"Bu asla olmayacak. İzin vermem."

İnledim ve sonra fısıldadım. "O konuda fikrini değiştirebilirsin."

"Jacob nerede?"

"Savaşmaya gitti," diye mırıldandım başımı yere eğerek.

Jacob kamptan olabildiğince hızlı bir şekilde açıklığa koşarak ve öbür haline dönüşme hazırlıkları içinde coşkulu bir sevinçle – neşeli bir "Hemen dönerim" ile – ayrılmıştı. Şimdi bütün sürü her şeyi öğrenmişti. Çadırın dışında volta atan Seth Clearwater, rezilliğime yakından tanık olmuştu.

Edward bir süre sessiz kaldı. "Ah," dedi sonunda.

Ses tonu, beni çığımın yeteri kadar çabuk düşmediği konusunda endişelendirdi. Göz ucuyla ona baktım ve gözlerinin sanki duymasındansa ölmeyi yeğleyeceğim o şeyi dinliyormuş gibi dalgın olduğunu gördüm. Başımı tekrar yere yapıştırdım.

Edward gönülsüzce kıkırdadığında afalladım.

"Ve bir de ben kendimi pis dövüşüyor sanıyordum," dedi ikinci bir hayranlıkla. "Onun yanında ben sütten çıkmış ak kaşık gibi kalıyorum." Elini, yanağımın açıkta kalan kısımlarında dolaştırdı. "Sana kızgın değilim, aşkım. Jacob zannettiğimden de kurnaz. Sadece ondan istememiş olmanı dilerdim, gerçi."

"Edward," diye fısıldadım çadırın içinde. "Ben... Ben... Ben... –"

"Şşşşt," diye susturdu beni parmaklarıyla yanağımı okşayarak. "Bahsettiğim o değil. O seni nasılsa yine de öpecekti – sen atlamasaydın bile – ve şimdi benim çenesini kırmam için bir sebebim yok. Bu da hoşuma giderdi gerçi."

"Atlamak?" diye mırıldandım neredeyse anlaşılmaz şekilde.

"Bella, gerçekten o kadar yüce gönüllü olduğuna inandın mı? Sadece bana yol açmak için ihtişam içinde yoldan çekileceğine inandın mı?"

Başımı kaldırdım ve sabırlı bakışlarına karşılık verdim. İfadesi yumuşaktı, gözleriyse hakkım olan tiksintidense anlayışla doluydu.

"Evet, inandım," diye mırıldandım ve sonra gözlerimi kaçırdım. Ama beni kandırdığı için Jacob'a herhangi bir kızgınlık duymuyordum. Vücudumda kendime olan nefretim dışında başka bir şeye yer yoktu.

Edward tekrar yavaşça güldü. “O kadar kötü bir yalancısın ki, en ufak bir yalan söyleme yeteneği olan herkese inanırsın.”

“Sen neden bana kızgın değilsin?” diye fısıldadım. “Neden benden nefret etmiyorsun? Ya da hikayenin tamamını duymadın mı henüz?”

“Sanırım oldukça kapsamlı bir bakış attım,” dedi hafif, sakin bir sesle. “Jacob zihninde oldukça canlı resimler çiziyor. Sürüsü için neredeyse kendim için hissettiğim kadar kötü hissediyorum. Zavallı Seth’in midesi bulanmıştır. Ama Sam şu anda Jacob’ın odaklanmasını sağlıyor.”

Gözlerimi kapattım ve başımı ıstırap içinde salladım. Çadırın zemininin keskin naylon lifleri tenimi çizdi.

“Sen yalnızca bir insansın,” diye fısıldadı, yine saçımı okşuyordu.
“Bu hayatımda duyduğum en sefil savunma.”

“Ama öylesin, Bella. Ve her ne kadar tersini dilesem de, o da öyle... Hayatında benim dolduramadığım boşluklar var. Bunu anlıyorum.”

“Ama bu *doğru* değil. Beni bu kadar korkunç yapan da o. Hiç boşluk yok.”

“Onu seviyorsun,” diye mırıldandı nazikçe.

Vucüdumdaki her hücre inkar etmek için yanıp tutuştu.

“Seni daha çok seviyorum,” dedim. Yapabileceğimin en iyisiydi.

“Evet, onu da biliyorum. Ama... seni terk ettiğimde, Bella, seni kanayarak bıraktım. Bu yaralarını saran ve tekrar ayağa kaldıran Jacob oldu. Bu mutlaka iz bırakır – her ikiniz üzerinde de. Bu sargıların kendi başına çözüldüğünden pek emin değilim. Benim mecbur bıraktığım bir şey için ikinizi de suçlayamam. Affedilebilirim, ama bu işin sonuçlarından kaçabileceğim anlamına gelmez.”

“Kendini suçlayabilmenin yolunu bulabileceğini bilmeliydim. Lütfen kes. Dayanamıyorum.”

“Ne söylememi istersin?”

“Bana aklına gelen her dilde, aklına gelen her kötü kelimeyi söylemeni istiyorum. Benden tiksindiğini ve beni terk edeceğini söylemeni istiyorum ki böylece dizlerimin üstüne çöküp kalman için yalvarabileyim.”

“Üzgünüm,” içini çekti. “Bunu yapamam.”

“En azından beni daha iyi hissettirmeye çalışma. Bırak acı çekeyim. Hak ediyorum.”

“Hayır,” diye mırıldandı.

Başımla yavaşça onayladım. “Haklısın. Aşırı anlayışlı olmaya devam et. Sanırım bu daha kötü.”

Bir süre sessiz kaldı ve birden havada farklı bir atmosfer vardı, yeni bir aciliyet.

"Yaklaşıyor," diye belirttim.

"Ever, birkaç dakikası var. Son bir şey daha söylemek için yeterli bir süre..."
Bekledim. Sonunda tekrar konuştuğunda, fısıldıyordu. "*Ben* yüce gönüllü olabilirim, Bella. Seni ikimiz arasında bir seçim yap diye zorlamayacağım. Sadece mutlu ol ve benim hangi parçamı istiyorsan al, ya da hiçbirini alma eğer bu daha iyiysi. Bana borçlu olduğun hissinin kararını etkilemesine izin verme."

Kendimi yere atıp dizlerimin üstüne çöktüm.

"Lanet olsun, kes şunu!" diye bağırdım ona.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hayır – anlamıyorsun. Seni sadece iyi hissettirmeye çalışmıyorum, Bella, doğruları söylüyorum."

"Ne yaptığını *biliyorum*,"diye inledim."Ama mücadele etmeye ne oldu? Asil fedakarlıklardan başlatma şimdi! Mücadele et!"

"Nasıl?" diye sordu. Gözlerinde eskilerden kalma bir keder vardı.

Kucağına tırmandım, kollarımı etrafına doladım.

"Burasının soğuk olması umurumda değil. Şu anda bir köpek gibi kokmam umurumda değil. Ne kadar korkunç biri olduğumu unuttur bana. Onu unuttur bana. Kendi adımı unuttur bana. Mücadele et!"

Karar vermesini beklemedim – ya da benim gibi cani, sadakatsiz bir canavarla ilgilenmediğini söyleme şansı vermek istemedim. Kendimi ona doğru ittim ve buz gibi dudaklarını dudaklarımla ezdim.

"Dikkatli ol, aşkım," diye mırıldandı benim ısrarcı dudaklarımın altından.

"Hayır," diye inledim.

Nazikçe yüzümü birkaç santim geri itti. "Bana bir şey ispatlamak zorunda değilsin."

"Bir şey ispatlamaya çalışmıyorum. Senin istediğim parçanı alabileceğimi söylemiştin. Bu parçanı istiyorum." Kollarını boynuna doladım ve dudaklarına uzanabilmek için asıldım. Öpücüğüme karşılık vermek için başını eğdi, ama soğuk dudakları benim sabırsızlığım belirginleştikçe daha da kararsızlaşıyordu. Bedenim niyetimi belli ediyor, beni ele veriyordu. Kaçınılmaz şekilde, elleri beni zapt etmek üzere hareket etti.

"Belki de bunun için en iyi zaman değildir," diye önerdi, fazla sakindi.

"Neden olmasın?" diye yakındım. Eğer mantıklı olacaksa savaşmanın hiçbir anlamı yoktu; ben de kollarımı indirdim.

“Birincisi; hava gerçekten soğuk.” Yerden uyku tulumunu almak için uzandı ve etrafıma bir battaniye gibi doladı.

“Yanlış,” dedim. “Birincisi, çünkü sen bir vampir için acayip derecede ahlaklısın.”
Kıkırdadı. “Tamam, o konuda haklısın. Soğuk ikincisi olsun o zaman. Ve üçüncüsü... şey, sen gerçekten kötü kokuyorsun, aşkım.”

Burnunu kırıştırdı.

İçimi çektim.

“Dördüncüsü,” diye mırıldandı, başını eğdi ve kulağıma fısıldadı. “*Deneyeceğiz*, Bella. Ben sözümü tutarım. Ama bunun Jacob Black’e karşı bir tepki için olmamasını tercih ederim.”

Büzüldüm ve yüzümü omzuna gömdüm.

“Ve beşincisi...”
“Çok uzun bir liste oldu,” diye mırıldandım.
Güldü. “Evet, ama savaşı dinlemeyi istiyor musun istemiyor musun?”

O konuşurken, çadırın dışında Seth tiz sesle uludu.

Sesi duyunca bedenim kaskatı kesildi. Sol elimi sıkıp tırnaklarımın bandajlı avcuma battığını, Edward alıp nazikçe parmaklarımı düzeltene kadar fark etmemiştim.

“Hey şey yolunda gidecek, Bella,” diye söz verdi. “Yeteneğimiz, eğitimimiz ve onlara sürpriz yapma avantajımız var. Yakında sona erer. Eğer buna gerçekten inanmasaydım, şimdi orada olurdum – ve sen de burada, bir ağaca falan zincirli olurdun.”

“Alice öyle küçük ki,” diye inledim.

Kıkırdadı. “Bu bir sorun teşkil edebilirdi... eğer onu yakalayabilmek mümkün olsaydı.”
Seth hafifçe inlemeye başladı.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Sadece burada bizimle kısılı kaldı diye sinirli. Sürünün onu korumak için hareketin dışında bıraktığını biliyor. Onlara katılabilmek için ağzının suyu akıyor.”
Seth’in tarafına bakarak kaşlarımı çattım.

“Yenidoğanlar izin sonuna vardılar – büyü gibi işe yaradı, Jasper bir dahi – ve çayırdakilerin kokusunu aldılar, o yüzden iki gruba ayrıldılar şimdi, Alice’in dediğine göre,” diye mırıldandı Edward, gözleri uzaklara odaklanmıştı. “Sam, bizi tuzağa düşecek olan takımının yolunu kesmeye götürüyor.” Dinlerken öyle konsantre olmuştu ki sürüyü çoğul kullanmıştı.

Birdenbire bana baktı. “Nefes al, Bella.”

İstediğini yapmakta zorlandım. Çadır duvarının dışında Seth'in hızlı hızlı soluduğunu duyabiliyordum, ve ben de nefes nefese kalmayayım diye akciğerlerime eşit hızda hava gitmesini sağlamaya çalıştım.

"İlk grup açıklıkta. Dövüşmelerini duyabiliyoruz."

Dişlerimi sıktım.

Bir kere kahkaha attı. "Emmett'i duyabiliyoruz – halinden memnun."

Seth'le birlikte bir nefes daha aldım.

"İkinci grup hazırlanıyor – çok önemsemiyorlar, bizi duymadılar henüz."

Edward hırladı.

"Ne?" niye soludum.

"Senin hakkında konuşuyorlar." Dişlerini sıktı. "Kaçmanı engellemeleri gerekiyor... Güzel hareket, Leah! Hmm, oldukça hızlı." diye mırıldandı onaylayarak. "Yenidoğanlardan biri kokumuzu aldı, ve Leah o daha arkasını dönemeden onu yere indirdi. Sam onun işini bitirmesine yardım ediyor. Paul ve Jacob başka bir tanesiyle dövüşüyor, ama diğerleri savunma halinde şu an. Bizimle ne yapacaklarını şaşırmış haldeler. İki taraf da yanıltıcı saldırı yapıyor... Hayır, bırakın Sam yönetsin. Yoldan çekil." diye mırıldandı. "Onları ayırın – birbirlerinin arkalarını korumalarına izin vermeyin."

Seth inledi.

"Bu daha iyi, onları açıklığa doğru götürün." Edward onayladı. İzlerken bilinçsiz olarak sağa sola kayıyordu, orada olsaydı yapacağı hareketler için geriliyordu. Elleri hala benimkileri tutuyordu; parmaklarımı sıktım. En azından orada onların yanında değildi.
Ani ses kesintisi sadece bir uyarıydı.

Seth'in derin soluklarının kesildiğini – onunla birlikte nefes almaya çalıştığım için – fark ettim.

Ben de nefes almayı kestim – önümde Edward'ın bir buz kütlesi misali donduğunu görünce ciğerlerimi çalıştırmaya dahi korktum.

Ah, hayır. Hayır. Hayır.

Kim kaybetmişti? Onlar ya da biz? Hepsi benim hatamdı. *Benim* kaybım neydi?

Nasıl olduğundan bile emin olamadığım bir çabuklukla, ayaklarımın üzerindeydim ve çadır yırtık parçalarla üstümüzde dağılıyordu. Edward dışarı çadırı yırtarak mı çıkıyordu? Neden?

Şok olmuş şekilde parlak ışıkta gözlerimi kırptım. Tek görebildiğim hemen yanımızdaki Seth'di, yüzü Edward'ınkinden sadece on beş santim uzaktaydı. Bir saniye boyunca tam bir konsantrasyonla birbirlerine baktılar. Güneş Edward'ın teninde yansıyor ve Seth'in kürküne pırıltılar gönderiyordu.

Ve sonra Edward telaşla fısıldadı. "Git, Seth!"

İri kurt döndü ve ormanın gölgelerinde kayboldu.

İki saniye geçmiş miydi? Saatler gibi gelmişti. Açıklıkta bir şeylerin korkunç derecede ters gittiği bilgisiyle öyle dehşete düşmüştüm ki midem bulanıyordu. Edward'ın beni oraya götürmesini ve bunu hemen şimdi yapmasını talep etmek için ağzımı açmıştım. Ona ihtiyaçları vardı ve *bana* ihtiyaçları vardı. Onları kurtarmam için kanımın dökülmesi gerekiyorsa, yapardım. Bunu yapabilmek için ölürdüm, tıpkı üçüncü eş gibi. Elimde gümüş hançer yoktu ama bir yolunu bulur –

İlk heceyi söyleyemeden, havada savruluyor gibi hissettim. Ama Edward'ın elleri benimkileri asla bırakmadı – sadece hareket ettiriliyordum, öyle hızlıydı ki yana doğru düşüyormuş gibi bir his bırakıyordu.
Sırtımın düz yamaç yüzüne bastırıldığını hissettim. Edward hemen tanıdığım bir duruşla önümde duruyordu.

Rahatlama zihnime doldu ve aynı anda midem alt üst oldu.

Yanlış anlamıştım.

Rahatlama – açıklıkta hiçbir şey ters gitmemişti.

Korku – kriz *buradaydı*.

Edward, hasta edici bir kesinlilikle tanıdığım savunma pozisyonunu aldı – yarı eğilmiş, kolları hafifçe açılmıştı. Sırtımı yasladığım kaya kaya, siyah pelerinli Volturi savaşçılarıyla benim aramda dururken yaslandığım İtalyan sokağındaki eski tuğla duvar olabilirdi.

Bir şey bize doğru geliyordu.

"Kim?" diye fısıldadım.

Kelimeler dişlerinin arasından beklediğimden daha yüksek sesli bir hırlamayla çıkıyordu. Fazla yüksek sesli. Bu demek oluyordu ki saklanmak için çok geçti. Kapana kısılmıştık ve onun cevabını kimin duyduğunun bir önemi yoktu.

"Victoria," dedi, kelimeyi tükürür gibi söylemişti, lanet eder gibi. "Yalnız değil. Benim kokumu geçti, yenidoğanları onları izlemek için takip etti – hiçbir zaman onlarla savaşma niyetinde değildi. Senin benim yanımda olacağını tahmin ederek aniden beni bulma kararı verdi. Haklıydı. Haklıydın. O kişi Victoria'ydı."

Onun düşüncelerini duyacak kadar yakınımızdaydı.

Yine bir rahatlama. Eğer Volturi olsaydı, ikimiz de ölürdük. Ama Victoria olunca, *ikimizin* de ölmesine gerek yoktu. Edward sağ kurtulabilirdi. İyi bir savaşçıydı, Jasper kadar iyi. Eğer çok fazla kişiyi yanında getirmediyse, bu savaştan kendini kurtarabilir, ailesine dönebilirdi. Edward herkesten hızlıydı. Başarabilirdi.

Seth'i gönderdiği için çok memnundum. Elbette, Seth'in yardım çağırmak için gidebileceği kimse yoktu. Victoria'nın zamanlaması mükemmeldi. Ama en azından Seth güvendeydi, onun ismini düşündüğümde kafamda büyük kum renki kurdu canlandıramıyordum – sadece uzun boylu on beş yaşında bir çocuktu.

Edward'ın bedeni kaydı – sadece çok az ama bana nereye bakmam gerektiğini gösterdi. Ormanın kara gölgelerine baktım.

Sanki kabuslarımın bana doğru gelip beni karşılamasını izler gibiydim.

İki vampir kampımızın küçük açıklığının kenarında yavaşça belirdi, hiçbir şeyi kaçırmamak üzere gözleri odaklanmıştı. Güneşte bir elmas gibi parlıyorlardı.
Sarışın çocuğa zar zor bakabiliyordum – evet, kaslı ve uzun olsa bile sadece bir çocuktu, belki de dönüştüğünde benim yaşımdaydı. Hiç görmediğim kadar canlı bir kırmızılıkta olan gözlerine bakamıyordum. En yakın tehlike olan Edward'a yakın olsa da izleyemiyordum.

Çünkü birkaç adım yanında ve birkaç adım arkasında, Victoria bana bakıyordu.

Turuncu saçları hatırladığımdan da parlaktı, bir alev gibiydi. Rüzgar yoktu ama yüzünün çevresindeki hafifçe sanki canlıymışçasına ateş gibi parlıyor gibiydi.

Gözleri susamışlıkla kapkaraydı. Her zaman kabuslarımda yaptığı gibi gülümsemedi – dudakları çizgi halinde birbirine bastırılmıştı. Kıvrılmış bedeni dikkat çekici bir şekilde kedileri andırıyordu, saldırmak için bir açık bekleyen dişi bir aslan. Yerinde duramayan vahşi bakışları Edward ve benim aramda gidip geldi ama asla onun üzerinde yarım saniyeden fazla durmadı. Gözlerini benim yüzümden, benimkileri onun yüzünden ayıramayışım gibi ayıramıyordu.

Ondan yayılan gerginlik havada neredeyse görülebiliyordu. Arzuyu, onu kontrol altında tutan ve her şeyi tüketen tutkuyu hissedebiliyordum. Neredeyse düşüncelerini bile duyabiliyor, ne düşünüyor biliyordum.

İstediği şeye çok yaklaşmıştı – tüm varlığının bir yıldan fazla süredir tek odak noktası şimdi çok yakınındaydı.

Ölümüm.

Planı pratik olduğu kadar açıktı da. İri, sarışın çocuk Edward'a saldıracaktı. Edward'ın yeteri kadar dikkati dağıldığında, Victoria benim işimi bitirecekti.

Çabuk olacaktı – artık oyunlara vakti yoktu – ama titiz olacaktı. İyileşebilmesi mümkün olmayan bir şey olacaktı. Vampir zehirinin bile iyileştiremeyeceği bir şey.

Kalbimi durdurması gerekecekti. Belki elini göğsümden içeri sokup onu ezerdi. Ona benzer bir şey.

Kalbim daha öfkeli, daha yüksek sesli atmaya başladı, sanki hedefini daha belirgin yapmaya çalışıyordu.

Engin bir uzaklık ötede, kara ormandan çok çok uzaklarda, bir kurt uluması sakin havada yankılandı. Seth gittiğine göre, sesi tercüme etmenin yolu yoktu.

Sarışın çocuk gözünün kenarından, emirlerini bekleyerek Victoria'ya baktı.

Pek çok yönden gençti. Parlak kırmızı irislerinden, çok uzun süredir vampir olmadığını tahmin ettim. Güçlü ama beceriksiz olacaktı. Edward onunla nasıl savaşması gerektiğini bilirdi. Edward hayatta kalırdı.

Victoria çenesiyle Edward'a doğru işaret etti, sessizce çocuğa harekete geçmesini emrediyordu.

"Riley," dedi Edward yumuşak, yakaran bir sesle.
Sarışın çocuk dondu, kırmızı gözleri açıldı.

"Sana yalan söylüyor, Riley," dedi ona Edward. "Beni dinle. Sana yalan söylüyor, tıpkı şu anda açıklıkta ölmekte olan diğerlerine söylediği gibi. İkinizin de onlara yardım edeceği konusunda onlara yalan söylediğini, *seni* onlara yalan söylemek zorunda bıraktığını biliyorsun. Sana da yalan söylediğine inanması o kadar güç mü?"

Kafa karışıklığı Riley'nin yüzüne yansıdı.

Edward yana doğru birkaç santim kaydı ve Riley de otomatik olarak kendini kaydırarak mesafeyi dengeledi.

"Seni sevmiyor, Riley," Edward'ın yumuşak sesi zorlayıcı, neredeyse hipnotize ediciydi. "Asla sevmedi. James adında birini sevmişti ve sen onun için bir araçtan başka bir şey değilsin."

James'in adını söylediğinde, Victoria'nın dudakları, dişlerini gösterecek şekilde buruştu. Gözleriyse bende kilitli kaldı.

Riley onun tarafına doğru çılgına dönmüş bir bakış attı.

"Riley?" dedi Edward.

Riley istemsizce tekrar Edward'a odaklandı.

"Seni öldüreceğimi biliyor, Riley. Senin ölmeni *istiyor* ki böylece sözünü tutmasına gerek olmasın. Evet – onu fark ettin, değil mi? Gözlerindeki gönülsüzlüğü gördün, vaatlerinin samimiyetsizliğinden şüphelendin. Haklıydın. Seni asla istemedi. Her öpücük, her dokunuş yalandı."

Edward tekrar hareket etti, çocuğa doğru, benden uzaklaşarak birkaç santimetre ilerledi.

Victoria'nın bakışları aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Beni öldürmesi bir saniyeden az zamanını alırdı – tek ihtiyacı ufacık bir fırsattı.

Bu sefer daha yavaş olmak üzere, Riley yerini değiştirdi.

“Ölmek zorunda değilsin,” diye söz verdi Edward, gözlerini çocuğunkinden ayırmayarak. “Sana gösterdiğinden daha farklı yaşam tarzları var. Hayat kan ve yalandan ibaret değil, Riley. Şimdi uzaklaşabilirsin. Onun yalanları uğruna ölmek zorunda değilsin.”

Edward ayaklarını ileri ve yana doğru kaydırdı. Aramızda otuz santimlik bir ara vardı şimdi. Riley bu sefer fazla uzağa kayıp, gereğinden fazla gitti. Victoria topuklarında öne doğru eğildi.

“Son şans, Riley,” diye fısıldadı Edward.

Riley’nin yüzü Victoria’ya cevap bekleyerek bakarken çaresizdi.

“Yalan söyleyen o, Riley,” dedi Victoria ve sesinin yarattığı şokla ağzım açık kaldı. “Onların akıl oyunlarını anlatmıştım sana. Sadece seni sevdiğimi biliyorsun.”

Sesi, yüzü ve duruşuna bakıp da kafamda canlandırdığım gibi güçlü, vahşi ya da bir kedi hırıltısı gibi değildi. Yumuşaktı, tizdi – bebeksi, soprano çınlaması gibi. Sarışın buklelere ve pembe çikletlere yakışacak türden bir ses. O parlayan dişleri arasından öyle bir sesin gelmesi bir anlam ifade etmiyordu.

Riley’nin çenesi sıkıldı ve omuzları genişledi. Gözleri sabitlendi – artık karışıklık yoktu, şüphe yoktu. Hiçbir düşünce yoktu. Kendini saldırmak üzere gerdi.

Victoria’nın bedeni titriyor gibiydi. Parmakları pençe haline getirmiş, Edward’ın benden sadece tek bir santimetre daha uzaklaşmasını bekliyordu.

Hırlama her ikisinden de gelmedi.

Mamut renkli bir şekil, açıklığın ortasına doğru uçtu ve Riley’nin üstüne atlayarak onu yere düşürdü.

“Hayır,” diye haykırdı Victoria, bebeksi sesi inanamamayışla çınladı.

Bir buçuk metre önümde, iri kurt, altındaki sarışın vampiri yardı ve parçaladı. Beyaz ve sert bir şey, ayağımın önündeki taşlara çarptı. Ondan uzağa çekildim.

Victoria, daha az önce sevmeye yemin ettiği çocuğa bir başka bakış lütfetmedi. Gözleri hala benim üzerimdeydi, hayal kırıklığı ile doluydu ve öyle vahşiydi ki aklından zoru varmış gibi duruyordu.

“Hayır,” dedi tekrar dişleri arasından, Edward ona doğru hareket edip benimle Victora arasındaki yolu kapamaya yeltenince.

Riley yine ayaktaydı, biçimsiz ve yabani görünüyordu ama yine de Seth’in omzuna şiddetli bir tekme savurabilecek durumdaydı. Kemik kırılma sesi duydum. Seth geri çekildi ve topallayarak daireler çizmeye başladı. Riley kollarını açmıştı, hazırdı, gerçi bir elinin parçasını kaybetmiş gibi duruyordu...

O savaştan sadece birkaç metre ötede Edward ve Victoira dans ediyorlardı.

Tam olarak birbirinin etrafını kuşatma değildi yaptıkları, çünkü Edward Victoria'nın benim daha yakınıma gelmesine izin vermiyordu. Arkaya, sağa ve sola doğru süzülerek hareket etti, savunmasında bir boşluk bulmaya çalışıyordu. Edward becerikli adımlarla, Victoria'nın hareketlerini mükemmel bir konsantrasyonla izleyerek takip etti. Victoria'nın düşüncelerini okuyup niyetini anlayarak, o hareket etmeden bir saniyeden kısa bir süre öncesinde hareket etmeye başladı.

Seth yandan Riley'e saldırdı, ve çirkin, kulak çınlatıcı bir çığlık ile bir şey yırtıldı. Başka bir ağır beyaz topak ormana doğru bir gümbürtüyle uçtu. Riley hiddetle kükredi ve Seth'e doğru ezilmiş eliyle bir yumruk savururken, Seth – bedenine göre inanılmaz derecede hafif bir şekilde – geri çekildi.

Victoria küçük açıklığın uzak kenarındaki ağaç gövdelerine doğru zig zak çizerek ilerliyordu artık. Hırpalanmıştı, gözleri sanki ben onu kendime çeken bir mıknatısmışım gibi bana doğru arzulayarak bakarken, ayakları onu güvenliğe doğru çekiyordu. Yanan öldürme arzusunun hayatta kalma içgüdüsüyle savaşım verdiğini görebiliyordum.
Edward da görebiliyordu.

"Gitme, Victoria," diye mırıldandı daha önceki hipnotize edici sesin aynısıyla. "Böyle şansı bir daha bulamazsın."

Victoria dişlerini gösterdi ve tısladı ama benden uzağa gidebilmekten yoksunmuş gibi görünüyordu.

"Daha sonra yine kaçabilirsin," diye mırladı. "Onun için bol zaman var. Bu senin hep yaptığın bir şey, değil mi? O yüzden James'i yanından ayırmıyordun. Eğer ölümcül oyunlar oynamak istersen senin için faydalıydı. Kaçmak için olağanüstü bir içgüdüye sahip bir partner. Seni terk etmemeliydi – Phoenix'te onu yakaladığımızda yeteneklerin işine yarayabilirdi."

Dudakları arasından bir hırlama çıktı.

"Gerçi, seni bundan başka bir amaçla kullanmıyordu. Senin için, bir avcının binek hayvanına beslediğinden daha az sevgi besleyen birinin intikamını almak için bu kadar çok enerji harcamak aptalca. Sen onun için bir kolaylıktan başka bir şey değildin. Bunu biliyordum."

Edward'ın dudakları, parmaklarıyla şakaklarına hafifçe vururken bir kenardan kıvrıldı.
Boğuk bir çığlıkla, Victoria tekrar ağaçlardan dışarı fırladı ve yanıltıcı saldırılarda bulundu. Edward karşılık verdi ve dans yine başladı.

Tam o anda, Riley'nin yumruğu Seth'in böğrüne isabet etti ve Seth'in boğazından alçak sesli acı bir inilti çıktı. Seth geri çekildi, sanki acıyı atmaya çalışırmış gibi omuzları seğiriyordu.

Lütfen, diye yalvarmak istedim Riley'e, ama ağzımı açacak, akciğerlerimdeki havayı kullanmamı sağlayacak kasları bulamadım. *Lütfen, o sadece bir çocuk*!

Seth neden kaçmamıştı? Neden şimdi kaçmıyordu?

Riley aralarındaki mesafeyi yine kapatıyor, Seth'i yanıma, yamacın yüzüne doğru itiyordu. Birdenbire Victoria partnerinin kaderiyle ilgilenmeye başladı. Gözlerinin kenarından Riley ve benim aramdaki uzaklığı ölçtüğünü görebiliyordum. Seth, Riley'e saldırıp tekrar geri çekilmesini sağladı ve Victoria tısladı.

Seth artık topallamıyordu. Edward'ın yakınında daire çizmeye başlamıştı; kuyruğu Edward'ın sırtına sürttü ve Victoria'nın gözleri açıldı.

"Hayır, bana ihanet etmeyecek," dedi Edward, Victoria'nın kafasındaki soruyu cevaplayarak. Onun bu dikkatinin dağılmasını ona yaklaşma fırsatı olarak kullandı. "Bizlere ortak bir düşman sağladın. Bizi müttefik yaptın."

Victoria dişlerini sıktı ve dikkatini sadece Edward'da tutmaya çalıştı.

"Daha yakından bak, Victoria," diye mırıldandı, Victoria'nın konsantrasyonunu bozmaya çalışarak. "Gerçekten de James'in Sibirya'da takip ettiği canavara o kadar çok benziyor mu?"

Gözleri daha da açıldı ve sonra bakışları çılgınca Edward, Seth ve benim aramda gidip gelmeye başladı. "Aynı değil?" diye hırladı küçük bir kızın soprano sesiyle. "İmkansız!"
"Hiçbir şey imkansız değildir," diye mırıldandı Edward, ona bir santim daha yaklaşırken sesi kadife yumuşaklığındaydı. "İstediğin şey dışında. Bella'ya asla dokunamayacaksın."
Victoria Edward'ın kafa karıştırma çabasıyla savaşarak kafasını hızlı ve sarsakça salladı ve onun etrafından geçmeye çalıştı ama Edward, o planını düşünür düşünmez onu engelleyebileyecek bir yerdeydi. Yüzü hüsranla buruştu ve sonra daha aşağıya eğilip çömeldi, yine bir dişi aslan gibiydi ve mahsus öne doğru ilerledi.

Victoria tecrübesiz, içgüdüsüyle hareket eden bir yenidoğan değildi. Öldürücüydü. Ben bile onun ve Riley'nin arasındaki farkı görebiliyordum ve biliyordum ki Seth eğer *bu* vampirle dövüşüyor olsaydı, bu kadar süre hayatta kalamazdı.

Edward da kaydı, aralarındaki mesafe gittikçe kapanıyordu; erkek aslana karşı dişi aslandı.

Danslarının temposu arttı.

Çayırdaki Alice ve Jasper'ı izlemek gibiydi; bulanık, sarmal hareketler vardı, sadece bu dans onun kadar mükemmel bir şekilde hazırlanmamıştı. İkisinden biri ne zaman hata yapsa, keskin çatırtı ve çarpma sesleri yamacın yüzünde yankılanıyordu. Ama benim bu hataları kimin yaptığını göremeyeceğim kadar hızlı hareket ediyorlardı...

Bu vahşi bale, Riley'nin dikkatini dağıtmıştı, gözlerinde partneri için endişe vardı. Seth saldırıp, vampirden başka bir küçük parça daha kopardı. Riley böğürdü ve elinin tersiyle Seth'in göğsüne muazzam bir darbe indirdi. Seth'in devasa bedeni üç metre kadar uçtu ve başımın üstündeki kayalıklı duvara, bütün bir tepeyi sallayan bir kuvvetle çarptı. Soluğunun ıslık gibi bir sesle göğsünden çıktığını duyduktan sonra, o taşa çarpıp aşağı düşerken yoldan çekildim ve ardından yarım metre önümdeki yere çakıldı.

Seth'in dişleri arasından hafif bir inilti geldi.

Küçük, keskin, gri taş parçaları başımın üstüne yağdı ve açıkta kalan tenimi çizdi. Ucu sivri bir kazık şeklindeki kaya sağ koluma doğru sallandı ve refleks olarak onu yakaladım. Hayatta kalma içgüdülerim artarken, parmaklarım uzun taşı kavradı; kaçma şansı olmadığı için, bedenim – yapacağım hareketin ne kadar az etki edeceğini umursamayarak – savaşa hazırlandı.

Damarlarıma adrenalin fışkırdı. Bandajın avcumu kestiğini biliyordum. Eklem yerindeki çatlağın itiraz ettiğini biliyordum. Biliyordum, ama acıyı hissedemiyordum.

Riley'nin arkasında, tek görebildiğim Victoria'nın saçlarının uçuşan alevleri ve beyaz bir bulanıklıktı. Metalin metale çarpma ve yırtılma seslerinin, nefes nefese kalmaların ve şok olmuş tıslamaların aralarının azalması, dansın birisi için ölümcül hale gelmeye başladığını kesin bir şekilde gösteriyordu.

Ama *hangi* biri?

Riley bana doğru yalpaladı, gözleri hiddetle parlıyordu. Ortamızdaki kum renkli kürk öbeğine baktı ve elleri – ezilmiş, kırılmış elleri – pençe şeklinde kıvrıldı. Seth'in boğazını koparmaya hazırlanırken ağzı açıldı, genişledi, dişleri parladı.

İkinci bir adrenalin akışı bir elektrik şoku gibi vurdu ve birdenbire her şey çok netti.

İki dövüş de fazla yakındı. Seth kendininkini kaybetmek üzereydi ve Edward kazanıyor muydu kaybediyor muydu hiçbir fikrim yoktu. Yardıma ihtiyaçları vardı. Dikkar dağıtıcı bir şeye. Onların eline avantaj verecek bir şeye.

Elim, taş kazığı öyle sıkı kavradı ki bandajdaki desteklerden biri çıktı.

Yeterince güçlü müydüm? Yeterince cesur muydum? Sert taşı bedenime ne kadar bastırabilirdim? Bu, Seth'in tekrar ayağa kalkması için yeteri kadar zaman kazandırır mıydı? Fedakarlığımın bir işe yaraması için yeterince hızlı kendine gelebilir miydi?

Taşın ucuyla kolumu tırmıkladım, deriyi ortaya çıkarmak için kalın süveterimi sıyırdım
ve sonra keskin ucuyla dirseğime bastırdım. Geçen doğum günümden kalma bir yara izim vardı zaten. O gece akan kan tüm vampirim dikkatini çekmeyi başarmış, hepsini bir anlığına oldukları yerde dondurmuştu. Yine o şekilde işe yaraması için dua ettim. Kendimi sıktım ve derin bir nefes aldım.

Aldığım soluk Victoria'nın dikkatini dağıtmıştı. Gözleri, saniyenin çok küçük bir kısmında, benimkileri buldu. Öfke ve merak surat ifadesinde tuhaf bir şekilde kaynaştı.
Taş duvardan yankılanan tüm o gürültüler ve kafamın içindeki patırtılar arasında nasıl da oldu o alçak sesi duyduğumdan emin değilim. Kendi kalp atışım bile sesi bastırmaya yetmeliydi. Ama Victoria'nın gözlerine baktığım o bir saniyede, tanıdık, hiddetli bir iç çekiş duydum.

O aynı kısa süren saniyede, dans şiddetle bozuldu. O kadar çabuk gelişti ki ben olay akışını takip edemeden bitmişti. Aklımın içinde yetişmeye çalıştım.

Victoria, bulanık şekillerin arasında uçtu ve uzun bir alaçamın yarı yüksekliğinde bir yere çarptı. Saldırmak üzere çömelmiş bir halde tekrar toprağa düştü.

Eş zamanlı olarak, Edward – öyle hızlıydı ki görünmez olmuş gibiydi – arkaya döndü ve her hangi bir saldırı beklemeyen Riley'i kolundan yakaladı. Edward ayağını Riley'nin sırtına dikmiş gibiydi ve çekti –

Küçük kamp alanı Riley'nin içe işleyen ıstırap haykırışı ile doldu.

Aynı zamanda, Seth ayağa fırlayıp tüm görüş alanımı kapladı.

Ama hala Victoria'yı görebiliyordum. Ve tuhaf bir şekilde deforme olmuş gibi görünse de – sanki tamamen dik duramıyormuş gibi görünüyordu – vahşi yüzünde, rüyalarımda gördüğüm gülümseyişinin parladığını görebiliyordum.

Eğildi ve fırladı.

Küçük ve beyaz bir şey havada ıslık çalarak, Victoria'nın uçuşunun ortasında onunla çarpıştı. Çarpışma bir patlama sesi çıkardı ve onu bir başka bir ağaca fırlattı – bu seferki ikiye ayrıldı. Tekrar ayakları üzerine indi, çömelmiş ve hazırdı ama Edward çoktan yerine geçmişti. Onun dik ve mükemmel bir şekilde durduğunu görünce rahatlama kalbimi doldurdu.

Victoria bir şeye çıplak ayağıyla tekme attı – onun saldırısını bölen ince, uzun bir şey. Bana doğru yuvarlandı ve ne olduğunu anladım.

Midem kalktı.

Parmakları hala seyiren ve otları kavramaya çalışan Riley'nin kolu, akılsızca kendini yerde sürüklemeye başladı.

Seth yine Riley'i çevreliyordu ve şimdi Riley geri çekiliyordu. Ona yaklaşan kurtadamdan geriledi, yüzü acıdan kaskatıydı. Bir kolunu savunma amaçlı kaldırdı.
Seth, Riley'ye hamle yaptı ve vampirin tüm dengesi bozuldu. Seth'in Riley'nin omzuna dişlerini batırdığını ve eti kopardığını, sonra yine geri çekildiğini gördüm.

Bir başka sağır edici bir haykırış ile, Riley diğer kolunu da kaybetti.

Seth başını sallayarak kolu ormana doğru fırlattı. Seth'in dişleri arasından çıkan bozuk tıslama, kıs kıs gülüyormuş izlenimi uyandırdı.

Riley, işkence çeken bir yakarışla haykırdı. "Victoria!"

Victoria, ismi söylenince tek bir kasını bile oynatmadı. Gözleri partnerine doğru kaymadı bile.

Seth devasa bir gülle gibi öne atıldı. Basınç Seth ve Riley'yi birlikte ağaçlara sürükledi. Çığlıklar, kaya parçalanma sesleri devam ederken, aniden kesildi.

Riley'e bir veda bakışı bağışlamış olmasa da, Victoria artık tek başına olduğunu anlamış gibi duruyordu. Edward'dan geri çekilmeye başladı, gözlerinde şiddetli bir hayal kırıklığı parıldadı. Bana kısa, ıstırap dolu bir özlem bakışı attı ve sonra daha hızlı geri çekilmeye başladı.

“Hayır,” diye mırıldandı baştan çıkarıcı bir sesle. “Biraz daha kal.”

Arkasını döndü ve bir okun yaydan fırlaması misali ormanın sığınağına doğru koştu.
Ama Edward daha hızlıydı – kurşunun tabancadan fırlaması misali.

Ağaçların kenarında onun savunmasız sırtını yakaladı ve basit bir son adımın ardından, dans bitmişti.

Edward’ın dudakları bir kere boynunda sürttü, okşar gibiydi. Seth’in uğraşlarından gelen cırtlak feryatlar tüm diğer gürültüleri bastırıyordu, o yüzden bu görüntüyü bir şiddet görüntüsü olarak algılayabilmek için herhangi bir ses yoktu. Onu öpüyor olabilirdi.

Ve sonra ateş gibi saçlardan oluşan yumağın vücudunun geri kalanıyla bağlantısı koptu. Titrek turuncu dalgalar toprağa düştü ve ağaçlara doğru yuvarlanmadan önce yerde bir kere sekti.

25. AYNA

Titreyen, ateş gibi saçlarla sarılı oval cismi çok fazla yakından incelememek için şok ile açılmış ve donmuş gözlerimi başka yöne bakmaya zorladım.

Edward yine hareketlenmişti. Çevik, soğukkanlı ve işini bilen bir şekilde, başsız cesedi parçaladı.

Ona gidemiyordum – ayaklarımın tepki vermesini sağlayamıyordum; altındaki taşla kaynaşmış gibiydiler. Ama her hareketini dikkatle inceledim, zarar görmüş olduğuna dair bir kanıt arayarak. Hiçbir şey bulamadığımda kalp atışlarım daha sağlıklı bir tempoya düştü. Her zaman olduğu kadar kıvrak ve zarifti. Giysilerinde bir yırtık bile göremedim.

Titreşen ve seyiren uzuvları parçalara ayırdıktan sonra kuru çam iğneleriyle örterken, dehşete düşmüş halde yamaç duvarında dikilen bana bakmadı. Seth’in arkasından ormana doğru koşarken bile benim şok geçiren bakışlarıma karşılık vermedi.

Hem o hem Seth geri dönene kadar kendime gelmeye zamanım olmadı. Edward’ın elleri Riley ile doluydu. Seth ağzında geniş bir parça – gövdeyi – taşıyordu. Yüklerini yığına eklediler ve Edward cebinden gümüş dikdörtgen bir şekil çıkardı. Çakmağın kapağını açtı ve kuru çam iğnelerini ateşe verdi. Hemen yandı; uzun turuncu ateşten diller yığını baştan sonra hızla yuttu.

“Her parçayı topla,” dedi Edward Seth’e.

Birlikte, vampir ve kurt adam, ara sıra alevlere beyaz taştan küçük kütleler atarak, kamp alanını temizlediler.

Edward gözlerini işinden ayırmadı.

Ve sonra işleri bitti, kızgın ateşten gökyüzüne doğru boğuk mor renkli bir zincir yükseliyordu. Olması gerekenden daha yoğun görünen kalın duman yavaşça kıvrılıyordu, yanan bir tütsü gibi kokuyordu ve koku rahatsız ediciydi. Ağırdı, fazla sertti.

Seth, göğsünün derinlerinden o kıs kıs gülmeye benzeyen sesi bir daha çıkardı.
Edward'ın gergin yüzünde bir gülümseme yayıldı.

Edward kolunu uzattı, elini yumruk yaptı. Seth hançer gibi dişlerini göstererek sırıttı ve burnunu Edward'ın eline vurdu.

"İyi takım çalışmasıydı," diye mırıldandı Edward.

Seth kahkaha attı.

Sonra Edward derin bir nefes aldı ve yavaşça benimle yüzleşmek için döndü.

İfadesini anlamamıştım. Gözleri ben sanki başka bir düşmanmışım gibi tedbirliydi – tedbirliden ziyade, korkmuştu. Ama Victoria ve Riley ile yüzleştiğinde hiçbir korku göstermemişti... Zihnim, bedenim gibi şaşkın, sersemlemiş ve işe yaramazdı. Hayretle ona bakakaldım.

"Bella, aşkım," dedi en yumuşak ses tonuyla, avuç içleri ileriyi gösterecek şekilde elini kaldırmış, abartılı bir yavaşlıkla bana doğru geliyordu. Afallamış halimle, bu bana garip bir şekilde polislerin silahlı olmadığını göstererek bir şüpheliye yaklaşışını hatırlattı.

"Bella, taşı bırakır mısın, lütfen? Dikkat et. Kendini incitme."

İlkel silahımı tamamen unutmuştum, ama şimdi eklem yerlerime itiraz çığlıkları attıracak kadar sıkı kavradığımı fark etmiştim. Yeniden mi kırılmıştı? Carlisle bu sefer kesin alçıya alırdı.

Edward benden birkaç metre uzakta tereddüt etti, elleri hala havada, gözleri hala korku doluydu.

Parmaklarımı nasıl oynatacağımı hatırlamam birkaç uzun saniyemi aldı. Sonra taş çatırdayarak yere düştü ama elim aynı şekilde kaldı.

Edward ellerim boşalınca az da olsa rahatladı, ama daha yaklaşmadı.

"Korkmana gerek yok, Bella," diye mırıldandı Edward. "Güvendesin. Sana zarar vermeyeceğim."

Bu gizemli vaat benim kafamı daha da karıştırdı. Ona bir embesil gibi anlamaya çalışarak bakakaldım.

"Her şey düzelecek, Bella. Şu anda korktuğunu biliyorum, ama hepsi geçti. Kimse seni incitmeyecek. Sana dokunmayacağım. Seni incitmeyeceğim," dedi tekrar.

Gözlerimi hızla kırpıştırdım ve sesimi buldum. "Neden öyle söyleyip duruyorsun?"
Ona doğru titrek bir adım attım ve o benden uzaklaştı.

“Sorun ne?” diye fısıldadım. “Ne demek istiyorsun?”

“Sen...” Altın gözleri birden en az benim kadar şaşkın hale geldi. “Sen benden korkmuyor musun?”

“Senden korkmak mı? *Neden*?”

Öne doğru yalpalayarak bir adım daha attım ve sonra bir şeye takıldım – muhtemelen kendi ayağımdı. Edward beni yakaladı ve yüzümü göğsüne gömüp ağlamaya başladım.

“Bella, Bella. Çok üzgümüm. Geçti hepsi, geçti.”

“Ben iyiyim,” diye soludum. “Ben iyiyim. Ben sadece. Kafayı yiyorum. Bana. Bir dakika. Ver.”

Kolları beni daha da sıkı sardı. “Çok üzgünüm,” diye tekrar ve tekrar fısıldadı.

Tekrar nefes alabilene kadar ona tutundum ve sonra onu öpüyordum – göğsünü, omzunu, boynunu – uzanabildiğim her yerini. Yavaşça, beynim tekrar çalışmaya başladı.

“Sen iyi misin?” diye sordum öpücüklerin arasında. “Seni hiç incitti mi?”

“Ben tamamen iyiyim,” diye söz verdi yüzünü saçlarıma gömerek.

“Seth?”

Edward kıkırdadı. “İyiden de iyi. Keninden oldukça memnun hatta.”

“Diğerleri? Alice, Esme? Kurtlar?”

“Hepsi iyi. Orada da her şey bitti. Söz verdiğim gibi sorunsuz geçti. En kötüsünü biz burada yaşadık.”

Bunu özümsemek amacıyla, bilgilerin zihnime girmesi ve yerleşmesi için bir dakika bekledim.

Ailem ve arkadaşlarım güvendeydi. Victoria asla peşimden gelemeyecekti. Hepsi bitmişti.

Hepimiz iyi olacaktık.

Ama hala şaşkınken, iyi haberlerin tamamiyle tadını çıkaramadım.

“Söyle bana,” diye ısrar ettim. “Neden senden korkacağımı düşündün?”

“Üzgünüm,” dedi, tekrar özür diliyordu – ama ne için? Hiçbir fikrim yoktu. “Çok üzgünüm. Onu görmeni istemezdim. Beni öyle görmeni. Biliyorum, seni dehşete düşürmüş olmalıyım.”

Diğer bir dakika boyunca bunu, elleri havada bir şekilde tedirgin yaklaşımı hakkında düşünmek zorunda kaldım. Sanki eğer çok hızlı hareket etse kaçacakmışım gibi...

“Cidden mi?” diye sordum sonunda. “Sen... ne? Beni korkuttuğunu mu sandın?” Homurdandım. Homurdanma iyiydi; homurdanma sırasında ses titremez ya da çatlamazdı. Kulağa etkileyici bir şekilde gelişigüzel geldi.

Elini çenemin altına koydu ve yüzümdeki ifadeyi okuyabilmek için başımı kaldırdı.

“Bella, ben sadece” – tereddüt etti ve sonra sözleri zorla dile getirdi – “Az önce senden on metreden daha yakınında duran canlı bir yaratığın kafasını uçurup, bedenini parçalara ayırdım. Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

Kaşlarını çattı.

Omuz silktim. Omuz silkmek de iyiydi. Oldukça kayıtsızdı. “Pek sayılmaz. Tek korkum senin ya da Seth’in zarar görmesiydi. Yardım etmek istedim ama yapabileceğim çok az şey vardı...”

Aniden öfkelenen yüzü beni susturdu.

“Evet,” dedi, hızlı ve kesik kesin konuşarak. “Senin taşla olan küçük gösterin. Bana az kalsın bir kalp krizi geçirteceğini biliyor muydun? Bunu yapmak öyle kolay bir şey de değildir.”

Öfkeli bakışı cevaplamayı zorlaştırdı.

“Yardım etmek istedim... Seth yaralıydı...”

“Seth yalnızca yaralı numarası yapıyordu, Bella. Bir hileydi. Ve sen sonra...!” kafasını salladı, cümleyi tamamlayamadı. “Seth ne yapmaya çalıştığını göremedi, o yüzden ben dahil olmak zorunda kaldım. Seth şimdi galibiyeti tamamen kendi üzerine alamayacağı için oldukça üzgün.”

“Seth... numara mı yapıyordu?”
Edward sert bir şekilde başını salladı.

“Ah.”
İkimiz de şu anda ısrarla bizi yok sayıp alevleri izleyen Seth’e baktık. Kürkündeki her kıldan kendini beğenmişlik yansıyordu.

“Şey, bunu bilmiyordum,” dedim kendimi savunarak. “Ve etraftaki tek savunmasız kişi olmak öyle kolay değil. Ben bir vampir olayım da görün o zaman! Bir daha ki sefere kenarda oturmayacağım.”

Eğlenmiş olmaya karar vermeden önce bir düzine duygu geçti yüzünden. “Bir dahaki sefer? Yakında bir başka savaş mı bekliyorsun?”

“Bende bu şans varken. Kim bilir?”

Gözlerini devirdi ama uçtuğunu görebiliyordum – rahatlama ikimizi de sersemletmişti. Bitmişti.

Ya da... öyle miydi?

“Bekle. Daha önce bir şey dememiş miydin – ?” İrkildim ve daha önce *tam olarak* ne olduğunu hatırladım – Jacob’a ne söyleyecektim? Parçalanmış kalbim, ağrıyarak acılı bir şekilde attı. İnanması güçtü, neredeyse imkansızdı, ama günün en zor kısmını atlatmamıştım – ve sonra devam ettim. “Bir pürüz hakkında? Ve Sam için planı garantiye alması gereken Alice hakkında. Yakın olacağını söylemiştin. Yakın olacak olan neydi?”

Edward’ın gözleri Seth’e çevrildi ve ikisi de birbirlerine anlam yüklü bir bakış attılar.

“Evet?” diye sordum.

“Hiçbir şey yok, gerçekten,” dedi Edward çabucak. “Ama yola çıkmamız lazım yine de...”

Beni sırtına çekmeye başladı ama ben kaskatı kesilip geri çekildim.

“Hiçbir şeyi tanımla.”

Edward yüzümü avuçlarının içine aldı. “Sadece bir dakikamız var, o yüzden panik yapma, olur mu? Korkman için hiçbir sebep olmadığını söylemiştim. Bana bu konuda güven, lütfen?”

Ani dehşetimi saklamaya çalışarak başımı salladım – yere yığılmadan önce daha ne kadarını kaldırabilirdim? “Korkmak için hiçbir sebep yok. Anladım.”

Bir saniye dudaklarını bükdü, ne söyleyeceğine karar veriyordu. Ve sonra ansızın Seth’e baktı, sanki kurt onu çağırmıştı.
“Ne yapıyor?” diye sordu Edward.

Seth inledi; endişeli, huzursuz bir sesti. Ensemdeki tüylerin kalkmasına sebep oldu.

Sonu olmayan bir saniye boyunca etrafa bir ölüm sessizliği hakim oldu.

Sonra Edward’ın nefesi kesildi. “Hayır!” ve bir elini sanki benim göremediğim bir şeyi tutmaya çalışırcasına uzattı. “Yapma –!”

Bir kasılma Seth’in bedenini salladı ve ıstırap dolu bir feryat ciğerlerini doldurdu.
Tam olarak aynı anda Edward da dizleri üzerine düştü, iki eliyle başının etrafını tuttu, yüzü acıyla buruştu.

Sersemlemiş ve dehşete düşmüş halde çığlık atıp onun yanında diz çöktüm. Aptalca ellerini yüzünden çekmeye çalıştım; terden kayganlaşmış avuçlarım, mermerimsi teninde kaydı.

“Edward! Edward!”

Gözleri bana odaklandı; gözle görülebilir bir güçle, sıktığı dişlerini ayırdı.

“Sorun yok. İyi olacağız. Bu –” Sustu ve yine irkildi.

“Ne oluyor?” diye haykırdım Seth acıyla ulurken.

“İyiyiz. İyi olacağız.” Edward soludu. “Sam – yardım et adama –”

Ve o anda, Sam'in adını söylediğinde, Seth ve kendisinden bahsetmediğini anladım. Gözle görülmeyen hiçbir güç onlara saldırmıyordu. Bu sefer, kriz burada değildi.

Sürüyü çoğul kullanıyordu.

Bütün adrenalinimi tüketmiştim. Bedenimde geriye hiçbir şey kalmamıştı. Dengemi kaybettim ve Edward beni kayalıklara çarpmadan yakaladı.

"Seth!" diye bağırdı Edward.

Seth çömelmiş haldeydi, hala ıstırapla gergindi, her an ormana doğru fırlayabilirmiş gibi duruyordu.

"Hayır!" diye emretti Edward. "Sen doğru eve git. Şimdi. Elinden geldiğince hızlı!"

Seth koca başını sağa sola sallayarak sızlandı.

"Seth. Güven bana."

İri kurt uzun bir süre Edward'ın acı dolu gözlerine baktı ve sonra dikleşip bir hayalet gibi kaybolarak ağaçlıklara koştu.

Edward beni sıkıca göğsüne bastırdı ve sonra biz de gölgeli ormanın içinde, kurttan farklı bir yolda olmak üzere son sürat gidiyorduk.

"Edward." Kelimeleri kasılmış boğazımdan çıkarmak için güç harcadım. "Ne oldu, Edward? Sam'e ne oldu? Nereye gidiyoruz? Ne oluyor?"

"Açıklığa geri dönmeliyiz," dedi alçak bir sesle. "Böyle bir şeyin olma olasığının farkındaydık. Sabahın erken saatlerinde Alice gördü ve Sam aracılığıyla Seth'e aktardı. Volturi artık araya girme vaktinin geldiğine karar vermiş."

Volturi.

Çok fazlaydı. Aklım kelimelerden bir mana çıkarmayı reddetti, anlamamış gibi yaptı.

Yanlarından geçtiğimiz ağaçları sallıyorduk. Yokuş aşağı öyle hızlı koşuyordu ki sanki aşağı doğru kontrolsüz bir şekilde düşüyormuşuz gibi hissediyordum.

"Panik yapma. Bizim için gelmiyorlar. Sadece bu tip pislikleri temizleyen olağan bir koruma birliği. Mühim bir şey değil, sadece işlerini yapıyorlar. Tabii, geliş zamanlarını oldukça dikkatli ayarlamış gibi görünüyorlar. Ki bu da beni eğer yenidoğanlar olur da Cullen ailesinin boyutunu küçültürlerse, İtalya'da kimsenin yasımızı tutmayacağına inandırıyor." Dişlerinin arasından gelen kelimeler sert ve soğuktu. "Ne düşündüklerini onlar açıklığa vardıklarında net olarak anlayacağım."

"Bu yüzden mi geri dönüyoruz?" diye fısıldadım. Bunu kaldırabilir miydim? Uçuşan siyah pelerinler isteksiz aklıma girdiler ve onlardan kaçındım. Kırılma nokrasına çok yakındım.

“Sebeplerinden bir tanesi. Çoğunlukla ise bu noktadan sonra birleşik bir cephe ile karşılarına çıkmamız bizim için daha güvenli olur. Bizi rahatsız etmeleri için hiçbir sebepleri yok ama... Jane onlarla birlikte. Eğer diğerlerinden uzakta yalnız olduğumuzu düşünürse, bu onu cezbedebilir. Victoria gibi, Jane de muhtemelen seninle olduğumu tahmin eder. Demetri de tabii ki onunla. Jane ondan isterse beni bulabilir.”

O ismi düşünmek istemedim. Kafamın içinde o göz kamaştırıcı mükemmellikteki çocuksu yüzü görmek istemedim. Boğazımdan tuhaf bir ses çıktı.

“Şşş, Bella, şşş. Hepsi düzelecek. Alice bunu görebiliyor.”

Alice görebiliyordu? Ama... o zaman kurtlar neredeydi? Sürü neredeydi?

“Sürü?”

“Erken ayrılmak zorunda kaldılar. Volturi kurt adamlarla ateşkeslere saygı göstermiyor.”

Nefes alışımın hızlandığını duyabiliyor, ancak kontrol edemiyordum. Nefes nefese kalmaya başladım.

“Sana yemin ediyorum ki iyi olacaklar,” diye söz verdi. “Volturi kokuyu tanımayacak – kurtların burada olduğunu fark etmeyecek; bu onların tanıdığı bir tür değil. Sürü iyi olacak.”

Açıklamasını algılayamadım. Konsantrasyonum korkularım tarafından darma dağın olmuştu. *İyi olacağız*, demişti daha önce... ve ıstırapla inleyen Seth... Edward, Volturi’yle dikkatimi dağıtarak ilk sorumdan kaçınmıştı...

Kendimi kaybetmeye çok yakındım – sadece parmak uçlarımla tutunuyordum.

Ağaçlar çevremizde akan zümrüt rengindeki sular misali bulanık bir şekilde bizimle yarışıyordu.

“Ne oldu?” diye fısıldadım tekrar. “Daha önce. Seth inlerken? Sen incindiğinde?”

Edward tereddüt etti.

“Edward! Söyle bana!”

“Her şey bitmişti,” diye fısıldadı. Hızının yarattığı rüzgardan sesini zar zor duyuyordum. “Kurtlar kendi paylarına düşeni saymamışlardı... hepsini alt ettiklerini sanmışlardı. Tabii, Alice göremedi...”

“Ne oldu?!”

“Yenidoğanlardan biri saklanıyordu... Leah onu buldu – aptalca, ukalaca davranıyordu, bir şeyleri kanıtlamak istiyordu. Onunla yalnız yüzleşti...”

“Leah,” diye tekrarladım ve aniden hissettiğim rahatlama duygusundan utanamayacak kadar zayıf düşmüştüm. “İyi olacak mı?”

“Leah yaralanmadı,” diye mırıldandı.

Uzun bir saniye boyunca ona baktım.

Sam – yardım et adama – diye solumuştu Edward. Adama, kıza değil.

“Neredeyse vardık,” dedi Edward ve gökyüzündeki tek bir noktaya baktı.

Otomatik olarak, gözlerim onunkileri takip etti. Ağaçların üstünde alçak bir yerde koyu mor bir bulut vardı. Bir bulut? Ama anormal derecede güneşliydi hava... Hayır, bulut değil – kalın duman sütununu tanıdım, tıpkı bizim kamp alanımızdaki gibiydi.

“Edward,” dedim, sesim neredeyse duyulmayacak haldeydi. “Edward, biri yaralandı.”
Seth’in ıstırabını duymuş, Edward’ın yüzündeki azabı görmüştüm.

“Evet,” diye fısıldadı.

“Kim?”diye sordum, her ne kadar, elbette, cevabı zaten bilsem de.

Elbette biliyordum. Elbette.

Gittiğimiz yere yaklaştıkça ağaçlar yavaşlamaya başladı.

Bana cevap vermesi için uzun bir an geçmesi gerekti.

“Jacob,” dedi.

Başımı bir kere sallayabildim.

“Elbette,” diye fısıldadım.

Ve sonra başımın içinde parmak uçlarımla tutunduğum o son bilinç parçasından da kayıp gittim.

Her şey karardı.

# # #

İlk olarak bana dokunan soğuk ellerin farkına vardım. Bir çift elden fazlasıydı. Beni tutan kollar, yanağıma uyacak şekilde kıvrılmış bir avuç, alnımı ovan parmaklar ve bileklerime yavaşça bastıran başka parmaklar.

Sonra sesleri fark ettim. İlk başta sadece uğultuydu ama sonra ses ve anlaşılırlık sanki birisi radyonun sesini açmışçasına yükseldi.

“Carlisle – beş dakika oldu,” dedi Edward’ın sesi, endişeliydi.

"Hazır olduğunda kendine gelecek, Edward," dedi Carlisle'ın sesi, her zaman sakin ve emindi. "Bugün kaldırabileceğinden fazlasıyla uğraştı. Bırak zihni kendisini korusun."

Ama zihnim korunaklı değildi. Bilinçsizliğimde – karanlığın bir parçası olan acıda – bile beni terk etmeyen o bilgi içinde hapsolmuştum.

Bedenimden tamamiyle kopmuş gibi hissettim. Beynimin çok küçük bir köşesinde bir kafese konmuş gibiydim, artık kontrolde olan ben değildim. Ama bu konuda bir şey yapamıyordum. Düşünemiyordum. Acı bunun için fazla güçlüydü. Ondan kaçış yoktu.
Jacob.

Jacob.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...

"Alice, ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Edward, sesi hala gergindi; Carlisle'ın yatıştırıcı sözlerinin yardımı dokunmamıştı.

Daha uzaktan, Alice'in sesi geldi. Canlı ve neşeliydi. "Bir beş dakika daha. Ve Bella otuz yedi saniye içinde gözlerini açacak. Eğer bizi şu an duyabiliyorsa şaşırmam."

"Bella, tatlım." Esme'nin yumuşak, rahatlatıcı sesiydi bu. "Beni duyabiliyor musun? Artık güvendesin, canım."

Evet, ben güvendeydim. Bu gerçekten önemli miydi?

Sonra soğuk dudaklar kulağımdaydı ve Edward, kendi kafamın içinde ben hapseden işkenceden kaçmamı sağlatan sözleri söylüyordu.

"Yaşayacak, Bella. Ben şu anda konuşurken, Jacob Black iyileşiyor. İyileşecek."

Acı ve korku hafiflerken, bedenime geri dönmeyi başarım. Göz kapaklarım titredi.

"Ah, Bella," diye içini çekti rahatlamayla Edward'ın dudakları benimkilere dokundu.

"Edward," diye fısıldadım.

"Evet, buradayım."

Göz kapaklarımı açtım ve sıcak altına baktım.

"Jacob iyi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi.

Gözlerinde sadece beni yatıştırmak için öyle söylediğine dair bir işaret aradım, ama tamamen nettiler.

“Onu kendim inceledim,” dedi sonra Carlisle; yüzünü görmek içn kafamı çevirdim, sadece otuz santim uzağa. Carlisle’ın ifadesi hem ciddi hem de güven vericiydi. Ondan şüphe etmek imkansızdı. “Artık hayatı tehlikesi yok. İnanılmaz bir hızla iyileşiyor; yine de yaraları, her ne kadar iyileşme hızı sabit kalsa da, normale dönmesi için birkaç gün gerektirecek kadar derindi. Burada işimizi bitirir bitirmez, ona elimden gelen yardımı yapacağım. Sam onu insan formuna döndürmek için çabalıyor. Bu onu tedavi etmemizi kolaylaştıracaktır.” Carlisle hafifçe gülümsedi. “Veterinerlik okuluna hiç gitmedim.”

“Ona ne oldu?” diye fısıldadım. “Yaraları ne kadar kötü?”

Carlisle’ın yüzü tekrar ciddileşti. “Başka bir kurt tehlikedeydi – ”

“Leah,” diye soludum.

“Evet. Onu yoldan çekti ama kendini savunmak için zamanı olmadı. Yenidoğanın kolları ona yetişti. Bedeninin sağ yarısındaki kemiklerin çoğu parçalandı.”

Korkuyla büzüldüm.

“Sam ve Paul oraya zamanında vardılar. Onu La Push’a geri götürdüklerinde çoktan gelişme göstermeye başlamıştı.”

“Tamamen normale dönecek mi?” diye sordum.

“Evet, Bella. Kalıcı bir hasarı olmayacak.”

Derin bir nefes aldım.

“Üç dakika,” dedi Alice sessizce.

Dik durabilmeye çalışırken çaba harcadım. Edward ne yaptığımı fark etti ve ayağa kalkmama yardım etti.

Önümdeki sahneye baktım.

Cullen ailesi, ateşin çevresinde dağınık bir yarım daire şeklinde dikiliyorlardı. Alevler gözle görülmüyorlardı, sadece kalın, mor-siyah duman parlak çimlerin üstünde bir hastalık gibi yayılıyordu. Yoğun görünen ince dumana en yakın Jasper duruyordu, gölgesi altındaydı o yüzden teni diğerlerininki gibi güneş altında parlak bir şekilde ışıldamıyordu. Sırtı bana dönüktü, omuzları gergin, kolları hafifçe açıktı. Gölgesinde bir şey vardı. İhtiyatlı bir konsantrasyonla bir şeyin önünde çömelmişti.

Ne olduğunu anladığımda hafif bir şoktan fazlasını hissedemeyecek kadar hissizdim.
Açıklıkta sekiz vampir vardı.

Kız alevlerin yanında bir top gibi kıvrılmış, kollarını bacakları etrafına sarmıştı. Çok gençti. Benden de genç – belki on beş yaşında gibi duruyordu, koyu renk saçlı ve inceydi. Gözleri bana odaklanmıştı ve irisleri şok edici bir parlak kırmızılıktaydı. Riley’ninkilerden de parlak, neredeyse ışıldıyordu. Vahşice, kontrol dışı bir şekilde dönüyorlardı.

Edward benim dehşete düşmüş ifademi gördü.

“Teslim oldu,” dedi sessizce. “Bu hiç görmediğim bir şey. Böyle bir şeyi sadece Carlisle önermeyi düşünürdü. Jasper onaylamıyor.”

Ateşin önündeki sahneden gözlerimi alamıyordum. Jasper dalgın dalgın sol kolunu ovuşturuyordu.

“Jasper iyi mi?” diye fısıldadım.

“İyi. Zehir batıyor.”

“Isırıldı mı?” diye sordum korkarak.

“Aynı anda her yerde olmaya çalışıyordu. Aslında, Alice’in yapacak bir şeyi olmamasını sağlamaya çalışıyordu.” Edward kafasını salladı. “Alice’in kimsenin yardımına ihtiyacı yoktur.”

Alice gerçek aşkına doğru kaşlarını çattı. “Aşırı koruyucu ahmak.”

Genç dişi birden başını bir hayvan gibi arkaya attı ve keskin bir feryat etti.

Jasper hırladı ve kız sindi ama parmaklarını pençe gibi toprağa batırdı ve başını keder içinde öne arkaya sallamaya başladı. Jacob ona doğru bir adım attı ve daha da çömeldi. Edward abartılı bir kayıtsızlıkla hareket etti ve bedenlerimizi kendisi, ben ve kızın arasına gelecek şekilde döndürdü. Kolunun etrafından yenilmiş kızı ve Jasper’ı izlemek için göz attım.

Carlisle anında Jasper’ın yanındaydı. En yeni oğlunun koluna eliyle bastırdı.
“Fikrini değiştirdin mi, genç kişi?” diye sordu Carlisle, her zamanki gibi sakindi. “Seni yok etmek istemiyoruz ama kendini kontrol edemezsen ederiz.”

“Buna nasıl katlanıyorsunuz?” diye inledi kız tiz, net bir sesle. “Onu *istiyorum*.” Parlak kırmızı irisleri Edward’a ve onun arkasından bana odaklandı ve tırnaklarıyla sert toprağı yine kazımaya başladı.

“Katlanmalısın,” dedi Carlisle ona ciddi bir şekilde. “Kontrolu öğrenmelisin. Bu mümkün ve bu şu anda seni kurtaracak olan tek şey.”

Kız, toprak bulaşmış ellerini başının etrafına yapıştırdı ve sessizce uludu.

“Ondan uzağa gitmemiz gerekmiyor mu?” diye fısıldadım Edward’ın kolunu çekiştirerek. Sesimi duyduğunda, kızın dudakları iyice çekildi ve yüzü işkence çeken bir ifadeye büründü.

“Burada kalmalıyız,” diye mırıldandı Edward. “Açıklığın kuzey ucuna doğru geliyorlar şu anda.”

Gözlerim açıklığı tararken kalbim son hızla atmaya başladı ama kalın duman tabakasının ötesini göremiyordum.

Bir saniyelik sonuçsuz aramadan sonra bakışlarım tekrar genç dişi vampire döndü. Hala beni izliyordu, gözleri yarı kızgındı.

Uzun bir süre kızın bakışlarına karşılık verdim. Çenesine gelen küt saçları, kaymak taşı beyazlığındaki yüzünü çerçeveliyordu. Hatlarının güzel olup olmadığını söylemek güçtü, çünkü öfke ve susamışlıkla çarpıtılmıştı. Vahşi kızıl gözleri baskındı – bakışları başka yere çevirmek çok zordu. Birkaç saniyede bir titreyip debelenerek gaddarca bana dik dik baktı.

Hipnotize olmuşçasına ona baktım ve geleceğimin bir aynasına bakıyor olup olmadığımı merak ettim.

Sonra Carlisle ve Jasper bizlere doğru gerilemeye başladılar. Emmett, Rosalie ve Esme telaşla Edward'ın Alice ve benim birlikte dikildiği noktaya yaklaştılar. Birleşik bir cephe, Edward'ın dediği gibi, kalbinde benimle birlikte, en güvenli yerdi.
Dikkatimi vahşi kızdan ayırıp yaklaşan canavarları aramaya başladım.

Hala görecek bir şey yoktu. Edward'a baktım ve onun gözleri öne doğru kilitlenmişti. Bakışını takip etmeye çalıştım ama sadece duman vardı – yoğun, yağlı duman yerden başlıyor, tembelce yükseliyor, çimlerde dalgalanıyordu.

Öne doğru kabardı ve ortalarda karardı.

"Hmm." Sislerin içinde ölü bir ses mırıldandı. Duygusuzluğu hemen fark ettim.

"Hoşgeldin, Jane." Edward'ın sesi soğuk bir şekilde nazikti.

Karanlık şekiller yaklaştı, sisten çıkıp ete kemiğe büründüler. Öndekinin Jane olduğunu biliyordum – en karanlık cüppeli, neredeyse siyah ve altmış santimetreden de fazla bir boy farkıyla en kısa olandı. Külahının gölgesinde Jane'in meleksi yüz hatlarını zar zor ayırt ediyordum.

Onun arkasında hantalca dikilen dört gri örtülü figür de bir şekilde tanıdıktı. En büyük olanı tanıdığımdan emindim ve şüphemi doğrulamak için ona dik dik bakarken, Felix başını kaldırdı. Başlığının arkaya doğru hafifçe düşmesine izin verdi böylece bana göz kırpıp gülümsediğini görebildim. Edward hala yanımda fazlasıyla hareketsiz ve sıkıca kontrol altındaydı.

Jane'in bakışları yavaşça Cullenlar'ın ışık saçan yüzlerinde dolaştı ve sonra ateşin yanındaki yenidoğan kıza sokuldu; yenidoğanın başı yine elleri arasındaydı.

"Anlamıyorum." Jane'in sesi tek düzeydi ama önceki kadar ilgisiz değildi.

"Teslim oldu," diye açıkladı Edward, Jane'in kafasındaki karışıklığa cevap vererek.

Jane'in kara gözleri yüzüne baktı. "Teslim mi oldu?"

Felix ve diğer gölge bakıştılar.

Edward omuz silkti. "Carlisle ona seçenek sundu."

“Kuralları bozanlar için seçenek olmaz,” dedi Jane düz bir sesle.

Sonra Carlisle lafa girdi, sesi yumuşaktı. “Bu sizin elinizde. Bize saldırmaktan vazgeçmeye istekli olduğu sürece, onu yok etme gereği göremiyorum. Hiçbir şey öğretilmedi ona daha.”

“Onun konuyla ilgisi yok,” diye üsteledi Jane.
“Siz nasıl isterseniz.”

Jane Carlisle’a hayretle baktı. Hafifçe başını salladı ve sonra kendini toparladı.

“Aro seni görecek kadar batıya gideceğimizi ummuştu, Carlisle. Saygılarını gönderiyor.”

Carlisle başıyla onayladı. “Eğer benimkileri de ona iletirsen müteşekkir olurum.”

“Elbette.” Jane gülümsedi. Yüzü hareketlendiğinde neredeyse fazla sevimliydi. Dumana doğru baktı. “Bugün bizim işimizi siz yapmışsınız gibi görünüyor... büyük bir çoğunlukla.” Gözleri tutsağa kaydı. “Sadece profesyonel bir merakla soruyorum, kaç kişi vardı? Seattle’da oldukça kapsamlı bir yıkım bıraktılar arkalarında.”

“On sekiz, bununla birlikte.” Carlisle cevap verdi.

Jane’in gözleri genişledi ve tekrar ateşe baktı, boyutunu tekrar ölçüyormuş gibi görünüyordu. Felix ve diğer gölgeler daha uzun bakış attılar.

“On sekiz?” diye tekrarladı, ilk defa sesi emin değildi.

“Hepsi yepyeniydi,” dedi Carlisle başından savarcasına. “Yeteneksizdiler.”
“Hepsi?” Sesi keskin bir tona büründü. “O zaman yaratıcıları kimdi?”
“Adı Victoria’ydı,” diye cevap verdi Edward, sesinde hiçbir duygu yoktu.

“Victoria’y*dı*?” diye sordu Jane.

Edward başını ormanın doğusuna doğru yöneltti. Jane’in gözleri yukarı baktı çok uzak bir mesafedeki bir şeye odaklandı. Dumandan oluşan diğer sütun muydu? Kontrol etmek için başımı çevirmedim.

Jane doğuya biraz daha baktı ve sonra tekrar yakındaki ateşi inceledi.

“Şu Victoria – buradaki on sekizin dışında mıydı?”

“Evet. Yanında sadece bir tane vardı. Buradaki kadar genç değildi ama bir yaştan fazla büyük de değildi.”

“Yirmi,” diye soludu Jane. “Yaratıcıyla kim ilgilendi?”

“Ben ilgilendim,” dedi ona Edward.

Jane’in gözleri kısıldı ve sonra ateşin yanındaki kıza döndü.

“Sen, oradaki,” dedi, sakin sesi eskisinden de sertti. “Adın.”

Yenidoğan, dudakları birbirine bastılırmış bir halde nefret dolu bakışla baktı.

Jane meleksi bir gülüşle karşılık verdi.

Kızın cevap niteliğindeki çığlığı sağır ediciydi; bedeni deforme olmuş, doğal olmayan bir duruşla kamburlaşmuştı. Kulaklarımı kapatma arzusundan kaçarak başka yöne baktım. Midemi kontrol edebilmeyi umarak dişlerimi sıktım. Çığlık güçlendi. Edward’ın düz ve duygusuz yüzüne odaklanlanmaya çalıştım ama bu bana Edward’ın Jane’in işkence eden bakışları altında olduğu zamanı hatırlattı ve daha da hasta hissettim. Onun yerinde Alice’e ve yanındaki Esme’ye baktım. Yüzleri en az Edward’ın ki kadar boştu.

En sonunda, sessizlik oldu.

“Adın,” dedi Jane yine, ses tonunda bir değişme yoktu.

“Bree,” dedi zorlukla soluyarak.

Jane gülümsedi ve kız yine haykırdı. Istırabının sesi kesilene kadar nefesini tuttum.

“Bilmek istediğin her şeyi söyleyecektir,” dedi Edward sıkılmış dişleri arasından. “Bunu yapmana gerek yok.”

Jane başını kaldırdı, ölü gözlerinde ani bir keyif vardı. “Ah, biliyorum,” dedi Edward’a ve tekrar genç vampir, Bree’ye dönmeden ona sırıttı.

“Bree,” dedi Jane, sesi soğuktu yine. “Hikayesi doğru mu? Yirmi kişi miydiniz?”

Yüzünün bir tarafını toprağa bastırmış olan kız nefes nefese kalmış halde uzanıyordu. Çabucak konuştu. “On dokuz ya da yirmi, belki de daha fazla, bilmiyorum!” Büzüldü, cehaletinin bir başka işkenceye sebep olacağından korkuyordu. “Sara ve adını bilmediklerim yolda savaşmaya başladılar...”

“Ve bu Victoria – seni o mu yarattı?”

“Bilmiyorum,” dedi, yine büzüldü. “Riley adını hiç söylemedi. O gece göremedim... çok karanlıktı ve acıyordu...” Bree titredi. “Bizim onu düşünebiliyor olmamızı istemiyordu. Düşüncelerimizin güvenli olmadığını söyledi...”

Jane’in gözleri Edward’a kaydı ve sonra tekrar kıza döndü.

Victoria iyi planlamıştı. “Eğer Edward’ı takip etmiş olmasaydı, bu işe bulaştığını bilmenin her hangi kesin bir yolu olmazdı...

“Bana Riley’den bahset,” dedi Jane. “Sizi neden buraya getirdi?”

“Riley bize buradaki tuhaf sarı gözlüleri yok etmemiz gerektiğini söyledi.” Bree çabucak ve istekli bir şekilde konuştu. “Kolay olacağını söyledi. Şehrin onların olduğunu ve bizi

yakalamaya geldiklerini söyledi. Onlar bir kere yok oldu mu, bütün kanın bize ait olacağını söyledi. Bize onun kokusunu verdi.” Bree tek elini kaldırdı ve parmağıyla beni işaret etti. “Doğru grubun hangisi olacağını anlayacağımızı çünkü kızın onlarla olacağını söyledi. Kızı kim önce yakalarsa ona sahip olabileceğini söyledi.”

Edward’ın dişlerinin yanımda gıcırdadığını duydum.

“Riley işin kolay kısmı konusunda yanılmış gibi görünüyor,” diye belirtti Jane.
Bree başıyla onayladı, konuşmanın acısız bir yol izlemiş olması sebebiyle rahatlamış görünüyordu. Dikkatle dikleşti. “Ne olduğunu bilmiyorum. Ayrıldık ama diğerleri hiç gelmedi. Riley bizi terk etti ve söz verdiği gibi gelip yardım etmedi. Ve ondan sonrası çok karışıktı ve herkes parçalara ayrılmıştı.” Yine titredi. “Çok korkuyordum. Kaçmak istedim. Oradaki” – Carlisle’a baktı – “eğer savaşmayı bırakırsam beni incitmeyeceklerini söyledi.”

“Ah, ama bu onun verebileceği bir ödül değil, genç kişi,” diye mırıldandı Jane, sesi tuhaf bir şekilde kibardı artık. “Bozulmuş kurallar sonuçlarına katlanılmayı gerektirir.”

Bree ona bakakaldı anlamayarak.

Jane Carlisle’a baktı. “Hepsini yakaladığınıza emin misiniz? Bunlardan ayrılmış olan diğer yarısını da?”

Carlisle’ın yüzü başını sallarken oldukça duygusuzdu. “Biz de ayrıldık.”

Jane yarı gülümsedi. “Etkilenmediğimi söyleyemem.” Arkasındaki büyük gölgeler başlarını onaylayarak salladı. “Bu büyüklükteki bir saldırıdan kaçabilen bir başka grup daha önce hiç görmemiştim. Bunun arkasındaki sebebi biliyor musunuz? Burada yaşama şeklinizi düşünürsek, çok uç bir davranış. Ve bu kız neden anahtar kişi konumunda?” Gözleri kısa bir saniye için isteksizce bende durdu.

Titredim.

“Victoria’nın Bella’ya garezi vardı,” dedi Edward, sesi kayısızdı.

Jane kahkaha attı – sesi altınsıydı, mutlu bir çocuğun kahkahası gibiydi. “Kız, türümüzde garip şekilde güçlü tepkiler uyandırıyor gibi görünüyor,” diye gözlemledi, doğrudan bana doğru gülümseyerek. Yüzü neşeliydi.

Edward dikleşti. Yüzünü tekrar Jane’e çevirdiğini görmek için tam zamanında ona bakmıştım.

“Lütfen şunu yapma,” dedi gergin bir sesle.
Jane yine hafifçe güldü. “Sadece kontrol ettim. Zararı yokmuş, anlaşılan.”

Titredim, sistemimdeki – Jane’le son karşılaşmamızda beni ondan koruyan – aynı kusurun hala etkili olduğu için minnettarlık duyarak. Edward’ın kolları beni daha sıkı sardı.

“Eh, bize yapacak bir şey kalmamış gibi görünüyor. Tuhaf,” dedi Jane, sesindeki ilgisizlik geri dönmüştü. “Gereksiz konumuna düşürülmeye pek alıştık değiliz. Savaşı kaçırmamız çok yazık. İzlemesi oldukça eğlendirici olabilirdi gibi duruyor.”

“Evet,” dedi Edward çabucak, sesi keskindi. “Ve çok da yakınmışsınız. Bir yarım saat erken gelmemeniz ne kötü. O zaman belki buradaki amacınıza erişebilirdiniz.”

Jane Edward’ın bakışlarına değişmeyen ifadeyle karşılık verdi. “Evet. İşlerin bu duruma gelmesi ne kadar yazık, öyle değil mi?”

Edward kendi kendine bir kere başını salladı, şüpheleri doğrulanmıştı.

Jane, yenidoğan Bree’ye bakmak için tekrar döndü, yüzü tamamen sıkılmıştı. “Felix?” dedi ağır ağır.

“Bekle,” diye araya girdi Edward.

Jane tek kaşını kaldırdı, ama Edward aceleyle konuşurken Carlisle’a bakıyordu. “Genç kişiye kuralları anlatabiliriz. Öğrenmeye isteksiz gibi görünmüyor. Ne yaptığını bilmiyordu.”

“Tabii ki,” diye cevap verdi Carlisle. “Bree için tam sorumluluk almaya kesinlikle hazır olabiliriz.”

Jane’in ifadesi inanamamazlık ve eğlenme arasında gidip geldi.

“İstisna yapmayız,” dedi. “Ve ikinci şans vermeyiz. Namımız için kötü. Aa, bu arada... “ Birdenbire, bakışları tekrar bana çevrildi ve meleksi yüzüne gamzeler yerleşti. “Caius, senin hala bir insan olduğunu duymakla *fazlasıyla* ilgilenecektir, Bella. Belki ziyaret etmeye karar verir.”

“Tarih ayarlandı,” dedi Alice ilk kez konuşarak. “Belki biz birkaç ay içinde sizi ziyaret ederiz.”

Jane’in gülüşü soldu ve Alice’e hiç bakmayarak kayıtsızca omuz silkti. Carlisle’a bakmak için döndü. “Seninle tanışmak güzeldi, Carlisle – Aro’nun abarttığını sanıyordum. Eh, bir daha görüşünceye dek...”

Carlisle başını salladı ve ifadesi kederlendi.

“Onun icabına bak, Felix,” dedi Jane Bree’ye doğru başını sallayarak, sesinden sıkıntı akıyordu. “Eve gitmek istiyorum.”

“Bakma,” diye fısıldadı Edward kulağıma.

Talimatını yerine getirmek için fazlasıyla hevesliydim. Bir gün için – bir ömür için – gereğinden fazlasını görmüştüm. Gözlerimi sıkıca kapadım ve yüzümü Edward’ın göğsüne çevirdim.

Ama hala duyabiliyordum.

Derin, gürleyen bir inleme ve ardından korkunç derecede tanıdık gelen tiz sesli bir çığlık oldu. Ses çabucak kesildi ve sonra sadece mide bulandırıcı çatırtı ve koparma sesleri gelmeye başladı.

Edward'ın eli endişeli halde omuzlarımı okşadı.

"Gel," dedi Jane ve uzun gri cüppelerin sırtlarını kıvrılan dumana doğru gittiğini görmek için tam zamanında başımı kaldırdım. Yine güçlü bir tütsü kokusu vardı – tazeydi.

Gri cüppeler kalın sisin içinde kayboldu.

26. AHLAK

Alice'in banyosundaki tezgah bin farklı ürünle doluydu, hepsi de kişinin cildini güzelleştireceğini idda ediyordu. Bu evdeki herkes hem mükemmel hem de hava geçirmez olduğu için tüm bu ürünleri beni düşünerek aldığını tahmin edebilirdim. Uyuşmuş halde etiketlerini okudum ve israfa acıdım.

Uzun aynaya hiç bakmayacak kadar dikkatliydim.

Alice saçımı yavaş ve ritmik bir hareketle taradı.

"Bu kadarı yeter, Alice," dedim tekdüze bir sesle. "La Push'a dönmek istiyorum."
Jacob'ı görebilmek için Charlie'nin nihayet Billy'nin evinden ayrılması için kaç saat beklemiştim? Jacob'ın nefes alıp almadğını bilmeden geçen her dakika on ömre bedeldi. Ve sonra, gidip Jacob'ın hayatta olduğunu kendim görebilmem için izin çıktığında zaman çok çabuk geçmişti. Alice Edward'ı çağırmaya ve bu gülünç yatıya kalma yalanımı sürdürmem için ısrar etmeye başladığında, soluklarım daha yeni düzene girmişti. Hepsi çok önemsiz görünmüştü...

“Jacob hala bilinçsiz,” diye yanıtladı Alice. “Carlisle ve Edward o uyanınca haber verirler. Her neyse, gidip Charlie’yi görmen lazım. Billy’nin evindeydi ve Carlisle ile Edward’ın seyahatlerinden dönmüş olduğunu gördü, eve gittiğinde şüphelenmiş olacaktır.”

Hikayemi çoktan ezberlemiş ve kanıtlarla desteklemiştim. “Umrumda değil. Jacob uyandığında yanında olmak istiyorum.”

“Şu anda Charlie’yi düşünmelisin. Uzun bir gün geçirdin – üzgünüm, bunun yetmediğini biliyorum – ama bu şu anda senin sorumluluklarından kaçabileceğin anlamına gelmiyor.” Sesi ciddiydi, neredeyse azarlayıcıydı. “Şu anda Charlie’nin geri planda güvende kalması her zamankinden çok daha önemli. Önce payına düşen rolü oyna, Bella, sonra ne istiyorsan yapabilirsin. Özenle sorumluluk sahibi olmak, bir Cullen olmanın bir parçasıdır.”

Elbette haklıydı. Ve eğer bu aynı sebebi kullanmasaydı – tüm korkularımdan, acımdan ve suçluluğumdan daha güçlü bir sebepti – Carlisle beni, bilinçsiz ya da değil Jacob’ın yanından ayrılmam için asla ikna edemezdi.

“Eve git,” diye emretti Alice. “Charlie ile konuş. Mazeretini ayrıntılarıyla anlat. Güvende tut onu.”

Ayağa kalktım ve kan, bin tane iğne misali batarak, damarlarımda aktı. Çok uzun süre hareketsiz oturmuştum.

“Bu elbise sende çok güzel duruyor,” dedi Alice şenşakrak bir şekilde.

“Ha? Ah. Şey – giysiler için tekrar teşekkürler,” minnettarlıktan ziyade kibarlıktan dolayı söyledim bunu.

“Kanıta ihtiyacın var,” dedi Alice, gözleri masumca açılmıştı. “Yeni bir giysi olmadan alışveriş gezisinin anlamı ne? Oldukça hoş, söylemem gerekirse.”

Gözlerimi kırpıştırdım, hangi elbiseyi giydirdiğini hatırlayamıyordum. Düşüncelerimi, ışıktan uçan böcekler gibi tek bir yerde tutamıyor ve başka yerlere kaymasını engelleyemiyordum...

“Jacob iyi, Bella,” dedi Alice, kafamın dağınıklığını kolayca anladı. “Aceleye gerek yok. Eğer Carlisle’ın ona ne kadar fazladan morfin verdiğinin farkına vardıysan – vucüt ısısı morfini çok çabuk yaktığından – onun ne kadar süre baygın olacağını bilirdin.”

En azından acı çekmiyordu. Henüz.

“Gitmeden önce konuşmak istediğin bir şey var mı?” diye sordu Alice anlayışlı bir şekilde. “Nasıl da sarsılmış olmalısın.”

Neyi merak ettiğini biliyordum. Ama başka sorularım vardı.

“Nasıl olacak?” diye sordum, sesim kısık çıktı. “Çayırdaki Bree denen kız gibi mi?”

Düşünmem gereken bir sürü şey vardı ama onu, şu anda yaşamı aniden bitirilen o yenidoğanı aklımdan çıkaramıyordum. Kanıma olan tutkusundan çarpılmış yüzü, göz kapaklarımın gerisinde takılıp kalmıştı.

Alice kolumu okşadı. "Herkes farklıdır. Ama onun gibi, evet."
Hayal etmeye çalışarak hareketsiz kaldım.

"Geçiyor," diye söz verdi.
"Ne kadar sonra?"

Omuz silkti. "Birkaç yıl, belki de daha az. Senin için farklı olabilir. Bu yolu daha önceden seçmiş birisinin sonuna kadar gittiğini hiç görmemiştim. Seni nasıl etkileyeceğini görmek ilginç olacak."

"İlginç," diye tekrar ettim.
"Seni beladan uzak tutacağız."
"Bunu biliyorum. Sana güveniyorum." Sesim monoton ve durgundu.

Alice'in alnı kırıştı. "Eğer Carlisle ve Edward için endişeleniyorsan, eminim onlar da iyi olacak. Sam'in bize – şey, Carlisle'a en azından – güvenmeye başladığına inanıyorum. Bu da iyi bir şey. Carlisle kırıkları yeniden kırmak zorunda kaldığında atmosferin biraz gerildiğini tahmin edebiliyorum – "

"Lütfen, Alice."

"Özür dilerim."

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Jacob iyileşme sürecine çok çabuk başlamıştı ve kimi kemikleri yanlış kaynamıştı. Bu işlem süresinde baygındı ama yine de düşünmesi çok zordu.

"Alice, sana bir şey sorabilir miyim? Gelecek hakkında?"

Birdenbire sesi ihtiyatlı bir tona büründü. "Biliyorsun, her şeyi göremiyorum."

"Demek istediğim o değil, tam olarak. Ama bazen benim de geleceğimi görüyorsun. Başka hiçbir şey benim üzerimde etkili değilken, sence bu neden? Ne Jane, ne Edward ne de Aro yapabiliyor..." Cümlem ilgi seviyemle birlikte düştü. Bu noktada merakım geçmiş ve daha baskıcı duygular tarafından şiddetle gölgelenmişti.

Alice yine de soruyu oldukça ilginç buldu. "Jasper da, Bella – onun yetenekleri senin bedeninde diğer herkeste olduğu kadar etkili. Fark da burda, anlıyor musun? Jasper'ın yetenekleri bedeni fiziksel olarak etkiler. Sistemini gerçekten sakinleştiriyor, heyecanlandırıyor. Bir ilüzyon değil. Ben de sonuçların imgelerini görüyorum, bu sonuçları yaratan kararların arkasındaki sebepleri ve düşünceleri değil. Zihnin dışında, yine bir ilüzyon değil; gerçeklik, ya da onun en azından bir versiyonu bu. Ama Jane, Edward, Aro ve Demetri onlar zihnin *içinde* çalışıyorlar. Jane sadece bir acı ilüzyonu yaratıyor. Bedenini gerçekten incitmiyor, sadece acı hissettiğini düşünmeni sağlıyor. Anlıyor musun, Bella? Zihninin içinde güvendesin. Sana orada kimse ulaşamaz. Aro'nun senin gelecekteki yeteneklerini bu kadar merak etmesi şaşılacak bir şey değil."

Mantığını algılayabiliyor muydum diye görebilmek için yüzüme bakıyordu. Gerçekte, kelimeler birbirine dolanmaya, heceler ve sesler anlamlarını yitirmeye başlamıştı. Konsantre olamıyordum. Yine de başımı salladım. Anlamışım gibi gözükmeye çalıştım.

Kanmamıştı. Yanağımı okşadı ve mırıldandı; "İyileşecek, Bella. Bunu bilmek için görü yeteneğime ihtiyacım yok. Gitmeye hazır mısın?"

"Bir şey daha. Sana gelecek hakkında başka bir soru daha sorabilir miyim? Ayrıntı istemiyorum, sadece genel bir bakış."

"Elimden geleni yaparım," dedi, yine şüpheliydi.

"Benim vampir oluşumu görebiliyor musun?"

"Ah, bu kolay. Tabi ki görebiliyorum."

Yavaşça başımla onayladım.

Yüzümü inceledi, gözleri anlaşılmazdı. "Sen kendi zihnindekileri bilmiyor musun, Bella?"

"Tabii ki biliyorum. Sadece emin olmak istedim."

"Ben sadece senin kadar eminim, Bella. Bunu biliyorsun. Fikrini değiştirdiğin taktirde gördüklerim değişecek... ya da senin durumunda yok olacaktır."

Kollarıyla beni sardı. "Özür dilerim. Empati kurabilirim diyemem. Hayattaki ilk hatıram Jasper'ın yüzünü geleceğimde görmemdi; o yüzden hayat beni nereye götürürürse onun da yanımda olacağını hep biliyordum. Ama sempati gösterebilirim. İki güzel şey arasında seçim yapmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Kollarını üzerimden attım. "Benim için kötü hissetme kendini." Sempatiyi hak eden insanlar vardı. Ben onlardan birisi değildim. Ve yapacak bir seçim de yoktu – artık tek yapılacak şey iyi bir kalbi kırmak olacaktı. "Ben gidip Charlie ile ilgileneyim."

Kamyonetimi, Alice'in tahmin ettiği üzere, Charlie'nin şüpheyle beklediği eve sürdüm.

"Selam, Bella. Alışveriş gezin nasıl geçti?" diye karşıladı beni ben mutfağa girerken. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri yüzüme dikilmişti.

"Uzun," dedim baygınca. "Daha yeni geldik."

Charlie ruh halimi inceledi. "O zaman Jake'in başına gelenleri çoktan duymuşsundur?"

"Evet. Geri kalan Cullenlar'la yolda karşılaştık. Esme, Carlisle ve Edward'ın nerede olduğunu söyledi."

"Sen iyi misin?"

“Jake için endişeleniyorum. Yemek yapar yapmaz, La Push’a gideceğim.”

“Sana o motorsikletlerin tehlikeli olduğunu söylemiştim. Umarım bu sana şaka yapmadığını göstermiştir.”

Buzdolabından bir şeyler çıkartmaya başlarken başımla onayladım. Charlie masaya oturdu. Her zamankinden daha konuşkan bir ruh halindeydi.

“Jake için çok fazla endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum. Öyle bir enerjiyi kaldırabilen herkes iyileşecektir.”

“Onu gördüğünde Jake uyanık mıydı?” diye sordum ona bakmak için dönerek.

“Ah, evet, uyanıktı. Onu duymalıydın – aslında duymamış olman daha iyi oldu. Hatta La Push’ta onu duymamış biri olduğunu sanmıyorum. Öyle bir kelime dağarcığını nerede edinmiş bilmiyorum ama umarım o tarz bir dili senin yanında kullanmıyordur.”

“Bugün oldukça iyi bir mazerete sahipti. Nasıl görünüyordu?”

“Berbat haldeydi. Arkadaşları onu içeri taşıdı. İri olmaları iyi bir şey. Çünkü o çocuğu taşımak zor. Carlisle sağ kolunun ve sağ bacağının kırık olduğunu söyledi. O kahrolası bisikleti çarptığında neredeyse bütün sağ tarafını paramparça etmiş.” Charlie başını salladı. “Eğer bir daha motorsiklete bindiğini duyarsam, Bella –”

“O konuda bir problem yok, baba. Binmeyeceğim. Sence gerçekten Jake iyi mi?”

“Elbette, Bella, endişelenme. Benimle alay edecek kadar kendindeydi.”

“Alay mı etti?” Şaşkınlıkla tekrar ettim.

“Evet – birinin annesine hakaret etmeyle Tanrı’nın adını boşuna ağzına alma arasında bir yerlerde, ‘Bahse girerim şimdi Bella benim yerime Cullen’ı sevdiği için memnunsundur, ha, Charlie?’dedi.”

Yüzümü göremesin diye buzdolabına döndüm.

“Ve ben de itiraz edemedim. İş senin güvenliğine geldiğinde Edward Jacob’dan daha olgun, o kadarını inkar edemem.”

“Jacob da fazlasıyla olgun,” diye mırıldandım savunarak. “Eminim onun hatası değildir.”

“Bugün tuhaf bir gün,” dedi bir süre sonra Charlie düşünceli bir şekilde. “Bilirsin, batıl inanç saçmalıklarıyla çok fazla ilgilenmem, ama bu garipti... Sanki Billy, Jake’in başına kötü bir şey geleceğini biliyor gibiydi. Bütün sabah, Şükran Günü’ndeki bir hindi misali gergindi. Ona söylediğim tek bir şeyi bile duyduğunu sanmıyorum.

“Ve sonra, bundan daha garibi – hani hatırlıyor musun, geçtiğimiz Şubat ve Mart aylarında kurtlarla bir sürü sorun yaşamıştık?”

Dolaptan tava almak için eğildim ve fazladan bir ya da iki saniye sakladım.

"Evet." diye mırıldandım.

"Umarım yine aynı problemi yaşamayız. Bu sabah, dışarıda, teknedeydik ve Billy bana ya da balıklara dikkat etmiyordu, sonra birdenbire ağaçların arasında kurtların uluduğunu duydum. Birden fazlaydı ve, tanrım, nasıl da yüksek sesliydi. Tam orada, köydelermiş gibiydi sesleri. En tuhaf yanı da Billy tekneyi çevirdi ve doğru iskeleye döndü, sanki kişisel olarak onu çağırıyorlarmış gibi. Ne yaptığını sorduğumda beni duymadı bile.

"Tekneyi iskeleye yanaştırdığımızda gürültü kesildi. Ama sonra birdenbire, her ne kadar daha saatler olsa da Billy maçı kaçırmamak için büyük bir telaşa kapıldı. Bir erken gösterim saçmalığı hakkında mırıldanıyordu... naklen yayın olacak olan maçın? Sana söylüyorum, Bella, tuhaftı.

"Eh, sonra izlemek istediğini söylediği bir maç bulduk ama sonra onu izlemedi bile. Bütün zaman boyunca telefondaydı, Sue'yu, Emily'i ve arkadaşın Quil'in büyükbabasıyla konuştu. Neyin peşinde olduğunu tam olarak çıkaramadım – onlarla sadece havadan sudan konuştu.

"Sonra uluma tam evin dışında yine başladı. Onun gibi hiçbir şey duymamıştım – tüylerim diken diken oldu. Billy'ye – gürültüyü bastırmak için haykırmak zorunda kaldım – bahçeye tuzak kurup kurmadığını sordum. Hayvanın sesi gerçekten acı çekiyor gibi geliyordu."

İrkildim ama Charlie kendini hikayesine o kadar kaptırmıştı ki fark etmedi.

"Tabii, hepsini şu dakikaya kadar unutmuştum. Çünkü, Jake eve tam o zaman geldi. Bir an kurt uluyordu ve sonra onu bir daha duyamıyordun – Jake'in küfürleri kurtun sesini bastırıyordu. O çocuktaki akciğerler oldukça iyi."

Charlie bir süre durakladı, yüzü düşünceliydi. "Bu rezil durumdan iyi bir şeylerin çıkması komik. Cullenlar'a karşı besledikleri o aptalca önyargının hiçbir zaman üstesinden gelebileceklerini sanmıyordum. Ama birisi Carlisle'ı aradı ve Billy o geldiğinde gerçekten minnettardı. Jake'i bir hastaneye götürmemiz gerektiğini söyledim ama Billy onu evde tutmak istedi ve Carlisle destekledi. Sanırım Carlisle en iyisini bilir. Böyle uzun süren çağrılara cevap verdiğine göre oldukça cömert birisi."

"Ve..." durakladı, söyleyeceği şey konusunda isteksizdi. İçini çekti ve sonra devam etti. "Ve Edward gerçekten... iyiydi. Jacob için en az senin kadar endişeli gibiydi – sanki orada yatan kardeşiydi. Gözlerindeki bakış..." Charlie başını salladı. "O düzgün bir çocuk, Bella. Bunu hatırlamaya çalışacağım. Söz veremem, gerçi." Bana sırıttı.

"Seni zorlamayacağım," diye mırıldandım.

Charlie bacaklarını esnetti ve inledi. "Evde olmak güzel. Billy'nin o küçük evi nasıl da kalabalıktı inanamazsın. Jake'in yedi tane arkadaşı o küçük ön odaya sıkıştılar – zorla nefes alabildim. O Quileute çocukları nasıl iri fark ettin mi?"

"Evet, fark ettim."

Charlie bana gözlerini dikti, gözleri aniden daha da odaklanmıştı. “Gerçekten, Bella, Carlisle’ın dediğine göre çok geçmeden Jake ayağa kalkacakmış. Gerçekte olduğundan daha kötü görünüyormuş. İyileşecek.”

Sadece başımı salladım.

Charlie ayrılır ayrılmaz onu görmeye gittiğimde Jacob çok... garip bir şekilde narin görünmüştü. Her yerinde bandajlar vardı – Carlisle onun gibi hızlı iyileşen biri için alçının gereği olmadığını söylemişti. Yüzü solgun ve asıktı,her ne kadar o zaman baygın olsa da şuursuz gibiydi. Kırılgan. Tüm o muazzamlığına karşın, kırılgan görünüyordu. Belki de onu kırmak zorunda kalacağım bilgisiyle harekete geçmiş hayal gücüm yüzünden de olabilirdi.

Keşke bir yıldırım çarpıp beni ikiye ayırsaydı. Tercihen acılı bir şekilde. İlk defa, insan olmayı bırakmak gerçek bir fedakarlık gibi hissettirdi. Kaybetmesi çok büyük bir şey olabilirmiş gibi.

Charlie’nin akşam yemeğini masadaki dirseğinin yanına koydum ve kapıya doğru yöneldim.

“Şey, Bella? Bir saniye bekleyebilir misin?”

“Bir şey mi unuttum?” diye sordum tabağına bakarak.

“Hayır, hayır. Ben sadece... bir iyilik isteyecektim.” Charlie kaşlarını çattı ve yere baktı. “Gel, otur – uzun sürmez.”

Karşısına oturdum, biraz şaşkındım. Odaklanmaya çalıştım. “Ne istiyordun, Baba?”

“Meselenin özü şu, Bella.” Charlie kızardı. “Belki de bütün gün öyle garip davranan Billy’yle takılmaktan biraz... batıl inançlı hissediyorumdur. Ama içimde bir... his var. Yakında seni de... kaybedecekmişim gibi hissediyorum.”

“Saçmalama, Baba,” diye mırıldandım suçlulukla. “Okula gitmemi istiyorsun, değil mi?”

“Bana sadece bir söz ver.”

Tereddüt etmiştim, konuyu kapatmaya hazırdım. “Tamam...”

“Önemli bir şey yapmadan önce bana söyler misin? Onunla kaçıp gitmeden önce falan?”

“Baba...” diye inledim.

“Ciddiyim. Ortalığı velveleye vermeyeceğim. Sadece bana önceden haber ver. Sana elveda diyip sarılma şansı ver bana.”

Aklımın içinde irkildim ve elimi kaldırdım. “Bu çok saçma. Ama seni mutlu edecekse... söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim, Bella,” dedi. “Seni seviyorum, yavrum.”

“Ben de seni seviyorum, Baba.” Omzuna dokundum ve sonra masadan uzaklaştım. “Bir şeye ihtiyacın olursa ben Billy’lerde olacağım.”

Dışarı koşarken arkamı dönüp bakmadım. Mükemmeldi, şu anda tam ihtiyacım olan şeydi. La Push’a giderken yol boyunca kendi kendime söylendim.

Carlisle’ın siyah Mercedes’i Billy’nin evinin önünde değildi. Bu hem iyi hem de kötüydü. Açıkçası, Jacob’la yalnız konuşmaya ihtiyacım vardı. Ama yine de bir şekilde Edward’ın elini tutabilmeyi diledim, daha önce Jacob baygınken de yaptığım gibi. İmkansız. Ama Edward’ı özlemiştim – Alice’le geçirdiğimiz öğleden sonra çok uzun gelmişti. Sanırım bu cevabımı oldukça açık kılıyordu. Edward’sız yaşayamayacağımı biliyordum. Bu gerçek bunu daha az acı verici yapmayacaktı.

Fazla gürültü yapmadan ön kapıyı çaldım.

“İçeri gel, Bella,” dedi Billy. Kamyonetimin gürültüsünü tanımak kolaydu.

İçeri girdim.

“Selam Billy. Uyanık mı?” diye sordum.

“Doktor ayrılmadan yarım saat kadar önce uyandı. İçeri geç. Sanırım seni bekliyordu.”
Ürktüm ve sonra derin bir nefes aldım. “Teşekkürler.”

Jacob’ın odasının kapısının önünde kapıyı çalıp çalmamak için tereddüt ettim. Önce içeri bakmaya karar verdim, belki de – öyle korkaktım ki – tekrar uykuya dalmıştır diye ummuştum.

Kapıyı araladım ve tereddütle içeri baktım.

Jacob beni bekliyordu, yüzü sakin ve rahattı. Bitkin ve perişan görüntüsü gitmişti ama onun yerini dikkatli bir sükunet almıştı. Koyu renkli gözlerinde hiçbir hareket yoktu.

Onu sevdiğimi bilerek yüzüne bakmak zordu. Düşündüğümden daha farklı olmuştu. Tüm bu zaman boyunca onun için de bu kadar zor olup olmadığını merak ettim.

Çok şükür birisi üstüne yorgan örtmüştü. Hasarın büyüklüğünü görmek zorunda olmamak rahatlatmıştı.

İçeri adım attım ve kapıyı arkamdan sessizce kapadım.

“Selam Jake,” diye mırıldandım.

İlk başta cevap vermedi. Uzun bir süre boyunca yüzüme baktı. Sonra, biraz emekle, ifadesini hafif alaycı bir gülümseyişe çevirdi.

“Evet, böyle olabileceğini düşünmüştüm.” İç geçirdi. “Bugün ise kesinlikle kötüye gitti. Önce yanlış yeri seçtim, en iyi savaşı kaçırdım ve Seth bütün övgüleri topladı. Sonra Leah diğer

hepimiz kadar güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışırken, ben de onu kurtaran aptal olmak zorunda kaldım. Ve şimdi bu." Kapının önünde tereddütle dikilen bana doğru elini salladı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye mırıldandım. Ne kadar aptal bir soruydu bu.

"Biraz kafam iyi. Doktor Köpekdişi, ne kadar ağrı kesiciye ihtiyacım olduğu konusunda emin değildi, o da deneme yanılma yöntemini tercih etti. Sanırım fazla kaçırdı."

"Ama acı çekmiyorsun."

"Hayır. En azından yaralarımı hissetmiyorum," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Dudaklarımı ısırdım. Bunu asla atlatamayacaktım. Neden kimse ben gerçekten ölmek *istediğimde* beni öldürmüyor?

Çarpık güşüyü yüzünden silindi ve gözlerine sıcaklık geldi. Alnı, endişeliymiş gibi kırıştı.

"Senden ne haber?" diye sordu, gerçekten kaygılı gibi duruyordu. "Sen iyi misin?"

"*Ben*?" ona bakakaldım. Belki de çok fazla ilaç almıştı. "*Neden*?"

"Şey, yani, seni gerçekten incitmediğinden oldukça emindim ama ne kadar kötü olacağından emin değildim. Uyandığımdan beri senin için endişelenmekten deliye döndüm. Ziyaret etmeye izinli olup olmadığını bilmiyordum. Bekleyiş korkunçtu. Nasıl gitti. Sana kötü davrandı mı? Eğer kötü davrandıysa özür dilerim. Tek başına katlanmak zorunda kalmanı istemezdim. Yanında olurdum diye düşünüyordum..."

Anlamam için zaman geçmesi gerekti. Gittikçe daha da tuhaf görünerek anlaşılmaz şeyler söylemeye devam etti ta ki ben ne dediğini anlayana kadar. Sonra telaşla endişelerini gidermeye çalıştım.

"Hayır, hayır, Jake! Ben iyiyim. Fazla iyiyim, aslında. Tabii ki kötü davranmadı. Keşke davransaydı!"

Gözleri korkuya benzeyen bir hisle açıldı. "Ne?"

"Bana kızgın bile değildi – *sana* bile kızgın değildi! O kadar bencil değil ki kendimi çok daha kötü hissettiriyor. Keşke bana bağırsaydı ya da öyle bir şey yapsaydı. Hak etmediğimden değil... şey, bağırılmaktan daha kötü bu. Ama onun umurunda değil. Benim sadece *mutlu* olmamı istiyor."

"Kızgın değil mi?" diye sordu inanamayarak.

"Hayır. O çok... fazla nazikti."

Jacob bir dakika daha bakakaldı, sonra birdenbire kaşlarını çattı. "Eh, *lanet olsun*!" diye gürledi.

"Sorun ne, Jake? Acıyor mu?" Ben etrafta ilaçlarını ararken, ellerim gereksizce sallandı.

“Hayır,” diye homurdandı tiksinmiş bir tonda. “Buna inanamıyorum! Sana bir ültimatom falan vermedi, öyle mi?”

“Yanına bile yaklaşmadı – senin derdin ne?”

Kaşlarını çattı ve başını salladı. “Biraz da onun tepkisine güveniyor sayılırdım. Hepsine lanet olsun. Düşündüğümden de iyi.”

Söyleyiş şekli, daha sinirli şekilde olsa da, bu sabah çadırda Edward’ın ahlak eksikliği konulu söylemini getirdi aklıma. Ki bu da Jake’in hala umduğu, hala savaştığı anlamına geliyordu. Bu kalbime işlerken irkildim.

“O hiçbir oyun oynamıyor, Jake.” dedim sessizce.

“Sen öyle san. En az benim kadar eline geçen her kozu oynuyor ama sadece o ne yaptığını biliyor, bense bilmiyorum. O benden daha iyi bir kuklacı – tüm o hilelerini öğrenecek kadar yaşamadım henüz.”

“Benim iplerimi o çekmiyor!”

“Evet, çekiyor! Ne zaman uyanıp senin sandığın kadar mükemmel olmadığını anlayacaksın?”

“En azından onu öpmem için kendini öldürmekle tehdit etmiyor,” diye parladım. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, utançla kızardım. “Bekle. O laflar ağzımdan çıkmamış gibi yap. O konu hakkında hiçbir şey söylemeyeceğime dair kendime yemin etmiştim.”

Derin bir nefes aldı. Konuştuğunda, daha sakindi. “Neden?”

“Çünkü buraya seni suçlamak için gelmedim.”

“Doğru, ama,” dedi tarafsızca. “Öyle yaptım.”

“Umurumda değil, Jake. Kızgın değilim.”

Gülümsedi. “Benim de umurumda değil. Beni affedeceğini biliyordum ve yaptığıma memnunum. Yine yaparım. En azından o kadarına sahibim. En azından senin beni sevdiğini görmeni sağladım. Bu da bir şey sayılır.”

“Öyle mi? Gerçekten bu konuda cahil kalmamdan daha mı iyi?”

“Sence nasıl hissettiğini bilmen gerekmiyor mu – ki böylece günün birinde, sen çoktan evli bir vampir olmuş ve her şey için çok geç olduktan sonra aniden fark etmemiş olabilmek için?”

Başımı salladım. “Hayır – benim için daha mı iyi diye sormadım. *Senin* için daha mı iyi diye sordum. Sana aşık olduğumu bilmek senin için işleri daha iyi mi yoksa daha mı kötü kılıyor? Her iki türlü de olsa bir şey fark etmeyeceği halde. Eğer hiçbir zaman farkına varmamış olsaydım, senin için daha iyi, daha kolay olur muydu?”

Soruyu istediğim gibi ciddiye aldı ve cevaplamadan önce dikkatle düşündü. “Evet, biliyor olman daha iyi,” dedi en sonunda. “Eğer farkına varmış olmasaydın... her zaman eğer bilseydin kararın farklı mı olurdu diye merak ederdim. Artık biliyorum. Yapabileceğim her şeyi yaptım.” Titrek bir nefes aldı ve gözlerini kapadı.

Bu sefer onu rahatlatma arzusuna karşı koymadım – koyamadım. Küçük odayı geçtim, başında diz çöktüm, hareket ettirir de incitirim diye yatağa oturmaya korkuyordum ve alnımı yanağına yasladım.

Jacob iç çekti ve elini saçıma koyup beni orada tuttu.

“Çok özür dilerim, Jake.”
“Pek şansımın olmadığını her zaman biliyordum. Senin hatan değil, Bella.”
“Senin de değil,” diye inledim. “Lütfen.”

Bana bakmak için kendini çekti. “Ne?”

“Benim hatam. Ve sürekli bunun tersinin söylenmesinden bıktım.”

Sırıttı. Ama gülüşü gözlerine ulaşmadı. “Sana bağırıp çağırmamı mı istiyorsun?”

“Aslına bakarsan... Sanırım istiyorum.”

Ne kadar ciddi olduğumu ölçerken dudaklarını büzdü. Yüzünden kısa bir gülümseme belirdi ve sonra ifadesini sert bir somurtmaya çevirdi.

“Öpücüğüme o şekilde karşılık vermek, işte o kabul edilemez bir şeydi.” Kelimeleri tükürürcesine söyledi. “Eğer hepsini geri alacağını biliyorduysan, belki de bu konuda o kadar ikna edici olmamalıydın.”

Yüzümü buruşturdum ve onayladım. “Özür dilerim.”

“Özür dilemek hiçbir şeyi düzeltmiyor, Bella. Ne düşünüyordun?”

“Düşünmüyordum,” diye fısıldadım.
“Bana gidip ölmemi söylemeliydim. İstediğin o.”

“Hayır, Jacob,” diye inledim, yakan göz yaşlarına karşı koymaya çalışıyordum. “Hayır! Asla.”

“Ağlamıyorsun ya?” diye üsteledi, sesi birdenbire normal tonuna dönmüştü. Yatakta sabırsızca döndü.

“Evet,” diye mırıldandım, kendi kendime küçük bir kahkaha attım aniden hıçkırıklara dönüşen gözyaşları arasından.

Ağırlığını değiştirdi, ayağa kalkmaya çalışırcasına sağlam bacağını yatağın dışına attı.
“Ne yapıyorsun?” diye sordum yaşların arasında. “Yat, seni salak, bir yerini inciteceksin!” Ayağa fırladım ve sağlam omzunu iki elimle ittim.

Teslim oldu ve acı dolu bir solukla arkaya yaslandı ama beni belimden tutup yatağa kendisiyle birlikte, beni sağlam tarafına yaslayarak, çekti. Orada kıvrıldım ve aptal hıçkırıklarımı sıcak teninde bastırmaya çalıştım.

“Ağladığına inanamıyorum,” diye mırıldandı. “O sözleri yalnızca sen istediğin için söylediğimi biliyordun. Ciddi değildim.” Eli omzumu okşadı.

“Biliyorum.” Sert ve derin bir nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalıştım. Nasıl olmuştu da ağlayan ben, rahatlatan o olmuştu? “Yine de hepsi doğru. Söylediğin için teşekkür ederim.”

“Seni ağlattığım için puan kazanıyor muyum?”
“Elbette, Jake.” Gülümsemeye çalıştım. “İstediğin kadar.”

“Endişelenme, Bella, canım. Her şey yoluna girecek.”
“Nasıl olacağını göremiyorum,” diye mırıldandım.

Başımın tepesine hafifçe vurdu. “Pes edecek ve uslu duracağım.”

“Daha fazla oyun oynayacak mısın?” Merak ettim ve yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım.

“Belki.” Biraz çabayla güldü ve sonra geri çekildi. “Ama deneyeceğim.”

Kaşlarımı çattım.

“O kadar da karamsar olma,” diye yakındı. “Bana biraz güven.”

“’Uslu durmak’la neyi kastediyorsun?”
“Arkadaşın olacağım, Bella,” dedi sessizce. “Daha fazlasını istemeyeceğim.”

“Sanırım bunun için çok geç, Jake. Birbirimizi böylesine severken nasıl arkadaş olabiliriz?”

Tavana baktı, bakışı dikkatliydi, sanki tavanda yazılı bir şeyi okumaya çalışıyordu. “Belki de... uzun mesafeli bir arkadaşlık olmak zorunda kalır.”

Dişlerimi sıktım, yüzüme bakmadığına memnun oldum, tekrar beni ele geçirmekle tehdit eden gözyaşlarına karşı savaştım. Güçlü olmalıydım ve nasıl olunacağına dair hiçbir fikrim yoktu...

“İncil’deki şu hikayeyi biliyor musun?” diye sordu Jacob birden, hala boş tavanı okuyordu. “Kral ve bebek için kavga eden iki kadını anlatan hikaye?”

“Elbette. Kral Süleyman.”

“Doğru. Kral Süleyman,” diye tekrar etti. “Demiş ki, çocuğu ikiye bölün.. ama bu sadece bir testmiş. Onu koruyabilmek için kimin kendi hakkından vazgeçeceğini görmek için yapmış.”

“Evet, hatırlıyorum.”
Tekrar yüzüme baktı. “Seni daha fazla ikiye bölmeyeceğim, Bella.”

Ne dediğini anladım. Beni en çok kendisinin sevdiğini ve teslim oluşunun da bunu kanıtladığını söylüyordu. Edward'ı savunmak istedim, Jacob'a nasıl Edward'ın da isteseydim, ona izin verseydim aynı şeyi yapacağını söylemek istedim. Kendi istediğinden feragat etmeyen bendim burada. Ama sadece onu daha da fazla incitecek bir tartışma başlatmanın bir manası yoktu.

Gözlerimi kapadım, acıyı kontrol etmeye çalıştım. Bunu ona anlatamazdım.

Bir süre sessiz kaldık. Benim bir şey söylememi bekliyor gibiydi; söyleyecek bir şey düşünmeye çalışıyordum.

"Sana en kötü kısmını söyleyebilir miyim?" diye sordu tereddütle ben hiçbir şey söylemeyince. "İzin verir misin? Uslu olacağım."

"Yardımı olacak mı?" diye fısıldadım.

"Olabilir. Zarar vermez."

"En kötü kısmı ne, o zaman?"

"En kötü kısmı nasıl olacağını bilmek."

"Nasıl olabileceğini bilmek," diye iç geçtim.

"Hayır." Jacob başını salladı. "Senin için en doğru seçim benim, Bella. Hiçbir çaba harcamamız gerekmezdi, rahat, nefes almak kadar kolay. Senin yaşamının alabileceği doğal yoldum..." Bir süre boşluğa baktı ve bekledim. "Eğer dünya olması gerektiği gibi olsaydı, eğer canavarlar olmasaydı, sihir olmasaydı..."

Ne gördüğünü görebiliyordum ve haklı olduğunu biliyordum. Eğer dünya olması gerektiği gibi aklı başında bir yer olsaydı, Jacob ve ben birlikte olurduk. Ve mutlu olurduk. O dünyadaki ruh eşimdi – hala ruh eşim olabilirdi eğer daha güçlü bir şey, öyle güçlü ki mantıklı dünyada var olması imkansız bir şey tarafından gölgelenmiş olmasaydı.

Jacob için de biri var mıydı? Bir ruh eşini geçebilecek biri? Olduğuna inanmak zorundaydım.

İki gelecek, iki ruh eşi... bir kişi için çok fazlaydı. Ve bunun bedelini ödeyecek kişinin ben olmayışım da çok haksızlıktı. Jacob'ın acısı çok yüksek bir bedeldi. O bedelin düşüncesiyle irkildim, eğer Edward'ı bir kere kaybetmeseydim böylesine bocalar mıydım, merak ettim. Eğer onsuz yaşamak nasıl bir şey bilmeseydim. Emin değildim. Bu bilgi benim o kadar derinden bir parçamdı ki onsuz nasıl hissederdim hayal edemiyordum.

"O senin için bir uyuşturucu gibi, Bella." Sesi hala kibardı ama tenkit edici değildi.

"Artık neden onsuz yaşayamadığını anlayabiliyorum. Çok geç. Ama ben senin için daha sağlıklı olurdum. Bir uyuşturucu değil; hava, güneş olurdum."

Dudağımın kenarı dalgın bir yarım gülümsemeyle kıvrıldı. "Eskiden seni o şekilde düşünürdüm, biliyor musun? Güneş gibi. Kendi şahsi güneşim. Benim için bulutları güzelce ayırıyordun."

İçini çekti. “Bulutları halledebilirim. Ama bir tutulma ile savaşamam.”

Yüzüne dokundum, elimi yanağına uzattım. Temasımla birlikte nefesini verdi ve gözlerini kapadı. Çok sessizdi. Bir an, kalbinin atışlarını duyabiliyordum, yavaş ve dengeli.

“Senin için en kötü kısmını söyle.” diye fısıldadı.

“Sanırım bu kötü bir fikir olabilir.”

“Lütfen.”

“Seni incitebilir.”

“Lütfen.”

Bu noktada artık onu nasıl inkar edebilirdim?

“En kötüsü...” Tereddüt ettim ve sonra kelimelerin dudaklarımdan bir gerçek seliyle akmasına izin verdim. “En kötüsü, ben hepsini gördüm – tüm hayatımızı. O hayatı öylesine istiyorum ki, Jake, hepsini istiyorum. Tam burada kalmak ve asla hareket etmemek istiyorum. Seni sevmek ve mutlu etmek istiyorum. Ama yapamam ve bu beni öldürüyor. Sam ve Emily gibi, Jake – hiçbir zaman seçme şansım olmadı. Hiçbir şeyin değişemeyeceğini başından beri biliyordum. Belki de bu yüzden sana bu kadar çok karşı koyuyordum.”

Düzenli nefes almaya konsantre olmuş gibi görünüyordu.

“Sana söylememem gerektiğini biliyordum.”

Başını yavaşça salladı. “Hayır. Anlattığına memnunum. Teşekkür ederim.” Başımın üstünü öptü ve sonra içini çekti. “Artık iyi olacağım.”

Yukarı baktım ve gülümsediğini gördüm.

“O zaman evleneceksin, öyle mi?”

“O konuda konuşmak zorunda değiliz.”

“Bazı ayrıntıları bilmek istiyorum. Bir daha seninle ne zaman konuşurum bilmiyorum.”
Konuşmadan önce bir dakika beklemek zorunda kaldım. Sesimin çatlamayacağından emin oldum zaman, sorusunu cevapladım.

“Aslında benim fikrim değil... ama, evet. Onun için çok önemli. Ben de düşündüm, neden olmasın?”

Jake onayladı. “Bu doğru. Çok da büyük bir şey değil – ötekine kıyasla.”

Sesi çok sakin ve tarafsızdı. Bununla nasıl başettiğini merak ederek ona baktım ve bu onu mahvetti. Bir saniye bakışlarıma karşılık verdi ve sonra kafasını çevirdi. Konuşmak için solumasını tekrar kontrol altına kadar bekledim.

“Evet. Ötekine kıyasla,” diye onayladım.

“Ne kadar süren kaldı?”

“Bu Alice’in ne kadar sürede bir düğün hazırlayabileceğine bağlı.” Alice’in neler yapacağını düşünerek inlememi zor bastırdım.

“Önce mi sonra mı?” diye sordu sessizce.

Neden bahsettiğini biliyordum. “Sonra.”

Başını salladı. Rahatladı. Mezuniyet düşüncemin ona sebep olduğu kaç uykusuz gece vardı merak ettim.

“Korkuyor musun?” diye fısıldadı.

“Evet,” diye fısıldayarak cevap verdim.

“Neden korkuyorsun?” Sesini zar zor duyuyordum artık. Ellerime baktı.

“Bir çok şeyden.” Sesimi daha hafif yapmaya çalıştım ama dürüst oldum. “Hiçbir zaman bir mazoşist olmadım, o yüzden acıyı dört gözle beklemiyorum. Ve keşke onu uzakta tutabilmenin bir yolu olsaydı – benimle birlikte acı çekmesini istemiyorum, ama başka bir yolu olduğunu da sanmıyorum. Sonra bir de Charlie’yle ve Renée’yle de uğraşmam gerekecek... Ve sonrasında, umarım kendimi çabuk kontrol edebilirim. Belki öyle başa bela olurum ki sürü beni ortadan kaldırmak zorunda kalır.”

Onaylamayan bir ifadeyle yukarı baktı. “Öyle bir şeyi denemeye kalkan kardeşimi topal bırakırım.”
“Teşekkürler.”

Gönülsüzce gülümsedi. Sonra kaşlarını çattı. “Ama ondan daha tehlikeli değil mi? Tüm o hikayelerde, çok zor olduğunu söylüyorlar... hakimiyetlerini kaybettiklerini... insanlar ölüyorlar...” Yutkundu.

“Hayır, ondan korkmuyorum. Aptal Jacob – vampir hikayelerine inanılmaması gerektiğini bilmiyor musun?”

Açık bir şekilde, benim espri teşebbüsümden hoşlanmamıştı.

“Şey, herneyse, endişelecek çok şey var. Ama sonunda, hepsine değiyor.”

İsteksizce başını salladı, bana bu konuda asla katılmayacağını biliyordum.

Yanağımı sıcak tenine yaslayarak, kulağına fısıldamak için boynumu uzattım. “Seni sevdiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum,” diye nefes aldı, belimin etrafındaki kolunu otomatik olarak daha da sıktı. “Bunun yeterli olmasını nasıl da arzu ediyorum biliyorsun.”

“Evet.”

“Seni bir kenarda hep bekleyeceğim, Bella,” diye söz verdi, tonunu hafifleştirip kolunu gevşett. Kaybetmenin o kasvetli, sürükleyici hissiyle geri çekildim, ve bir parçamı geride, yatakta onun yanında bırakırken o parçalanma duygusunu hissettim. “Eğer istersen her zaman bir yedek tercihin olacak.”

Gülümsemek için çaba harcadım. “Kalp atışlarım duruncaya kadar.”

Sırıttı. “Biliyor musun, sanırım yine de seni almaya gönüllü olabilirim – belki. Ne kadar koktuğuna bağlı.”

“Seni görmeye gelebilir miyim? Ya da yapmamamı tercih mi edersin?”

“Bunu düşünüp sana dönerim,” dedi. “Delirmeyi engellemek için arkadaşa ihtiyacım olabilir. Olağanüstü vampir cerraha göre o onay vermeden dönüşüm geçiremezmişim – kemiklerin dizilişini berbat edebilirmiş.” Jacob suratını astı.

“Uslu ol ve Carlisle ne derse onu yap. Daha çabuk iyileşirsin.”
“Tabii, tabii.”

“Ne zaman olacak merak ediyorum,” dedim. “Doğru kız ne zaman kalbini çalacak.”
“Fazla ümitlenme, Bella,” Jacob’ın yüzü aniden ekşidi. “Ama eminim seni rahatlatır.”

“Belki öyle, belki de değil. Muhtemelen senin için yeterince iyi olmadığını düşünürüm. Ne kadar kıskanç olacağımı merak ediyorum.”

“O kısım eğlenceli olabilir,” diye itiraf etti.

“Dönmemi istersen bana haber ver ve hemen burada olurum,” diye söz verdim.

İç çekişle, yanağını bana doğru uzattı.

Eğildim ve yüzünü tatlılıkla öptüm. “Seni seviyorum, Jacob.”

Hafifçe güldü. “Ben seni daha çok seviyorum.”

Kara gözlerinde anlaşılamaz bir ifadeyle benim odadan çıkışımı izledi.

27. İHTİYAÇLAR

Araba kullanmak imkansız hale gelmeden önce fazla uzağa gitmemiştim.

Görememeye başlayınca, lastiklerin sert bir tümsek bulmasını ve yavaşça durmasını sağladım. Koltuğun üzerine çöktüm ve Jacob'ın odasında karşı koyduğum zayıflığımın beni parçalamasına izin verdim. Beklediğimden de kötüydü – kuvveti beni hazırlıksız yakalamıştı. Evet, bunu Jacob'dan saklamakla iyi etmiştim. Bunu kimse görmemeliydi.

Ama çok uzun süre yalnız kalmadım – Alice'in beni burada görmesi için yeterli bir süreydi ve birkaç dakika sonra da Edward geldi. Kapı açıldı ve beni kollarına aldı.

İlk başta daha kötüydü. Çünkü içimdeki küçük bir parça – küçüktü ama her geçen dakika ile daha da yüksek sesli, sinirli oluyor ve geri kalanıma haykırıyordu – başka bir çift kolu arzuluyordu. O yüzden bir de acıya ek olarak taptaze bir suçluluk vardı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece ben Chalie'nin adını söyleyene kadar hıçkıra hıçkıra ağlamama izin verdi.

"Gerçekten eve gitmeye hazır mısın?" dedi şüpheli bir şekilde.

Birkaç denemeden sonra, yakın bir zamanda hıçkırıklarımın geçmeyeceği belli oldu. Charlie'nin Billy'yi aramasını gerektirecek kadar geç olmadan ona görünmeliydim.

Beni eve götürdü – ilk defa kamyonetimin hız limitine yaklaşmıyordu bile – bir kolu sıkıca beni sarmıştı. Yol boyunca, kendimi kontrol etmeye çalıştım. Başta, boşa çaba harcıyormuşum gibi geldi ama pes etmedim. Sadece birkaç saniyeliğine, dedim kendime. Birkaç mazeret ya da birkaç yalan için yeterli bir süre, sonra tekrar kendimi kaybedebilirdim. O kadarını yapabilmeliydim. Kafamın içinde ümitsizce güç kırıntısı aradım.

Hıçkırıklarımı susturabilecek kadar bulabildim ancak – ama sonlandırmak için değil, sadece içimde tutmak için. Göz yaşları yavaşlamadı. Onlarla uğraşmaya başlamak için bile bir çare bulamıyor gibiydim.

"Beni yukarıda bekle," diye mırıldandım evin önüne geldiğimizde.

Bir dakikalığına bana sıkıca sarıldı ve sonra gitmişti.

İçeri girince, doğruca yukarı yöneldim.

"Bella?" diye seslendi Charlie bana koltuktaki her zamanki yerinden önünden geçerken.
Konuşmadan arkamı dönüp ona baktım. Gözleri merakla açıldı ve ayağa kalktı.

"Ne oldu? Jacob...?" diye sordu.
Öfkeyle başımı salladım, sesimi bulmaya çalıştım. "O iyi, o iyi," dedim, sesim kısık ve boğuktu. Ve Jacob fiziksel olarak iyiydi ki bu da Charlie'nin şu anda endişelendiği tek şeydi.

"Ama ne oldu?" Omuzlarımı tuttu, gözleri hala endişeli ve açılmıştı. "Sana ne oldu?"
Tahmin etiğimden de kötü görünüyor olmalıydım.

"Hiçbir şey, Baba. Ben sadece... Jacob'la konuşmak zorundaydım... zor olan birkaç şey hakkında. Ben iyiyim."

Telaşı geçti ama onun yerini kınama aldı.

"Bunun için gerçekten en iyi zaman mıydı?" diye sordu.

"Muhtemelen değil, baba, ama başka seçeneğim yoktu – seçim yapmam gereken bir noktaya gelindi sadece... Bazen, uzlaşma yolu bulunamıyor."

Yavaşça başını salladı. "Nasıl karşıladı?"

Cevap vermedim.

Bir dakika yüzüme baktı, ve sonra başıyla onayladı. Bu yeterli bir cevap olmalıydı.

"Umarım iyileşme sürecini mahvetmemişsindir."

"Çabuk iyileşir o," diye mırıldandım.

Charlie içini çekti.

Kontrolümü kaybetmeye başladığımı hissedebiliyordum.

"Odamda olacağım," dedim, omuzlarımdaki ellerinden kaçarak.

"Tamam," diye onayladı. Muhtemelen gözlerim dolmaya başladığını görebiliyordu. Charlie'yi göz yaşlarından daha çok korkutan başka bir şey yoktu.

Zorlukla odama ulaştım.

İçeri girince, titreyen parmaklarla bileziğime saldırıp açmaya çalıştım.

"Hayır, Bella," diye fısıldadı Edward, ellerimi tutarak. "O senin bir parçan."

Hıçkırıklarım tekrar serbest kalınca beni kollarına aldı.

Günlerin en uzunu olan bugün uzuyor da uzuyor gibi görünüyordu. Acaba hiç bitecek mi merak ettim.

Ama gece acımasızca uzasa da, hayatımın en kötü gecesi değildi. Bundan teselli buldum. Ve yalnız değildim. Bunda da büyük bir teselli vardı.

Charlie'nin duygusal patlamalara olan korkusu, gelip beni kontrol etmesini engellemişti ama ben sessiz değildim – muhtemelen benden daha fazla uyumamıştır.

Yaptıklarımın sonradan farkına varma yeteneğim bu gece katlanılmaz derecede netti. Yaptığım her yanlışı, verdiğim her zararı, küçüğüyle büyüğüyle görebiliyordum. Jacob'a yaşattığım her acı, Edward'da açtığım her yara, düzenli bir yığın halinde önümdelerdi ve ne yok sayabiliyor ne de inkar edebiliyordum.

Ve fark ettim ki, mıknatıslar konusunda başından beri yanılmıştım. Bir araya getirmeye çalıştığım Edward ve Jacob değildi, kendimin iki parçasıydı, Edward'ın Bella'sı ve Jacob'ın Bellası. Ama ikisi birlikte varolamazdı, ve ben hiçbir zaman denememeliydim.
Çok fazla zarar vermiştim.

Gecenin bir noktasında, bu sabah kendime verdiğim sözü hatırladım – Edward'ın beni Jacob Black için bir damla daha göz yaşı dökerken görmesine asla izin vermeyecektim. Bu düşünce bir başka histeri nöbetine sebep oldu ki bu da Edward'ı ağlamamdan daha çok korkuttu. Ama seyrini tamamlayınca o da geçti.

Edward çok az konuştu, sadece yatakta bana sarıldı ve gömleğini mahvetmeme, tuzlu suyla kirletmeme izin verdi.

O küçük, kırılmış parçamın ağlamasını bitirmesi beklediğimden de uzun sürdü. Oldu yine de ve eninde sonunda uyuyacak kadar bitkin düştüm. Bilinçsizlik acıya tam bir rahatlama getirmedi, sadece uyuşturdu ve yatıştırdı, ilaç gibi. Daha katlanılabilir kıldı. Ama hala oradaydı, farkındaydım, uykuda bile ve yapmam gereken ayarlamaları yapmama yardımcı oldu.

Sabah beraberinde daha parlak bir bakış açısı olmasa bile en azından bir ölçü hakimiyet, biraz kabullenme getirmişti. İçgüdüsel olarak, kalbimdeki yeni kırık her zaman ağrıyacaktı. Bundan sonra benim bir parçam olacaktı. Zaman daha kolaylaştıracaktı – herkesin söylediği buydu. Ama zamanın beni iyileştirip iyileştirmediği umurumda değildi, yeter ki Jacob daha iyi olsundu. Yeter ki tekrar mutlu olabilsindi.

Uyandığımda, nerede olduğuma dair bir karışıklık yaşamadım. Gözlerimi açtım – nihayet kuruydular – ve Edward'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Hey," dedim. Sesim boğuktu. Boğazımı temizledim.

Cevap vermedi. Beni izledi, başlamasını bekledi.

"Hayır, iyiyim," diye söz verdim. "Aynısı bir daha olmayacak."

Sözlerimden dolayı gözleri kısıldı.

"Beni öyle gördüğün için özür dilerim," dedim. "Bu sana haksızlıktı."

Ellerini yüzümün iki tarafına koydu.

"Bella... *emin* misin? Doğru kararı mı verdin? Seni hiç böyle acı çekerken görmemiştim – " Sesi son kelimede çatladı.

Ama daha kötü acıyı tatmıştım.

Dudaklarına dokundum. "Evet."

"Bilemiyorum..." Kaşlarını çattı. "Eğer seni böylesine incitiyorsa, bu senin için nasıl doğru seçim olabilir?"

"Edward, hayatımda kim olmazsa yaşayamayacağımı biliyorum."

"Ama..."

Başımı salladım. "Anlamıyorsun. Eğer en iyisi buysa sen bensiz yaşayabilecek kadar cesur ya da güçlü olabilirsin. Ama ben asla o kadar özverili olamam. Ben seninle olmak zorundayım. Ancak o şekilde hayatta kalabilirim."

Hala kuşkulu görünüyordu. Dün gece benimle kalmasına asla izin vermemeliydim. Ama ona kadar çok ihtiyacım vardı ki...

"Bana şu kitabı uzatır mısın?" diye sordum, omzunun arkasını işaret ederek.
Kaşları şaşkınlıkla birleşti, ama hemen verdi.

"Yine mi bu?" diye sordu.

"Sadece şu hatırladığım bölümü bulmak istiyorum... nasıl söylediğini görmek için..." Sayfaları çevirdim ve aradığım sayfayı kolayca buldum. Burada o kadar çok durmuştum ki köşesi kıvrıktı. "Cathy bir canavardı, ama aynı zamanda haklı olduğu noktalar vardı." Diye mırıldandım. Sessizce satırları okudum. "'Her şey yok olup sadece o kalsa, ben yine varolurdum; her şey yerinde kalıp da o ortadan kaybolsa, evren bana tamamen yabancı olurdu.'" Başımı salladım, yine kendi kendime. "Ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Ve kim olmadan yaşayamam biliyorum."

Edward kitabı ellerimden aldı ve odanın öteki ucuna attı – masama hafif bir pat sesi ile düştü. Kollarını belime sardı.

Küçük bir gülümseme mükemmel yüzünü aydınlattı, her ne kadar alnı hala kırışık olsa da. "Heathcliff'in de kendi anları oluyor," dedi. Cümleyi mükemmel olarak söyleyebilmek için kitaba ihtiyacı yoktu. Beni daha da yakınına çekti ve kulağıma fısıldadı, "'Hayatım olmadan *yaşayamam*! Ruhum olmadan *yaşayamam*!'"

"Evet," dedim yavaşça. "Demek istediğim oydu."

"Bella, perişan olmana dayanamıyorum. Belki..."

"Hayır, Edward. Bir sürü şeyi berbat ettim ve bununla yaşamam gerekiyor. Ama ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyorum... ve şimdi ne yapacağımı."

"Şimdi ne yapacağız?"

Düzeltmesine hafifçe gülümsedim, ve sonra içimi çektim. "Gidip Alice'i göreceğiz."

Alice, verandanın en alt basamağında duruyordu ve bizi içerde beklemeyecek kadar sabırsızdı. Ona vereceğimi bildiği haberler için öylesine heyecanlıydı ki her an kutlama dansı yapacakmış gibiydi.

"Teşekkür ederim, Bella!" dedi şakıyarak biz kamyonetten inerken.

"Orada dur, Alice," diye uyardım onu, sevincini durdurmak için elimi kaldırarak. "Senin için bazı kısıtlamalarım var."

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum. En geç on üç Ağustos'a kadar vaktim var, konuk listesine itiraz etme hakkına sahipsin ve herhangi bir şeyi abartırsam bir daha benimle konuşmayacaksın."

"Eh, tamam. Şey, evet. Kuralları bilyorsun, o zaman."

"Endişelenme, Bella, mükemmel olacak. Gelinliğini görmek ister misin?"

Birkaç derin nefes almak zorunda kaldım. *Onu ne mutlu ederse*, dedim kendime.

"Tabii."

Alice'in gülümsemesi kendinden memnundu.

"Ee, Alice," dedim, sesimi kayıtsız tutmaya çalışıp telaşsız bir ton verdim. "Ne zaman bana bir gelinlik aldın?"

Muhtemelen pek bir gösteri sayılmazdı. Edward elimi sıktı.

Alice içeri yönlendirdi ve merdivenlere doğru gitti. "Bu işler zaman alır, Bella," diye açıkladı Alice. Ses tonu... kaçınıyor gibi çıkmıştı. "Yani, işlerin böyle olacağından emin değildim ama yine de bir ihtimal vardı..."

"Ne zaman?" dedim tekrar.

"Perrine Bruyere'in bir bekleme listesi var, biliyorsun," dedi, savunmaya geçmişti. "Kumaştan başyapıtlar bir gecede oluşmaz. Eğer ilerisini düşünmeseydim, askıdan alınmış alelade bir şey giyebilirdin!"

Düzgün bir cevap alamayacakmışım gibi görünüyordu. "Per – kim?"

"Çok büyük bir tasarımcı değil, Bella, o yüzden hemen histeri nöbetlerine gerek yok. Ama gelecek vadediyor ve tam da ihtiyacım olduğu alanda uzman."

"Nöbete falan girdiğim yok."

"Tabii ki yok." Sakin yüzümü şüpheyle gözledi. Sonra odasına girdiğimizde, Edward'a döndü.

"Sen – dışarı."

"Neden?" diye sordum.

"Bella," diye inledi. "Kuralları biliyorsun. Düğün gününe kadar elbiseyi görmemesi gerekir."

Başka bir derin nefes aldım. "Benim için önemli değil. Ve biliyorsun ki kafanda zaten gördü. Ama eğer istediğin oysa..."

Edward'ı kapının dışına itti. Edward ona bakmadı bile – gözleri bendeydi, tedirgindi ve beni yalnız bırakmaya korkuyordu.

Başımla onayladım ve ifademin ona güvence verecek kadar sakin olmasını umdum.

Alice kapıyı yüzüne kapadı.

"Pekala!" diye mırıldandı. "Hadi."

Bileğimi kavradı ve beni – yatak odamdan daha büyük olan – dolabına götürdü ve uzun beyaz bir giysinin bütün askıyı kapladığı arka köşeye sürükledi.

Tek bir hareketle çantanın fermuarını açtı ve sonra askısından yavaşça çekti. Bir adım geri gitti ve sanki bir yarışma programı sunucusu misali elbiseyi elleriyle sundu.

"Eee?" dedi nefes nefese.

Uzun bir süre elbiseyi değerlendirdim ve biraz da Alice'le oynadım. İfadesi endişeli bir hal aldı.

"Ah," dedim, ve rahatlaması için gülümsedim. "Anlıyorum."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Yeşilin Kızı Anne hayallerim güzümün önüne geldi tekrar.

"Mükemmel, elbette. Tam olması gerektiği gibi. Sen bir dahisin."

Sırıttı. "Biliyorum."

"Bin dokuz yüz seksen?" diye tahmin ettim.

"Aşağı yukarı," dedi başıyla onaylayarak. "Kimi yerleri benim tasarımım, eteği, duvağı..." Konuşurken beyaz satene dokunuyordu. "Dantel ise klasik. Beğendin mi?"

"Çok güzel. Edward için en doğru elbise."

"Ama senin için de öyle mi?" diye ısrar etti.

"Evet, sanırım öyle, Alice. Sanırım tam ihtiyacım olan şey. Bununla çok iyi bir iş başaracağına eminim... eğer kendini konrol altında tutabilirsen."

Yüzü ışıldadı.

"Senin elbiseni görebilir miyim?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı, yüzü boştu.

"Nedime elbisesinin siparişini de aynı anda vermedin mi? Baş nedimemin askıdan alelade bir şey giymesini istemem." Korkuyla irkilmiş gibi yaptım.

Kollarını belime doladı. "Teşekkürler, Bella!"

"Bunu nasıl tahmin edemedin?" diye alay ettim dik saçlarını öperek. "Ne biçim bir medyumsun sen!"

Alice dans ederek geri gitti, yüzü taze heyecanla parlaktı. "Yapacak çok şeyim var! Git Edward'la oyna. İşimin başına dönmem lazım."

"Esme!" diye bağırıp yok olmadan önce, telaşla odadan dışarı çıktı.

Kendi hızımla onu takip ettim. Holde Edward, tahta bir duvara yaslanmış, beni bekliyordu.

"Yaptığın çok ama çok güzel bir şey," dedi.

"Mutlu görünüyor," diye onayladım.

Yüzüme dokundu; gözleri – fazla karaydı, beni terk edişi üzerinden çok zaman geçmişti – benim ifademi inceledi.

"Gel çıkalım buradan," diye önerdi birden. "Hadi gel çayırımıza gidelim."

Oldukça çekici geldi. "Sanırım artık saklanmama gerek kalmadı, öyle mi?"

"Hayır. Tehlike arkamızda kaldı."

Koşarken sessiz ve düşünceliydi. Fırtına tamamen geçtiği için artık daha sıcak olan rüzgar yüzüme doğru esiyordu. Çoğu zaman yaptıkları gibi bulutlar gökyüzünü kaplamıştı.

Çayır huzur dolu, mutlu bir yerdi bugün. Yaz papatyalar, çimin üstünde sarı ve beyaz fırça darbeleri gibi duruyorlardı. Toprağın hafif nemliliğini umursamayarak uzandım ve bulutlardaki şekillere baktım. Çok dengeli, çok düzdüler. Şekil yoktu, sadece yumuşak, gri battaniye.

Edward yanımda uzandı ve elimi tuttu.

“On üç Ağustos?” diye sordu kayıtsızca birkaç dakikalık rahat sessizlik sonunda.

“Bu bana doğum günüme kadar bir ay veriyor. Çok çabuk bitirmek istemedim.”
İçini çekti. “Esme – teknik olarak – Carlisle’dan üç yaş daha büyük. Bunu biliyor muydun?”

Başımı salladım.

“Bu onlar için bir fark yaratmıyor.”

Sesim, onun kaygılarının tersine oldukça dingindi. “Yaşım gerçekten o kadar önemli değil. Edward, ben hazırım. Hayatımı seçtim – ve şimdi yaşamaya başlamak istiyorum.”

Saçlarımı okşadı. “Konuk listesi itirazı nedir?”

“Aslında umurumda değil, ama ben...” Bunu açıklamak istemeyerek tereddüt ettim. En iyisi söyleyip kurtulmaktı. “Alice... birkaç kurt adamı davet etme zorunluluğu hisseder mi emin olamadım. Bilmiyorum... Jake gelmek zorundaymış gibi... hisseder mi. Doğrusu odur diye ya da gelmezse duygularım incinir diye. Tüm bunlara katlanmak zorunda olmamalı.”

Edward bir süre sessizdi. Ağaç tepelerine baktım, gökyüzünün açık grisi karşısında neredeyse kapkaraydılar.

Birden, Edward belimden yakaladı ve beni göğsünün çekti.

“Bunu neden yapıyorsun bana bir daha anlat, Bella. Neden şimdi birden, Alice’e bu kadar serbestlik verdin?”

Dün gece Jacob’ı görmeye gitmeden Charlie’yle yaptığım sohbeti tekrarladım.

“Charlie’yi bu işin dışında tutmak haksızlık olurdu,” diye tamamladım. “Ve bu aynı zamanda Renée ve Phil için de geçerli. Bu arada Alice’in de eğlenmesine izin verebilirim. Belki Charlie doğru düzgün veda edebilirse her şey ona daha kolay gelir. Her ne kadar çok erken olduğunu düşünse de beni kolunda mihraba yürütme fırsatını onun elinden alamam.” Sözcükleri söylerken yüzümü buruşturdum ve başka bir derin nefes aldım. “En azından, annem, babam ve arkadaşlarım, kararımın onlara söylemeye izinli olduğum kısmının en iyi yanını biliyor olacaklar. Seni seçtiğimi ve birlikte olacağımızı bilecekler. Nerede olursam mutlu olacağımı bilecekler. Sanırım bu onlar için yapabileceğimin en iyisi.”

Edward yüzümü tuttu, kısa bir süre için inceledi.

“Anlaşma iptal,” dedi aniden.

“*Ne*?” diye soludum. “Sözünden *cayıyor* musun? Hayır!”

“Caymıyorum, Bella. Pazarlığın kendi tarafımı yerine getireceğim. Ama seni sorumlu tutmuyorum. Ne istiyorsan, hiçbir bağ olmaksızın.”

“Neden?”

“Bella, ne yapmaya çalıştığını görebiliyorum. Başka herkesi mutlu etmeye çalışıyorsun. Ve benim de başkalarının duyguları umurumda değil. Senin mutlu olmana ihtiyacım var. Alice’e haberleri iletmek konusunda endişelenme. Ben hallederim. Söz veriyorum seni suçlu hissettirmeyecek.”

“Ama ben – ”

“Hayır. Bu işi senin yönteminle yapıyoruz. Çünkü benimkisi işe yaramıyor. Sana inatçı derim, ama bak ben ne yaptım. Senin için neyin iyi olduğu yönündeki kendi fikrime öyle dikbaşlılıkla tutundum ki seni sadece incittim. Tekrar tekrar derinden yaraladı. Kendime artık güvenmiyorum. Mutluluğa kendi yönteminle sahip olabilirsin. Benim yolum yanlış. O yüzden.” Altımda kaydı ve omuzlarını dikleştirdi. “Bunu *senin yolunla* yapıyoruz, Bella. Bu gece.

Bugün. Ne kadar yakın olursa o kadar iyi. Carlisle ile konuşacağım. Eğer sana yeteri kadar morfin verirsek o kadar kötü olmaz diye düşünüyorum. Denemeye değer." Dişlerini sıktı.

"Edward, hayır –"

Parmağını dudaklarıma koydu. "Endişelenme, Bella, aşkım. Diğer taleplerini unutmadım."

Ben daha ne demek istediğini – ne yaptığını – anlayamadan, elleri saçlarımdaydı, dudaklarım üzerinde hareket eden dudakları yumuşak ama çok ciddiydi.

Hareket etmek için çok fazla zaman yoktu. Eğer çok beklersem, onu neden durdurmam gerektiğini hatırlamayabilirdim. Zaten düzgün nefes alamıyordum. Ellerimle kollarına tutunmuş, kendimi ona daha çok çekiyordum; dudaklarım onunkilere yapışmış, her dile getirmediği soruya cevap veriyordu.

Zihnimi netleştirmeye, konuşmak için bir yol bulmaya çalıştım.

Nazikçe yuvarlandı ve beni serin çime bastırdı.

Ah, boşver! dedi daha az asil olan tarafım. Kafam nefesinin tatlılığıyla dolup taşıyordu.

Hayır, hayır, hayır, diye tartıştım kendimle. Başımı salladım, dudakları boynuma kayarak bana nefes alma şansı verdi.

"Dur, Edward. Bekle." Sesim de iradem kadar zayıftı.

"Neden?" diye fısıldadı boynumdaki oyuğa doğru.

Ses tonuma biraz kararlılık katmak için çabaladım. "Bunu şimdi yapmak istemiyorum."

"İstemiyor musun?" diye sordu, ses tonundan gülümsediğini anladım. Dudaklarını tekrar benimkilere bastırdı ve konuşmayı imkansız kıldı. Damarlarıma doluşan hararet, tenimin onunkine değdiği her noktayı yakıyordu.

Kendimi odaklanmaya zorladım. Sadece ellerimi saçlarından ayırıp göğsüne koymak için zorlamak bile büyük bir çaba gerektirdi. Ama yaptım. Sonra onu ittim, üzerimden çekmeye çalışarak. Tek başıma başaramazdım ama vereceğini bildiğim tepkiyi verdi.

Bana bakmak için kendini birkaç santimetre geri çekti ve gözleri kararlılığıma hiçbir yardımda bulunmadı. İki adet kara ateşti. Alev alev yanıyorlardı.

"Neden?" diye sordu tekrar, sesi kısık ve sertti. "Seni seviyorum. Seni istiyorum. Hemen şimdi."

Karnımdaki kelebekler boğazıma doluştu. Suskunluğumdan faydalandı.
"Bekle, bekle," demeye çalıştım dudaklarının etrafında.

"Benim öyle düşünmüyorum," diye mırıldandı katılmayarak.

“*Lütfen*?” diye soludum.

İnledi ve tekrar sırtı üzerine yuvarlanarak kendini benden çekti.

İkimiz de bir dakika boyunca orada öylece uzanıp, nefes alışımızı düzenlemeye çalıştık.

“Neden olmasın söyle bana, Bella,” diye üsteledi. “Benimle ilgili olmasa iyi olur.”

Dünyamdaki her şey onunla ilgiliydi. Ne kadar aptalca bir şeydi tahmin ettiği.

“Edward, bu benim için çok önemli. Doğrusunu yapacağım.”

“Kime göre doğru?”

“Bana göre.”

Dirseği üzerinde durmak için döndü ve bana baktı, bakışları onaylamıyordu.

“Bunun doğrusunu nasıl yapacaksın?”

Derin bir nefes aldım. “Sorumlu olarak. Her şey doğru sırasıyla. Charlie ve Renée’i onlara önerebileceğim en iyi çözümden mahrum bırakmayacağım. Eğer her halükarda bir evlilik olacaksa, Alice’in eğlencesini elinden almayacağım. Ve senden beni ölümsüz yapmanı isteyene kadar, kendimi sana olabilecek her insani yolla bağlayacağım. Bütün kurallara uyuyorum, Edward. Ruhun benim için onu riske atamayacağım kadar çok ama çok önemli. Bu konuda fikrimi değiştirmeyeceksin.”

“Eminim yapabilirim,” diye mırıldandı, gözleri yine alev alev yanıyordu.

“Ama yapmazsın,” dedim, ses tonumu ölçülü tutmaya çalışarak. “Gerçekten ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu bilmezken.”

“Adil savaşmıyorsun,” diye suçladı.

Ona sırıttım. “Adil savaştığımı hiçbir zaman söylemedim.”

O da bana gülümsedi, arzuluydu. “Ama eğer fikrini değiştirirsen...”

“Bunu ilk öğrenen sen olacaksın,” diye söz verdim.

Tam o sırada yağmur, bulutların arasından, çime çarptıkça dağılan birkaç damla ile çiselemeye başladı.

Gökyüzüne ters ters baktım.

“Seni eve götüreyim.” Yanaklarımdaki birkaç küçük su damlacığını sildi.

“Sorun yağmur değil,” diye yakındım. “Sadece bu demektir ki, gidip nahoş ve muhtemelen fazlasıyla tehlikeli bir şeyi yapmanın vakti geldi.”

Gözleri korkuyla açıldı.

“Kurşun geçirmez olman iyi bir şey.” İçimi çektim. “O yüzüğe ihtiyacım olacak. Gidip, Charlie’yle konuşmanın zamanı geldi.”

Yüzümdeki ifadeye güldü. “Fazlasıyla tehlikeli,” diyerek benimle hemfikir oldu. Tekrar kahkaha attı ve sonra kotunun cebine uzandı. “Ama en azından fazladan bir tane daha yolculuk yapmamıza gerek yok.”

Bir kez daha, yüzüğü sol elimin üçüncü parmağına taktı.

Muhtemelen sonsuza dek takılı kalacağı yere.

SONSÖZ - SEÇİM

JACOB BLACK

"Jacob, sence bu daha uzun sürecek mi?" diye sordu Leah. Sabırsızca. Mızmızlanarak.

Dişlerimi sıktım.

Sürüdeki diğerleri gibi, Leah da her şeyi biliyordu. Buraya, denizin, gökyüzünün ve yeryüzünün sonuna neden geldiğimi biliyordu. Yalnız kalmak için. Tek istediğimin bu olduğunu biliyordu. Yalnız olmak.

Ama Leah her koşulda misafirliğini benden eksik etmeyecekti.

Delicesine sinirlenmemin yanında, bir anlığına kendimi memnun hissettim. Çünkü artık öfkemi kontrol etmeyi düşünmek zorunda bile değildim. Artık bu kolaydı, yapabildiğim bir şeydi, doğaldı. Kızıl sis gözlerime çullanmıyor, hararet sırtımdan aşağı kaynar sular gibi inmiyordu. Cevap verdiğimde sesim sakindi.

"Git kendini uçurumdan at, Leah," dedim ayağımın ucuyla göstererek.

"Gerçekten mi, ufaklık." Beni yoksayarak, dibimde kendini yere atarak yayıldı. "Bunun benim için ne kadar zor olduğuna dair en ufak bir fikrin yok."

"*Senin* için?" Ciddi olduğuna inanmam birkaç dakikamı aldı. "Tanıdığım en bencil insansın, Leah. İçinde yaşadığın hayal dünyasını – güneşin senin etrafında döndüğünü sanmandan bahsediyorum – yok etmek istemem. Bu yüzden de probleminin ne olduğuyla zerrece ilgilenmediğimi söylemeyeceğim. *Defol. Git*."

"Buna bir saniyeliğine benim açımdan bak, tamam mı?" diye devam etti, sanki hiçbir şey söylememişim gibi.

Ruh halimi dağıtmak istiyorduysa, işe yaramıştı. Gülmeye başladım. Sesim garip bir biçimde onu incitti.

"Homurdanmayı kes de beni dinle," diye kızdı.

"Dinliyormuş gibi yaparsam gidecek misin?" diye sordum, yüzündeki daimi somurtkan ifadeye bakarak. Başka bir ifadesi var mıydı, emin değildim artık.

Eskiden Leah'ın hoş, hatta güzel olduğunu düşündüğümü hatırladım. Bu uzun zaman önceydi. Kimse onun hakkında artık böyle düşünmüyordu. Sam dışında. Asla kendini affetmeyecekti. Sanki Leah'ın bu sert, gaddar kişiye dönüşmesi onun hatasıymış gibi.

Kaşları daha da çatıldı, sanki ne düşündüğümü tahmin edebiliyormuş gibi. Muhtemelen edebiliyordu.
"Bu beni deli ediyor Jacob. Bunun *bana* nasıl hissettirdiğini hayal edebiliyor musun? Bella Swan'ı *sevmem* bile. Sanki ben de ona aşıkmışım gibi bu emici – sever için yas tutmamı sağladın. Bunun nasıl da kafa bulandırıcı olduğunu anlayabiliyor musun? Dün akşam rüyamda onu öptüğümü gördüm! Bununla ne yapacağım şimdi ben?"

"Umursamam mı gerekiyor?"

"Kafanın içinde olmaya daha fazla dayanamıyorum. Aş artık onu. O şeyle *evlenecek*. Onu, onlardan birine dönüştürmeyi deneyecek. Yoluna devam etmenin zamanı geldi, ufaklık."

"Kapa çeneni," diye hırladım.

Cevap vermek yanlış olacaktı. Biliyordum. Çenemi tuttum. Ama eğer hemen şimdi çekip gitmezse, onun için kötü olacaktı.

"Büyük ihtimalle onu öldürür zaten," dedi Leah alay edercesine. "Tüm hikayeler bunun olmasının aksinden daha fazla olduğunu söylüyor. Belki de bir cenaze, onu unutmanı düğünden daha kolay sağlar."

Bu sefer çabaladım. Gözlerimi kapadım ve ağzımdaki acı tatla mücadele ettim. Sırtımdaki o ateşi ittirip uzaklaştırdım, bedenim parçalara ayrılmak isterken onu bir arada tutmak için mücadele ettim.

Yeniden kendime hakim olduğumda, ona dik dik baktım. Titremeler yavaşlarken, gülümseyerek ellerimi izliyordu.

Ne şaka ama.

"Eğer cinsiyet karmaşası yüzünden keyifsizsen Leah..." dedim. Yavaşca, her kelimeyi vurgulayarak. "Diğerlerimizin Sam'i senin gözünden görmeyi nasıl karşıladığını düşünüyorsun? Emily'nin *senin* düşkünlüğünle uğraşması yeterince kötü zaten. Bir de biz erkeklerin onun için salya akıtmamıza ihtiyacı yok."

Ne kadar kızgın olsam da yüzündeki acıyı görünce suçlu hissettim.

Ayağa fırladı – sadece benim tarafıma doğru tükürmek için durdu – ve ağaçlara doğru hızla koştu.

İç karartıcı bir şekilde güldüm. "Iskaladın."

Sam canıma okuyacaktı bunun için ama değerdi. Leah beni daha fazla rahatsız etmezdi. Fırsatını bulursam yine yapardım.

Sözleri hala burada, beynime kazınmışlardı. Acısı o kadar fazlaydı ki zar zor nefes alabiliyordum.

Bella'nın benim yerime başkasını seçmesi o kadar da önemli değildi. Bunun ıstırabı hiçbir şeydi. Bu ıstırapla aptal, gereğinden fazla uzun hayatım boyunca yaşayabilirdim.
Ama her şeyden vazgeçmesi, kalbinin durmasına, tenin soğumasına ve aklının katıksız bir avcı aklına dönüşmesine izin vermesi önemliydi benim içn. Bir canavar. Bir yabancı.
Dünyada bundan daha kötü, daha acı verici hiçbir şeyin olamayacağını düşünürdüm.

Ama, onu öldürürse...

Yine öfkeye karşı koymak zorunda kaldım. Belki, Leah için olmasa da, bu hiddetin beni onunla daha iyi başa çıkabilecek bir yaratığa çevirmesine izin vermek daha kolay olurdu. İnsani

duygulardan çok daha güçlü içgüdüleri olan bir yaratığa. Acıyı aynı şekilde hissedemeyen bir hayvana. Başka tür bir acı. En azından bir çeşidi. Ama Leah şimdi kaçıyordu ve onun düşüncelerini paylaşmak istemiyordum. Öyle bir kaçma şansını da elimden aldığı için içimden ona küfrettim.

Ellerim benim kontrolümde olmadan titriyordu. Onları titreten neydi? Öfke? Istırap? Neye karşı savaştığımden emin değildim artık.

Bella'nın hayatta kalacağına inanmak zorundaydım. Ama bu güven gerektiriyordu – hissetmediğim bir güven, o kan emicinin onu hayatta tutabilme yeteneklerine dair bir güven.

Bella farklı olacaktı, ama bunun beni nasıl etkileyeceği merak ediyordum. Onun orada bir taş gibi dikildiğini görmek, öldüğünü görmekle aynı mı olacaktı? Buz gibi? Kokusu burun deliklerimi yakarken, koparma ve parçalama içgüdülerimi harekete geçirirken... Nasıl olurdu? *Onu* nasıl öldürmek isteyebilirdim? *Onlardan* birini öldürmemeyi nasıl isteyebilirdim?

Dalgaların sahile vurmasını izledim. Uçurumun kenarının altlarında bir yerde gözden kayboluyorlardı ama kuma vurduklarındaki çıkan sesi duyabiliyordum. Geç saatlere, iyice karanlık olana kadar onları seyrettim.

Eve gitmek muhtemelen kötü bir fikirdi. Ama açtım ve başka bir plan aklıma gelmiyordu.

Kollarımı aptal kol askılarımın içinden geçirirken ve koltuk değeneklerime tutunurken suratımı ekşittim. Keşke o gün Charlie beni görüp etrafa "motorsiklet kazası" hikayesini yaymasaydı. Aptal destekler. Nefret ediyordum onlardan.

Eve girip, babamın yüzündeki ifadeyi görünce acıkmak daha iyi gözükmeye başladı. Dilinin altında bir şey vardı. Fark etmesi kolaydı – hep abartırdı. Kayıtsız davranmaya çalışırdı.

Aynı zamanda fazla konuşuyordu. Daha masaya oturamadan günü hakkında gevezelik etmeye başladı. Söylemek istemediği bir şey olmadığı takdirde böylesine zevzeklik etmezdi. Yemeğe odaklanarak onu elimden geldiğince duymazlıktan geldim. Ne kadar hızlı çiğnersem...

"... ve bugün Sue uğradı." Babamın sesi yüksekti. Yok sayması güçtü. Her zamanki gibi. "İnanılmaz birisi. O kadın boz ayılardan daha güçlü. Gerçi, öyle bir kızla nasıl uğraşıyor bilmiyorum doğrusu. Şimdi Sue'dan harika bir kurt olurdu. Leah daha çok bir sansar gibi." Kendi şakasına kıkırdadı.

Cevabım için kısa bir süre bekledi, ama boş, ölesiye sıkılmış ifademi görmüyor gibiydi. Çoğu zaman, bu onu sinir ederdi. Keşke Leah konusunda çenesini kapatsaydı. Onu düşünmemeye çalışıyordum.

"Seth'le uğraşması daha kolay. Elbette, sen de kız kardeşlerinden daha kolaydın ta ki... şey, tabii senin uğraşman gereken onlardan daha fazla şeyin vardı."

Uzun ve derin derin içimi çektim, pencereden dışarı baktım.

Uzun bir saniye boyunca Billy çok sessizdi. "Bugün bir mektup geldi."

Kaçmaya çalıştığı konunun bu olduğunu anlamıştım.

"Mektup mu?"

"Bir... düğün davetiyesi."

Bedenimdeki tüm kaslar kasıldı. Sırtımdan aşağı kaynar sular dökülüyor gibiydi. Ellerimi sabit tutabilmek için masaya tutundum.

Billy fark etmemiş gibi devam etti. " İçinde sana yazılmış bir not var. Okumadım."
Tekerlekli sandalyesi ve bacağı arasında sıkışmış olan fildişi zarfı çekip aldı. Masada ortamıza koydu.

"Büyük ihtimalle okumana gerek olmayacaktır. Ne yazdığı önemli değil."

Aptal ters psikoloji. Zarfı masadan aldım.

Ağır, sert bir kağıttı. Pahalıydı. Forks için fazla süslüydü. İçindeki kart da aynı, resmi ve süslüydü. Bella'nın işi olmadığı belliydi. Transparan, çiçek desenli sayfalarda onun kişisel zevkine dair hiçbir iz yoktu. Hiç sevmediğine bile bahse girerdim. Kelimeleri okumadım, tarihe bile bakmadım. Umurumda değildi.

Arkasında siyah mürekkeple adım bulunan, ikiye katlanmış kalın fildişi bir kağıt vardı. El yazısını tanıyamadım ama geri kalanlar kadar süslüydü. Kısa bir saniye, kan emicinin övünmeye meraklı olup olmadığını merak ettim.

Açtım.

Jacob,
Sana bunu göndererek kuralları bozuyorum. Seni incitmekten korkuyordu ve gelmek için herhangi bir şekilde zorunlu hissetmeni istemedi. Ama biliyorum ki, eğer durum tersi olsaydı, seçim şansı isterdim.

Ona çok iyi bakacağıma söz veriyorum, Jacob. Teşekkür ederim – onun için – her şey için.

Edward

"Jake, sadece tek bir masamız var," dedi Billy. Sol elime bakıyordu.

Parmaklarımı tahtaya o kadar sert bastırıyordum ki gerçekten de tehlikedeydi. Tek tek gevşetip sadece o eyleme konsantre oldum ve sonra bir şey kırmamak için ellerimi birleştirdim.

"Evet, çok da önemli değil zaten," diye mırıldandı Billy.

Masadan kalktım ve kalkarken tişörtümü çıkardım. Leah şimdiye kadar evine gitmiş olmasını diledim.

"Çok geç kalma," diye mırıldandı Billy ben ön kapıyı açmak üzere yumruklarken.

Ağaçlara gelmeden koşmaya başlamıştım, giysilerim ekmek kırıntılarından oluşan bir iz gibi arkamda kalıyorlardı – geri dönüş yolunu bulmak istiyormuşum gibi. Dönüşüm geçirmek şimdi neredeyse fazla kolaydı. Düşünmek zorunda değildim. Bedenim nereye gittiğimi çoktan biliyordu ve ben ondan rica etmeden, o bana istediğimi verdi.

Şimdi dört bacağım vardı ve uçuyordum.

Arkamda kalan ağaçlar bulanık bir siyah denizmiş gibi duruyorlardı. Kaslarım bir araya gelip eforsuz bir ritme büründü. Bu şekilde günlerce koşabilir ve yorulmazdım. Belki, bu sefer, durmazdım.

Ama yalnız değildim.

Çok üzgünüm, diye fısıldadı Embry kulağıma.

Onun gözleriyle görebiliyordum. Kuzeyde çok uzaktaydı ama geri dönüp bana katılmak için hızlanıyordu. Hırladım ve hızlandım.

Bizi bekle, diye yakındı Quil. Daha yakındaydı, köyden yeni çıkıyordu.

Beni yalnız bırakın, diye sızlandım.

Endişelerini zihnimin içinde duyabiliyor, ormanın ve rüzgarın sesiyle elimden geldiğince boğmaya çalışıyordum. Bu en nefret ettiğim şeydi – kendimi onların gözleriyle görmek ve şimdi gözleri acımayla dolu olduğundan çok daha kötüydü. Nefreti gördüler ama arkamdan koşmaya devam ettiler.

Zihnimde yeni bir ses peydahlandı.

Bırakın gitsin. Sam'in düşüncesi yumuşaktı ama yine de bir emirdi. Embry ve Quil yavaşladılar.

Keşke duymayı, gördüklerini görmeyi durdurabilseydim. Aklımın içi öylesine kalabalıktı ki yine yalnız kalabilmenin tek yolu tekrar insan olmaktı ve acıya katlanamıyordum.

İnsana dönüşün, diye buyurdu Sam. *Ben seni alırım, Embry.*

Önce bir, sonra öteki farkındalık sessizliğe dönüştü. Sadece Sam kalmıştı.

Teşekkür ederim, diye düşünmeyi becerdim.

Yapabildiğinde eve geri dön. Kelimeler zor duyuluyordu, o da ayrılırken arkalarında bir boşluk bırakıyorlardı. Ve yalnızdım.

Çok daha iyi. Şimdi, ayaklarımın altındaki birbirine dolanmış yaprakların hafif hışırtısını, tepemdeki bir baykuş kanatlarının fısıltısını ve okyanusun – çok, çok uzak bir batıda – sahile doğru çarptığını duyabiliyordum. Sadece bunları duyuyordum, başka hiçbir şey yoktu. Arkamda milleri bırakırken, hız dışında, kaslarımın, tendonlarımın ve kemiklerimin kasılması ve birlikte bir uyum içinde çalışması dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

Eğer başımın içindeki sessizlik uzun sürseydi, asla geri dönmezdim. Diğerine nazaran hayatı boyunca bu formu seçen ilk kişi ben olmazdım. Belki, yeterince uzağa koşarsam, bir daha asla duymak zorunda kalmam...

Jacob Black'in arkamda yok olması için ayaklarımı daha hızlı gitmeye zorladım.